Multumiri
Doctorilor C.E.D. Hearn de la Overtone şi A.P. Baranovski
De la Spitalul St Thomas din Londra, pentru generoasele informații oferite cu privire la "psihoamputarea" mâinii
Căpitanului Dan Huntington, din Regimentul 2/2nd King
Edward VII's Own Goorkhas, care n-ar fi putut fi de mai mare
Ajutor şi care, pentru păcatele sale, era cât pe ce să aibă un scriitor mort în brațe, pe Crest Hill, versantul Şenzhen;
Căpitanului David Wombell, din Regimentul Wth Princess
Maty s Own Gurkha Rifles, care, aşa ca întotdeauna, a făcut totul pentru a mă iniția în aspectele militare tehnice ale pazei de
Frontieră şi a cărui amenințare că va trece pe la mine pentru un
Pahar de vin, ca răsplată, mă unple de fiori.
Hformatule oferite gratei, sunt automat smpxb
Deng Xiaoping, J 978

Prolog

Johor, Malaia1, 1953

Locotenentul Peter Fylough se uită în jos la țeava scurtă a carabinei Ml care îi stătea în echilibru pe genunchi şi o îndreptă spre urma de picior din noroi, aflată la câțiva metri în fața lui. Nu i se mişcaseră decât ochii. Restul corpului îi stătea înțepenit de mai bine de trei ore, de când luase poziția aceasta şi îşi sprijinise spatele de un copac.

Atunci era beznă, dar acum se crăpa de zi şi, pentru câteva minute, fusese înconjurat de o răcoare plăcută. Dar ploaia timidă se rărise şi soarele roşu începea să transforme iarăşi noaptea înghețată de junglă într-o zi înăbuşitoare, sufocantă şi cu mirosuri putrede.

Insectele se treziseră de aproape o oră şi țipetele lor triumfătoare – pentru că supraviețuiseră încă unei nopți – sfâșiau aerul inert. Undeva, departe, un tigru îşi dregea vocea, iar un porc mistreț alerga panicat pe peticul lui de junglă, în timp ce un parlament întreg de maimuțe, aflate în siguranță în adăposturile lor înalte, scoteau strigăte de încurajare.

1 – Stat în Malaezia, situat în peninsulă cu acelaşi nume din Asia de SE, cunoscut şi sub numele de Malacca (n.t.) Fylough alungă o muscă insistentă de pe buze şi-şi dezlipi privirea de la cătarea puştii. Se uită în dreapta. Caporalul

Togom, abia vizibil prin vegetația abundentă, se lăsase pe vine, după obiceiul malaiez – pe călcâie – câțiva metri mai încolo.

Simțurile lui erau perfect treze. Ochii săi migdalați se mişcară abia perceptibil spre Fylough şi, după o scurtă privire interoga tivă, Togom deschise uşor gura, lăsând să se vadă dinții gal beni, ca de cal. Perii țepoşi de pe buza de sus se depărtară precum cei ai unei omizi subdezvoltate – aceasta era versiunea "Togom" a unui zâmbet larg, care pieri însă imediat îşi strânse buzele în ceea ce se voia a fi un avertisment şi se uită fix peste umărul lui Fylough.

Fylough întoarse încet capul în direcția privirii lui Togom şi atinse uşor umărul soldatului ghemuit lângă el, pipăind întruna patul unei puşti Bren. Îşi miji ochii în încercarea de a zări ceva prin lumina slabă şi văzu o umbră dispărând în tufele din stânga lui. Imaginea ce i se înfățişa era întunecată de junglă, dar străbătută de scânteieri şi scurte reflectări ale soarelui, care începea să se întrezărească printre frunzele de deasupra.

Ceva se mişcase.

O ramură? Nu era vânt, nici măcar aer nu era. Şi nu auzise nici un zgomot – doar o senzație. Togom văzuse ceva. Sau avusese doar o impresie? Nu. Iată, se simțea din nou. Fylough îşi roti repede ochii. Togom privea inexpresiv peste umărul lo cotenentului, spre cărarea îngustă. Fylough îşi mişcă privirea, căuGnd în zadar vreun semn care să trădeze poziția celui de-al patrulea om din echipă. Ar fi avut o imagine mai bună din partea cealaltă a pârâului şi, cu bărbia spijinită pe patul de lemn al celeilaltei puşti, un Bren, ar fi văzut încotro se îndreaptă ur mele de paşi. Tovarăşul lor nu se vedea însă nicăieri. Fylough spera că nu adormise, moleşit de soarele cald care îi încălzea spatele.

Dar căldura umedă, încărcată de aburi, nu dură mult. Într-o linişte sinistră, nori negri se apropiaseră şi se întrepătrunseseră, ascunzând soarele ca o cortină mare de catifea. Fără veste, cerul se deschise dintr-o dată şi ploaia se prăvăli nemilos prin 6 acoperişul şubred al frunzelor, înecând sunetele; nu se mai.

Dea decât până la câțiva paşi.

Fylough clipi des, jenat de ploaie, şi-şi aruncă printr-o mişcare bruscă din cap picătura care îi atârna în vârful nasului.

IVnIru a suta oară, cercetă pârâul cu privirea. Apa amenința să nsa din matcă; la suprafață apărură burțile argintii ale peştilor Rari cât palma, vreo douăzeci la număr, amețiți de praful de rădăcină tuba.

La zece kilometri de marginea junglei – un marş de trei zile de la cel mai apropiat zid de cărămidă – cineva omora peşti ca să aibă ce mânca.

Kim Cheong deschise ochii şi ascultă ropotul ploii pe frun le late ce țineau loc de acoperiş deasupra adăpostului său de bambus. Lângă el, întinsă pe un "pat" de frunze vărgate de bam bus, Ah Lian gemu încet şi îşi strânse pe trup sarongul, încer când să se apere.de aerul rece al junglei. Se străduia să îşi aş cundă tremurul şi se ruga să vină mai repede ziua. Pentru că aducea cu ea căldura dătătoare de viață, apoi arşița şi apoi su doarea lipicioasă, binecuvântată. O scutură încă un fior. Urma apoi munca — şi frica. Frica de fiecare zi, care începea în zori şi continuă în amurg, rămânând şi noaptea în subconştient, până când somnul o micşora, fără însă a o alunga. Ah Lian îşi trăia teama chiar şi în vis.

Kim Cheong dădu la o parte cearşaful subțire de bumbac şi se întinse, fără să o deranjeze pe fata adormită. Nu putea să-și dea seama după nimic ce oră e; era prea întuneric că să îşi vadă ceasul, dar simțea orele din obişnuință. Mai erau numai zece minute până la deşteptare, iar tabăra era cufundată în linişte.

Mai erau încă cincisprezece bărbați ca el, întinşi în pat, trezi, ascultând, şi alți trei care se chinuiau să îşi stăpânească frica.

Trupurile lor abia dacă erau ferite de ploaie, iar ochii li se înro şiseră de efortul de a vedea în nimicul negru, umed şi impene trabil. Se ridică şi îşi strânse cordonul de la chiloții albaştri.

Deşi nu prea era nimic de strâns în cordon.

Kim Cheong era slab, slab şi înfometat, şi avea o cavitate acolo unde ar fi trebuit să îi fie burta. Pielea palidă, cenuşie, era întinsă pe oase şi plină de urme ale malnutriției şi ulcerații 7 nevindecate – semne ale lipsei de proteine.

La douăzeci şi cinci de ani, arăta aşa cum urma să arate pentru tot restul vieții: niciodată mai bătrân; războiul junglei va avea grijă de lucrul acesta. Scoase vechiul Sten de sub pat şi împinse husa murdară de ulei într-o gaură din perete. Piedică nu era trasă. Îşi trecu peste umăr cureaua, se lăsă pe vine, în colț, şi luă o gură de apă rece. Scuipă în noroiul de la picioare, luă încă o gură de apă şi, fără să guste, înghiți. Se ridică şi veni lângă pat Nu era nevoie să spună nimic, fata se trezise.

— S-a făcut ora? Şopti ea.

Nu vorbea decât în şoaptă. Acum avea paisprezece ani; trăi se aproape un an într-o lume a tăcerii şi nu cunoştea alt fel de a vorbi.

— Şst... îmbracă-te.

Ah Lian îşi scoase sarongul şi se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni largi. Îşi strânse o fâșie de bumbac neprelucrat în jurul sinilor ei micuți,

presându-i nemilos, şi-şi trase peste cap o cămaşă mare, neagră. Era o ființă fără sex. Apucă o puşcă încărcată, cu o singură țeava, şi ieşi după Kim Cheong să îşi ocupe poziția pe perimetrul taberei. Fata aşeză țeava puştii în V-ul unui copăcel, aşa cum o învățase Kim Cheong. Era nece sar. Puşca nu avea decât un cadru de metal în loc de pat, iar ea era prea mică. O mina de fată. Când ar fi tras – Doamne fereşte să fie nevoită – reculul ar rupt-o în două. Dar nimeni nu o avertizase. I se spusese doar să-şi aşeze țeava în V-ul unui co pac, iar ea făcea ce i se spunea.

Stăteau în linişte şi priveau în noaptea aflată pe ducă, aşa cum făceau în fiecare zi de când instalaseră tabăra aceasta, cu câteva luni în urmă, şi aşteptau tremurând până când nouă zi alunga umbrele negre, înlocuindu-le cu umbre cenuşii, umede.

Şi apoi, ca prin minune, se făcea lumină şi, pentru o clipă bine cuvântata, ploaia se oprea şi soarele se strecură printre nori, pentru a le arăta jungla pe care o cunoşteau chiar prea bine, iar păsările şi insectele sărbătoreau trecerea a încă unei nopți lungi de douăsprezece ore.

În timp ce tabăra revenea la viață, Ah Lian intra din nou în rutină zilnică. Se aşeză în locul santinelei care păzise până 8 Bunei dealul pe versantul căruia stăteau, de parcă ar fi fost ţiIjUte în loc de glodul roşiatic, colibele răsfirate ale plutonului 7 ttl Regimentului 5 al Armatei Malaieze de Eliberare Rasială:

I'pisprezece bărbați, toți chinezi, plus o fată de paisprezece ani.

Când veni schimbul ei, Ah Lian ¿6 spălă în apă adâncă până li brâu şi se aşeză la coadă pentru a-şi lua cele două mâini de i irez rece (gătit cu o seară în urmă, înainte ca ploaia să stingă focul), jumătatea de peştişor şi bucata umedă de aluat de tapio CH. Kim Cheong se apropie de ea, în colțul colibei comune, şi (lăsă pe vine, în timp ce ploaia, întunecând scurta apariție a ' >arelui, se întorcea cu forță sporită. Nu era plăcut. Şi nici l ald. Ploaia cădea oblic, micșorând bucata cât de cât ferită de l iire acoperişul de frunze late, şi culcă la pământ plantele din grădina de legume de dincolo de gardul taberei.

Kim Cheong îşi aruncă pe umeri un prosop uzat şi murdar, dar nu făcu nimic pentru a scăpa de pielea de găină care i se fă cuse pe brațele osoase şi nici să-şi înceteze clănțănitul dinților.

— Termin în dimineața asta, îi şopti el lui Ah Lian. Râul e plin, o să avem mâncare destulă. Tu'eşti la grădină..., zise el şi o privi cu coada ochiului. Să stai în susul pantei. Cine ştie...

— Mai bine vin cu tine să culeg peştele. Nu suport să stau la grădină.

— O să faci ce-ți spun! Se răsti el, dar fără răutate.

Apoi îi atinse piciorul cu un gest afectuos.

— Oricum n-ai putea căra tot peştele pe care am să-l strâng.

— Nu te mai lăuda, sunt sigură că ai să te întorci iarăşi cu mâna goală şi ai să mănânci tot varza şi chili-ul meu.

Ah Lian se uită la bilă de orez pe care o frământă între de gete, apoi ridică privirea spre Kim Cheong. Nu era nici o urmă de veselie în ochii ei; avea o privire seacă. Dacă a ştiut vreo dată ce înseamnă să fii vesel, atunci a uitat cu desăvârșire. A uitat să râdă, iar să plângă nu avea voie. Să râdă şi să plângă! Ah Lian nu se gândise vreodată la aşa ceva. La îngrozitoarea şi înaintata vârstă de paisprezece ani şi ceva, Ah Lian, o revoluți onară devotată, nu avea dreptul la emoții de proletariat, nici chiar dacă şi le amintea.

— Şi soldații?

— Ce-i cu ei? Făcu Kim Cheong fără să o privească.

Tânărul continua să mestece aluatul de tapioca, ce se dezli pea cu greu de cerul gurii, şi se uită în gol în direcția podelei de glod din dreptul lui Hang Lee, membru al Comitetului de District şi comandantul plutonului.

Hang Lee era bătrân, avea cel puțin patruzeci de ani. Lup tase împotriva japonezilor până s-au retras pe unde veniseră, dar – aşa cum îi spunea mereu plutonierului – erau o pradă uşoară în comparație cu englezii.

Rămăseseră la liziera pădurii, nu-i deranjaseră niciodată pe adevărații soldați ai junglei; fusese un război civil bun. Dar aici era altceva, era un război care te ducea în mprmînt; chine zii malaiezi împotriva forței Imperiului Britanic.'Şi armata bri tanică era foarte hotărâtă, de parcă încerca să demonstreze că în '42, cu japonezii, nu şi-au pus mintea Acum erau peste tot; ei şi câinii lor descopereau, pufnind pe nas, chiar şi cele mai aş cunse colțuri ale junglei.

Probabil, că Hang Lee simțise ochii lui Kim fixându-l. Îşi ri dâcă privirea din castronul de lemn, ca şi cum ar fi auzit între barea şoptită a lui Ah Lian. Se uită la Kim Cheong, îşi şterse cu mâna o firimitură de mâncare din barbă, băgă degetul în gură şi-l supse până rămase curat. Înghiți, apoi dădu din cap ca un om ce-şi scutură maşinal picăturile de ploaie de pe față şi se întoarse la orezul său.

— Suntem în siguranță aici, până ne mutăm mai aproape de satul Cha'ah.

Deschise gura, lăsând să se vadă orezul şi varza pe jumătate mestecată, şi-şi lăsă privirea asupra lui Ah Lian.

— Gândește-te, tovarăşe, Cha'ah… mâncare! Carne, ouă, pui…

— Şi came? Şopti Ah Lian.

Deaspura capetelor lor explodă încă un tunet, iar ploaia se îndesi. Sunetul ridică privirile tuturor şi îndepărtă expresia de zaprobatoare de pe chipul lui Kim Cheong. Zgomotul metalic al ploii care lovea jungla din jur şi ropotul infernal de pe acoperişul din frunze de atap al colibei făceau inutilă orice încercare de a vorbi. Hang Lee coborî castronul din dreptul feței şi «rată cu degetul spre Kim Cheong. Tânărul dădu tăcut din cap f I făcu acelaşi lucru spre alți doi bărbați. Toți trei se ridicară în picioare, se uitară o secundă la torentele care se scurgeau de pe jBOperiş şi, parcă resemnându-se să sară de pe cea mai înaltă ii. Iinbulină, păşiră prin cascadă direct în ploaie.

Kim Cheong făcu un gest vag să protejeze de ploaie meca nismul Sten-u\ \x\său, dar, acceptând realitatea, îl luă sub braț şi I II uni spre ieşirea din tabără, în căutarea cărăruii pe care merse r cu două zile în urmă, la operațiunea de îndiguire a pârâului.

Mergea cu capul plecat, iar ceilalți doi tovarăşi ai săi – unul rărind un sac făcut din prelata unui camion părăsit şi celălalt CU o mitralieră japoneză atîmată pe umăr – călcau pe urmele paşilor lui. Păreau nişte fantome. De fapt, acesta era motivul pentru care se mai aflau încă în viață. După un timp, Kim (lieong înainta singur cincizeci de metri şi aşteptă. Ceilalți doi îl urmară. Apoi, repetară figura exact în acelaşi fel. Kim (lieong studia terenul şi înjura ploaia Putea să se fi plimbat pe acolo toată blestemata de armată britanică, fără să lase nici o urmă. Se uita în jur, căutând ramuri rupte, asculta, adulmeca.

Nu se simțea fum; nici qfter-Şave, nici mâncare, nici fecale la naiba cu ploaia asta! Se întoarse pe urmele propriilor paşi, scoase un mârâit animalic şi, când îi întâlni iarăşi pe însoțitorii săi, o luă spre luminişul dinspre pârâul zăgăzuit Fylough îşi întoarse privirea spre uima de noroi.

Kim Cheong stătea nemişcat în ploaia care-i şiroia pe față şi pe trup şi studia ultima urmă care ducea spre locul de prins peşte. Ceilalți doi dispăruseră în urma lui, la o distanță destul de mare. Se uita suspicios şi foarte, foarte atent la Fylough.

Kim Cheong se încruntă, se aplecă pe vine spijinindu-se cu de getele unei mâini de pământ şi-şi aşeză Stett-ul pe genunchi.

Țeava era îndreptată spre caporalul Togom.

Avusese un noroc orb. Kim nu văzuse nimic altceva decât urma deformată de picior şi o recunoscu ca fiind chiar a lui. Se ridică, reprimindu-şi suspiciunea Şi fiorul din ceafă, şi făcu un pas înainte. Togom şi Fylough apăsară pe trăgaci în acelaşi timp şi, după o fracțiune de secundă, țevile celor

două mitraliere 11 Bren trirniseră o flamă imensă către trupul lui Kim.

Fylough sări în picioare.

— OK! Lasă-l, e mort, strigă el celorlalți. Hei, tu – ia-o de-a lungul urmei! Ordonă el celui care stătea ghemuit alături. Repe de. Togom, după mine.

Înşfacă arma lui Kim şi o aruncă în josul pantei, spre pârâu.

Îşi coborî vocea şi strigă printre dinți celuilalt din echipă, care nu se vedea:

— Stai acola unde eşti, acoperă urma. Tokachil, continuă el, hai cu noi.

Cu Tokachil alături şi cu arma în spate, Fylough pomi alu necînd şi împiedicându-se de-a lungul pantei înglodate. Ştia că, doar dacă nu există vreo tabără destul de mare prin împreju rimi, orice alt terorist s-ar fi topit printre tufe. Un atac ar fi puțin probabil, iar o şezătoare la strâns de peşte s-ar face fără arme.

Vor pleca destul de repede de pe aici şi se vor feri de orice atac armat venit să răzbune moartea chinezului!

Avea dreptate. Reacția însoțitorilor lui Kim Cheong veni prea târziu. Unul din ei ridică țeava mitralierei şi trase lung, fără țintă, în direcția împuşcăturilor, apoi îl ajunse din urmă pe celălalt, care, aruncându-și sacul, o luase la goană pe cărarea îngustă. Dar nu înainte de a vedea fața albă a lui Fylough.

— Dua orang, Tuan! Doi oameni, domnule, şopti Togom şi îşi schimbă carabina cu Bren-ul celuilalt.

Se strecură pe lângă Fylough şi, mișcând țeava de la stânga la dreapta, goli încărcătorul în direcția zgomotelor. Fylough clătină din cap şi zâmbi văzând expresia hotărâtă a lui Togom, apoi o luă înainte, ceva mai repede. Urmele chinezilor se ve deau clar în noroi, pline cu apă de ploaie, dar era greu să țină pasul cu ei. Împiedicându-se, alunecând şi gâfâind, nu mai au zeau nimic altceva decât zgomotul propriilor paşi care împroş cau în lături apă şi noroi.

Doar maimuțele, acolo sus, în copaci, începeau să-şi revină după şocul zgomotului asurzitor. Îşi regăseau vocile şi umpleau aerul biciuit de ploaie; păreau un cortegiu de bocitoare.

Când făcură o pauză, să-şi tragă sufletul, Fylough se opri şi ascultă. Nu se auzea nimic din față. Nici prăbuşirea vreunui trup 12 pe frunze, nici vreun geamăt de durere. Numai o tăcere grea.

Ajunseseră.

Togom îi atinse cotul şi se aplecă pe vine, arătând cu degetul în sus. Fylough cobori la nivelul caporalului şi, urmând diu-cția arătată, văzu o gaură în umbrarul imens al copacilor, prin care pătrundea lumină. Se uitară unul la

celălalt. Nu departe era o tabără. Una mare.

Fylough strânse mai puternic patul carabinei şi-şi plimbă nervos degetul pe piedică. Era trasă. Pipăi fundul încărcătoru lui; îl schimbase, era nou, plin, şi îl simți prins bine, solid, în locaşul lui. Nu încercă să îşi oprească ticul nervos – contracția tutui muşchi de la ochiul stâng. O dată, îi căzuse încărcătorul din carabină chiar în toiul unui atac; întâmplări ca acestea dau naştere la idiosincrazii.

' Pac! Pac! Pac! Tr-r-r-r-r-r-r! Pac! Pac! Era mitraliera japo neză. Focurile se auzeau neregulat, vâjiiau şi loveau cu sunet.ec crengile de deasupra capului lui Fylough. Cei doi ajunsese i & în tabără.

Togom răspunse împuşcăturilor cu o rafală rapidă de focuri și se repezi de-a lungul potecii. Cu siguranță, în apropiere tre Imie să fie o capcană: o groapă mascată, plină de bețe de bam bus ascuțite ca nişte spade, care aşteptau un novice să se înfigă în ele.

— Tuan!

Fylough dădu din cap fără să se uite în jur şi se sprijini de trunchiul unui copac mare.

— Vino încoace, spuse el printre dinți şi, lăsându-se în jos, aruncă o crenguță spre Togom.

Poc!

Se auzise un foc de la o armă diferită. Un singur foc. Mitra liera se deplasase; acum îi urmărea altcineva Şi, totuşi, încă nu se vedea nimic. Doar sunetul, reverberația ultimului foc de ar mă care năştea ecouri în junglă şi se îndepărta ca un tunet, din tr-un copac în altul. Fylough trecu prin scutul de ramuri care îi tăiau calea Crengile fuseseră tăiate şi se aplecau deasupra po tecii pentru a masca intrarea în tabără. De-a latul cărăruii era aşezat un buştean peste care fuseseră puse câteva crengi. După 13 el se afla o groapă plină de bețe de bambus ascuțite, lungi de un metru – o capcană cu dublă funcționalitate: pentru porci sălbatici şi pentru englezi. Iar alături, o îngrămădire de lemne adăpostul unei santinele. Acum nu era nevoie de precauții.

Dacă ajunseseră până aici, nu mai conta. Sări peste groapă, urmat de caporalul care îşi ținea strâns arma sub braț. În spatele lui Togom venea celălalt bărbat, care pipăia întruna patul puştii sale Sten şi îşi croia drum printre crengi şi peste buştean.

Acum erau în câmp deschis.

De partea cealaltă a grădinii de legume care se întindea pe o latură a

pantei, cei doi terorişti se târau cu greu, încercând să se țină pe picioare. Santinela plecase în altă direcție. Tabăra părea părăsită. Din fericire, ploaia torențială se transformase într-o burniță caldă. Dar nimeni nu observase.

Fylough se opri, se înfipse bine pe picioare şi ținti silueta celui din față.

Pac! Pac! Pac!

Se opri şi privi atent. Apoi trase încă patru focuri. Nimeni nu țipase. Nimeni nu căzuse. Schimbă încărcătorul şi înjură, în. Timp ce silueta se strecură în prima colibă. Al doilea bărbat aruncă o privire scurtă peste umăr, alunecă şi căzu în patru labe, lovindu-se rău la picior. Pierduse teren. Se mai uită o dată peste umăr, îngrozit, se întoarse pe jumătate şi trase de la nive lul şoldului. Arma grea 303 scoase un tunet, dar glonțul plecă inofensiv spre copaci. Fylough clipi des să-şi alunge apa de pe ochi şi scutură din cap. Nu era suficient Pe față îi şiroia apă în continuare. Îi era greu să ţintească. Lângă el, mitraliera Bren răpăia fără încetare, iar în spate, din stânga, se auzeau împuşcă turile ca de pistol-jucărie ale Sten-ului.

Chinezul căzu iarăşi în genunchi, săpând panicat în glod.

Aproape ajunsese la coliba de bambus. Ştia că, o dată intrat în ea, va fi în siguranță sau aproape. Doar câțiva metri... Aruncă o privire în spate, peste umăr. Bărbatul alb era la poalele pantei pline de clisă. Îi vedea picioarele alunecând şi luptându-se să rămână în echilibru.

Se simțea aproape în siguranță. Apoi Fylough se opri, se propti bine pe genunchi şi pe coate şi privi cu ochii inundați de 14 ' ploaie prin cătare. Chinezul se încadra perfect Asiaticul abia apucase să se liniştească şi glonțul grăbit al lui Fylough îl lovi în braț. Dar şocul impactului nu îl opri.

Apoi al doñea şi al treilea glonț îi intrară cu un zgomot surd în spate. Lovitura îl zgudui, dar reuşise să ajungă. Apucă pragul colibei, se împletici, se întoarse sfidător şi trimise încă un foc la întâmplare spre Fylough, care era din nou în picioare. Făcuse o greşeală. Trebuia să fugă mai departe. Auzi rafala Bren-ulm lovind bambusul de alături, chiar când reuşise să se agațe de peretele firav. Dar întârziase o fracțiune de secundă. Următorul foc al lui Fylough trecu pe lângă frunzele de bambus şi i se în fipse în şira spinării, jos. Fără să-şi dea seama că a fost lovit din nou, se trezi cu fața în pământul clisos. Încercă să se ştear gă la ochi; era vag conştient de faptul că puşca, pe care o strîn gea cu putere în mină, era trasă de cineva O auzi cum cade la câțiva metri de el şi se simți târât de brațe, pe spate. O mână îi şterse glodul de pe față, iar ploaia curată îi splăla ochii. Şi, to tuşi, nu simțea durere; doar frică.

Togom puse piciorul pe burta chinezului şi îi studie fața — Deschide

ochii, bangkal! Spuse el.

Caporalul nici măcar nu gâfâia Teroristul făcu ce i se spu șese şi văzu zâmbetul lui Togom, care îşi arăta toți dinții. Dar zâmbetul caporalului nu trecea de dinți, era unul superficial.

— Îl cunoşti? Întrebă Fylough întors din scurta recunoaş tere a taberei goale.

— Lam Lee, răspunse Togom. Făcea curat pe lângă bucă țarul plutonului 10 la Geylang, în '44. Nici măcar nu ştia să gătească!

Togom câștigase Haji HaŞim, George Medal şi alte medalii în cel de-al doilea război mondial din partea unui. Guvern bri tanic recunoscător şi luptase într-un război adevărat cu cei pe care îi vină acum. Fiind malaiez, se bucurase de războiul cu ja ponezii. Iar acum se bucura de războiul împotriva celor alături de care luptase şi trăise timp de trei ani. Togom avea inspirația de a alege partea învingătoare.

— Eşti sigur?

Togom confirmă printr-o mişcare din cap.

15 Lam Lee tresări la auzul numelui său, deoarece chipul lui Togom nu-i spunea nimic. Apoi făcu o grimasă şi, o dată cu primul val de durere, simți nevoia să țipe. Dar sunetul nu-l de ranja pe Togom. Caporalul se lăsa cu toată greutatea pe burta chinezului şi, când țipătul se stinse într-un geamăt încet, spuse pe un ton de conversație:

— Unde ți-s chinezii? Câți sunteți, Lee? Unde vă întâlniți?

Togom propti țeava firen-ului în gâtul celuilalt şi îi arătă dinții. Totuşi, nu părea prea binevoitor.

— Hai, băiete, zise el punctând fiecare cuvânt cu o lovitură cu mitralieră. Salvează-ți viața. Repede.

Lam Lee închise ochii şi îşi adună toate puterile ca să scui pe. Scuipatul nu ajunse mai departe de bărbie, dar nu conta:

Dăduse un răspuns. Începu să țipe.

Fylough şi Togom schimbară rapid o privire. Locotentul ri dâcă din umeri, îşi şterse apa de pe ochi şi apoi, fără să se uite în jos, la omul de pe pământ, se îndreptă spre cea mai apropiată colibă şi îşi aprinse o țigară. Aşeză alte două țigări uscate pe masa primitivă de lingă aşa-zisul pat al lui Kim Cheong, se aşeză pe marginea de bambus şi, trăgând cu plăcere fum în plă mini, începu să studieze harta desfăcută pe genunchi.

Togom, care îşi ținea încă piciorul pe burta chinezului, miş că mitraliera aşa încât țeava se sprijinea acum pe pieptul rănitu lui, chiar sub claviculă. Lam

Lee se opri din țipat Caporalul strâmba din nas, ridică țeava cinci centimetri şi apăsă pe tră gaci. Arma era tot pe foc automat Cinci gloanțe grele 303 pă trunseră în inima lui Lee, ridicând, ca într-un polonic mare de supă, jumătatea de sus a pieptului. Togom făcu un pas înapoi şi îşi frecă cizma murdară de sânge în noroi. Deja nu îl mai înțe resa fostul lui tovarăş.

Cei doi malaiezi şi englezul şi-au fumat țigările în timp ce rătăceau prin colibele şubrede. Hang Lee avusese destule moți ve să alerteze şi să evacueze tabăra. Luaseră totul, chiar şi ne prețuitele oale de gătit Un bun conducător de terorişti putea curăța o tabără de tot ce putea fi mişcat în cinci minute; Hang Lee ar fi avut timp să facă şi o baie, dacă ar fi vrut Cei trei se întâlniră la capătul celălalt al taberei şi începură Hă caute drumul de scăpare tăiat de chinezi. Era cât se poate de clar, lăsaseră o groapă mare cât un autobuz londonez şi o clisă prin care nici o armată n-ar fi putut trece, cu toate tancurile ei.

Nu avea nici un rost să îi urmărească. Hang Lee şi oamenii lui 8-au separat cu siguranță în grupuri mici; în două zile se vor lntîlni şi apoi îşi vor croi drum spre o tabără aflată în siguranță, apropiindu-se din direcții diferite. Pe urmele propriilor paşi, cei trei se întoarseră în punctul de întâlnire, lângă cadavrul lui Lam Lee, care zăcea în adâncitura ce o formase în zvârcolelile morții. Nu era un revoluționar, ci un bandit nenorocit; un uci gaş care, chircit aşa, părea un băiat zdrențăros ce doarme într-o baltă. Păcat să-l deranjezi! Togom şi Fylough l-au luat de câte un picior şi l-au târât în partea cealaltă a grădinii de legume, au culcat la pământ bețele de bambus din groapă şi l-au rostogolit în ea Nu-l va descoperi nimeni timp de cel puțin câteva luni.

Trupul lui Kim Cheong era exact acolo unde îl lăsaseră, pe potecă. Fylough şi Togom se lăsară pe vine lângă el şi îi cerce tară chipul. Trăsăturile lui, spălate de ploaie, păreau împăcate; nu erau atinse de gloanțe. Arăta de parcă, scăldat în soarele di mineții, cedase ispitei unui pui de somn.

— Cum îl cheamă? Întrebă Fylough.

Întrebarea rămase fără răspuns, pentru că – urmărit cu privi rea de către Togom – locotenentul se uită întâi ca din întâmpla re, apoi cu interes crescând, la documentele de la centura lui Kim Cheong. Le smulse, le împături şi le îndesă grăbit în bu zunar. Se uită încă o dată la cadavru şi apoi îşi înălță bărbia într-un gest interogativ spre Togom.

Dar Togom era atent la altceva. Se încruntă, se lăsă în jos şi ascultă. Apoi se uită peste umărul celuilalt, spre cărare.

— Un porc.

Bărbatul cu mitralieră Bren, aflat în partea cealaltă a pârâu lui, i-o luase înainte.

— După atâtea împuşcături?

— L-am văzut Togom nu era deloc încântat.

— Vino încoace şi mergi pe cărare până terminăm aici. Tu, ' spuse el celuilalt bărbat, păzeşti flancul...

Se întoarse spre Fylough şi, fixând cu privirea chipul lui Kim Gheong, clătină din cap. Ochii închişi ai chinezului pă reau să răspundă privirii lui. După o clipă, Togom trase aer cu zgomot prin strungărețele dinților săi mari. Încercă să închidă gura, dar – după o scurtă luptă cu buzele – dinții învinseră şi ieşiră la iveală. Fylough aprinse două țigări şi-i întinse una lui Togom. Caporalul nu încerca să îşi ascundă uimirea. Luă bărbia lui Kim în mina şi îi întoarse capul într-o parte şi în cealaltă, studiindu-i trăsăturile.

După un minut, clătină încet din cap, trase adânc din țigară şi, privind încă spre fața lui Kim Cheong, spuse:

— Nu-l cunosc, Titan. E diferit. Cred că e altceva.

— Adică?

Togom trase aer încă o dată, șuierând printre dinții rari.

— O fantomă.

Atinse fruntea mortului şi îl privi pe Fylough în ochi.

— O presimțire. Nu sunt sigur. S-ar putea să fie chinez, dar nu e de pe-aici.

—: Chinez din China? Zise Fylough şi se uită cu un interes renăscut la chipul lui Kim Cheong. Eşti sigur?

— Nu, Tuan. Am spus că e doar o presimțire. Poate ştie sergentul Johari...?

Togom ridică o sprânceană şi atinse cadavrul cu piciorul.

— Dar o să fie greu să-l cărăm până în tabără, iar Johari nu ştie absolut totul. Sau pe toți! Sfârși el cu o urmă de zîrhbet pe față.

Fylough ştia ce vrea să spună. Sergentul Johari, care fusese înainte de război polițist, fost locotenent în armata japonezo malaieză, Hei Ho, şi voluntar pentru Kempeitai, Gestapo-ul japonez, era acum prieten cu toți, nu păstrase nici un resenti ment. La urma urmei, Johari făcuse în timpul războiului mari probleme comuniştilor cu care se luptau acum. Surâsul slab al lui Togom se transformă într-un zâmbet larg. Caporalul împinse bărbia lui Kim cu arătătorul şi spuse:

— Dar ştie mai mult decât noi toți!

Cei trei malaiezi apucară mâinile şi picioarele lui Kim Cheong şi le legară cu sfoară de o creangă solidă, lungă de un metru. Kim Cheong nu cântărea mare lucru. Era mai curând incomod de cărat decât greu. Togom strânse peştii morți din pârâu și îi lăsă pe mal, să putrezească. Chipul i se schimonosi într-o expresie încruntată când îşi luă locul la capătul şirului condus de Fylough, care, cu mitralieră Bren atârnată de umăr, îi conducea înapoi, pe drumul pe care veniseră.

La primul popas, Togom, frecându-și umărul, îşi schimbă arma cu Bren-u\celui din ariergardă şi păşi peste trupul lui Cim Cheong. Îi urmări pe Fylough şi pe celălalt cum îl ridică, apoi păşi în faţă şi îl întrebă pe malaiez:

— N-ai auzit nimic în spate?

— Ce să aud?

— Porcul pe care-ai spus că l-ai auzit acolo.

— N-am auzit nimic.

— Porcul ne urmăreşte.

— Ai vedenii, Togom, şopti Fylough. Fantoma aia se joacă ar cu tine.

Togom nu zâmbi.

— Fii atent la ce se întâmpla în spate, zise el malaiezului.

Su adormi, ia şi ascultă." Au ajuns în tabără chiar la căderea nopții.

La ora şase şi jumătate, a doua zi dimineață, Fylough aprin se prima țigară pe acea zi şi îşi trase şosetele ude, cizmele ude şi murdare de noroiul junglei peste pantalonii uzi şi murdari.

U era nimic neobişnuit în a începe ziua înghețat până la oase, n haine ude de rouă şi transpirație, mirosind a junglă. Luă de a unul din malaiezi o cană de metal plină cu ceai fierbinte şi apte condensat, gros ca o supă, şi o duse la focul mic, inefici ent şi cu fum înecăcios din centrul taberei. Acolo stăteau ghe muiți trei europeni. Era o adunare neobişnuită de chipuri albe.

Fylough se lăsă pe vine, în felul malaiez, şi aruncă o bucată de cărbune în fum. Când fumul se îngroșa, locotenentul aruncă un chibrit şi totul izbucni în flăcări.

— Se cheamă foc rapid, rosti el şi îşi ridică ceaşca la buze. Era prea devreme, buzele lui refuzau să atingă metalul fierbinte. Fylough lăsă totuşi cana în dreptul gurii, încercându-i temperatura din când în când.

— Ce pierdere! Zâmbi locotenentul Harry Kenning, căruia nu-i păsa în momentul acela nici cât negru sub unghie de vreo pierdere, ci doar de ceaiul fierbinte din fața lui.

Kenning, ca şi Fylough, aparţinea Forţelor Speciale de Poliţie, Compania 10 Federală de Junglă. Două sute de malaiezi, o mina de chinezi, şase ofiţeri – trei englezi, doi chinezi şi un malaiez. Jumătate din oamenii din tabără erau ai lui Kenning, cealaltă jumătate – ai lui Fylough. După două săptămâni de la instalarea taberei, Fylough preluase comanda. Dar nu conta.

După trei ani petrecuţi în adâncul junglei, lui Kenning şi lui Fylough nu le mai rămăsese nici un lucru de la care să se certe.

Era ca o căsătorie, numai că aceşti doi bărbaţi erau cei mai buni prieteni. Ceilalţi doi bărbaţi de lângă foc nu făceau parte din "club".

După cinci săptămâni de la începerea acestei operaţiuni, caporalul "Dixie" Dean începea să se simtă ca acasă. Nu fusese alegerea să, nu se oferise voluntar, dar se bucura enonn că venise. Era un tip înalt, slab şi deşirat; stătea de partea cealaltă a focului, cu spatele rezemat de un copac, frecând tandru cu o cârpă unsuroasă piesele carabinei Remington "Wingmaster", destul de uzată. Dixie făcuse războiul – cel adevărat Caporal la Regimentul 22 SAS, venise să ajute renaşterea în Malaia a grupului SAS, destrămat în timpul războiului. N-a mers. Membrii grupului SAS cel adevărat se întorseseră la volanul autobuzelor, în minele de cărbune sau la regimentele-mamă. Cu cei noi nu mergea, cel puţin deocamdată. Săreau cu ochii închişi în mijlocul junglei, dar le era foarte greu să iasă. Şi nu-i puteau ucide pe terorişti. Cu toate acestea, aveau nervii sănătoşi. Dean primise ordinul să afle cum reuşeau malaiezii să facă acest lucru sub conducerea nebunilor de englezi. Fusese impus cu forţa lui Fylough şi lui Kenning, dar învăţaseră să convieţuiască acceptabil. Era genul lor de om. Şi Dixie Dean învăţa să-i găsească şi să-i ucidă pe terorişti.

Îşi abandonă o clipă lucrul la puşcă şi îi privi cercetător pe cei doi tineri englezi.

Aveau amândoi aceeaşi vârstă – 22, 23 de ani – şi erau amândoi necomunicativi, taciturni, părând astfel mai bătrâni.

Dixie Dean ştia ce sunt nu avea nevoie să facă speculaţii: erau ucigaşi. Nu li se vedea pe chip şi nici în gesturi, dar se simţea.

Erau amândoi ucigaşi inteligenţi, fără milă. Şi, după o lună, Dean şi-a dat seama, fără să ajungă cu mâinile legate de picioa re, că cei doi şi oamenii pe care îi comandau pot ucide cu sânge rece. De aşa ceva era nevoie, nu de scursuri are regimentelor.

Aceasta era rasa dorită: inteligenţi şi curajoşi, lingvişti care vorbesc în junglă doar malaieza. Trăiau dintr-o mână de orez şi o cană de ceai, se simţeau la fel de bine în noroi sau în mlaştini ca şi în cătunele malaieze şi în satele

chineze. Aveau propria lor reţea de spioni şi agenţi, conduceau operaţiuni mascate, ambuscade nemiloase şi foloseau acelaşi manual de trucuri şi înşelătorii ca şi adversarii lor. Mai mult decât orice, erau fără milă; prizonierii nu erau bineveniţi. Îşi făcuseră propriile reguli de război şi ignorau insistenţele Armatei Britanice ca, nu se ştie din ce mbtiv ciudat, teroriştii să fie trataţi ca soldaţii.

Al patrulea bărbat stătea deoparte, cu picioarele întinse. Şi el tot englez, aparţinea Ramurii Speciale şi nu era aici pentru că aşa dorise; fusese trimis să afle "ce se întâmpla în capătul acela de lume". Până acum nu descoperise nimic despre junglă, nimic care să-l facă să se ofere voluntar pentru o a două astfel de "excursie" şi nu îşi făcea iluzii – ştia că nu e binevenit.

— Avea ceva la el? Întrebă el.

— Ce să aibă?

— Documente.

Fylough clătină din cap şi spuse simplu:

— Nu.

Dixie Dean sparse liniştea penibilă care urmă. Îşi ridică pri virea de la mitralieră pe care o ungea cu sârg şi aruncă o ochea dă spre movilă de sub poncho-u\aflat la marginea taberei.

— De ce-ai adus chinezoiul, Peter?

Fylough reuşi să soarbă din cană. Făcu o faţă lungă, apoi zâmbi timid.

— Caporalul Togom nu a reuşit să-l identifice. M-am gândit 21 că ar fi bine să-şi arunce sergentul Johari ochii pe el, zise loco tenentul şi mai sorbi puţin ceai. N-aş vrea să omor un conducă tor al Partidului Comunist Popular Malaiez şi lucrul să treacă neobservat.

— Ce importanţă are?

— Morala, Dixie, morala, făcu el şi se întoarse apoi spre Kenning. Unde s-a dus Johari? N-am chef să putrezească pe undeva înainte de a-l vedea pe ăsta Kenning continua să soarbă cu zgomot ceaiul din cana fier binte de metal.

— Sper c-o fi auzit împuşcăturile. Poate că vine direct aici.

Ştie că o să avem nevoie de el, se întoarce până la prânz.

Kenning îl subestima Abia terminase Fylough ceaiul când sergentul Johari ieşi dintre copaci şi intră în tabără.

Johari era un om micuţ, chiar şi pentru un malaiez. Cu o alură perfectă şi picioare scurte, puternice, era un bărbat fru moş. Nu avea păr pe faţă, ca majoritatea bărbaţilor de la ţară, iar ochii lui migdalaţi străluceau câteodată, spre deosebire de ai lui Togom, cu o lucire de umor ascuns; cu toate acestea nu

fu șese auzit niciodată râzând. Nu era greu să ți-l imaginezi pe Johari în uniforma unui ofițer – cizme lungi, lucitoare, o batis ta care atîmă la spatele chipiului şi o sabie lungă, curbată, care zăngăne pe pământ în urma lui.

Aruncând pachetul greu pe care îl căra se uită curios la ca davrul acoperit cu poncho şi se îndreptă spre cei patru europeni ghemuiți lângă foc.

— Nasib, Tuan? Ați avut noroc, remarcă el şi dădu din cap în direcția lui Kim Cheong.

Luă o țigară de la Kenning şi o cană de ceai de la un bătrân aşezat pe vine lingă Fylough.

— Doi, replică locotenentul. Pe ăsta l-am adus ca să te uiți la el. Togom nu-l cunoaşte.

Fylough nu reproduse teoria caporalului. Johari îşi aprinse țigara şi aşeză cana fierbinte pe pământ, în fața lui. Se uită peste umăr o secundă, apoi se întoarse spre Fylough.

— Unde-i Togom, Tuan?

— ■ La râu, face baie, îi răspunse Kenning.

— Adu-l, ordonă Johari malaiezului care-i făcuse ceaiul.

Scuzați-mă, adăugă el spre Fylough şi Kenning.

Nu-l băgase în seamă pe Dean şi nici pe introvertitul de la Ramura Specială. Nu erau oamenii lui, nu aveau nici o importanță aici.

— Venim şi noi, spuse Kenning.

Johari dădu la o parte poncho-u\şi îl întoarse pe Kim Cheong pe spate. Îi studie trăsăturile pentru o clipă, apoi se ghemui lângă el. Togom apăru dintre copaci; avea un prosop înfăşurat în jurul taliei, ghetele îi erau descheiate şi fluturau la fiecare pas în jurul gleznelor, iar puşca Sten îi atima pe umărul gol. Din păr îi curgeau şiroaie de apă iar în colțurile gurii îi rămăsese pastă de dinți, ca o mică prelungire albă a mustăților lui țepoase.

Se lăsă pe vine alături de Johari şi începu să vorbească în şoaptă. Celălalt asculta atent şi punea din când în când câte o întrebare, în timp ce întorcea capul lui Kim Cheong când într-o parte, când în cealaltă. La vederea lui Kim, chipul lui Johari rămase neschimbat. Sergentul trase adânc din țigară şi se ridică în picioare..

— E un străin, spuse el celor doi locotenenți. Nu-l cunosc, poate că e un curier, poate că e un vizitator din afară, poate că e de la Special...

Se opri în mijlocul propoziției şi îl văzu pe Togom aplecîn du-se din nou; caporalul desfăcu sfoara care ținea chiloții al baştri ai lui Kim şi îi trase în jos până la coapse.

— Awak ingat dia-punya nama ada tertulis di-butoh-nya?

Râse Johari cu poftă şi dinții lui Togom se dezveliră într-un zîm bet larg, sâsâit.

Fylough şi Kenning izbucniră şi ei în râs. Dar omul de la Ramura Specială nu vedea nimic amuzant. Dixie Dean însă râse şi el.

— Care-i poanta? Întrebă Dixie Dean, zicându-și în gând că trebuie să învețe măcar puțin din limba malaieză.

Hotărâse deja să se integreze în grupul celor doi.

— Caporalul Togom are ce are cu penisurile, explică zîm bând Kenning. Johari l-a întrebat dacă nu crede că ar putea găsi numele tipului tatuat pe vârful membrului!

Dean se încruntă bănuitor spre Togom şi apoi zâmbi.

— Şi la ce se holbează aşa?

Togom ridică privirea spre Fylough, zâmbetul lui se lărgi şi buzele luară o poziție ceva mai confortabilă pe dinții mari. Îşi ridică degetul mare şi aşeză arătătorul de la cealaltă mână în dreptul primei falange, apoi ridică sprâncenele.

— Ce înseamnă toate astea?

— Vrea capul penisului.

— Doamne Dumnezeule! Pentru ce?!

— Il pune într-o sticluță cu apă de trandafiri binecuvântată de o persoană specializată în chestii din astea.

— Nu pricep.

— E un afrodisiac, unul foarte puternic.

Dean nu îşi dădea deama dacă Fylough îl ia peste picior sau nu. Kenning îşi aprinse o țigară şi zâmbi larg. Dean se uită când la unul, când la celălalt.

— Adică bea zeama aia?

— Doamne, nu! Il pune undeva în dormitorul vreuneia care îi face zile – şi nopți – fripte şi gata! Ea nu mai poate să-l refu ze, iar el nu mai poate să se oprească!

— Şi merge?

— Nu ştiu, nu l-am încercat, răspunse Fylough, apoi deveni grav. Johari, hai să-i luăm o mână pentru amprente şi apoi să-l îngropăm. Vreau să plecăm de aici într-o oră.

— Pe amândouă, sugeră Kenning. Şi fă-ți bine treaba.

— OK. Amândouă mâinile, Johari.

Togom dispăru câteva secunde şi se întoarse cu o țigară atîr nîndu-i

dintre buze. Avea un pumnal scurt dar greu, din oțel strălucitor. Il luase de la un comunist mort, cu o zi în urmă. Era o lamă frumoasă, cu un tăiş extrem de ascuțit Ridică penisul lui Kim Cheong cu vârful pumnalului, îl studie cu o privire critică, apoi înălță iarăşi sprincenele spre Fylough.

Locotenentul dădu imperceptibil din cap. Togom nu era surprins. Dar Bentley, omul Ramurii Speciale, era mirat; nu văzuse răspunsul lui Fylough.

— Chiar e absolut nevoie de aşa ceva?

Bentley părea că e cât pe ce să vomite cele câteva câni de ceai pe care le băuse de dimineață şi se făcuse verde sub paloarea recent dobândită din cauza junglei. Se întoarse şi începu să vorbească spre crengile de deasupra lui.

— Nu suntem sălbatici, Fylough.

— Oare chiar nu suntem? Făcu Fylough şi îşi permise o ocheadă spre Kenning. Zi mersi că nu e al tău. Mi-e foarte greu să-i refuz caporalului Togom un asemenea premiu!

— Am să raportez!

— Du-te dracului cu raportul tău cu tot! Fă-ți bagajele, plecăm la ora nouă.

Togom începu să lucreze la mâinile lui Kim Cheong. Trecu uşor cu lama peste încheietură, intrând în piele cam jumătate de centimetru, apoi îi puse o cracă mare sub antebraț. Il invită pe Johari să-şi pună piciorul pe brațul lui Kim Cheong, fixă încheietura cu mâna stingă şi prăvăli pumnalul. Parcă ar fi tăiat un morcov. Mâna se desprinse curat de parcă ar fi fost tăiată de un chirurg.

— Ai spus ceva? Întrebă Togom ridicând o privire întrebă toare spre Johari.

— Nu.

— Ciudat mi s-a părut că aud un cuvânt. Mi s-a părut că aud cuvântul hantu!

— Nu cred că există fantome atât de proaste încât să bântuie pe-aici. Totuşi, continuă Johari pe un ton filozofic, se spune că, uneori, morții simt durerea. Dar gata, destul cu astea.

— Terminați pălăvrăgeala şi tăiați-i şi cealaltă rnînâ. Hei, voi doi!

Se întoarse şi văzu un grup de oameni pregătiți de plecare, care priveau cum munceşte Togom.

— Săpați-i ăstuia o căsuță, dar să nu vă omorâți prea tare. E doar un ticălos de chinez, nu vreun membru al familiei regale!

L-au rostogolit pe Kim Cheong în groapă mică şi l-au aco perit cu o lopată

de pământ amestecat cu frunze. Aproape că se vedea de sub resturile vegetale. Animalele l-ar fi găsit oricum, indiferent de adâncimea la care l-ar fi îngropat şi cât pământ ar fț turnat deasupra. Au plecat din tabără într-un şir lung, tăcut.

Distruseseră aproape toate urmele trecerii lor pe acolo. Parcă nimeni n-ar fi fost vreodată acolo; doar câteva ramuri rupte şi plante strivite, în locul cărora vor apărea curând altele.

După ce şi ultimul om a dispărut în liniştea învăluitoare, semiobscură, pe locul fostei tabere se aşternu o tăcere absolută.

Nimic nu se clintea Peste câteva minute urmau să vină anima lele; la început timide, speriate de mirosul stăruitor de om, apoi din ce în ce mai curajoase – mistrețul, cu pumnalul lui de fil deş, va scoate la suprafață resturile habitării umane. Dar, deo camdată, doar ramurile copacilor se mişcau. Doar ramurile şi pământul de pe mormântul lui Kim Cheong.

1 Londra, 1988 David Kent se cufundă în fotoliul cu arcuri ieşite, se aplecă în față şi despărți perdelele printr-o mişcare a arătătorului.

Jos, în stradă, se aflau câteva maşini parcate, două femei care bârfeau fără să bage în seamă țipetele copilului din căruciorul împins de una dintre ele, o cutie poştală. Nimic ieşit din comun. Îşi potrivi ochiul în vizorul aparatului de fotografiat cu teleobiectiv mare, aşezat pe un trepied înalt, şi privi cu ochii mijiți spre capătul străzii. Aparatul era bine reglat, nu era nevoie să atingă nimic. Acolo, jos, nu se mişca nimic, cu excepția polițistului în uniformă care îşi lăsa greutatea de pe un picior pe altul, făcând de serviciu la Ambasada Republicii Populare Chineze. Kent îşi retrase degetul şi lăsă perdeaua să cadă uşor la loc.

— Nu se întâmpla nimic afară, spuse el peste umăr barba tului aşezat în patul de campanie dintr-un colț al camerei. Ceva interesant în ziar?

— Nimic. Nici azi-dimineață, nici ieri, nici alaltăieri, nici ras alaltăieri.

— Mersi. Poți să te culci la loc.

Kent îşi căută o poziție mai confortabilă, aprinse o țigară şi continuă să privească fără expresie spre porțile Ambasadei, aflată la distanță. Supravegherea plictisitoare, de rutină, din camera primitiv mobilată de deasupra Agenției de Pariuri, avea loc de două ori pe lună. Era o supraveghere de rutină a MI5.

Nu se întâmpla niciodată nimic. Kent îşi imagina că, desigur, chinezii ştiu de prezența lor acolo. Era nou, aceasta era abia a doua lui supraveghere şi se plictisise deja. Probabil că suprave gherea efectuată de chinezi nu era cu nimic diferită. După opt ani în Forțele Regale de Poliție Hong Kong, ştia cum funcți onează mintea chinezilor. La treizeci şi doi de ani, era un tip sceptic şi greu de

surprins, cu atât mai puțin de ceea ce făcea în camera aceea murdară de deasupra unei agenții de pariuri din West London. Era mai bine să nu se gândească prea mult. MI5 aducea la epuizare oamenii cu talente speciale; slujba ideală pentru un englez care vorbeşte fluent cantoneza nu era să țină sub observație Ambasada Chineză dintr-un post de deasupra unei agenții de pariuri. Dar Kent nu se împotrivise. Nu mult!

Îşi zâmbi amar, era genul de lucruri pe care fața lui le făcea cât se poate de bine. Zâmbetul se schimbă apoi într-o expresie, ar spune unii, arogantă. Expresia aceasta plăcea femeilor de toate vârstele. Probabil accentua privirea nepăsătoare a ochilor lui cenuşii, care venea de la înălțimea celor 1,90 m ai săi, părând să spună "Dacă nu-ți pasă, nu-mi pasă nici mie." Strivi țigara pe podeaua goală, studie pentru o secundă sau două desenul pe care îl făcuse şi ridică privirea Exact la timp.

O maşină gri virase ca din întâmplare pe stradă şi oprise la în trarea Ambasadei. Kent se mişcă pe fotoliu, îşi fixă ochiul şi abia avu timp să vadă prin teleobiectiv fața singurului ocupant al maşinii şi să apese pe declanşator înainte ca polițistul să facă semn maşinii să intre pe poarta deschisă.

— La ce oră a plecat 513D7932 din Ambasadă? Întrebă el fără să se dezlipească de aparatul de fotografiat.

Urmă un geamăt dinspre celălalt, scârțiitul patului de campanie şi, după o pauză, o voce:

— Azi-dimineață, la opt şi jumătate.

— Câți erau în maşină?

— Trei: şoferul şi încă două persoane.

— Al treilea secretar şi cine altcineva?

— N-a spus. De unde ştii că era al treilea secretar?

— Verifică.

— Te-ai interesat?

— Verifică banda de la Clarence.

Kent se aşeză în fotoliu, aprinse încă o țigară şi întoarse capul pentru a-l vedea pe partenerul său cum verifică banda din camera de control de la Clarence Terrace. După o clipă, receptorul era aşezat înapoi în furcă.

— Al treilea secretar, Chin Xan Wah, corespondent al NCNA, şi şoferul ambasadei, chinez.

— Eşti sigur de NCNA?

— Da New China News Agency1, a spus.

— Adică Spionajul Central, spuse Kent încruntat, deranjat de fumul

spiralat al țigării sale uitate în scrumieră. Şi al treilea secretar e Goh Peng. E nou, e maior CELD. Ce naiba pun la cale?

— Ce înseamnă CELD?

— Central Externai Liaison Department2. Adică MI6 al Chinei.

— Şi ce e aşa de grav dacă doi zombi de la spionajul chinez vizitează locurile?

David Kent se uită din nou peste umăr.

— Nimic, zâmbi el superior, doar că numai unul dintre ei s-a întors j

Casă: al treilea secretar.

— Şi?

— Nu crezi că e oarecum ciudat că al treilea secretar al Ambasadei Republicii Chineze vine singur acasă, purtând ochelari de soare şi o şapcă de şofer în vârful scăfârliei? Gîn deşte-te! Hai să schimbăm locurile pentru o secundă.

Kent se lăsă pe vine lângă telefon, căută într-o agendă şi 1 – Noua Agenție de Ştiri Chineză (n.t.) 2 – Departamentul Central de Legături Externe (n.t.) formă un număr din centrul Londrei.

— Sun de la Reuter, Departamentul Orientul îndepărtat, zise el femeii care îi răspunse. Vă rog cu domnul Chin, urgent.

Nu, îmi pare rău, nu vreau să vorbesc decât cu dumnealui; e ceva special.

Închise imediat, apoi se întoarse către partenerul său.

— Nu e la birou, nu e acasă, nu e la ambasadă. Nimeni nu ştie unde e. Ce fel de şef de birou este şi ăsta? Mai rău, ce fel de spion o şterge cu şeful spionajului fără măcar să lase o po veste plauzibilă? Suspiciunile şi observațiile lui David Kent au luat drumul de la supraveghetorul din Clarence Terrace la directorul Secto rului K – contraspionaj – din MI5. Acesta, la rândul lui, le-a transmis subalternului său din Sectorul K8 – supravegherea diplomaților nefavorabili (şi favorabili), alții decât cei sovietici.

Cererea lui John Woodhouse de a supraveghea permanent Mi siunea Chineză îşi încheiase circuitul. Prioritatea raportului lui Kent nu era suficientă pentru a declanşa alarmele interdeparta mentale, dar era suficientă pentru a aduce o cută

Dîncă pe fruntea lui Woodhouse, care, în seara aceea, se delecta cu un gin tonic la clubul Pig & Eye din Leconfield House. Cuta se dizolvă într-un zâmbet subțire când partenerul său i se alătură la bar.

— Mă gândeam la afacerea cu chinezii, îi spuse după ce barmanul se

îndepărtase la o distanță suficient de mare ca să nu îi mai poată auzi.

Celălalt bărbat luă un pumn de alune din bol, aruncă două sau trei în gură şi clătină din cap.

— Eu nu cred că va ieşi ceva de aici. Mă gândeam să o lă sam baltă.

Woodhouse nu părea dezamăgit.

— Vreau să întreb ceva. Cum dracu' de-a reuşit un supraveghetor să-şi dea seama de la două sute de metri că acela era al treilea secretar şi nu şoferul? Eu credeam că toți chinezii arată la fel.

Luă şi el un pumn de alune şi le băgă în gură pe toate o dată. Fără a aştepta să termine de mâncat, adăugă:

— Femeile lor îşi au socoteala de-a latul şi nu de-a lungul.

Partenerul lui Woodhouse nu era într-o dispoziție pentru asemenea glume. Aruncă în pahar două cuburi de gheață, făcând ginul să sară din pahar. Se încruntă nemulțumit, muie degetul în picăturile de pe masă, apoi îl băgă în gură.

— Supraveghetorul e omul potrivit pentru chinezi. A venit din poliția de la Hong Kong. El îşi poate da seama de diferența dintre doi chinezi. Şi vorbeşte şi limba.

— Şi chiar aşa sunt?

— Cum să fie? Cine?

— Femeile chineze. Sunt făcute altfel?

— Era o glumă.

Woodhouse părea uşor dezamăgit.

— Ce caută un tip atât de dotat ca el într-un post de obser vație? La aşa ceva se descurcă şi nepotul menajerei mele.

Scoate-l de acolo.

Celălalt reuşi să schițeze un zâmbet acru.

— Pe cine, pe nepotul menajerei?

— Nu fi ridicol, replică Woodhouse, căruia îi plăcea să treacă drept un tip cu simțul umorului. Transferă-l pe vorbitorul ăsta de chineză la sectorul K. Spune-i lui Gerald că vrem să dăm de capăt puzzle-vftm ăsta chinezesc.

Făcu o pauză ca să ia o înghițitură de gin şi aşteptă zîmbe tul partenerului său. Dar zâmbetul nu veni. Partenerul lui Woodhouse sorbea din paharul său fără să-şi trădeze gândurile.

Inițialele de sub semnătura lui Dumnezeu erau ESJW – Evelyn St John Woodhouse. Idiotul! Chiar el a trimis dosarul lui Kent pentru postul de supraveghetor. "Dar să-i fac o plăcere bietului tâmpit".

— Facă-se voia ta, murmură el şi puse paharul pe masă.

— Află ce au de gând, zise Woodhouse ignorând replica ce luilalt. Află unde au dispărut spionii chinezi din maşină şi cine naiba cred ei că suntem de îi lăsăm să se plimbe aşa peste tot; apoi să-mi spui cum de li s-a dat voie să scape aşa uşor.

— - Oficial?

— Nici gând. Tragi cu urechea, te uiți pe gaura cheii – ştii 31 tu, lucruri din astea. Dar să nu faci prea multe valuri. Nu vrei un pahar de gin? Două zile mai târziu, David Kent era transferat la Departamentul K8 şi i se spunea să afle "cine naiba se cred chinezoii ăştia de se plimbă în sus şi în jos pe meleagurile verzi şi frumoase ale Angliei", iar Woodhouse şi partenerul lui puteau să se relaxeze iarăşi la club, cu gin şi alune alături.

2 David Kent îşi umplu cana jumătate cu lapte, jumătate cu apă şi o vărsă într-o cratiță de pe foc. Turnă apoi lichidul iar în cană şi adăugă o lingură de Nescafe şi două de zahăr, după care îşi aprinse o țigară. Acesta era dejunul lui.

În timp ce aştepta să se răcească nessul, îşi deschise agenda de buzunar la adrese, îşi plimbă degetul în josul paginii şi se opri la numele Stone. Formă numărul. Probabil că Stone făcea acelaşi lucru: aştepta cafeaua să se răcească. Răspunse imediat, cu o voce morocănoasă.

— Freddie, începu Kent, în calitatea ta de polițist, ofițer de legătură, poți să-mi spui cine a fost de serviciu la Ambasada Chineză miercurea trecută, să zicem la patru şi jumătate?

— Sigur. Dar de ce întrebi?

— Vreau să se uite într-un registru. O maşină oficială a ieşit miercuri dimineață şi s-a întors la patru şi jumătate. Aş vrea să ştiu cine a ieşit cu ea şi unde s-a dus.

— N-o să-ți spună.

— II vom ajuta, îl vom acoperi.

— Asta-i altceva Dar am o idee mai bună. La Ambasadă e angajat un bețivan care spală maşinile. O să se uite el în registru.

— E omul tău?

— Nu, dar o să facă ce i se spune. Nu are voie să locuiască aici, aşa că pot să-l ameninț cu Biroul de Imigrare.

— Unde locuieşte?

— În Brixton. Kent dădu peste bețivul lui Fred Stone într-un bar indian de pe Coldharbour Lane. Era un tip cu buze subțiri, cu fața rotundă, sub

înălțimea medie a jamaicanilor, avea privirea alunecoasă şi încrucişată a rataților înnăscuți. Tăcerea suspicioasă care se lăsă peste mulțimea din barul murdar şi urât mirositor se prelungi până când Kent şi noul lui prieten ieşiră printr-o uşă laterală. Tânărul se simți ca şi cum ar fi supraviețuit unui naufragiu când ajunse înapoi în zona stăpânită de albi şi opri maşina cu pasagerul cel taciturn în fața unui bar bine luminat din Tulse Hill. Înăuntru nu se lăsă nici o tăcere suspicioasă şi nimeni nu îl privea cu coada ochiului.

Courtney Blissett sorbea din cocteilul său cu rom şi lapte Carnation şi cântărea alternativele ce i se oferiseră. Nu dură mult — De ce-aş face aşa ceva pentru dumneata? Mie ce-mi iese?

— Nimic, îi spuse Kent — Atunci du-te la dracu'.

— OK.

— Unde te duci?

Kent se ridicase în picioare şi înălțase paharul ca şi cum ar fi vrut să îl dea pe gât II duse la buze, apoi se opri, îl coborî şi se uită în jos spre negru.

— Să-ți aranjez o excursie cu barca.

Dinții lui Blissett dispărură brusc în spatele buzelor închise brusc.

— Ce vrei să spui?

Kent îi explică.

În seara următoare,.la aceeaşi oră, în acelaşi bar, Blissett netezea o bucată de hârtie boțită pe masa de marmură şi îşi mijea ochii încercând să descifreze hieroglifele mâzgălite pe ea.

— A fost înscrisă cu 38,36 km, îngăimă el. Pentru întoarcere nu era scrisă nici o cifră; doar o grămadă de litere chinezeşti.

— E normal? Întrebă Kent.

— Nu.

Fără să ridice capul de la peticul de hârtie, Blissett îl fixa pe Kent cu o privire inexpresivă, deloc amuzată.

— Vreți să faceți să faceți o plângere oficială?

— Nu fi prost. De când datează următoarea înregistrare?

— De ieri dimineață.

— Şi ce cuprinde?

— Asta plus o sută optzeci şi nouă.

— Cine a scos maşina?

— Secretarul şi şoferul.

— Unde s- au dus?

— Nu ştiu.

— La ce oră s-a întors maşina?

— Nu ştiu.

— Cum adică?

— Nu s-a întors.

— Cum aşa?

— Nu s-a întors.

— Adică e încă afară?

— Nu ştiu. Nu e la Portland Place.

— Dar la Lancaster Gate?

— Nu e nici acolo.

— De unde ştii?

— Am întrebat.

— De ce?

— Pentru că al treilea secretar şi şoferul s-au întors la Am băsadă. Am sunat la garaj şi nu ştiau nimic de ea.

Kent se uită în ochii deloc îngrijoraţi ai negrului, pentru cî teva secunde, de parcă ar fi căutat un semn a ceea ce se petrece în spatele lor. Dar nu se vedea nimic. Blissett avea o expresie sinceră.

— Pe cinstite, adăugă el şi puse un deget murdar pe buza paharului.

— Mai cumperi chestie din asta?

Kent reuşi să iasă din transă. Întinse pe masă o bancnotă de zece lire şi spuse:

— Serveşte-te. Eu iau un whisky Bell's, unul mare. Nu pleca, mă întorc îndată. Fred Stone dădea impresia că trăieşte cu telefonul lipit de ureche. Abia apuca să sune, că el răspundea. Kent nu-şi pierdu vremea cu introduceri stufoase.

— Freddie, poţi să afli dacă autoturismul Granada cu numărul 513D7932 a fost sechestrat, blocat pe stradă sau altceva?

Urmă o pauză lungă.

— Freddie...

— Maşina Ambasadei Chineze, zise Stone. Într-o secundă, tinere Kent. Am să întreb cum, de ce, unde şi când. Dar, între timp, maşina asta a ta s-a rostogolit într-o râpă şi a luat foc.

— A fost rănit cineva?

— Au fost recuperate două cadavre.

Kent se încruntă în direcţia lui Courtney Blissett, aflat în partea cealaltă a sălii. Dar Courtney Blissett era ocupat cu iniţierea unui barman cu înfăţişare

dubioasă în secretele cocteilului cu rom negru şi lapte Carnation. Kent îşi orienta expresia încruntată spre telefon.

— Eşti sigur, Freddie?

— Ei aşa au spus, că sunt cadavre. Erau carbonizate, imposibil de recunoscut. Tipul care a completat raportul a spus că puteau fi foarte bine şi două pârjoale imense.

— Chinezi?

— Aşa se presupune, doar era maşina Ambasadei Chineze.

' — Identificați?

— Încă nu. Îmi spui şi mie de ce te interesează toate astea?

— Altă dată, Freddie. Noroc.

— Stai puțin! De unde ştiai de maşina asta?

— Deducție cultivată şi controlată. Mă anunți când sunt identificate pârjoalele tale?

— Asta e la latitudinea oamenilor de la Amasada Va trebui să vină din partea lor, iar ei pot să spună absolut ce vor. Au revendicat cadavrele. Acum sunt la Ambasadă şi vor fi trimise în China în saci diplomatici, av. încât mă îndoiesc că vom afla vreodată adevărul.

— Mersi.

Kent se întoarse la masa lui şi sorbi îngândurat din paharul de whisky. Ştia foarte bine cine sunt cei incinerați: un şofer chinez şi domnul Chin Xan Wah de la Noua Agenție de Ştiri Chineză. Dar unde fuseseră în restul săptărnînii?

— Când o să-mi capăt permisul de rezident?

Vocea negrului întrerupse şirul gândurilor lui Kent. Courtney Blissett îşi terminase cel de-al doilea pahar de rom şi abia aştepta să plece. Chipul său inexpresiv nu avea nici o urmă de optimism.

Kent apucă paharul de whisky şi se încruntă la el. Cută de pe fruntea lui confirmă temerile lui Blissett.

— Am să văd ce pot face, zise Kent nu foarte convins. Te găsesc la bar dacă mai am nevoie de tine?

În ochii lui Blissett nu se citea entuziasmul.

— Sună-mă şi am să te caut eu. Nu-ți mai arăta fața pe strada mea. O dată e de-ajuns, nu vreau să-mi stric reputația Negrul nu glumise, iar Kent nu a râs.

David Kent se trezi cu o durere puternică de cap şi cu o dispoziție proastă. Afară era încă întuneric şi ploaia răpăia nemilos pe pervazul de la

dormitor. Parcă ar fi vrut să intre în casă.

Era o ploaie torențială, o ploaie torențială grea, englezească, dar care nu reuşea să. Acopere țârâitul timid al telefonului. Fără să îşi ridice capul de pe pernă, ridică receptorul din furcă şi îl apropie de ureche. Nu spuse nimic.

Nici nu era nevoie. La capătul celălalt al firului era Dick Mithers-Wayne. Nici MI5 şi nici alte agenții ale Securității Britanice nu aveau vreo putere în organizațiile bazate pe legea civilă din țara; nu aveau dreptul de a face arestări şi, în consecință, aveau tendința de a opera'în afara sistemului normal polițienesc. Dacă, în cazul lui Kent, o investigație începe să deranjeze, atunci se face o cerere de asistență la Ramura Specială. Cei de la Ramura Specială sunt întotdeauna de ajutor. Kent a făcut o astfel de cerere prin Poliția de Legătură la Ramură A şi i s-a oferit prietenia temporară a unui sergent al Ramurii Speciale.

A avut noroc primindu-l pe Richard Mithers-Wayne, un expert în afacerile cu chinezii.

— Maşina asta, spuse Dick Mithers-Wayne, a trecut pe roşu la intersecția dintre străzile Barton şi Heădington, la nord de Oxford, la zece şi jumătate miercurea trecută.

În vocea lui se simțea intenția unui zâmbet superior, satisfăcut Dintr-o dată, Kent deveni foarte atent — De unde ştii? Întrebă el mascându-și emoția cu un ton neîncrezător.

— E o intersecție importantă. Poliția a instalat acolo aparate care fotografiază toate maşinile care trec pe roşu. Ai avut noroc. Au fost puse acolo doar provizoriu, să se vadă dacă îşi scot banii.

— Lasă trăncăneala şi treci la subiect se răsti Kent Mithers-Wayne îşi coborî privirea spre telefon şi bătu uşor cu degetul în fotografia de pe masă.

— Numărul s-a dovedit a fi "diplomatic", spuse el cu voce gravă, aşa că dosarul merge la N/A.

— Cum ai pus mâna pe aşa ceva?

— Am bănuit, replică scurt Mithers-Wayne, fără să dea detalii. Sună-mă când termini cu şeful tău.

Kent îşi înfipse o țigară între buze, luă halatul şi se îndreptă spre bucătărie. Avea halatul de la Hong Kong şi purta în picioare saboți chinezeşti cu talpă de lemn. Încă nu îl întrebase pe vecinul de dedesubt ce părere are despre ei. Aşeză ceainicul pe foc şi se uită pe fereastră la ceața umedă de dimineață. Cu o expresie încruntată, îşi trase pe umeri trenciul şi se duse să caute în maşină harta rutieră. Până la maşină erau cam zece metri.

Destul pentru a scăpa de durerea de cap, pentru a se uda până la piele şi

pentru a se întreba cât e ceasul. Prin jur nu mai era nimeni, deşi luminile ce răzbăteau prin perdelele a două-trei ferestre îi arătau că nu e singurul care fusese trezit atât de devreme. Ceasul din maşină arăta ora şase fără un sfert. Probabil că Mithers-Wayne suferă de insomnie.

Întors în bucătăria caldă, aruncă trenciul ud pe un scaun şi îşi făcu o cană mare de ceai. Îşi mai aprinse o ţigară. Desfăşură harta pe masă, aşeză o scrumieră pe un colț şi cana de ceai pe altul, după care începu să studieze zona Oxford. O sută patruzeci şi cinci de kilometri dus, o sută patruzeci şi cinci de kilo 38 39 metri întors, câțiva metri în plus sau în minus. Îşi puse degetul pe intersecția de la Headington. Şaptezeci şi ceva de kilometri; aici era mijlocul distanței. Dar, cel puțin, găsise o direcție. OK, din Headington spre nord şi spre est, vreo şaizeci şi cinci de kilometri. Măsură distanța între degetul mare şi arătător şi îşi duse mâna, înțepenită în poziția aceasta, în dreptul scalei; da, şaizeci şi cinci de kilometri. Mişcă apoi capătul stiloului într-un arc de cerc cu centrul în Headington. Gloucester, Banbury, Chipping Norton. De ce ar fi vrut tâmpiții ăia de chinezi să se vânture pe aici? Ce voiau de fapt? Poate că descoperiseră ceva nemaipomenit, de exemplu oaia cu cinci picioare. Trânti stiloul pe hartă şi apucă ceaşca de ceai; în timp ce sorbea, privea ab sent spre arabescurile de pe hartă. După o clipă, înşfacă telefo nul şi formă numărul lui Fred Stone.

Fred Stone nu se trezise încă, dar soția lui era în bucătărie.

Răspunse cu o voce destul de veselă, dar probabil prefăcută.

Mai mult ca sigur, era tristă şi se simțea însingurată; pur şi simplu voia să stea de vorbă cu cineva. Kent o rugă să îi trans mită lui Fred să îl sune când se va trezi. Probabil că femeia a folosit telefonul lui Kent că pretext pentru a-şi trezi soțul. Abia aşezase receptorul în furcă şi telefonul începu să sune. Era Stone.

— Freddie, poți să-mi spui dacă se întâmpla ceva anume în triunghiul Gloucester-Banbury-Chipping Norton?

— De asta ai pus-o pe nevastă-mea să mă trezească?

Kent nu voia să facă probleme femeii, aşa că spuse:

— E foarte important, Fred. Ascultă, îmi fac griji pentru se curitatea națiunii!

— Rahat!

— Asta nu mă ajută cu nimic.

— Te sun după ce-mi beau ceaiul.

— Pa! Ceaiul lui Stone dură o oră. O oră pierdută.

— Ce anume cauți? Întrebă el ceva mai bine dispus, probabil datorită ceaiului.

— Orice lucru care crezi că ar putea interesa doi chinezi din Pekin.

Stone se gândi o secundă sau două, apoi spuse:

. — Ai să fii dezamăgit. În afară de centrul american de comunicații de lângă Bloxham, nu e nimic care ar interesa pe cineva şi atât mai puțin pe chinezi, iar centrul se află acolo de vreo patruzeci de ani. Poate e un vreun magazin deschis recent la Banbury.

— Nu mi-ai fost de mare ajutor.

— Te-am prevenit.

Kent se întoarse la harta sa. Bău ultimele picături din cana de ceai, se ridică şi schimbă meniul: cafea, două pastile de paracetmol şi încă o țigară. Se trânti în scaun şi sună la înregistrări. Îi răspunse portarul de noapte, cu o voce obosită şi resemnată. Fusese nevoit să stea treaz din cauza unui tâmpit care se certase cu nevasta şi fusese alungat. În comparație cu el, Mithers-Wayne părea cât se poate de vesel. Kent îi spuse despre triunghi şi despre replică nepăsătoare a lui Stone când auzise de securitatea națională. Insă Mithers-Wayne se entuziasma.

— Am să mă duc la Centrul Național de Calculatoare al Poliției de la Hendon, spuse el, şi am să caut dacă s-a întâmplat ceva neobişnuit în zonă în ultimele trei zile. O să-mi ia ceya timp. Unde te găsesc?

— Fac cinste cu o masă. Ne întâlnim la Soldier.

— În Fulham?

— La douăsprezece şi jumătate.

Kent ajunsese la al doilea pahar când Dick Mithers-Wayne se aşeză pe scaunul de lângă el. Avea părul brunet şi ochii de un albastru închis, ceea ce îi atrăgea tot timpul companie femi nină, iar lipsa frustrărilor de această natură îi dădea o atitudine relaxată şi nepăsătoare.

— Am să iau ce-ai comandat şi tu.

Kent împinse spre el paharul său pe jumătate gol şi aruncă pe un scaun ziarul pe care îl citea — Ai vreun motiv să te bucuri? Întrebă el.

— Nu sunt sigur, răspunse Mithers şi se ridică în picioare.

Dar ăsta poate să aştepte.

Când se întoarse, sorbi spuma de deasupra paharului de bere şi se aşeză din nou pe scaun.

— Am verificat la Securitate, începu el şi bău din pahar.

Prietenul tău Stone are dreptate, nu e nimic interesant. Rutină, nu?

Înnebunitor de normal. O crimă, patru violuri, opȚprezece furturi, patru tâlhării cu violență.

Mithers-Wayne mai luă o gură de bere şi zâmbi spre chipul lui Kent, care nu arăta nici o reacție.

— Involuăm. Parcă am trăi în Vestul Sălbatic.

— Altceva?

— Opt accidente grave de maşină, în zile diferite. Trei morți, nici un străin.

— Spune-mi despre crimă, zise Kent, Mithers-Wayne bău iarăşi din pahar şi luă o expresie jumătate grimasă, jumătate zâmbet Dar nu gustul berii îl făcuse să se strâmbe aşa.

— S-a întâmplat în urma unei tâlharii, de fapt o spargere. Nu s-a furat nimic. Era un locotenent-colonel în rezervă, fost colonel SAS. Probabil că i-a surprins asupra faptului.

— Unde? Întrebă Kent fără să pară surprins.

* — Lângă Banbury.

— De unde ştii că i-a surprins asupra faptului?

— Aşa se spune în raport. Era sânge peste tot, gloanțe în lemnărie şi chestii de-astea. Crezi că asta căutau chinezii? Un colonel SAS în rezervă?

— Mă îndoiesc, spuse Kent clătinând din cap. Doar dacă exista ceva deosebit în legătură cu el, ceva diferit față de ceilalți. Dar celelalte – accidentele, tâlhăriile? Înainte să dai din cap şi să spui "dă-le dracului", zi-mi dacă ai verificat: este cineva în triunghi care aduce lucruri din China şi le vinde în Tai w an?

Mithers-Wayne îşi goli paharul. Mai avea un pahar şi jumătate până să îl ajungă pe Kent.

— Se întâmplă şi lucruri din astea?

— Tot timpul. Dau un milion celui care le pilotează avionul. Ticăloşii de taiwanezi plătesc pentru orice pot fura din China. Poate apărea oricând unul mai deştept care să lucreze la bursa de acolo şi să facă şi nişte afaceri necurate pe lângă asta.

Acum era rândul lui Mithers-Wayne să se arate neimpresionat. Dar nu se depărta prea mult de subiect.

— Acum ajungi pe terenul coloneilor SAS!

— S-ar putea să nu fie aşa de amuzant precum crezi, replică el, după care strivi țigara în scrumieră şi îşi goli halba de bere.

Cât ar dura să-mi fixezi o întâlnire cu tipul care conduce ancheta asupra

omorului?

— Pot s-o aranjez chiar acum, nu-mi ia decât un minut.

Mithers-Wayne îşi ridică privirea şi cercetă meniul mâzgălit pe o tablă neagră.

— Dar, mai întâi, îmi oferi o masă bună sau trebuie să mă mulțumesc cu un cutiy englezesc?

— Uf. Zise Kent ridicându-se în picioare. Du-te şi sună, ne vedem afară. Mergi cu mine la Banbury?

— Nici măcar o femeie înfierbântata nu m-ar putea opri. Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, Mithers-Wayne a parcat în curtea postului de poliție din Banbury. Împreună cu Kent, a fost condus într-o încăpere mică, parte a unei săli mai mari.

Camera era luminată de o fereastră mică şi murdară, care dădea spre garaj.

Detectivul sergent Walgrave era un tânăr care voia să facă foarte multe într-un timp foarte scurt Dar avea răbdare şi reuşea să se descurce în maniera sa abmptă şi suspicioasă.

— Domnul Kent a venit în plimbare? Îl întrebă el pe MithersWayne, sau e ceva ce eu ar trebui să ştiu despre mort, dar nu mi s-a spus?

— Interesele domnului Kent sunt altele decât ale dumitale, sergent, replică amiabil Mithers-Wayne. El..., ăă... încearcă să descopere o legătură între o scurgere de informații de la Guvern şi colonelul dumitale.

Expresia de pe figura lui Walgrave nu se schimbă.

— Şi care e interesul Ramurii Speciale?

— Acelaşi cu al MI5-ului.

— Cred că trebuie să vă cer să fiți puțin mai precis decât..., zâmbi Walgrave fără căldură.

Kent o luă înaintea lui Mithers-Wayne şi spuse:

— Doar dacă, sergent, nu îți trece prin cap să adaugi chestia asta în raportul dumitale.

Walgrave nu-i dădu voie să continue.

— Depinde ce înseamnă "chestia asta".

Atunci, Kent spuse primul lucru care îi veni în minte:

— Colonelul dumitale se află pe traseul probabil pe care l-au urmat doi membri ai misiunii diplomatice poloneze. E doar o posibilitate, dar — ca toate posibilitățile – trebuie verifi cată. Moartea foştilor colonei SAS în circumstanțe suspecte e hobby-ul meu. Aş vrea să fac o legătură între lucrurile astea două.

Înțelegi, sergent?

Walgrave nu mai zâmbea.

— Domnule Kent, ceea ce tocmai mi-ați spus pare să aibă o relevanță extraordinară asupra investigațiilor mele şi va intra în raport. Vreau să aflu numele polonezilor de care ați pomenit.

— Nici gând! Se răsti KenL Şi voi interzice să introduci în raport vreun lucru despre Ambasada Poloneză sau despre înțe resele MI5-ului.

— Încercați, domnule, spuse Walgrave respectuos.

Se putea descurca şi fără elemente ca polonezii, spionii şi MI5 într-o anchetă de rutină a unei crime. Dar se simțea vulne rabil şi avea senzația vagă şi neplăcută că stă pe nisip mişcător.

Răspunse zâmbind lui Kent, dar se strădui să nu îşi arate slăbi ciunea.

— Bine! Deci am pus bazele unei relații de prietenie, zise Kent surâzând din nou, poate că ai putea să ne spui câte ceva despre felul în care a trăit colonelul? Şi felul în care a murit Sergentul Walgrave ridică din umeri.

— Ce-ar fi să mergem la el acasă şi să facem cercetări? Aş putea să vă arăt câte ceva, zise el privindu-l pe Kent direct în ochi. Ideea că prin zonă umblă spioni polonezi dă cazului altă dimensiune.

— N-am spus nimic despre nici un spion polonez, spuse Kent sec, dar Walgrave îl ignoră. Mergem cu maşina mea? Poți să ți-o iei pe a ta în drumul de întoarcere.

■ Locotenent-colonelul Robert "Dixie" Dean se sprijini în bățul furcii şi privi spre maşina gri închis Granada, care înainta încet pe aleea acoperită cu frunze şi intră pe poarta deschisă a casei sale. Pe ciudatul vizitator din vremuri mai vechi îl mirase întotdeauna poziția izolată a casei. Dar izolarea nu-l deranja pe Dixie. El o alesese special, din anumite motive. Cel mai apropiat vecin se afla la cinci kilometri de mers pe aleea sinuoasă de pe care apăruse Granada. În cealaltă direcție, aleea se trasforma într-o uliță ce traversa un mic domeniu, un cimp ce semăna cu o peluză şi era patrulat de o cireadă răsfirată de vite neîngrijite. Lui Dean îi plăcea compania vitelor; erau vecine bune, tovarăşe înțelegătoare şi nu aveau obiceiuri proaste.

Se săturase de diversitatea rasei umane. Şi nu-i păsa prea mult de viitorul său.

Din maşină coborî un bărbat înalt, bine îmbrăcat, mai înalt decât majoritatea chinezilor, care traversă repede peluza bine întreținută. Dean îl urmări cu privirea. Chipul celuilalt nu prevestea nimic încurajator. Privirea lui nu îl deranja. Când ajunse la douăzeci de metri de Dean, îşi deschise jacheta şi

îşi duse mâna spre buzunarul de la piept. Scoase un pistol mic, dar cu țeava lungă, cu capătul gros. Întinse brațul şi apăsă pe trăgaci.

Glonțul îl lovi pe Dean în coapsa stingă. Nu se auzise o bubiutură, doar un clic şi sunetul unui bătător de şnițele. Totul se petrecuse repede. Mirarea nu țl cuprinsese încă pe Dean. Şi nici durerea.

Clic!

Chinezul mai trăsese o dată. De data aceasta, glonțul intrase în piciorul drept al lui Dean şi atinsese osul chiar deasupra genunchiului. Dean se prăbuşi la pământ, cu gura larg deschisă ca pentru a țipa. Durerea îşi croia drum spre gât, dar nu mai apucă să ajungă acolo.

Durase doar câteva secunde, iar chinezul nici măcar nu se oprise din mers. Se opri Ungă el, apucă furcă şi lovi cu putere cu partea de lemn peste capul înclinat într-o parte al lui Dean.

Impactul fusese exploziv. Chinezul puse pistolul în buzunarul jachetei, îl apucă pe Dean de guler şi îl întoarse pe spate.

Dean deschise ochii şi încercă să vorbească, dar nu reuşi să spună nimic coerent. Era un act reflex — curiozitate, mânie şi durere, nu neapărat în această ordine. Chinezul se uită câteva -clipe la el, fără nici o expresie. Ochii lui negri, ca două tăieturi subțiri, nu spuneau nimic. Fără pic de efort, îl ridică pe Dean de guler, îl făcu să se sprijine pe genunchii moi, îi dădu drumul şi îl lovi iarăşi cu furcă. Pentru a doua oară, Dean căzu la pă mint. Întreaga operațiune durase mai puțin de un minut.

Chinezid se uită peste umăr la maşină. Ieşiseră din ea doi oameni, amândoi chinezi. Unul se îndreptă fără grabă spre ca să, în timp ce celălalt, şoferul, o luă peste peluză, spre gardul viu. Se uită întâi într-o direcție, apoi în cealaltă, după care cer cetă lung cu privirea câmpul şi vitele. Apoi se întoarse Ungă Dean, unde era primul bărbat. Atinse trupul căzut cu piciorul şi deschise gura să spună ceva. Dar, înainte de a apuca să scoată vreun cuvânt, din spatele casei se auzi un sunet ca al unei sticle de şampanie desfundate. După o scurtă pauză, sune tul se repetă.

Şoferul se roti pe călcâie. În mină îi apăruse un pistol.

— Du-te şi vezi ce e, spuse liniştit primul chinez.

Privirea lui nu era alarmată. Înainte că tovarăşul lui să apuce să facă vreo mişcare, al treilea bărbat ieşi pe uşa din față, spuse "câine" şi intră înapoi.

Îl ridicară pe Dean şi îl urmară pe celălalt în casă. Era mo bilată cu strictul necesar — o casă de soldat. În cameră nu se ghicea intervenția vreunei mâini de femeie, dar exista un aer intim, plăcut. Cei trei chinezi nu erau

interesați însă de decor.

— Dezbrăcați-l, spuse cel care împuşcase câinele. Luați tot de pe el. Aşezați-l acolo, adăugă el arătând spre masa masivă de bucătărie, făcută din lemn de pin, şi legați-l la gură.

Vorbea cu un accent aspru hokki, dar ceilalți îl înțelegeau.

Autoritatea lui nu era pusă la îndoială, iar comenzile îi erau executate fără ezitare. Îi urmări fără un nici un cuvânt pe cei doi bărbați care îl dezbrăcau pe Dean.

— Tu, începu el arătând cu privirea spre şofer, caută la etaj, peste tot. Xan Wah, se adresă celuilalt pe un ton respectuos şi folosind prenumele, închide toate ferestrele şi încuie uşa din față după mine. Să nu-l atingeți dacă sună, continuă el arătând spre telefon. Cât timp sunt afară, căutați în pivniță şi în camerele de jos.

Când ajunse la uşă, se opri.

— Oare va fi în stare să simtă ceva? Întrebă el privind spre trupid lui Dean, prăbuşit în scaun.

Nu îl deranja faptul că englezul e complet gol, ci leucoplastul care îi acoperea gura, bărbia şi ceafa, ca un bandaj prost făcut.

— N-o să-i scape nimic, spuse bărbatul pe nume Xan Wah şi ridică apoi capul lui Dean, ținându-l de părul rărit, după care îi dădu drumul brusc. Se va trezi când i se va spune.

— Nu-l sufoca, o să moară.

Celălalt ridică din umeri şi se uită la ceasul de la mină. Se încruntă.

— Dar cu...?

Goh Peng nu-i răspunse. Se întoarse cu spatele şi ieşi în grădină prin uşa din față. Se aşeză la volanul Granadei şi o duse în spatele casei, ca să nu poată fi văzută din stradă. Când ieşi din maşină, avea în mână un emițător radio cu unde scurte.

Apăsăpe. Un buton şi spuse:

— Misiunea a fost îndeplinită. Aşteptăm sosirea dumnea voastră.

Nu aşteptă nici un răspuns; deschise portiera şi aruncă aparatul pe scaunul din față.

BUUUM!

Detunătura unui foc de armă fu cât pe ce să îl doboare la pământ. O împuşcătură. Din casă. Apoi un țipăt lung. Tăcere.

Se lăsă într-un genunchi şi-şi trase de la centură pistolul cu țeava lungă. Piedica era trasă. Îşi adună curaj şi făcu un pas şovăielnic spre uşă. Rămase pe

loc. Au răsunat apoi două îm puşcături mai uşoare, de pistol, care însă abia au zgâriat liniş tea, căci au fost imediat înecate de un al doilea tunet puternic.

Geamurile zăngăniră din nou şi uşa din spate, care nu era bine încinsă, se deschise brusc sub suflul exploziei. Goh Peng nu mai ezită. Împinse cu cotul uşa ce se legăna, se aruncă pe po deaua bucătăriei şi începu să se tîiască.

— Era mort de trei zile când l-am găsit noi, spuse Walgrave în timp ce viră spre Bloxham. Nu era tipul vesel, gălăgios şi extravertit al colonelului în rezervă, mândria şi încântarea tele viziunii britance, caricatura idioata cu monoclu a ofițerului bătrân al Armatei Britanice. Era exact opusul. Tipul solitar, necăsătorit, închis în sine. Mai grădinărea, citea foarte mult, îi plăcea câte un strop de whisky – al lui propriu, nu de la crâșmă, deşi a fost văzut bând câte o bere la Barford. Dar, cum v-am spus, era singuratic, retras.

— A fost căsătorit vreodată? Întrebă Mithers-Wayne de pe bancheta din spate. Sau a avut vreo amantă?

— Nu.

— Homosexual?

— După părerea legistului, era cât se poate de normal.

— Asta nu dovedeşte nimic.

— Nu există nici un indiciu că ar fi fost homosexual, insistă Walgrave. Ne-am gândit şi la posibilitatea asta – o ceartă între amanți, o dispută pentru rolul de femeie. - Dar nimic. Când se ceartă, ăştia îşi trag câte una peste bot, nu se împuşcă.

— Cine l-a găsit? Întrebă Kent.

Nu îl interesa cu adevărat cine dăduse peste cadavrul bietu lui om; presimțea, că afacerea se va dovedi a nu avea nici o legătură cu puzzle-vă său chinezesc, dar polițistul din el se tre zea vorbind neîntrebat.

— Lăptarul, răspunse Walgrave şi viră pe o uliță îngustă de țară, spre Barford. I se făcuse dor de câine, un labrador priete nos, nu ca stăpânul său. A treia zi, a început să bănuiască ceva; ultimele două sticle de lapte pe care i le adusese erau tot la uşa bucătăriei. A înconjurat casa, să sune la uşa din față, şi a văzut pentru prima oară că draperiile sunt trase.

— De oameni ca el avem nevoie la Ramura Specială, inter veni Mithers-Wayne. Ce-a făcut, a spart uşa?

— Nu.

Walgrave părea să nu aibă nici un strop de simț al umoru lui. Nici măcar nu a zimbiL — A aşteptat până a ajuns acasă în seara aceea şi abia atunci l-a împins conştiința A sunat la postul local de poliție. În dupăamiaza următoare a

trecut pe acolo o maşină de patrulare, în control de rutină.

— Dumnezeule! Şopti Mithers-Wayne.

Walgrave nu comentă nimic şi nici nu se scuză.

— Au găsit întâi dinele. Fusese omorât şi băgat într-o ladă de cărbuni şi lemne, în spatele casei. Pe colonel l-au găsit în pivniță, după ce au spart uşa..

Frâna uşor, apoi viră la dreapta. După câteva clipe, spuse:

— Am ajuns.

Parcă maşina chiar în locul în care parcaseră chinezii cu o săptămână în urmă. Walgrave mai fusese aici' de câteva ori.

În atitudinea lui nu era nimic entuziast, ci doar ceva care parcă ar fi spus: "Am lucruri mult mai bune de făcut decât să bântui pe-aici cu doi ciudați din capitala multiculturală a lumii." Kent simțea acelaşi lucru. Îşi pierdea timpul, era convins.

Ajunsese la concluzia că un colonel dezbrăcat, cu câteva gloanțe în el, nu are nimic de-a face cu chinezii. Înainta pe o pistă greşită; se simțea ca şi cum ar fi alergat pe o stradă care nu duce nicăieri.

De afară nu se cunoştea că, în urmă cu o săptămână, aici s-ar fi întâmplat ceva. Furcă lui Dean dispăruse; acum era rezemată de un perete al laboratorului de medicină legală din Oxford.

Însă oamenii care au evacuat casă au lăsat interiorul intact. Informatorul lui Mithers-Wayne nu exagerase cu nimic: era sânge peste tot, chiar şi pe pereții acoperiți cu lambriuri de lemn.

— Împuşcături, zise Walgrave interpretând privirea lui Kent încărcătură grea, SG. Una acolo, continuă el ridicând bărbia spre peretele de lângă Kent, şi încă una aici.

Sergentul bătu uşor cu palma în perete, lângă uşa de stejar.

— Holul ăsta duce spre un dormitor de la parter din care se poate ajunge în pivniță. Au găsit cadavrul în pivniță, chircit într-un colț.

— Ucis de SG?

— Nu. Avea câte un glonț în fiecare picior, unul în umăr şi unul la baza craniului, dar nici unul nu era SG.

— Cel din cap l-a omorât?

Kent voise ca întrebarea să pară pusă ca din întâmplare, dar nu îşi putea ascunde interesul tot mai mare.

— Când a primit glonțul din ceafă, era deja mort.

— Zău?

Kent studie cu atenție fața detectivului, căutând ceva care să îl convingă

că glumeşte. Dar glumele nu făceau parte din re pertoriul lui Walgrave. Sergentul nici nu se obosi să clatine din cap. Se uită la Kent, aşteptând întrebarea următoare.

I — Deci, de ce a murit?

— Atac de cord.

— Nu pot să cred aşa ceva!

— Ați auzit bine. Legistul spune că nu încape nici o îndoia lă. Vreți să veniți la laborator să vedeți rănile provocate de gloanțe?

— Mersi pentru invitație, zise Kent clătinând din cap.

Nu-i venea să creadă. Se uită iarăşi la stropii de sânge de pe pereți.

— Şi petele?

— Parcă ar fi fost aruncate pe tencuială măruntaiele cuiva.

Sunt convins că proprietarul a trecut la un pas de atac de cord când a văzut imaginea.

Walgrave se uita şi el la pereți, de aproape. Îi mai văzuse de câteva ori, dar tot îl uimeau. Îşi trecu degetele pe peretele stro pit, fără să zâmbească.

— Mă mir că a mai rămas ceva din el. Pe pereții ăştia se află trei sferturi din sângele unui bărbat adult de greutate medie.

Mithers-Wayne se uită ân jur.

— Ce s-a întâmplat cu restul corpului? Întrebă el.

Întâlni pentru o clipă ochii lui Kent, apoi îşi mută privirea pe alt perete şi pe altă pată.

— Şi asta?

— Facem încă cercetări, replică Walgrave. Dar veniți să vedeți chestia asta.

II conduse în grădină, traversă peluza spre stratul de trandafiri al lui Dean şi păşi atent peste el, spre gardul viu.

— Am ajuns, anunță el, se lăsă pe vine şi îşi trecu degetele prin iarbă.

— Ce-i cu asta?

Mithers-Wayne nu se obosi să se aplece. Privirea lui nu arăta nici cea mai mică urmă de interes; ar fi vrut mai degrabă să se uite de partea cealaltă a gardului, spre şosea.

— Sânge, replică Walgrave. Aici... şi aici. În locul ăsta au stat două cadavre. Şi dacă veniți aici..., continuă el şi se ridică în picioare, după care îngenunche iarăşi la câțiva metri spre stânga, veți vedea că au fost traşi prin gard spre şosea.

— Şi au fost cărați undeva, pentru o înmormântare silențioasă în tufe,

mormăi Mithers-Wayne.

— Sau poate că au fost arşi, adăugă Kent Mithers-Wayne şi Kent schimbară o privire scurtă, fapt care nu-i scăpă lui Walgrave.

— Am senzația că e ceva mai mult decât mi se spune, zise el privind împietrit spre Kent. Dacă povestea asta se leagă în vreun fel de polonezii dumneavoastră, cred că trebuie să vorbiți cu şeful meu; altfel...

Walgrave nu sfârşi propoziția, lăsându-l pe Kent să o termine. Kent acceptă invitația.

— Diplomații nu vor renunța la imunitate. Dar poți să mă crezi pe cuvânt, sergent Walgrave, nu are nimic de-a face cu polonezii, zise el privind direct în ochii neîncrezători ai celuilalt Nici un pic. Şi dacă vrei să afli sfatul meu... – Walgrave clătină din cap, în semn că nu are nevoie de sfatul lui, dar Kent continuă imperturbabil – ... clasează dosarul. Nu ai ce scoate mai mult decât ai scos. De acum înainte, îți pierzi timpul dacă te mai ocupi de cazul ăsta Walgrave îl privi fără nici o expresie pentru câteva secunde, apoi strânse din umeri. Kent îl privi la rândul lui şi afişă un zâmbet prietenos. Era fericit. Nu era nici o îndoială că, fireşte, chinezii trecuseră pe aici şi că doi dintre ei erau "pârjoalele" neidentificabile ale lui Fred Stone din automobilul Granada Dar fericirea lui era umbrită de o întrebare: ce legătură puteau avea chinezii cu fostul locotenent-colonel Robert Dean? Nu primi nici un zâmbet de răspuns din partea lui Walgrave.

Intrară din nou în casă şi, în timp ce Walgrave îl conducea pe Mithers-Wayne într-un tur al clădirii, Kent se aşeză lângă masa din bucătărie, destul de uzată. La un capăt se vedea o pată roz, unde fusese probabil sânge. Se uită atent o secundă, apoi se aplecă şi frecă uşor cu degetul suprafața aspră a lemnului de pin. Găsi două găuri de şurub, abia sesizabile. Erau la zece centimetri una de cealaltă. Kent înălță puțin capul şi mai des coperi o pereche de găuri, aflate la o distanță de aproape jumă tăț e de metru, la stânga Se aşeză la loc în scaun şi îi aşteptă pe ceilalți doi bărbați să coboare de la etaj.

— Ce-au dedus oamenii dumitale de aici? Îl întrebă el pe Walgrave. Dacă au dedus ceva..

Walgrave nu trebui să studieze masa; ştia despre ce vorbeş te Kent.

— Nimic deosebit, răspunse el. Sunt doar găuri de şurub.

Mithers-Wayne îşi miji ochii deasupra mesei, să vadă mai bine.

— Poate că aici îşi fixa colonelul maşina de came, sugeră el.

— Una aici şi una aici? Făcu Kent. Ce crezi că făcea cu do uă maşini de came? Cântă la ele? '. Dixie Dean era mult mai rezistent decât credeau chinezii.

Şi ştia cum să se prefacă mort. Văzuse destui morți în patruzeci de ani ca să ştie cum arată morții. Aproape că ştia chiar şi cum e să fii mort. Dar acum se descurcă mai greu. Creierul său dezorientat nu accepta motivul. De ce ar bate un chinez atâta drum, de ce l-ar împuşca în amândouă picioarele şi de ce l-ar lovi în cap cu furcă? Şi nu era unul singur. Mai erau şi alții, îi auzise. Ce naiba aveau cu el? Îşi lăsă capul în piept; ochii erau închişi, iar dinții încleştați cu putere. Încerca să îşi reprime durerea care îl traversă în valuri. Înnebunea de ciudă că stă nemişcat şi îi dă voie unui gălbejit să-i strice peluza şi să-l doboare ca pe un câine bolnav. "Iată ce face bătrânețea din tine! Dacă ai fi fost un ticălos de irlandez, Dean, ai fi urcat în tr-un copac înainte ca idiotid de chinez să coboare din maşină!" îndrăzni să ridice uşor o pleoapă. Dumnezeule! Era complet dezbrăcat şi plin de sânge. Ce dracu'?... Se încorda şi ascultă o clipă. Nu era nimeni în cameră. - Ar fi vrut să îşi stăpânească tunetul bătăilor de inimă. Dar cum popi să-ți stăpâneşti fiica?

Îşi ținu respirația şi ascultă din nou. Nu era legat. "Proştii crezuseră că şi-au făcut bine treaba — ce amatori — ticăloşii de chinezi!" îi păru rău că înjurase. Un val de sânge îi inundă picioarele rănite, împingând spre gât un țipăt de durere sfâșietoare. Fu cât pe ce să leşine. Dar frica învinse în lupta cu slăbiciunea, îşi muşcă buzele, apoi strânse din dinți şi se rostogoli pe podea.

Covorul indian era moale, dar Dean nu se putea bucura de senzația mătăsoasă. Paşii de deasupra se mutaseră în colțul din dreapta; cine era sus căuta ceva în camera de oaspeți. Ce naiba căutau? La parter, la nivelul lui, se deschise uşa de la pivniță. Auzi paşi apropiindu-se de bucătărie. Poate că cel ce vine va închide uşa din spate, care se tot izbeşte. Dar Dean nu era într-o dispoziple amuzantă. Se târî în coate până la dulapul de Ungă şemineu. Odată, aici fusese un cuptor de cărămidă.

Deschise uşița fără un sunet şi mâna lui găsi patul tovarăşei sale de o viață, o carabină Remington "Wingmaster" uzată, cu țeava tăiată şi – Dumnezeule! — Câte gloanțe? Idiotule, prostule! Unul sau două? Trei? Şi de când stau acolo? Piedica o fi trasă? Bineînțeles, aşa era întotdeauna.

Cu picioarele moi şi grele în față, se împinse în zidul de cărămidă şi aşteptă. Paşii de deasupra se apropiaseră de scara îngustă care cobora în atelier. Dean văzu două picioare încălțate într-o pereche de pantofi ieftini, gri, din înlocuitor de pie le. Era şoferul chinez. Îşi ținea pistolul automat într-o poziție inofensivă, sub braț. Nu dură nici o fracțiune de secundă până să observe scaunul gol. Avea reflexe ascuțite. Se aruncă culcat Ungă un perete şi încercă disperat să apuce pistolul în mina.

Dar reflexele lui nu erau destul de ascuțite.

BUUUM!

Glonțul îl lovise chiar în piept. Îl prinsese în mişcare, îl îm pinsese ca pe o păpuşă de cârpe şi îi proiectase pieptul şi spa tele pe peretele cu lambriu de lemn. Dar nu se opri să studieze rezultatul împuşcăturii sale. Când celălalt bărbat intră în bucă tărie, detunătura reverberă încă, lovindu-se de pereți- Fără să țintească, trase două focuri spre norul de fum albastru care stăruia deasupra capului lui Dean. Dar a doua salvă de SG îi dislocă stomacul şi plămânii.

Dean apasă din nou pe trăgaci, dar nu se întâmpla nimic.

Apoi îl văzu pe al treilea chinez, culcat pe podea, îndreptând un pistol direct spre el. Îndreptă şi el puşca descărcată spre chi nez, dar acesta nu tresări. Văzuse zvârcolelile zadarnice ale lui Dean. Se ridică în genunchi, coborî uşor pistolul şi, fă? Ă să se grăbească absolut deloc, ținti atent şi trase.

Dixie Dean nu auzi împuşcătura şi nici măcar clic-ul meta lic. Nici măcar nu simți glonțtd cu vârf de plumb pătrunzându-i în piept. Când intră în tunel, îl surprinse întunecimea adâncă, nesjîrşită; totuşi, nu era ca moartea. Bărbatul cu barbă şi ochelari gen John Lennon, îmbrăcat cu un halat alb lung, afişa o expresie nenorocită; îşi dezlipi privi rea de pe trupul gol al lui Dixie Dean, care zăcea pe o tavă de zinc din laboratorul antiseptic al morgii, şi îl studie bănuitor pe KenL Semăna cu cei din rafturi.

— Roger Sandford, îl prezentă Walgrave, asistentul legistu lui.

Kent îl privea pe Dean – gol, rece şi împietrit, alb de parcă i s-ar fi scurs sângele din trup până la ultima picătură. Aşa se şi întâmplase. Tăietura de la gât până la pelvis fusese cusută gro solan dar, cu toate acestea, trupul trăda profesiunea lui Dean.

Trei găuri de glonț, în picioare şi pe piept, erau încă deschise.

Alte două lăsaseră în urmă doar nişte cicatrici micuțe. Se mai vedea şi o rană de şrapnel, pe burtă. Fusese probabil la fel de mare ca şi recenta tăietură de la autopsie. Kent îşi trecu degetul pe lungimea cusăturii şi se încruntă.

Sandford prinse privirea lui nemulțumită şi spuse:

— Nu chemăm croitorese de lux pentru cadavre.

Ochii săi ascunşi de lentilele cu ramă metalică nu aveau nici o expresie. Împinse cu degetul în burta lui Dean şi dădu din cap cu satisfacție.

— N-a mai rămas prea mult înăuntru.

Kent nu-şi ridică privirea. În schimb, trase folia de plastic până în dreptul pieptului fostului soldat — Atribuiți moartea lui unui atac de cord.

— Aşa e.

— Îmi vine greu să cred. Sunteți cât se poate de sigur?

Sandford nu răspunse. Kent atinse gaura de glonț din pieptul lui Dean.

— Asta nu l-ar fi omorât?

— Nu l-a omorât în sfârșit, Kent își ridică ochii.

— N-ar fi putut să îl omoare, spuse Sandford, dar impactul l-a scuturat destul de rău. S-ar putea să fi fost cauza atacului de cord care l-a ucis; în orice caz, l-a făcut să leşine, astfel că atacul nu l-a prins conştient.

Kent se uită iarăşi la cadavrul lui Dean.

— Dar glonțul din ceafă de care a vorbit sergentul Walgrave?

— A fost tras de foarte aproape, după moartea lui Dean.

Persoana care a tras credea probabil că a leşinat; oricum, arăta ca şi cum ar fi fost leşinat — Mulțumesc pentru informație.

Kent se uită o clipă la partea de jos a corpului lui Dean, acoperit de folia transparentă. Apoi trase folia până în dreptul şoldurilor şi ridică cu greutate una din mâinile țepene şi înghețate. Studie minuțios hematomul de deasupra încheieturii. Sub articulație, mâna era încercuită de un fir de sânge închegat.

Kent întoarse mina şi constată că firul de sânge este de fapt un semicerc.

— La fel e şi cu mâna cealaltă, spuse Sandford încet Probabil că ticăloşii i-au legat mâinile cu sârmă şi au strâns tare.

Kent nu ridică privirea.

— Aşa credeți dumneavoastră, doctore? Sergent, când l-ai găsit era legat la mâini?

Walgrave se încruntă până când ochii aproape i se închiseră.

— Nu. Poate că l-au dezlegat înainte de a-l arunca în pivniță.

Sergentul nu părea deloc mulțumit Parcă i-ar fi scăpat ceva, dar nu spunea nimic. Kent luă cu unghia puțin sânge închegat de la încheietură şi studie rana cu atenție. Walgrave făcu o grimasă.

— E chiar necesar, domnule?

— N-o fac de plăcere, sergent zise Kent fără să ridice pri virea nici de data aceasta. Ați văzut ce are aici, doctore?

Sandford clătină din cap.

— Mi s-a cerut să determin cauza morții şi am făcut-o. Am întocmit un raport şi sergentul are o copie cu constatările mele.

Omul a murit de atac de cord, nu pentru că a fost legat la mâini.

— Nu a fost legat la mâini, spuse Kent. Rănile astea sunt curate, au fost provocate de un cuțit înfipt cam la jumătate de centimetru în piele. Vă sugerez

să îl reexaminați şi să faceți o completare la raportul dumneavoastră. Ar putea avea o importanță deosebită pentru, stabilirea împrejurărilor morții sale. Şi în acelaşi timp puteți să-mi spuneți ce i s-a injectat în mina.

— Poftim?

— Sunt trei înțepături de seringă. Două aici... – Îşi puse degetul pe mijlocul articulației lui Dixie Dean – ... şi alta aici, sub degetul mare.

Walgrave se apropie repede de Kent şi luă mâna stingă a lui Dean. O privi cu interes şi apoi dădu din cap.

— Are dreptate, şopti el, are dreptate cu tăieturile. Asta e destul de adâncă şi nu a fost făcută de sârmă.

Pe chipul lui Kent nu se citea infatuarea. Întrebă pe un ton blând:

— Cât va dura, doctore?

— Ce?

— Cât de repede îmi puteți da câteva răspunsuri? O oră, o oră şi jumătate?

Sandford îşi împinse pe nas ochelarii cu ramă subțire, metalică, după care se aplecă deasupra cadavrului golit al lui Dean.

Clătină din cap şi începu să studieze în amănunțime tăieturile de la mâinile lui Dean.

— Treceți pe aici în drumul dumneavoastră spre Londra.

Dacă nu sunt aici, găsiți raportul în biroul meu.

Dick Mithers-Wayne, rezemat de uşă, ridică din umeri şi zise:

— Mie-mi convine. Ştii vreo crâşmă cu bere bună pe aici, Walgrave? A doua revenire la realitate a lui Dixie Dean a fost mai lentă şi mai dureroasă. Era din nou pe scaun, Ungă masă; se uită la coapsele sale goale şi pline de sânge. Probabil că îl aşteptau să se trezească.

Abia deschise ochii şi cineva îl apucă de păr şi îl trase cu brutalitate. Tuşi, cât pe ce să se înece cu sângele şi flegma din gură, şi se forță să îşi focalizeze privirea. Îl durea pieptul şi îşi simțea sângele zvâcnind în picioarele rănite. Îşi dorea să plutească iarăşi într-o inconştiență caldă, confortabilă; de fapt, îşi dorea să moară. Ceața începea să se risipească şi îşi văzu prin eai ca printr-o fereastră aburită, mâinile sprijinite pe masă. Încercă să şi le mişte. Nu reuşi, erau înțepenite. Clipi des, să îndepărteze vălul de negură, şi se strădui din nou să îşi concentreze privirea.

La fiecare încheietură era câte o clemă de fier ca o cătuşă înşurubată în masă. Se înfricoşa când încercă să se mişte; nu îşi putea clinti mâinile nici un milimetru. Era țintuit îşi putea mişca doar coatele; nu era legat de scaun, dar,

ancorat cu mâinile de masă, era la fel de neajutorat ca un sugar aşezat pe un scaun înalt. Se calmă şi închise ochii.

Când îi deschise din nou, văzu la celălalt capăt al mesei o pereche de ochi migdalați. Nu exprimau nimic încurajator. Era o femeie fi-umoasă, dar chipxd ei nu avea obişnuitele linii dintre nas şi gură – ale rîsidui. Era un chip care dusese o viață total lipsită de veselie; un chip care dădea impresia că nu învățase să râdă şi nici nu încercase vreodată. Simți că în spatele lui se mai află cineva.

— Colonelul Dean.

Era o afirmație, nu o întrebare. Dixie Dean se uită adânc în ochii aceia hipnotici.

— Cum stați cu memoria?

Totul era lipsit de sens. Reuşi să scoată un geamăt neinteli gibil. Voia să spună "Cine sunteți? Ce vreți?", dar de sub ban da lată de leucoplast care îi acoperea gura şi ceafa nu ieşea nimic. Dar se părea că nimeni nu aşteaptă răspunsul lui, căci vocea continuă:

— Căutați-vă în memorie, colonele Dean; probabil asta o să vă aducă aminte, zise femeia şi privirea ei migdalată se opri asupra unui punct de deasupra capului lui.

— Taie-i mâna stingă.

Dixie Dean nu înțelegea.

Cel pe care îl simțise în spate veni Ungă el. Privi cu coada ochiului şi îl văzu pe chinezul care îl împuşcase în piept. Dar, de data aceasta, nu avea pistol. În mâna dreaptă avea un kukri cu o lamă de vreo patruzeci de centimetri de oțel nelustruit; însă tăişul strălucea ca un brici. Fără să spună un cuvânt, chinezul aşeză lama sub articulația mâinii lui Dean şi o trase spre el.

Sângele țâşni în aceeaşi clipă. Dean nu simțea nici o durere.

Totuşi, sări de pe scaunul tapițat de parcă s-ar fi rupt un arc sub el. Încercă să-şi smulgă brațul din strânsoarea de fier, dar cătuşa îl ținu strâns, fără să cedeze nici un pic. Țipă, dar nu ieşi nici un sunet. Fără să-i pese sau poate fără să îşi dea seama, Dean îşi goli vezica urinară şi leşină.

— Fă-i injecția, spuse vocea fără tremur, în chineză. Repede.

Chinezul înalt puse cuțitul pe masă şi luă o seringă. Şterse sângele cu un tampon şi se uită atent la încheietura mâinii lui Dean. Ştia exact unde să ințepe. Introduse acul întâi în nervul ulnar, injecta jumătate din lichid şi, ca un om care ştie precis ce face, scoase acul, îl înfipse în alt loc şi goli seringa. Apoi luă cealaltă seringă ce aştepta într-o faşă albă, găsi nervul radial şi injecta

conținutul. Chinezul eliberă mina lui Dean din cătuşă şi trase peste ea, până la tăietura sângerândă, o pungă mică de plastic şi o strânse în jurul încheieturii cu o bandă lată de elastic. Îl urmări cu privirea, să vadă efectul injecțiilor, şi îi lăsă mâna să cadă pe Ungă trup. Apoi îşi reluă locul în spatele scaunului şi începu să lovească cu palma peste fața bărbatului leşinat. Cei doi nu schimbau nici un cuvânt.

Dură aproape zece minute până când Dixie Dean se întoarse în coşmar. Visase că cineva i-a tăiat mâna şi respiră uşurat când înțelese că a adormit în scaun — "lua-o-ar dracu' de bătrânețe!" Apoi simți ceva ud pe scaun şi deschise ochii. Începu din nou să țipe. Mâna lui stingă nu se mai afla pe masă. Cătuşa era goală, iar el nu îşi mai vedea mina. Înălță puțin capul. Ochii aceia îl priveau impasibil din celălalt capăt al mesei. Continua să țipe de sub banda de leucoplast, dar în exterior nu se auzea decât un mormăit sugrumat, ca al unui copil care se îneacă cu 5.8 laptele din biberon. Însă ochii lui Dixie transmiteau țipătul, iar ochii chinezoaicei îl priveau cu o urmă imperceptibilă de satisfacție.

Când încetă să țipe, Dean se uită cu ochii ieşiți din orbite spre umărul său sting. Nu simțea nici o durere; nici în picioare, nici în piept, nici la mina...

LA MINĂ!

Dumnezeule Atotputernic!

Țipă din nou. Îşi coborî încet privirea. Cotul era la locul lui, brațul era la locul lui, la tocul ei era şi încheietura... O, Doamne, Dumnezeule! Sucul gastric urcă violent pe esofag şi îi umplu gura cu vomă. Nu mai avea mâna. Nu simțea nimic; doar o senzație de moarte acolo unde fusese mâna şi unde acum era o pungă de plastic în care îi curgea sângele. Simțea doar până la nivelul încheieturii; mai jos – nimic...

Mâna din spatele lui continua să îl lovească uşor peste obraz; tiu brutal, nu cu răutate, ci ca o soră medicală enervată care masează un muşchi pentru a-l menține în viață. Dean voia să leşine din nou, dar nu reuşea. Pălmuitul acesta neîncetat nu îi dădea voie. La un semn venit de la ochii migdalați, se apropie de el cealaltă mână a chinezului. Simți în nări mirosul extrem de violent al sărurilor, care îi îndepărtă şi ultimele rămăşițe ale negurii ce îi învăluia creierul. Îşi întoarse capul într-o parte şi îşi frecă obrazul cu umărul gol. Suspinele încetaseră. Nu mai aveau ce să îi facă. Dean îşi stăpâni cu greu încă un suspin.

Dar nu terminaseră.

O mână îi acoperi ochii şi cealaltă căuta capătul benzii de leucoplast. I-o smulse fără menajamente de pe față. Dean nu simțise nimic. Inspiră adânc pe

gură, o dată, de două ori, de trei ori, apoi cele două mâini îi apucară hotărât fața şi i-o îndrepta ră spre piciorul mesei.

— V-ați amintit, colonele Dean? Rosti vocea mătăsoasă, fără emoție şi fără sentiment.

Dumnezeule, ce să-şi amintească? Nu spuse nimic, iar mii nile îi eliberară fața. Dean continua să privească spre ochii oblici. Nu voia să se uite la nimic altceva.

— Ce să-mi amintesc? Încercă el să îngaime până la urmă, 59 dar rezultatul nu fu cel scontat. Ce să-mi amintesc? Repetă el.

De data aceasta, îi ieşise ceva mai bine. Îi răspunse vocea din spate.

— Întoarce-te puțin în timp, colonele Dean... întoarce-te cutreizeci şi cinci de ani în urmă. Mălai a... Johor... Ai omorât un om.

— Am omorât mulți oameni.

— Lui i-ai tăiat mâinile.

Dean îşi aminti.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Atunci am să-ți aduc aminte.

Goh Peng veni din spatele scaunului lingă Dean. Era cât se poate de liniştit şi chipul nu îi trăda intențiile.

— Nu!

Dean se întoarse la auzul celeilalte voci.

— Eu am să îi aduc aminte, se auzi încă o dată vocea femeii.

Nu era nevoie să i se aducă aminte, dar Dixie Dean stătea cu capul în piept, uitându-se fix la sângele care îi mustea în rănile de la picior; ascultă vocea chinezoaicei care povestea în detaliu ceea ce se petrecuse în luminişul din junglă, acum o viață de om. Nu încerca să înțeleagă despre ce e vorba. Amintirile erau lungi..! Dar nu era o vendetă de tip Holocaust; fusese o singură crimă într-un război cu mii de crime. De ce era acest omor atât de deosebit? Vocea se opri, iar bărbatul de alături îl bătu uşor pe umăr.

— Ce vrem noi să ştim, colonele Dean, este unde locuieşte domnul Fylough şi sub ce nume.

— N-am idee.

"Ba da, idioitule! Ştii exact unde stă şi cum îşi spune acum." — Taie-i şi mâna cealaltă.

Nu-i dădură timp să se răzgândească. Iarăşi cuțitul. Tăietura. Sângele. Țipătul. Vomă. Iarăşi vezică şi ceața binecuvântata care îl învăluia. De data aceasta, pentru totdeauna. Dixie Dean murise.

Chinezul ridică brutal capul lui Dean şi se uită atent la el.

— Cred că e mort, Excelență.

— Convinge-te.

Bărbatul lăsă părul lui Dean, iar capul acestuia căzu cu bărbia în piept. Apropie țeava pistolului la câțiva centimetri de ceafă englezului şi, coborând mina în aşa fel încât pistolul țintea puțin în sus, trase un glonț.

— Du-l în pivniță.

Nu dădu nici o explicație, nu îşi schimbă expresia feței.

' — Şi ăştia doi? Continuă ea şi făcu o mişcare leneşă spre chinezii morți. Poți să-i duci de-aici?

— Lăsați pe mine. Pot să stea o noapte în grădină. Mâine sau poimâine am să le aranjez un accident. Nu vor apărea nici un fel de consecințe.

— Dacă vor apărea, vei plăti cu capul. Acum unde mergem, Goh Peng?

Bărbatul pe care ea îl numea Goh Peng împinse pe podea cadavrul lui Dean şi se îndreptă de spate.

—//vom lăsa pe ei să ne termine treaba.

— Pe ei?

— Ei, kw ai lo.

— Cum să-i convingi pe ei — pe englezi — = să lucreze în fă voarea noastră?

Goh Peng schiță o umbră de surâs.

— Au mititit pe unul din străinii care fac muncile murdare la garajul Ambasadei să scotocească prin gunoi pentru ei.

Ştim cine îl conduce, aşa că îi vom mai strecura câteva infor mații pe care să le rumege. Vom sta în umbră şi vom aştepta cî teva zile.

Rostogoli trupul lui Dixie Dean într-un cearşaf şi îl ridică pe umeri fără nici un efort, ca pe un sac de cartofi.

— Acum duceți-vă, spuse el. Am eu grijă de toate aici.

— Vezi ce faci cu cei doi.

— Lăsați totul în seama mea, Excelență.

4 Evelyn St John Woodhouse îşi roti scaunul de piele spre fereastra sa de la etajul al patrulea, de la care se vedea strada Mayfair, învăluită în umezeala unei după-amiezi târzii. Era sfârșitul lui aprilie, o primăvară englezească, iar becurile portocalii de pe stradă dădeau impresia că e mai târziu. Traficul era dificil din cauza numeroaselor taxiuri. Nu mergea nimeni pe jos; trotuarele erau pline de bălți, iar vremea – înfiorător de urâtă. De acolo, de sus, panorama semăna cu o pictură a lui Atkinson GrirnŞaw, ce reprezenta o stradă a unui

oraş din nord într-o seară de noiembrie târziu. Contemplând toate acestea din biroul său, Evelyn St John Woodhouse se simțea adăpostit, la căldură şi în confort.

Ținea în mina câteva foi pe care le citise şi, în timp ce îi vorbea, stătea cu spatele la Kent. Îşi vedea imaginea străvezie reflectată în geam; totul era întunecat de seara artificială care coborâse o dată cu ploaia şi cu norii grei ancorați mereu deasupra Londrei. Studie cu o privire critică, dar fără să îi displacă, noua lui cămaşă cu dungi roşii, o Harvie & Hudson cu guler tare, alb, şi nodul mic, perfect, al cravatei sale roşii, de mătase Hermes. Combinația îl incînta şi zâmbi larg, cu o mină satisfăcută, spre imaginea sa reflectată în geam.

— E de competența poliției, David, spuse el spre imaginea din fereastră.

Trecea foarte uşor la numele mic. Citise undeva că folosirea prenumelor cu subalternii inspiră loialitate.

— Faptul că un soldat bătrân este ucis de o bandă de chinezi nu are nimic de a face cu noi. Nu e nevoie să mai omori din timpul tău. Sau dintr-al meu.

Îşi mai aruncă o ultimă privire în geam şi îşi roti iarăşi scaunul, ajungând față în față cu Kent. Acesta se uită imediat în jos.

— De ce ai trecut peste ordinul lui Arthur? Întrebă John Woodhouse.

Parcă ar fi auzit un disc de gramofon. Kent se strădui totuşi să îşi ascundă sentimentele. Arthur îi spusese acelaşi lucru: "E treaba poliției, nu a MI5-ului, aşa că vezi-ți de-ale tale!" Probabil că Woodhouse obişnuia să ia prânzul cu Arthur. Kent îşi repetă argumentul, în timp ce Woodhouse reluă studiul propriei imagini.

— E implicat spionajul chinez, domule, spuse el spre ceafa lui Woodhouse. Nu l-ar fi omorât pe Dean pentru că i-a găsit răscolindu-i casa E ceva mai adânc, simt eu.

— Sectorul K nu e condus de sentimentele tinerilor ofițeri, David. Nu pot să mă duc la director şi să spun că unul din tinerii mei colaboratori simte ceva cu privire la implicarea spionajului chinez într-o crimă nerezolvată.

Bărbatul îşi roti încă o dată scaunul şi îşi puse un picior peste celălalt; scaunul se înclină de parcă ocupantul său ar fi urmat să fie spălat pe cap. Flutură din nou hârtiile şi spuse:

— ■ Lăsând la o parte sentimentele, David, poți să faci vreo legătură între chinezii arşi şi centrul american de comunicații?

Kent prinse ideea şi începu repede:

— Coincidența e prea mare ca să nu fie o legătură. Dean, ca fost ofițer SAS, trebuie să fi mirosit ceva tulbure. S-ar putea să fi fost o celulă politică.

— O celulă politică a chinezilor în miezul OxfordŞire-ului?

Ar fi cam bătător la ochi, nu crezi? Făcu Woodhouse pe un ton dojenitor, dar zâmbind. Şi chinezii alergau în saboți de lemn, aveau mustăți lungi şi părul prins în coadă?

Kent îl privi politicos. Imaginea lui Woodhouse despre chinezi data de pe vremea lui Fu Manchu.

— Ca să nu mai vorbim de kimono-urile brodate cu mătase.

— Ce vrei să spui? Făcu Woodhouse deloc zâmbitor. Ce legătură au kimono-urile cu crima?

A fost o glumă, domnule, răspunse Kent gândindu-se că a supraapreciat umorul şefului său.

— Nu e un lucru cu care să glumeşti, David.

— Scuzați-mă, domnule.

— Bine. Contrar raționamentelor mele, sunt gata să dau undă verde sentimentelor tale. Am să-i spun lui Arthur că acum te ocupi exclusiv de chinezi, până la ordinul meu.

John Woodhouse se încruntă ca şi cum s-ar fi răzgândit şi făcu o pauză, gândindu-se la consecințele pe care le-ar putea avea de suportat. Dar nu dură mult.

— Să nu întreprinzi nici o acțiune directă înainte de a discuta cu mine. Şi David, păstrează legătura cu Ramura Specială, o vom transforma într-un aranjament cvasipermament. Eu îl voi iniția şi îl voi sprijini.

Bătu cu palma în raportul lui Kent pentru a arăta ce va sprijini şi adăugă:

— Şi dacă ți se pare că afacerea ia o întorsătură urâtă, asigură-te că ai de partea ta Ramura Specială. Sunt mai bine dotați decât noi. Mithers-Wayne avea câteva noutăți interesante. Petrecuse câteva ore în Centrul de Calculatoare al Poliției din Hendon şi îi lăsase lui Kent un mesaj.

— Modus operandi, îi spuse el lui Kent când îl întâlni la masa din colțul restaurantului. M-a şocat că bietul om a fost împuşcat în picioare şi că a fost strâns cu sârmă afît de tare încât era să rămână fără mâini.

— N-a fost strâns cu sârmă, spuse Kent. Şi tăieturile au fost făcute intenționat Voiau să-l facă pe bătrânel să creadă, cine ştie din ce motiv, că îi amputează mâinile.

— Dumnezeule! Făcu Mithers-Wayne oripilat. Eşti sigur?

De unde ştii?

— M-am uitat atent la răni. Au fost făcute de cuțit.

— De ce naiba?

— Dumnezeu ştie. Dar continuă ce spuneai cu modus operandi.

Mithers-Wayne aprinse o țigară, pentru ca fumul să îi ascundă expresia feței. Trase un fum lung ca să-şi purifice gândurile şi, în timp ce îl trimitea afară, spuse:

— Acum două luni, în ianuarie, cam pe 12, un bătrân a fost găsit mort în apartamentul lui din Manchester. Am zis cam pe 12, pentru că era mort de trei zile. Dar aici e chestia: era complet dezbrăcat, precum colonelul, iar la articulațiile mâinilor avea tăieturi adânci. Judiciarii de la Manchester au crezut acelaşi lucru ca cei de la Oxford: că omorul e legat de centrul american de comunicații.

— Fusese împuşcat în amândouă coapsele?

— Nu; a murit de atac de cord. De spaimă, după cum a sugerat legistul. Mă întreb cum de îşi dau seama.

— Fost soldat? Întrebă Kent fără să ia în seamă nedumerirea celuilalt SAS?

V — îhî.

— Şi zici că asta e legătura?

— Cineva a spus că a văzut un asiatic trăgând cu ochiul de după perdea cu câteva zile înainte de descoperirea cadavrului.

— Chinez?

— A spus asiatic.

— Manchester-ul e plin de asiatici: din Pakistan, din India, din BangladeŞ».

— De ce nu-i ceri tipului ăla al tău, zise Mithers-Wayne ridicând din umeri, să se uite la registrele Ambasadei din perioada respectivă?

— M-am gândit şi eu la asta, dar aşa, ca ultimă alternativă.

— Mai bine te gândeai că la o primă alternativă. Cred că am să iau un sandviş şi o cană de cacao la Centru şi am să stau acolo toată seara; poate găsesc ceva comun între colonelul nos b tru şi bătrânul din Manchester. Registrele Ambasadei Chineze nu însemnau nimic pentru Courtney Blissett, iar în perioada pe care i-o precizase Kent erau prea multe intrări şi ieşiri ca să aibă rost să ia notițe. Amenințările lui Kent au rămas fără efect. Blissett a decis că, de altfel, nici nu vrea să rămână în Anglia; nu îi plăcea climă, romul era prea scump şi oamenii de la Securitatea Socială îl priveau pieziş. Şi vecinii

începuseră să vorbească. Mai bine i-ar aranja Kent repatrierea imediată, înainte să apuce cineva să îi taie testiculele pentru că a ciripit. Nici o problemă, el îşi făcuse datoria.

Dar nu pentru Kent, ci pentru chinezi. Fără să-şi dea seama, Blissett arătase cu degetul direct spre Kent; exact asta voiau chinezii de la el. Cei care l-au omorât pe Dixie Dean promiseseră că englezii le vor termina treaba. Şi l-au găsit pe englezul de care aveau nevoie: David Kent. Verificaseră, era posibil să facă parte din MI-ul Britanic. Minunat însemna că are resurse suficiente pentru a le îndeplini scopul – cu o mică îndrumare şi un mic sprijin din partea CELD.

Blissett s-a întors fără nici un regret acasă, la soare şi la apele albastre şi limpezi precum cristalul. Cel care i-a luat locul la garajul Ambasadei era un om cu totul diferit: un polițist infiltrat de Poliția Metropolitan. În primele două zile s-a acomodat cu noul serviciu – spăla maşinile chiar mai bine decât Blissett – iar a treia zi a venit la lucru cu un aparat de fotografiat miniaturizat, în forma unui ceas de mână, de care făcuse rost din vitrina cu şmecherii din Gower Street A fotografiat paginile de la 9 la 14 ianuarie din toate registrele şi a făcut-o chiar sub ochii unuia din agenții CELD. Dar predarea micului aparat către Kent, în barul din Baker Street a fost supravegheată şi fotografiată în într-un mod similar de către spionii de la Ambasadă.

Fotografiile registrelor s-au dovedit a nu-i fi lui Kent de mare folos. Nici una din distanțele înregistrate nu se potrivea cu distanța dintre Londra şi Manchester, nici măcar una singură.

Kent îşi reorientă atunci atenția spre Lancaster Gate. Sectorul Comercial, care respecta decretul securității chineze de a nu angaja englezi, luase în locul lui Blissett un sik1. Kent nu se obosi să-l abordeze; avusese de-a face cu sik-i la Hong Kong.

Câteva zile mai târziu, acel sik a fost lovit de un camion în Southhall. I-au fost rupte amândouă picioarele. Sik-ul l-a convins pe cumnatul său să îi țină locul pe timpul convalescenței.

Cumnatul a căzut într-un canal şi s-a înecat. Spionajul chinez a păstrat postul neocupat până când a fost solicitat de un indian al lui Fred Stone. Sectorul Comercial a strâns de data acesta roade mai bune. Cifrele se potriveau, iar Kent era fericit: chinezii îl omorâseră pe bătrânul din Manchester. Dar el ştia deja lucrul acesta; primise doar confirmarea. Kent încerca să» îşi reprime frustrările. Dar de ce? De ce, la dracu', de ce? — David, vino să bei un pahar cu mine în seara asta.

Vocea catifelată a lui Woodhouse ajungea perfect prin cablul telefonic în

birouaşul lui Kent de la etajul trei. Nu era o cerere şi nici o invitație; era un ordin.

— La Pig & Eye, la şase şi jumătate. Să nu întârzii, mai zise el înainte de a închide.

Trecuseră două zile de când primise confirmarea de la Ambasada Chineză că omorul din Manchester a fost opera chinezilor. Dick Mithers-Wayne dispăruse nu se ştie unde. Kent nu mai auzise nimic de tânărul ofițer de la Ramura Specială de când pusese în funcțiune benzile de la Centrul Hendon, în încercarea de a găsi ceva comun între două personaje total incompatibile. Afacerea putea să fi început cu mult, mult timp în urmă. Kent avea răbdare, se ținea departe de telefon. MithersWayne va suna când va fi gata şi când va avea ceva de spus. Evelyn St John Woodhouse se simțea mai bine în clubul Pig & Eye – confortabil, masculin şi şovinist – decât în propriul lui birou. Dacă ar fi putut şi-ar fi petrecut timpul liber mai mult acolo decât acasă. Probabil era o problemă de statut:

Acasă nu era decât soț. Companionul său părea să se simtă la fel de bine.

1 – Locuitor al provinciei Sikang din Republica Populară Chineză (n.t.) — Până aici, totul e bine, Woody. Îl ai pe băiatul ăsta – cum îl cheamă, Kent – care se agită sub nasul lui Goh Peng, dar de unde ştii: a) că nu e omul lui Goh Peng şi al găştii lui şi b) că se va comporta ca un vierme şi nu va ieşi din cârlig, să țină undița chiar el?

Deşi nu simțea nici o urmă de veselie, Woodhouse zâmbi; în compania egalilor săi sau a celor mai buni ca el, era un cu totul alt om. Interlocutorul său se putea încadra în a doua categorie.

— Îmi place imaginea, Peter: viermele care ține undița O descriere splendidă. Te superi dacă o voi folosi şi eu?

Celălalt strânse din umeri şi se uită ostentativ la ceas.

— Nicidecum, Woody. La ce oră ai spus că vine?

— La şase şi jumătate, mai e timp. Ai dreptate. L-am ales pe Kent după ce ra-am gândit foarte serios. L-am adus din sălbăticie pentru că nu a avut timp să-şi cultive acea suspiciune de altfel foarte sănătoasă față de superiori şi pentru că e expert în ceea ce-i priveşte pe chinezi. A venit la noi de la poliția din Hong Kong, care se pricepe foarte birie la chestiile dea chinezeşti...

— Woody, pentru numele lui Dumnezeu!

— Doar o mică glumă, chicoti Woody ducând paharul la gură. Nu trebuie să ne luăm muncă prea în serios, Peter, ne-am putea trezi toți cu virusul

eficienței, ca americanii. Doamne, ce plictiseală! Oricum, aşa cum spuneam, l-am mutat la A4 – Supraveghere – când bietul Dean a pățit-o ca şi Harry Kenning.

Ai avut dreptate cu traseul chinezilor, dar cred că ar fi trebuit să-l ajutăm pe Dean, să îl avertizăm, să îi aruncăm o aluzie, orice. A fost o chestie absolut sângeroasă...

— Dacă l-am fi avertizat pe el, am fi avertizat pe toată lumea şi atunci am fi putut opri jocul ăsta blestemat aici şi acum.

Plauzibil... ăsta e laitmotivul, Woody! Nu devii plauzibil anunțîndvpe toată lumea ce urmează să se întâmple. În plus, Dixie trebuia să ştie să-şi poarte singur de grijă. Doar era un SAS.

Trebuia să fie dur, inventiv şi plin de energie, aşa trebuia să fie.

Mă mir că n-au mirosit nimic după cât de uşor l-au dat gata Fylough reuşise şi de data aceasta Woodhouse părea uşurat.

Se gândi o clipă la bietul Dean, apoi se încruntă.

— Nici Kenning nu a opus cine ştie ce rezistență.

— N-avea nimic altceva de făcut, zise Fylough ridicând din umeri. I-am subestimat, nu m-am gândit că vor ajunge până la a-l omorî. Nici amărâtul de Harry, nici Dixie Dean nu ştiau absolut nimic, dar se pare că nu i-au crezut. Foarte trist, Woody, dar nu există război fără pierderi de vieți omeneşti.

Luă o înghițitură mare de whisky cu apă, aşeză paharul pe masă şi-şi trecu un deget subțire pe fiecare parte a mustății de militar, căruntă, tunsă scurt.

— Cred că pe măcelari i-au impresionat țipetele lui Harry.

Nu poți să creezi iluzii atât de uşor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Peter, eşti sadic.

Woodhouse îşi căută refugiul în paharul său. Discuția devenea prea crudă pentru gustul lui.

— Asta n-are nici o legătură cu Dumnezeu, Woody! Jucăm cu o miză extrem de mare. Chinezii nu sunt de loc simpli; au sarcina lor şi n-or să mulțumească nimănui dacă o să le uşureze munca Când am dat startul, am făcut-o cu ochii deschişi; acum trebuie să stăm în umbră, să-i urmărim pe ticăloşi la treabă şi să strângem din dinți când se întâmplă lucruri care nu ne plac. Trebuie conduşi într-un fel care să le dea impresia că ei dirijează totul. De aceea omul ăsta al tău, Kent, trebuie să îmi facă o impresie bună. Trebuie să se descurce singur, aşa încât dacă ajunge pe masa de operație şi Goh Peng îi ține într-o mină testiculele şi în cealaltă cuțitul de curățat cartofi, să fie în stare să

se uite la fotografia pe care i-o vor băga sub nas şi să spună convins: "îl recunosc, l-am văzut la clubul Pig & Eye, îl cheamă Peter Fylough şi ştiu unde-l puteți găsi pe ticălos." Gog Peng n-x) să înghită altceva Am mai trecut prin toate acestea, Woody. Goh Peng... Rolul lui Goh Peng e unul mic, dar esențial în jocul ăsta El va fi cel care îşi va pune mâna pe inimă şi va spune oamenilor de acasă că totul trebuie să ajungă de unde a plecat, la rădăcini. Îl avem, să nu stricăm totul aici.

Woodhouse avea unele rețineri. Se uită în partea cealaltă a sălii, la uşă, gândindu-se că l-ar putea vedea pe Kent, apoi se aplecă peste masă şi spuse:

> — Ce-ar fi să-i spunem exact lui Kent despre ce e vorba?

\Am economisi o grămadă de timp şi de sânge vărsat Hai să-i zicem, fără să amintim însă de factorul final, că vrem ca aceşti chinezi să fie conduşi la uşa ta, neştiind însă că se află la capătul frânghiei. Sunt convins că până şi fostul polițist din Hong Kong are idee despre jocul ăsta prefăcut şi se învârte pe lângă noi de destulă vreme ca să ştie care e piatra de temelie a clubului nostru.

Woodhouse nu glumise şi nici Fylough nu râse. Nici măcar nu zâmbise. Doar clătină din cap, fapt care nu opri tirada lui Woodhouse.

— Ar lucra mai repede dacă ar şti despre ce e vorba. Mai repede şi mai precis. Dacă o să vrea să plece în Malaia, să afle ce au în comun Harry, Dixie şi Bentley? Doamne, Peter, cu cât mă gândesc mai mult cu atât mi se pare mai complicat — Las-o baltă, Woody. Nu poți s-o faci pe cobaiul când ştii exact ce se întâmpla. Nici măcar Larry Oliver n-a putut să se prefacă la interogatoriul luat de chinezi. Şi-ar da seama imediat, după primul strigăt, că e o înscenare, ceea ce înseamnă că ai dat foc întregului dosar. Nu se poate face nimic, Woody!

Kent va intra în joc cu ochii închişi, fără să ştie nimic. Nu trebuie să i se dea nici cea mai vagă indicație despre ce vor cu adevărat chinezii, nici chiar când o să mă arate cu degetul şi o să mi-i aducă la o ceaşcă de ceai... Apropo, i-ai spus lui Wang Peng Soon să se aştepte la o vizită în Malaezia de la colegul său?

— Nu încă. Totul se află abia la început nu?

— Trebuie păstrată legătura cu Wang, pe tot parcursul.

Sună-l diseară, pune-l la curent..., zise Fylough şi se opri, aruncând o privire peste umărul lui Woodhouse.

— Tipul de la uşă nu e băiatul tău? Întrebă el.

Woodhouse se întoarse încet şi se uită spre dreapta. Kent stătea lângă uşă. II văzuse pe Woodhouse, dar nu făcea nici o încercare să îl abordeze.

— El e. Dar ce-ar fi să îl dirijăm spre Jimmy Morgan?

— Nici să nu te gândești! Jimmy e ultima mea carte, nu vreau să-l dau pe față până la sfârșit. Şi dacă Kent îi pomeneşte numele, omoară-l!

— A fost o glumă, Peter? Întrebă Woodhouse pălind uşor.

— Bineînțeles. — David, vreau să ți-l prezint pe domnul... ăă... ă... Smith, spuse Woodhouse când Kent se apropie de el.

Nici unul dintre bărbați nu se ridicase în picioare pentru a-l saluta, dar Smith întinse pe deasupra mesei o mina suplă, cu manichiură îngrijită. Kent fu surprins de strânsoarea hotărâtă a mâinii. Smith îi oferi un zâmbet scurt, prietenos, îşi trase mina şi apucă din nou paharul de whisky plin pe jumătate.

Era un bărbat înalt; se vedea chiar şi când stătea jos. Avea în jur de şaizeci de ani, poate mai puțin, poate mai mult, era zvelt, bine îmbrăcat, şi avea un chip onest Părea un om umblat prin locuri importante; ochii săi albaştri deschis lăsau impresia că nu mai pot fi surprinşi de nimic. Îl studie de Kent cu interes.

— Am înțeles de la Evelyn, spuse el pe un ton cât se poate de obişnuit, ca şi cum Woodhouse şi Kent ar fi fost prieteni nedespărțiți, că ai în mână un puzzle chinezesc, aşa e?

Bărbatul nu dezvoltă ideea Fără să îşi dezlipească privirea de pe chipul lui Kent, sorbi din pahar şi aşteptă. Kent îl privea la rândul lui fără nici o expresie, urmărind ce face Smith cu paharul şi cu conținutul lui, după care îşi întoarse deliberat fața spre Woodhouse. Îl întreba din ochi. Woodhouse, care înțelegea întrebările nerostite, dădu scurt din cap.

— Spune-i domnului... ă... Smith totul, David, şi ce crezi tu despre toată povestea.

— Cred că aş vrea un whisky cu sifon, vă rog, zise Kent spărgând tăcerea ce şi-o impusese singur, apoi zâmbi spre Woodhouse.

Woodhouse se încrunta drept răspuns, ca şi cum ar fi simțit nesupunere în atitudinea lui Kent, apoi se însenină imediat.

— Bineînțeles, David, scuză-mă.

Dar Smith se întorsese deja cu băutura — Dă-mi voie, zise el.

Atmosfera de club fusese restabilită. Kent bău din pahar, dădu satisfăcut din cap şi-i spuse lui Smith exact ce s-a întâmplat. Smith nu îl întrerupse, deşi mai auzise lucrurile acestea de '. 71 la Woodhouse şi citise şi raportul. Dar nu dădu de înțeles că ştia ce i se spune. Ascultă atent de parcă totul ar fi fost nou pentru el.

— Deci? Făcu Smith şi-şi duse la gură paharul abia umplut, după care bău o gură întreagă. La ce concluzii ai ajuns? Care e următorul dumitale pas?

— Nu ştiu ce concluzie să trag, domnule Smith, răspunse Kent cinstit, rostind acum numele cu mai multă siguranță, fără pauză între "domnule" şi "Smith". Ce aş vrea eu să fac este să am o discuție în linişte cu domnul Goh Peng, al treilea secretar al Ambasadei..., explică el ridicând o sprânceană.

Gestul era superfluu; atât Woodhouse cât şi domnul ă-Smith ştiau ce face un al treilea secretar în afara programului. Expre sia chipurilor lor nu se schimbă cu nimic. Kent aşteptă o secun dă, bău o gură de whisky cu sifon, apoi reluă de unde rămăsese.

— ... fără imunitate, să îl întreb ce dracu' se întâmpla!

Apoi adăugă înainte ca Woodhouse să apuce să îl apostrofe ze:

— Ceea ce, bineînțeles, e absolut imposibil. Dar...

Smith zâmbi blând, încurajator. Părea să îl înțeleagă măi bi ne decât Woodhouse; se vedea că nu îşi petrecuse toată viața. Întrebându-se ce cravată să ia la care cămaşă.

— Sigur. Dar...? Insistă el.

— Dar aş vrea să fie ținut sub observație permanent. Două zeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— OK, făcu Woodhouse. S-a făcut. Vorbeşti direct cu A4 şi le spui ce cauți şi care e scopul tău. Să-mi spui tot ce se intim plă, zise el şi înălță sprâncenele, ca şi cum ar fi ghicit gândurile lui Kent. Nu mă întrerupe, ai grijă. Fără să calci legea; altfel, te bagi singurel în propria ta celulă micuță de la Wandsworth. E clar, David? Să nu încâlci legea. Cu nici un preț să nu încâlci legea. Kent luă paharul în mina şi se ridică în picioare.

— Încă un lucru, domnule.

— Cee?

— Care este interesul sau implicarea domnului Smith în 72 afacerea asta?

Ignorând încruntarea lui Woodhouse, Smith zise. Chiar el:

— Guvernul, Departamentul pentru Statistici.

Nu continuă ideea şi nici nu zâmbi. Îl privi pe Kent direct în ochi, dându-i să înțeleagă că, oricât va încerca să îl verifice, nu va găsi nimic. Kent înțelese mesajul, dar hotărî să mai arunce o dată zarurile.

— Chinezii au încercat să taie mâinile lui Dean, sau cel puțin s-au prefăcut. Au făcut acelaşi

Lucru şi unui bătrân din norodul oraşului şi altuia din Suffolk. Între cei trei nu există absolut nici o legătură, sau aşa se pare. N-am mai auzit"niciodată de tipul ăsta de distracție chinezească şi credeam până acum că ştiu mai tot ce

mişună prin mintea lor diabolică... – Kent îşi permise să schițeze o jumătate de zâmbet, ca reacție la expresia de pe fața lui Woodhouse – ... dar chestia asta e ceva cu totul nou. Fie că vor să afle ceva, fie că vor să se răzbune – e o versiune chinezească a scoaterii rotulelor, cum fac irlandezii.

Kent se uită în jos, spre părul rărit al lui Smith; acesta nu îşi ridică în privirea: găsise ceva extrem de interesant plutind în paharul lui. Totuşi, Kent îi risipi concentrarea — Aveți idee, domnule Smith, ce au făcut ăştia doi – împreună – ca să îşi merite pedeapsa?

Acum Smith înălță capul spre Kent şi aşteptă câteva clipe, de parcă s-ar fi gândit la întrebare. Dar se rezumă doar la a clătina din cap. Woodhouse prelua din nou conducerea conversației.

— Sună-mă dimineață, David, şi am să-ți spun câți supraveghetori ți s-au aprobat, spuse el dar nu se ridică.

Nimeni nu întinse mâna şi nici nu spuse "la revedere".

Smith aproape că reuşi să încline uşor din cap, dar nu mai mult.

Kent îşi luă paharul cu el şi, când îl aşeză pe barul înalt, privi cu coada ochiului spre cei doi bărbați şi plecă. Rămăseseră exact aşa cum. Îi lăsase, privind fix, fără să îşi vorbescă, unul către celălalt. În aceeaşi clipă, simți nevoia de a bea un bitter la halbă într-o crâșmă oarecare din Londra. Ceva care să-i alunge gustul amar din gură.

5 Dick Mithers-Wayne se trânti iar în scaun şi se uită la ecranul monitorului IBM. Îşi aprinse o țigară şi trimise fumul în aerul condiționat cu im oftat de încântare. Ochii îi erau obosiți; se uita la ecran, cu mici pauze, de trei zile încheiate. Îşi zâmbi larg. Se părea că Evelyn St John Woodhouse de la MI5 are ceva influență la Ramura Specială; fie că era într-adevăr influent, fie că avea un prieten bun în vârful ierarhiei, fie că îl şantaja pe directorul de operațiuni, fie că se culca cu el. Mithers-Wayne oferi creierului său obosit un moment de fantezie. După cum îi spusese David Kent, E. St John Woodhouse era capabil de toate lucrurile enumerate. Mithers-Wayne dădu frâu liber, sau mai degrabă lungi lesa cooperării cu MI5. Cooperarea era cel mai valoros aspect între două organizații. Contrasta cu non-relația dintre MI5 şi sora sa din Westmimster Bridge Road, MI6. Organizația MI6 era mai apropiată de KGB decât de MI5.

Mithers-Wayne se întoarse la realitate. Găsise ceva comun în viața celor două personaje absolut incompatibile. Colonelul Dean şi domnul Gilbert Bentley semănau prin izolare. Singura dată când s-au aflat în acelaşi loc a fost în Malaia, în războiul împotriva teroriştilor, care a atins apogeul de atrocitate în

1953.

"Dixie" Dean. Sergent în regimentul Coldstream. În 1950, mobilizat din nou, caporal în proaspăt formalul Regiment 22 al Forțelor Aeriene Speciale. Nu s-a întors niciodată la cizmele strălucitoare; dacă ar fi făcut-o, ar fi rămas sergent până la pensionare. Dar aşa, a rămas cu soldații adevărați şi a ajuns sus.

Locotenent colonel Richard Dean, colonel în rezervă al Regimentului SAS, mort de frică în OxfordŞire.

Mithers-Wayne strivi în scrumieră țigara fumată pe jumătate şi, distrat, aprinse încă una Cursorul de pe ecran clipea întruna.

Domnul Gilbert Bentley, vânzător de bilete la un stadion de fotbal. În perioada 1948-l954, a servit în Poliția Malaieză.

Bingo! Bingol Bingol Mithers-Wayne se frecă la ochi pentru a-şi alunga oboseala şi se aplecă să se mai uite o dată la fişierul scris cu negru pe fond verde al lui Gilbert Bentley: Poliția Malaieză; a intrat în rândurile ei din 1948; asistent OCPD, Chabis, Johor, în 1950, transferat la Ramura Specială. Gilbert Bentley, din Poliția Malaieză: mort de frică în LancaŞire.

Mithers-Wayne trimise un fum spre ecran. Ramură Specială?

Zona operațiunii din 1953: Johor, în nord. DL ie Dean? Zona operațiunii din 1953: Johor, în nord. Ce mică e lumea!

Apoi urmă o scurtă înşiruire a evenimentelor vieții lui Bentley. Îşi distrusese nervii în Malaia; nu era făcut pentru violență, o spunea des, mult prea des. A fost transferat în Poliția Ugandeză, apoi concediat O afacere cu nişte negrese, cu cheile unui seif şi cu dispariția unor fonduri. Nu aveau nevoie de el în Rhodesia, nici de Nord, nici de Sud; până şi Africa de Sud a refuzat să-l angajeze. Nu era bine venit nici în Anglia Ultimul lui serviciu decent a fost cel de agent, civil de circulație, în Londra S-a căsătorit, dar mariajul nu a durat. Ce moarte! Nimănui nu i-a păsat nici cât negru sub unghie. Cu excepția lui David Kent şi a lui. Mithers-Wayne se lăsă pe spătarul scaunului, în timp ce imprimanta scotea bâzâind o copie a fişierului.

North Johor, Malaia 1953...

Dar nu era destul. Acceptă o cafea călduță de la fata care îi fusese repartizată pentru a-l îndruma printre misterele floppydisk-ului şi sorbi gânditor în timp ce studia foaia ieşită din imprimantă.

— Ce-ar fi să cauți toți foştii membri ai Poliției Malaieze care locuiesc în țară? Sugeră ea.

În colțurile gurii ei frumoase rămăseseră firimituri din biscuitul pe care

abia îl mâncase. Imaginea îl stîmea pe MithersWayne, care o privea fix, fascinat. Cu ochii ei mari, nevinovați, părea o școlăriță fără griji care trage cu ochiul la colegul ei. Mithers-Wayne își puse un picior peste celălalt și bău din ceașcă; firimiturile îl ispiteau.

— Degeaba, scumpo, spuse el. Nu sunt înregistrați decât dacă au făcut prostii sau dacă au avut vreo funcție oficială, adăugă el și arătă cu degetul spre numele lui Bentley, pe ecran.

Ca el. A scris în formular Ramura Specială a Poliției Malaieze ca să sune interesant Și chiar sună. N-ar fi sunat nici pe jumătate atât de fascinant dacă ar fi scris gunoier sau spălător de toalete cu jumătate de normă. Nu și-a dat seama să, în calitatea sa de agent de circulație, va ajunge și mai jos decât în cazul celorlalte două onorabile profesiuni.

Ea izbuncni în râs și întrebă:

— Te-ai uitat la morții cu tăieturi la articulații?

Zâmbetul de pe buzele lui Dick Mithers-Wayne se stinse încet; bărbatul se aplecă pe o parte a scaunului și rezistă tentației de a o săruta pe colțul gurii. O privi lung, fix. Aproape că simțea gustul biscuitului. Privirea lui o sperie; făcu ochii mari, dar nusse trase înapoi.

— Mulțumesc, draga mea, rosti el pe un ton grosolan. Se spune că blestematele astea de calculatoare îți distrug creierul.

Cum de nu m-ara gândit la asta?

— Mă bucur că nu te-ai gândit, șopti ea.

Femeia îi ghicise gândurile. I-ar fi plăcut să fie sărutată de Mithers-Wayne, dar momentul trecuse și ea știa că nu va mai fi nici un sărut. Mithers-Wayne luase un ton profesional:

— Crime din ultimii zece ani, rezolvate și nerezolvate.

Morți în circumstanțe ciudate, numai bărbați. Cadavre cu extremități tăiate sau cu semne ciudate... – O bătu ușor cu palma pe picior, dar prietenește, fără nici un mesaj ascuns – ... și englezi albi omorâți în străinătate. Pentru asta, apelează calculatorul Interpol-ului.

— De ce albi?

— Ne referim la anul 1953, la Malaia, draga mea Nu erau englezi negri în poliția colonială sau în armată. Nici nu sosiseră încă în țară.

— Da toți sunteți deștepți!

Mithers-Wayne clătină din cap și se ridică în picioare.

— Ies la o plimbare, să-mi limpezesc mintea, spuse el și se uită la ceas. Nu vii să bem o bere și să mâncăm un sandviș?

— Îmi pare rău, i-am promis prietenului meu că mă duc cu el.

— Atunci ne vedem la două.

Mithers-Wayne nu era dezamăgit Are baltă peşte...

A lăsat-o mult timp să îl aştepte. A băut pe îndelete o halbă de bere, a mâncat un sandviş rece cu came de vită şi a răsfoit plictisit paginile de sport din Standard. Trecuse de ora două.

Când intră înapoi la Centru, femeia îl întâmpină cu un zâmbet fericit. Midiers-Wayne căută cu privirea firirmturile de biscuit, dar buzele ei erau curate şi umede. Probabil că i le curăţase prietenul ei.

— Am trei posibilităţi pentru tine, spuse ea — Dincîte?

— Computerul s-a înfierbântat, zise ea umezindu-şi colţuri le gurii cu vârful limbii – firimiturile sau amintirea lor? – Nu se ştie.

— Spune-mi despre cele trei posibilităţi.

Zâmbetul ei pieri.

— Un englez scos din portul Kowloon, acum şase ani. Era legat la gură şi fusese torturat. Mâinile îi erau legate la spate cu sârmă.

— Avea tăieturi la mâini?

— Nu, sirma nu era legată strâns. Avea vânătăi, se străduise probabil să se elibereze.

— A murit de frică? De atac de cord?

— Înecat — Şterge-l. Următorul.

Fata aruncă foaia perforată într-o cutie pe care scria "pentru tăiat" şi luă altă hârtie.

— Un caz de spânzurare în Southampton. Zgârieturi la încheieturile mâinilor; nu tăiat, ci mai degrabă zdrelit. Inexplicabil.

— De ce s-a concluzionat că a fost omor?

— Nu s-a găsit nici un scaun, nici măcar un suport oarecare. A fost găsit spânzurat de o grindă, în grajd. N-ar fi putut ajunge singur acolo, aşa scrie aici.

Femeia îi întinse foaia lui Mithers-Wayne, dar el nu o luă.

— Câţi ani avea?

— Treizeci şi doi, răspunse ea.

— Şterge-l.

Foaia de hârtie luă drumul primeia — Pe ăsta l-am lăsat special la urmă, zise ea dorindu-şi ca Mithers-Wayne să îi zâmbească sau să îi atingă iarăşi piciorul.

Poate că ar fi trebuit să ia prânzul cu el. Bărbatul era posac, fără nici un pic de entuziasm; probabil că nu îi convenise să bea singur. Fata se încruntă

şi-şi lăsă privirea asupra foii pe care o ţinea în rriîna — Un ţăran care avea o fermă de porci în Norfolk. S-a întâmplat la începutul lui noiembrie. Era înstărit avea nevastă, două fete mari. A fost găsit mort pe o grămadă de bălegar de porc; brr...

— Lasă asta. Citeşte mai departe.

— Avea tăieturi adinei de lamă de ras la ambele încheieturi.

— Lamă de ras? Aşa scrie?

— Da, său cuţit foarte ascuţit. Era dezbrăcat.

Fata părea complet absorbită de ce citeşte, dar MithersWayne o grăbi.

— A murit de atac de cord?

Tânăra memorase restul textului de pe pagină; îl privi direct în ochi şi spuse:

— A murit din cauza unui glonţ în ceafă.

78 Z "

""ncedi. Aveau ace!» uu aparent.

Femeiale ducea desud de de8, probabd c. să seape de uurosul de porci.

— Qţi ani avea?

— Cine, soţia?

— Nu, el.

— Cincizeci şi nouă. Fost membru al poliţiei coloniale.

Mithers-Wayne întinse mâna şi îi luă foaia — Malaia?

Fata aprobă din cap ■ui 6 Goh Peng suflă atent în ceşcuţa fără toartă, plină cu ceai fierbinte, şi sorbi delicat După fiecare înghiţitură, îşi strângea buzele şi savură aroma frunzelor de ceai chinezesc. Când ter mină, aşeză ceşcuţa pe tavă şi scoase o foaie din buzunar.

— Deocamdată sunt implicaţi doi oameni, spuse el. Unul e de la Ramura Specială, celălalt e mai mult o umbră, nu se ştie ce e cu el. Supraveghetorul nostru e împrumutat de la Ambasa da Iugoslaviei.

— Doar n-ai...

— Nu, Excelenţă, se grăbi Goh Peng să contracareze repro şul ce i se pregătea Un contraserviciu, nimic deosebit Cel de la Ramura Specială e deschis, face pur şi simplu muncă de po liţie. Probabil că celălalt, umbra e de la spionaj, de la MI5. Nu ştiu, K5 sau K6.

— Şi ăştia doi au făcut vreo mişcare?

Goh Peng umplu cele două ceşcuţe de pe tavă dintr-un ceainic îmbrăcat într-o ţesătură de nuiele. Dar nu bău. Îşi miji ochii şi aşa înguşti, care dispărură practic în câte o linie subţire, apoi clătină din cap.

— Dacă e de la MI5. - Va trebui să iasă la lumină. Nu avem cum să îi supraveghem acțiunile aici şi singura cale prin care am putea să îi urmărim mişcările este să îl scoatem din țară.

— Omul de la Ramura Specială nu are de gând să vorbeasqă cu tine?

Goh Peng sorbi puțin ceai şi spuse rar:

Nu e decât un polițist. Deocamdată face săpături, nu arată cu degetul. A stat foarte mult la Centrul Național de Calculatoare al Poliției; caută ceva care să justifice triunghiul. I l-am indicat pe Bentley, dar n-am reuşit să-l orientez prea bine spre Kenning; va trebui să muncească singur ca să ajungă la el.

— Şi?

— A făcut triunghiul.

— De unde ştii? Ai pe cineva la Centrul de Calculatoare?

— Iugoslavii au acolo o analistă. Tipa colaborează de bună voie, dacă i se oferă circumstanțe adecvate. \Goh Perig nu explică ce înseamnă "circumstanțe adecvate", nici măcar nu zâmbi. Nu era nimic de râs. Incompetența nu era niciodată de râs. Aşa ceva nu s-ar întâmpla niciodată în centrul de calculatoare al CELD, de pe strada Bow din Pekin. Goli ceşcuța dintr-o înghițitură, dar nu o aşeză pe masă, ci o ținu la nivelul gurii, sprijinită de buza de jos. Goh Peng schimbă dintr-b dată subiectul:

— Cred că trebuie să mă duc în Malaezia şi să îl conduc pe domnul cum-îl-cheamă pe o pistă anume.

— Oare va veni după tine?

— Mai mult ca sigur, o dată ce colegul său de la Ramura Specială îi va arăta ce a descoperit Totul a început în Malaia.

Va dori să afle cum a început şi va trebui să scormonească în trecutul lui Fylough; şi în prezentul lui. Durează mult, dar nu putem să aşteptăm încă treizeci de ani.

— Atunci nu mai contează. De unde va afla că ai plecat?

— Va afla. 7 7 Dick Mithers-Wayne se aşeză mai bine în fotoliul vechi din imitație de piele şi-şi întinse picioarele cât de tare putu. Atinse cu ele piciorul măsuței de cafea. Kent se întinse cât era de lung pe canapeaua lui Mithers-Wayne.

— Kenning a luptat până la sfârșitul războiului, zise Mithers Wayne, sau mai bine zis până când Malaia şi-a obținut indepen dența, în 1957; atunci n-a mai fost nevoie de polițişti albi. I s-a oferit posibilitatea să plece în Africa, în una din coloniile de acolo, dar a refuzat. A început în schimb să cultive arbori de cauciuc. A început aproape de la zero.

— Ce prăbuşire...

— Se pare că nu l-a afectat prea mult, căci s-a restabilit foarte repede şi la prima călătorie în Marea Britanie s-a căsăto rit. Fata era frumoasă, de familie bună şi avea şi bani, aşa cred.

S-a pensionat prin anii '70, a călătorit puţin şi s-a stabilit până la urmă în estul Angliei. Porcii erau un fel de hobby. Nu avea nevoie de bani...

— Acum nici atât, zise Kent.

— Încearcă să nu mă întrerupi, aşa nu mai ajung niciodată 82 să termin această saga! Se înfurie Mithers-Wayne.

Dar cei doi aveau tot timpul din lume, sau cel puţin aşa se părea — I-a trimis pe chinezi la unul Bentiey, tot fost membru al Poliţiei Malaieze. Acesta a primit acelaşi tratament, a dat din cap în direcţia lui Dean..., făcu Mithers-Wayne şi se opri în mijlocul propoziţiei. Ai vreo întrebare?

Kent nu îi puse întrebarea imediat îşi înălţă capul şi se uită în jur, la apartamentul închiriat al lui Mithers-Wayne: doar două camere, una pentru dormit şi una pentru tot restul lucrurilor. Nici una din prietenele lui nu stătuse destul timp încât să facă ordine.

— Ai ceva de băut în coteţul ăsta?

Mithers-Wayne nu se simţi jignit. Arătă cu degetul spre frigiderul mic care bâzâia în colţ.

— Am vreo două cutii de bere. Nici whisky, nici sifon. Tatăl meu spunea mereu "să nu bei niciodată singur".

— Nu eşti singur.

Mithers-Wayne îşi lăsă picioarele pe podea şi se ridică din fotoliu.

— Întotdeauna i-am admirat pe cei cu spirit de observaţie.

— Vreau şi cartofi prăjiţi, spuse Kent fără să se uite la celălalt După un sfert de oră, Mithers-Wayne s-a întors cu o sticlă de Bell s şi două pachete învelite în ziar. Au mâncat pe genunchi. Kent vorbi primul.

— Trei bărbaţi, din care toţi au fost în Malaia la începutul anilor '50, au fost ucişi de agenţi chinezi în Anglia, în perioada 1987-l988; doi dintre ei au murit de groază, celălalt a fost executat în stil KGB: capul împins în piept, un glonţ ţintit în sus, în ceafă. Toţi trei prezentau urme de început de amputare în jurul încheieturilor mâinilor.

Îşi aruncă o bucată.de cartof în gură şi aşeză pe podea paharul de whisky cu sifon.

— E aproape un ritual, ca şi cum ucigaşii ar vrea să le amintească victimelor de ceva înainte de a le omorî.

— Ai observat datele?

Mithers-Wayne făcu ghem hârtia în care fuseseră împache taţi cartofii şi o aruncă spre coşul de gunoi de lângă şemineu.

Ghemotocul nu ajunse în coş, se lovi de perete şi se opri pe po dea Dar nu contrasta cu mizeria din jur. Bărbatul lăsă hârtia acolo şi îşi concentră atenţia asupra paharului. Când Kent clătină din cap, Mithers-Wayne se înveseli brusc.

— Datele, repetă el. Între omoruri sunt exact două luni, sau aproape exact.

— Interesant, spuse Kent, care avusese mai mult noroc cu ghemotocul lui de hârtie. Şi ce înseamnă asta?

— Cred că avertizează pe cineva că se apropie. Presupun că la două luni după uciderea colonelului va avea loc încă o cri mă: acelaşi model, acelaşi tip de om. Cineva amestecat cu cei trei care au dat deja colţul; cineva care i-a supărat pe chinezi în Mâl aia.

Kent îşi turnă whisky în pahar, după care, puse şi sifon. În loc să se aşeze din nou pe canapea, dădu la o parte perdeaua şi privi câteva clipe la ploaia care răpăia pe pervaz. Era o vreme îngrozitoare. Fără să se întoarcă, spuse:

— Mă întreb dacă Woodhouse mi-ar da voie să mă duc în Malaezia Mithers-Wayne îşi lăsă capul pe spate, goli paharul şi se uită la ceafa lui KenL — Presupun că nu te duci pentru soare, fetiţe şi plaje aurii, nu?

— Am senzaţia că e ceva urgent Am să-l fac să-mi propună chestia asta chiar mâine.

8 — Nu te supăra că îţi spun, David, dar să fiu al naibii dacă înţeleg cu ce te-ar putea ajuta la o călătorie în Malaezia; doar dacă vrei să te bronzezi bine.

Evelyn St John Woodhouse rupse în două un Bic nou pe care îl frământa între degete şi aşeză cele două bucăţi pe birou.

— Din câte am citit în raportul ăsta al tău, înţeleg că o afacere în care e implicată Ambasada Chineză a devenit o problemă de competenţa poliţiei locale, cu intervenţia Ramurii Speciale.

Pe dracu'! Nu pricep de ce naiba am permis să fiu influenţat.

— Domnul Smith a spus..., începu Kent, dar fu imediat întrerupt de Woodhouse..

— Ştiu ce-a spus domnul Smith, dar pe tine te interesează ce spun eu, nu ce spune el.

Kent îşi alese acum momentul pentru a-l întreba:

— Cine e? ' — De fapt, răspunse Woodhouse pe un ton confidențial pe care îl folosea rar, e şeful spionajului de la Ministerul Afacerilor Externe şi al organizațiilor colaterale.

Woodhouse îşi coborî sprâncenele stufoase şi îl privi fix.

— În ceea ce te priveşte pe tine, e foarte important E un tip retras, stă mai mult în umbră; unii nici nu-i recunosc existența.

Nu îl supăra — Care e numele lui adevărat? Ca să ştiu pe cine să nu su păr.

Woodhouse făcu o grimasă. Începuse cu un zâmbet, ca pen tru a arăta că va spune ceva amuzant care apoi pălise.

— N-ai învățat să nu pui superiorilor întrebări directe? Fii şiret Insă tot nu lăsă zâmbetul să apară; ridică din umeri şi-şi înălță privirea, ca şi cum ar fi vrut să-şi vadă genele.

— Să fiu al naibii dacă' înțeleg, David, spuse el în sfârșit, sau dacă îmi pasă. Dar ştiu exact ce-ai să faci.

— Ce-am să fac, domnule?

— Ai să-ți vezi de treaba ta Luă cele două jumătăți ale Bic-ului şi încercă să le unească.

Dar nu se gândea la ele. Le studie o secundă, apoi le aruncă în coşul de metal de lângă birou. Se încruntă spre Kent, de parcă ar fi încercat să-şi amintescă unde îl mai văzuse, după care ri dâcă o sprânceană.

— Să nu înțelegi greşit David. Să ştii că nu mă răzgândesc, dar spune-mi totuşi ce începuseşi cu chinezii. Şi dacă m-aş răz gândi, ce-ai vrea să faci?

— Nu mai e nimic de spus, domnule, începu Kent răbdător.

Concluziile mele şi ce cred eu că trebuie făcut se află pe ultima pagină a raportului.

— Spune-mi în cât mai puține cuvinte posibil Kent ar fi vrut să-şi înalțe exasperat ochii spre tavan, dar îşi înfrânse impulsul şi rămase nemişcat.

— O dată la două luni, zise el, o bandă de ucigaşi de la Ambasada Chineză pleacă să omoare pe cineva din Anglia pe cineva care a avut legături cu războiul de gherilă din Malaia.

Asta înseamnă...

— Asta înseamnă, îl întrerupse Woodhouse, că vreo sută cincizeci de mii de englezi de şaizeci de ani or să fie cu toții măcelăriți. Termină cu tâmpeniile, David. Arată-mi esențialul, fără poveşti ştiințifico-fantastice!

Tirada nu-l deranja pe Kent. Îi venea chiar să zâmbească. Să îi arate

esențialul! Reuşi cu greu să nu izbucnească în râs.

— Aceşti trei oameni sunt implicați împreună în ceva, în ceva deosebit Probabil că mai sunt implicați şi alții; alți englezi şi cu siguranță malaiezi.

— De ce şi malaiezi?

— Doi dintre cei omorâți erau polițişti. Probabil că aveau comanda asupra malaiezilor şi chinezilor de acolo. Al treilea era soldat SAS. Probabil a fost cu ei într-o oprațiune specială.

În concluzia raportului am sugerat să plec în Malaezia pentru a pune câteva întrebări, peritru a face câteva cercetări, pentru a vedea puțin jungla; vreau să văd ce i-a supărat pe chinezii de acolo. Ar trebui să reuşesc măcar să opresc şirul omorurilor.

Woodhouse închise ochii. Fie că îi era mai uşor să asculte aşa fie că dădea frâu liber gândurilor. Sau poate că era obosit şi adormise; era imposibil să îți dai seama. Kent se opri. Nu avea chef să vorbească cu un om adormit.

— Continuă, spuse Woodhouse.

Pleoapele sale tremurară puțin, dar nu se deschiseră.

— Am terminat Mi se aprobă deplasarea în Malaezia?

— Ai să calci pe coada SIFE-ului, ca să nu mai vorbesc de propria noastră Ramură E.

Kent nu spuse nimic.

> — SIFE, adică Security Intelligence Far East1, recită rar Woodhouse. Avem un ofițer de securitate în Singapore; n-ar putea să-ți facă el treabă?

— Ar avea un interes destul de scăzut, spuse Kent clătinând din cap, asta în cel mai bun caz. Ar dura prea mult să-l cointe resăm într-o problemă de care nu-i pasă câtuși de puțin.

— Tu vorbeşti limba, desigur.

Woodhouse părea să fi uitat scepticismul cu care a întîmpi nat ideea şi îmbrățişa acum proiectul cu un entuziasm neobiş nuit. Kent nu văzu nimic suspect în schimbarea de atitudine şi nu îl deziluziona pe şeful său; ştia o singură expresie în mala ieză: bunyac terma kasi – "mulțumesc foarte mult". Îl lăsă pe Woodhouse să se bucure.

1 – Spionajul pentru Securitate în Extremul Orient (n.t.) — Nu are cum să strice, dimpotrivă. Nu putem să acceptăm ca o bandă de gălbejiți să se folosească de privilegiile dilpomatice pentru a regla vechi conturi. Woodhouse îşi încetă speculațiile şi se aşeză mai bine în scaun.

— OK. Du-te în Malaezia pentru trei săptămâni; neoficial, ca să nu-i supărăm pe cei de la E2. Cumpără-ți bilet şi o să ți-l decontez eu la "urgențe".

Ăă... KualaLumpur...

Se-ridică, traversă camera până la seiful solid, mascat de un raft de cărți şi, asigurându-se că celălalt nu-i vede decât spatele, formă cifrul şi deschise uşița. Kent văzuse destul de bine şi ar fi putut să deschidă seiful înarmat doar cu un tampon de vată, dar nu spuse nimic, să nu distrugă încrederea lui Woodhouse în siguranța seifului său. Woodhouse scoase o carte cu coperți tari şi o deschise la index. Răsfoi câteva pagini şi, după ce găsi ce căuta, mâzgăli ceva pe o bucată de hârtie. Apoi o întinse spre Kent.

— Wang Peng Soon, rosti el. Conduce o organizație antiteroristă în Kuala Lumpur. Face parte din Poliția Malaieză, dar e greu să-ți dai seama de lucrul ăsta. Are propria lui organizație, oficial vorbind. El e extrema dreaptă a Ramurii Speciale. Pe acolo i se spune Geheime StaaȚpolizei.

Aşteptă râsul lui Kent, dar nu veni. Apoi strânse din umeri.

— Comuniştii dracului, bombăni el, după care trânti uşa seifului şi se întoarse, aproape zâmbind. De fapt, seamănă puțin cu noi, nu?

Nu reuşi să obțină nici de data aceasta zâmbetul aşteptat de la Kent.

— Nu-i nimic. Am să-i trimit un mesaj lui Wang, să te aştepte. Poți să ai încredere în el.

— De ce?

— Cum adică de ce?

— De ce să am încredere în Wang Peng Soon?.

— Să ai încredere în Wang Peng Soon pentru că şi el face parte din MI5i Când l-am racolat, era comisar de poliție. A trecut de la poliție la spionaj pentru noi. Îi plăcea modul nostru de lucru şi a hotărât să rămână de partea noastră, dar cu Raj.

Acum stoarce bani şi de la noi, şi de la ei.

— Bravo lui, bine că poate.

— Să nu-ți vină vreo idee, spuse Woodhouse fără să zâmbească.

— Îi veți spune prietenului dumneavoastră Smith despre călătoria asta?

Woodhouse nu se gândise la acest lucru.

— Cred că are destule pe cap ca să nu-şi mai facă griji cu vacanța unui ofițer stagiar, nu?

Woodhouse nu-i dădu lui Kent posibilitatea să dea vreo replică. Se ridică din nou şi înconjură masa.

— La revedere, David, spuse el.

Încheierea această bruscă îl descumpăni pe Kent. Se ridică atât de repede, încât sângele îi năvăli în cap; fu cât pe ce să se aşeze la loc. Pentru o

clipă, se temu că St John Woodhouse îi va strânge mâna, dar frica lui se dovedi neîntemeiată. Şeful său se îndreptase spre uşă doar ca să comande o ceaşcă de ceai.

— Să-mi aduci două bețe sau cu ce mănâncă ei acolo.

De data aceasta, Woodhouse râse. Dar suna fals.

9 Kent se aşeză într-o poziție mai relaxantă în scaunul său şi se uită pe geamul mic, oval, prin care se vedea un motor imens.

Soarele dispăruse sub orizont, pentru cei de jos, dar el îl vedea reflectat de aripa avionului, transformată într-un ring de dans argintiu. Privi pe geam mai mult decât ar fi dorit, apoi întoarse capul şi clipi des, să alunge imaginea soarelui care îi stăruia pe retină.

Încă mai clipea când stewardesa îl invită să bea un pahar cu ea. Sau cel puțin aşa crezu el. De fapt, îl invitase să cumpere ceva de băut – o diferență de aproximativ două lire.

Luă un whisky ca aperitiv şi mai comandă unul, ca să împingă pe gât mâncarea Hrana era comestibilă – de fapt, era excelentă – iar whisky-ul îşi făcuse datoria Refuză apoi cafeaua, luă două aspirine cu restul de whisky cu apă şi se înveli cu pătura roz pe care iro dăduse o stewardesă blazată.

— Treziți-mă când ajungem la Kuala Lumpur, îi spuse el şi adormi imediat. Următorul avion pe aceeaşi rută era al companiei Malaysian Airways şi zbura fără escală până la Kuala Lumpur. Decola la douăzeci de minute după avionul Boeing 747 al firmei BritiŞ Airways, care plecase, ducându-l şi pe Kent, spre Sidney.

Goh Peng, aşezat pe un loc din spate, îşi mânca cina fără poftă şi privea spre acelaşi soare aflat la asfințit care îl fascinase pe Kent. "îl voi urmări şi îl voi supraveghea Nu va fi nici un cuvânt, nu va fi nici muncă de convingere, nici durere...

Doar un program simplu de urmărire şi supraveghere." Scăpase uşor de echipa de urmărire de la MI5; toți chinezii arată la fel: ochelari cu rame groase, dinți ca de cal şi un permanent zâmbet umil. Cu patruzeci ca el la Ambasadă – prinde orbul, scoate-i ochii! Ramură Specială era un ghimpe în coastă, după cum era de aşteptat Dar n-avea nici o importanță. Goh Peng îl alungă pe Mithefs-Wayne din gândurile sale şi se uită sec la felia de ananas proaspăt de pe tava din fața sa Acum era cetățean malaezian. Paşaportul o confirmă: era adevărat, făcut în Malaezia, eliberat pe numele unui anume Lim Tan Thong, angajat la un hotel, rezident în Ipoh. Lim Tan Thong era mort şi îngropat sub un alt nume, prin bunăvoința Departamentului Central de Legături Externe –

CELD. Era uşor să ciopârțești şi să lipeşti familii când membrii lor îşi mâncau rația zilnică de orez între zidurile temutei Țao Lan-Țe, închisoarea pentru deținuți politici din Pekin. Chinezii puneau mare preț pe legăturile de familie. Goh Peng nu avea nici o temere în privința siguranței noii sale identități.

Aşteptă până când frumoasa stewardesă malaieză îi luă din față felia întreagă de ananas şi restul cinei abia atinse, după care închise ochii. Spre deosebire de Kent, nu avea nevoie de nici un stimulent pentru a adormi. Goh Peng nu avea conştiin ta; mintea lui era limpede. În câteva secunde, se afundă într-un somn adânc, fără vise.

10 Tânăra malaieză aştepta în salonul de cocteil ce dădea spre pistele aeroportului internațional Subang din Kuala Lumpur.

Femeia sorbi cu buzele ei senzuale, pline, din paharul cu suc proaspăt de mango, ignorând zecile de oameni ce sporovăiau în jurul ei. Stătea la masă de mult timp; ocupanții celorlalte trei scaune plecaseră deja. Fusese nevoită să spună unuia din ei că nu e singură.

Era destul de înaltă pentru o malaieză, avea aproape un me tru şi şaizeci de centimetri, iar tunsoarea scurtă o făcea să se mene cu un şcolar de doisprezece ani; dar trupul ei nu era nici băiețos şi nici hu părea de doisprezece ani. Sarongul tradițional malaiez pe care îl purta cu o eleganță naturală nu reuşea să îi ascundă silueta frumoasă; dar acolo nu era locul potrivit pentru a-şi arăta formele.

Nu părea grăbită şi continua să bea cu înghițituri mici din pahar, în timp ce urmărea cu privirea maşina care îi aducea pe pasagerii avionului companiei BritiŞ Airways. Îşi puse paharul gol pe masă, dar nu se ridică până când pasagerii ajunşi la destinație au fost separați de cei aflați în tranzit şi îndrumați spre birourile de imigrare şi vamă. Mai aşteptă câteva minute, apoi ridică geanta aşezată la picioarele ei încălțate în sandale şi se îndepărtă de şuvoiul de oameni. Coborî scările şi se îndreptă spre ieşire.

Împreună cu restul pasagerilor ajunşi la destinație – majoritatea chinezi în cămăşi apretate, cu mânecile suflecate şi cu cravate, şi indieni, din care cei mai mulți erau îmbrăcați în pantaloni largi, boțiți, şi încălțați în pantofi de piele murdari, cu tocuri scâlciate – Kent înainta răbdător spre biroul de vamă. În sala mare, văzu un malaiez care avea pe cap un songkok uzat de catifea neagră şi era îmbrăcat cu o cămaşă albă ale cărei poale atîmau neglijent pe deasupra pantalonilor kaki, fără dungă, alăturându-se micului alai din spatele său. Dar nu văzu cum acest malaiez schimbă o privire scurtă cu fata care stătea lângă ieşire şi nici cum înclină uşor din cap, în semn de recunoaştere.

Când Kent ieşi din clădirea aeroportului şi căută din priviri un taxi, tânăra îl urmă într-un pas ca de dans.

— Domnule Kent, rosti ea cu o voce mătăsoasă, maşina dumneavoastră e aici, în parcare.

Femeia vorbise în englezeşte, cu o voce puţin răguşită şi cu un accent abia perceptibil; cu toate acestea, parcă ar fi fost limba ei maternă, iar acum sună puţin diferit pentru că nu a fost de mult folosită. Când văzu expresia precaută de pe chipul lui, tânăra zâmbi.

— Comisar Bedah binte Ariffin, adăugă ea încet şi continuă, în ciuda nedumerii întipărite pe faţa lui: Saleh vă va lua bagajul.

Saleh era bărbatul cu pălăria neagră de catifea. Se duse în spatele lui Kent că la comandă şi îi luă cu îndemânare valiza, după care trecu în faţă. Kent îl urmă supus, alături de comisarul Bedah, care zâmbea dar nu spunea nimic; malaiezul îşi croi drum prin parcare, apoi se opri lângă un Volvo alb. Kent zâmbi în barbă, dar se feri să-şi arate veselia însoţitorilor săi. Era la fel ca la Hong Kong: optzeci la sută din maşinile din parcare erau Volvo, şi toate erau albe.

Cât timp malaiezul deschise portiera, răsuci cheia în contact şi puse în funcţiune instalaţia de aer condiţionat, Kent privi în jur şi studie taxiurile din faţa intrării principale a aeroportului.

Arăta ca toate intrările principale de aeroport. Analiză coadă pe care o făcuseră la taxiuri cei abia sosiţi şi observă că şi comisarul Bedah face acelaşi lucru. Kent văzu un chinez slab care stătea separat de mulţimea de pasageri şi se uita la rândul lui la tânăra femeie. Era un fel de confruntare. Chinezul clătină încet din cap în direcţia ei.

Şoferul malaiez apăsă pe un buton şi instalaţia de aer condiţionat răspunse cu un şuierat şi cu un val de aer rece. Când Bedah deschise portiera din spate, bărbatul o trânti pe cea din faţă, ca să păstreze răcoarea în maşină.

— După dumneavoastră, domnule Kent.

Dar Kent nu se mişcă. Femeia ştia ce aşteaptă.

— Vă arăt când intrăm în maşină, spuse ea.

Kent îi ârnbi, dar rămase tot nemişcat — N-aş vrea să fac o scenă şi să încep să ţip, replică el încet şi dădu din cap spre un poliţist cu caschetă albă, aflat pe o motocicletă, care se alăturase chinezului înalt de pe celălalt trotuar.

— Hai să vorbim puţin înainte de a ne tăvăli pe bancheta din spate.

Tânăra nu zâmbi. Buzele ei generoase se strânseră într-o linie subţire şi bună dispoziţie dispăru din ochii ei negri; deschise poşeta şi scoase un portofel

mic din care îi întinse o legitimație. Fotografia nu o avantaja; era mult mai frumoasă în came şi oase. Dar Kent abia dacă îi aruncă o privire; mirosise că e polițistă încă din clipa în care se apropiase de el, la ieşirea din aeroport, îl interesa parcă mai mult pistoletul SpaniŞ înghesuit în buzunăraşul genții. Ea îi văzu mişcarea ochilor şi închise repede fermoarul.

— Mulțumit? Putem să mergem acum?

Pe buza de sus a femeii se adunaseră mici stropi de transpirație; tânăra îşi trecu limba peste buze şi se uită la Kent pentru o secundă, după care intră repede în maşina răcoroasă. Dar nu reuşise să îl convingă pe Kent.

— Încă, spuse el încet — Adică? Întrebă ea privindu-l rece şi neprietenos.

— Cine te-a trimis?

Mai aterizase un avion şi parcarea se umplu iarăşi de oameni. Polițistul cu caschetă albă şi chinezul erau tot împreună, lângă intrare, la umbră. Chinezul era încruntat, se vedea clar.

Nu ştia ce să facă: să vină sau nu să vadă care este cauza întârzierii din parcare? Dar n-a fost nevoie să mişte din loc.

— Wang Peng Soon, strecură imediat printre dinți comisarul Bedah. Acum putem să mergem?

Femeia se trezise dimineață într-o dispoziție excelentă; nu se întâmplă prea des, mai

Ales în această perioadă a lunii. Îl plăcuse pe Kent de la prima vedere: era înalt, cu trăsături clare, o bărbie puternică ce ar fi trebuit bărbierită. Lucrul acesta nu o speriase; dimpotrivă. Primul ei sentiment a fost acela de nerăbdare, întâlnirea cu un englez frumos, de treizeci de ani, nu era o şansă de fiecare zi pentru femeile lui Wang Peng Soon, iar ei îi plăcea să se joace cu bărbații înalți tot atât de mult cât îi plăcea şi să lucreze cu ei. Dar cu acesta mersese prost Era frumos, dar fără maniere. Se aşeză pe o margine a banchetei şi începu să-şi rumege ura din ce în ce mai adâncă pentru acest englez devenit brusc infatuat. Nu făcu nici un efort să întrețină conversația în timpul călătoriei lungi prin Kuala Lumpur. Kent privi cu coada ochiului de câteva ori spre profilul ei atrăgător, chiar dacă îi simțea privirea, femeia nu îi arăta. La întrebările lui răspundea monosilabic sau nu răspundea deloc. Kent o supărase, iar ea îl făcea să înțeleagă acest lucru. Lui Wang Peng Soon, directorul administrator, i se permisese să facă unele aranjamente. Ramură Specială se ocupa cu finanțele, dar Departamentul F2 era al nimănui. Dacă se întâmpla ceva, un singur cap urma să cadă – cel de pe umerii lui Wang Peng Soon. Iar cei care îi dăduseră puterea ar fi primii care să plătească, dar numai dacă se întâmpla

ceva Bungalow-u\mare, colonial, care găzduia Departamentul F2, era ascuns undeva pe o alee liniştită de lângă Ampang Road – suburbia clasei superioare din Kuala Lumpur. Absolut anonim. Nimeni nu stătea să supravegheze casa lui Wang. Mai departe, pe strada străjuită de copaci se afla un alt bungalow, o versiune mai mică. Aici se găsea Serviciul de Supraveghere.

Principala lui sarcină era asigurarea securității departamentului lui Wang, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. De aceea nu stătea nimeni să afle ce se întâmplă dincolo de zidurile casei. Oamenii lui Wang aveau o deviză sănătoasă: mai bine să moară cinci nevinovați decât să scape unul vinovat Aleseseră cele mai bune dintre principiile legale britanice şi le răstălmăciseră după gustul lor.

Comisarul Bedah îl conduse pe Kent într-un birou mare dar fără ferestre, după care dispăru ca şi cum s-ar fi bucurat că scapă de o povară. Nu îşi luase rămas bun de la Kent.

— Woody mi-a spus totul despre problema ta, spuse Wang în timp ce înconjura lent biroul pentru a-i întinde mâna.

Kent i-o strânse hotărât.

— Woody? Întrebă el.

I se păruse o modalitate la fel de bună ca oricare alta pentru a începe o conversație.

— Woodhouse, Evelyn St John Woodhouse, explică el, după care se opri şi se gândi o clipă. Ciudat întotdeauna am crezut că Evelyn e nume de femeie.

— Şi eu.

Wang izbucni în râs.» Râsul se potrivea cu fața lui rotundă şi plată, ai cărei ochi dispărură aproape complet în tăieturile înguste ale pleoapelor, liniile dintre nas şi colțurile gurii păreau îndelung antrenate pentru un asemenea exercițiu. Dinții lui erau perfecți, albi şi regulați, cu excepția unui incisiv acoperit cu aur de douăzeci şi patru de carate. Acest lucru întărea adevărul zicalei că mai toți chinezii îşi poartă cheltuielile de înmormântare în gură.

Wang, un bărbat scund şi gras, se aşeză cu zgomot pe scaun şi apăsă un buton de sub birou. În aceeaşi clipă, de după uşă apăru o față rotundă.

— Cafea sau ceai? Îl întrebă Wang pe Kent — Cafea, vă rog: dulce, neagră, cu gheață, răspunse Kent — Aşa... Kopi o peng, două... Deci, domnule Kent...

— David, vă rog, insistă Kent.

— David, cu oamenii ăştia morți... Două din numele pomenite de Woody înseamnă ceva pe aici. Bentley a fost în Ramura Specială, în '50 şi în '60, după

care a plecat într-o colonie. L-am cunoscut Există documente despre el, aşa că am putea stabili vreo legătură între el şi celălalt, Kenning.

— Cel care cultivă cauciuc?

— Şi care a fost polițist Toate documentele de după război, rapoartele despre operațiunile de urgență şi listele de personal au fost computerizate. Chiar şi una din maimuțele noastre dresate de la Arhivele Centrale ale Poliției ar putea să caute numele astea şi să vadă unde apar alături. Dumnezeu ştie cum ne-am fi descurcat acum zece ani!

Wang sorbi din cafeaua cu gheață şi plescăi satisfăcut.

— Şi al treilea, care era al treilea nume...? Continuă el.

— Dean.

— Mda. Mă îndoiesc că vom găsi ceva în arhivă. Pe atunci rătăceau prin junglă zeci de mii de soldați britanici; numele lor nu au fost scrise nicăieri sau cel puțin nu în actele noastre..., zise Wang şi se uită la Kent pe deasupra ceştii. Doar dacă..., mai spuse el şi se opri din nou pentru a lua o gură de cafea, iar ochii îi dispărură iarăşi; doar dacă – repetă el – numele lui apare într-un raport despre vreo operațiune sau ceva de genul ăsta.

Vreo mențiune despre o manevră reuşită a poliției, soldată cu un omor sau două... < Ochii apărură din nou: gravi, căprui închis, aproape negri.

— Dar nu cred că soldații englezi plecau individual pe teren cu poliția.

— Aparținea de SAS, îi aminti Kent — Un punct în favoarea lui, replică Wang arătându-și dintele de aur.

Îşi ținea atent ceaşca deasupra farfurioarei, ca şi cum ar fi fost o piesă de şah şi nu era sigur că mutarea pe care o face e bună.

— Am aranjat să treci mâine pe la centrul de calculatoare.

Am avut grijă de tot, ai o cameră la Equatorial. Mă gândisem să-ți rezerv o cameră la Hilton, dar mi-am zis că ar fi cam prea bătător la ochi. Nu cred că voiai să fii înconjurat de curioşi care abia aşteaptă să-ți vadă dormitorul, zise el şi îl privi pe Kent cu coada ochiului. La Equatorial am un aranjament Un "aranjament" putea însemna orice. Wang însă nu spuse mai mult — Ai şi maşină, reluă el. Bedah o să-ți dea cheile când te vei întâlni cu ea la plecare. E o fetiță drăguță, nu?

Kent nu răspunse, ceea ce nu-l opri pe Wang.

— Şi muşcă la fel de tare precum latră! Dar n-o lăsa să te țină sub papuc. E o agentă foarte bună. Va sta cu tine până îți pui pe picioare mica ta afacere; te va ajuta. E necesar, adăugă el fără să ia în seamă expresia sceptică a lui Kent.

Englezul ştia ce vrea să spună celălalt şi îl scuti de jenă unei explicații cum că Poliția Federală s-ar scandaliza imediat dacă ar afla că un european sponsorizat de Ramura Specială se plimbă nesupravegehat printre calculatoarele arhivei. Malaiezii din Bukit Aman deveniseră foarte suspicioşi şi iritabili de când ultimul englez şi-a părăsit fotoliul de la comandamentul poliției.

— Ea nu ştie încă, adăugă Wang. A, cred că ar trebui să-ți dau şi aşa ceva Deschise un sertar lateral al biroului şi se uită în el de parcă ar fi văzut o cutie de bomboane de ciocolată. Când reuşi să se hotărască, întinse mâna şi scoase o armă automată 3,2 Sauer P220, după care o împinse pe masă. După ea urmă un încărcător gol, apoi altul.

— Nu e nimic deosebit, spuse el, dar te fereşte de neplăceri.

Nu te sfii să-l foloseşti. Bedah o să-ți dea muniție, iar eu am să-ți trimit un permis temporar de port-armă. Trimite-mi o fotografie azi după-amiază, se va ocupa Bedah.

Bedah îşi recăpăta bună dispoziție cu fiecare minut ce trecea.11 Cartonul cu mesajul. "Nu deranjați" agățat la uşa camerei lui Kent nu avea efect şi împotriva apelurilor telefonice- Țârâitul enervant îl trezi din somnul adânc şi liniştit Bedah reluă relația lor aşa cum' o lăsase: rece.

— Ți-am adus maşina şi ți-am aranjat o oră la arhivă, spuse ea aspru, la zece şi jumătate. Acum e zece fix.

Kent se simțea de parcă ar fi avut un arici în gură. Nu îşi găsea limba; ariciul îşi făcuse cuib pe ea. Ştiuse că va regreta încă de când s-a trântit noaptea trecută direct în pat după escapada epuizantă. Nu era dezamăgit, petrecuse o noapte pe cinste. Fusese singur, dar se distrase. O cantoneză în Chinatown mult prea mult... A băut cu un australian de origine irlandeză, apoi cu alți câțiva australieni, după care a intrat într-o discotecă ofilită de la subsolul hotelului Hilton, unde a băut o sticlă întreagă de Remy Martin. Limba i se desprinse în cele din urmă de cerul gurii.

— Dă-mi zece minute. Ne întâlnim jos, în bar. Ia ceva până cobor eu.

— Am terminat deja, mulțumesc.

Kent nu ştia ce să înțeleagă din replica ei.

— Cafeaua? Dejunul?

— Să nu stai mult.

Bedah aşeză receptorul în furcă şi se duse pe terasa hotelului. Acolo comandă cafea şi papaya Kent ajunse înainte ca ea să termine de băut. Ochii lui trădau ocupațiile care îl ținuseră treaz în noaptea trecută, dar cămaşa albă,

călcată, cu mâneci scurte, cravata ca cea a poliţiştilor regali din Hong Kong şi pantalonii uşori ameliorau imaginea.

Înainte de a se aşeza, o studie atent pe Bedah.

Era îmbrăcată în haine de lucru: o pereche de blugi decoloraţi şi sandale fără toc, cu bentiţe aurii peste piciorul ei micuţ, ca de copil. Blugii erau perfect mulaţi şi nu dădeau impresia că sub ei ar exista chiloţi; probabil că stătuse întinsă pe spate, cu picioarele în sus, ca să-i poată îmbrăca. Femeia îi tortura imaginaţia... Iar tricoul galben care încorseta doi sini fermi, împinşi înainte, accentua culoarea cafenie a pielii catifelate. Arăta cu adevărat promiţător.

Ea răspunse cu aceeaşi monedă privirii lui cercetătoare, fără pic de milă.

— Ţi-a plăcut prima ta noapte la Kuala Lumpur?

— Mi-ar fi plăcut mai mult dacă ţi-ai fi făcut datoria şi ai fi venit cu mine.

Kent o invitase, dar ea îl refuzase – tăios, împotriva propriei dorinţe. Simţea că, după purtarea lui deloc manierată de la aeroport, refuzul ei echilibrase balanţa. Îl privi direct în ochi şi păru să se mai îmblânzească puţin. Apoi se uită la ceasul de la mina.

— Ai timp pentru o cafea, iar papaya o să-ţi facă bine. Dar nu este timp pentru nimic altceva "Pentru o fată de douăzeci şi trei de ani sau pe-aproape", se gândi el, "are o fire foarte dominatoare". I se permiseseră prea multe; bărbaţii se transformă în nişte fraieri pentru o femeie în pielea unei şcolăriţe. Dacă cineva nu o va îmblânzi curând, va deveni o scorpie...

— Cum spui dumneata comisare.

100 Femeia făcu comanda pe un ton aspru. Chiar şi ehelneriţa i se supuse umil.

Arhiva Centrală a Poliţiei se afla într-o clădire mare, modernă, de pe o stradă care se numise Bluff Road sub regimul britanic. Acum se numea Bukit Aman – "dealul păcii". Bedah şi Kent nu au fost lăsaţi înăuntru nici la vederea legitimaţiei lui Bedah şi nici măcar la insistenţele ei, până nu au fost legitimaţi, percheziţionaţi şi predaţi unei poliţiste chinezoaice mai amabile, pe nume Chan Moi, care le zisese "vă rog, spuneţi-mi Nancy". Îi plăceau europenii şi mai ales acesta de faţă.

— Putem merge, comisare?

Era limpede că Bedah nu îi va spune Nancy.

— N-avem timp, suntem grăbiţi, continuă ea.

Surâsul chinezoaicei pieri; Chan Moi strânse din umeri spre Kent, ca pentru a-şi cere scuze.

— Veniţi pe aici.

Ea îl invitase pe Kent, dar fu urmată imediat de Bedah.

Nancy îl asculta pe Kent fără să îl întrerupă şi îşi dezlipea privirea de pe chipul lui numai când scria vreun nume sau făcea vreo notă scurtă. Apoi trecu la treabă.

— Să începem din 1953, nu?

— R Cum vrei tu, Nancy, zâmbi Kent Bedah stătea departe de computer şi privea țintă în ceafa lui Nancy. Când întâlni ochii lui Kent, nu îşi schimbă expresia.

Bărbatul nu încercă să o includă şi pe ea în atmosfera de prietenie care se crease.

— Johor? Întrebă Nancy.

— Am putea începe şi de acolo.1 Femeia începu să caute; mâinile îi zburau pe tastatură ca ale unui pianist talentat Degetele ei lungi şi expresive se mişcau atât de repede, încât Kent nu putea să le urmărească. Probabil că era bună de maseuză; şi de amantă.

— Mda... Johor, 1953. Kenning...

Literele luminoase de pe ecran începură să alerge rapid şi, în câteva secunde, se stabiliră în forma următoare: Kenning H.A.

— P/Loc. Compania 10 Federală de Junglă. Cha'ah. Nancy 10 i întoarse capul şi căută privirea lui Kent.

— Bentley? Solicită Kent.

Bentley G.L. — ASP Ramura Specială. Segamat. Transferat pe 14.11.1953 – codFL (v. Bukit Mertajam Kedah).

— Vrei să ne uităm în fişierul Bukit Mertajam Kedah? În trebă Nancy.

— Nu. Încearcă la Dean.

Calculatorul căută mai mult de data aceasta, după care afişă mesajul "inexistent".

— Nu te îngrijora, spuse Nancy pe un ton încurajator. E posibil să apară în alte raporte.

Mai apăsă câteva taste şi spuse, fără să se uite la Kent:

— Caut toate fişierele poliției în care apare numele Kenning; apoi repet pentru Bentley şi Dean. Să vedem ce se întâmpla.

Computerul trecu din nou la muncă de parcă s-ar fi aşezat la masă; avea cam mult de mâncat. Numele lui Kenning apărea de treizeci de ori în rapoarte şi descrieri de operațiuni: atacarea taberelor de terorişti, ambuscade, eliminarea unui agent comu nist Kent înălță o sprânceană la vederea acestei ultime infor mații. Se părea că locotenentul Kenning luase războiul în seri os!

Numele lui Bendey apărea o singură dată. Kent studie atent nota referitoare la el. Nimic neobişnuit. Bendey era de la Ra mura Specială, stătea în umbră şi trăgea cu ochiul de peste zid.

El regiza lucrurile, dar nu trebuia să le şi aplice. Dar veni şi surpriză.

Dean R.P. – caporal SAS. O singură referire.

— Putem să lipim notele astea trei?

Kent reuşise să vorbească pe un ton normal, deşi îi venea să țipe de fericire; parcă ar fi citit unul câte unul, numerele câștigătoare la loterie. Nancy îi intui bucuria interioară. Se ridică puțin şi îşi trase scaunul mai în față. Bedah, care îi privea din spate, simți valul de adrenalină care li se ridicase celor doi până la rădăcina părului. Cu o mină plictisită, se apropie încet de calculator.

Nancy apăsă o tastă şi se lăsă pe spătarul scaunului rotativ, fără să-şi dezlipească privirea de pe ecran. Şi Kent se uita în continuare la ecran. Calculatorul afişa şi demla sute de rânduri de text; dintr-o dată, se opri cu o bruschețe care îi făcu să tresară. Nancy se dădu puțin la o parte, pentru că bărbatul să vadă mai bine, şi arătă cu pixul pe ecran.

— Iată, domnule Kent. Bentley, caporalul Dean, locotenentul Kenning...

Apăsă cu degetul pe o tastă, făcând textul să se deruleze în sus, şi lăsă să se vadă doar partea de jos a raportului. Ofițer comandant de patrulă: P.Fylough, P/loc. Contrasemnat: F.Mille?; comandantul Companiei 10 Federale de Junglă. Cha 'ah.

— Dă-l de la început, te rog.

Kent se aplecă în față, îşi puse coatele pe masă şi începu să citească: Patrulă CFJ 10, comandată de loc. Fylough şi loc.

Kenning, însoțiți de ASP Bentley, ca observator al operațiunii, şi cap. Dean, SAS, ataşat pentru sarcini speciale...

Kent citi din nou. Era uh raport simplu al unei singure acțiuni dintr-un război de mult uitat; îi dădea un fior neplăcut în ceafă. Fusese o afacere urâtă, un război urât, purtat într-un nesfârșit şi întunecat coşmar de urmăriri şi crime sângeroase, un război corp la corp, în care cuvântul "prizonier" stîmea dubii.

Vocabularul laconic al raportului nu adăuga strălucire operațiunii; cel care îl întocmise era probabil prea obişnuit cu ce făcea, în cuvintele lui nu exista nici un sentiment.

— E clar, asta e, spuse Kent mai mult pentru sine decât pentru cele două femei. Cu patrula asta s-a întâmplat ceva. Dar ce?

Kent se uită la Nancy, fără să o vadă.

— Mai e ceva, zise ea. Cred că mai e un fişier, acesta are numărul CFJ10/11/17A. Unsprezece e luna, adică noiembrie.

Apoi vine numărul raportului pe luna respectivă – 17A.

— Şi A-ul?

Kent văzu că Nancy îşi muşcă buza de jos. Ceva nu era în regulă. Apăsă pe o tasă, derula textul în jos şi apoi iarăşi în sus.

— Cee?

— 17A înseamnă că acest raport a fost făcut în două părți; a doua parte nu e un raport diferit, ar trebui să se numească 17B.

De obicei, textele au doar numere.

— Deci care-i problema? Hai să nu uităm la 17B; poate că vom afla tot ce ne interesează.

— Domnule Kent, problema e că..., şopti Nancy.

Femeia se uită în ochii lui; privirea ei era foarte puțin încru cişată, fapt care îi dădea un plus de sex-appeal. Dar pe Kent nu îl interesasex-appeal-xx\ei, ci războiul junglei din 1953.

— Problema e că nu există nici un 17B. Următorul raport are numărul CFJ10/11/18.

— A fost şters?

Nancy îi răspunse clătinând energic din cap.

— De unde ştii?

După ce apăsă repede câteva taste, femeia arătă cu degetul pe ecran şi spuse:

— Dacă ar fi fost şters vreun fişier, aş fi văzut aici. Există o bancă de memorie care ar fi păstrat fişierul, chiar dacă ar fi fost şters. Dar vezi? Nu apare nimic.

— Şi ce crezi că s-a întâmplat cu cealaltă jumătate de ra port?

— Eu doar utilizez calculatorul, zise Nancy chicotind scurt.

Nu sunt plătită să rezolv mistere, îmi pare rău.

Fără să aştepte permisiunea lui Kent, închise fişierul şi se ridică de pe scaun. Kent se uita fix la peretele de cărămidă. Ce le două femei aşteptau liniştite, nevăzute şi neauzite; nici una nu îndrăznea să-i întrerupă gândurile. Nu se uitau una la cealal ta, într-un târziu, Kent se aşeză pe scaun.

— Putem să ne uităm la Miller ăsta? Şi la Fylough. Presu pun că ceilalți sunt malaiezi, nu? Întrebă el arătând spre alte două nume de pe ecran.

Nu primi nici un răspuns.

— Sunt malaiezi? Insistă Kent.

Bedah se aplecă în faţă şi coapsele ei strânse în blugii mulaţi îl atinseră pe Kent. Dar gestul nu era intenţionat. Femeia simţi atingerea, dar nu se retrase.

— Johari, rosti ea. Şi Togom. Ambii malaiezi, probabil de origine japoneză. Era un Johari la Academia de Poliţie, când m-am înscris eu. Era asistent, adăugă ea fără să fie necesar. Mă întreb dacă o fi acelaşi Johari.

— Puţin probabil, spuse Kent. Sergent., aşa scrie aici. E cale lungă de aici până la asistent universitar.

— Dacă e malaiez nu înseamnă că nu are creier.

— N-am vrut să spun că... * Femeia nu îi dădu voie să se scuze.

— Tatăl meu a fost caporal în Regimentul 4 al Forţelor Terestre.

— Şi s-a pensionat ca asistent universitar?

— Nu tocmai.

Îl privi în ochi pentru o clipă, apoi râse; îi stătea bine. Dar se opri imediat — S-a pensionat caporal.

Kent râse, dar nu şi Nancy. Cu siguranţă, cele două femei nu vor reuşi niciodată să devină prietene.

Nancy bătu uşor în ecran cu capătul ros în dinţi al pixului şi readuse o atmosferă profesională.

— Pot să ies din fişierul ăsta? Îl întrebă pe Kent. Aţi terminat de citit?

— Se poate scoate o copie?

— Sigur. Vreţi şi pentru celelalte două nume?

— Te rog.

După o oră, singurul lor progres era descoperirea că asistentul universitar Johari murise şi că, într-adevăr, se ridicase de la gradul de sergent. Kent simţea că entuziasmul de adineaori se topeşte. Moartea lui Johari închidea ceea ce păruse iniţial o perspectivă extrem de promiţătoare. Ca răspuns la sprânceana ridicată a lui David Kent, Nancy căută mai departe şi descoperi că asistentul universitar, fost sergent care a luptat în junglă, a murit din cauze naturale. Dezamăgirea lui Kent nu cunoscu margini. Dar se părea că sunt şi veşti bune. Caporalul Togom era încă în viaţă şi primea o pensie frumoasă de la Poliţie.

Locuia într-un sat din nordul regiunii Ponţian Ketchil, în Johor.

Kent se plictisise; voia să mănânce ceva. Bedah se asigură că invitaţia lui Kent pentru prânz nu se adresa şi lui Nancy. Lui Kent nu-i păsa; îi revenise durerea de cap, iar mahmureala cerea imperios o bere rece, o aspirină şi o cameră liniştită şi ră coroasă; programul său nu includea femei.

Cu toate acestea, Bedah l-a convins să intre cu ea într-o mi cuta cafenea malaieză. Polițista citea meniul în timp ce, cu un pai din plastic colorat, sorbea dintr-un pahar plin cu gheață şi 7Up. Kent încerca să bea o bere Carlsberg Special, rece ca gheața. Parcă ar fi fost scoasă din congelator, aproape că îi lipise buzele de pahar. Dar pe Kent nu îl deranja. Cu berea exista tot timpul o problemă: fie că era prea rece ca să poată fi gustată, fie că era caldă că ceaiul local. În cafenelele malaieze, nu exista cale de mijloc.

Cu capul sprijinit în mină, Kent analiza foile pe care i le dăduse Nancy. Sunetul paiului care golea paharul de 7Up îi aminti că nu e singur. Îşi înălță capul şi se uită la Bedah, pe care nu o deranja faptul că e ignorată.

— Vrei să mănânci ceva? Întrebă ea.

— Nu. E departe Ponțian?

— Caporalul Togom?

El nu răspunse. Femeia ridică din umeri şi spuse:

— Vreo două sute cincizeci de kilometri. Vrei să mergi în după-amiaza asta?

Kent se încruntă şi, după o ezitare, clătină din cap. Dar nu era absolut convins. Bedah acceptă provocarea — Ar dura numai două ore şi jumătate. Avem destulă vre me să îl găsim, să vorbim despre război şi să ne întoarcem la timp ca să-ți mai fixezi o întâlnire cu Nancy.

Bărbatul se întoarse brusc spre ea şi îi căută privirea Ochii ei nu arătau nimic din ceea ce se petrecea dincolo de ei. Bedah părea un băiețel obraznic.

— De ce să mă mai întâlnesc cu Nancy?

— A lăsat câteva propoziții neterminate. Cred că i-ar plăcea să te mai vadă, desigur, fără mine.

Kent nu avea chef de astfel de discuții. Stătea şi bea încă o bere congelată, în timp ce o urmărea pe Bedah cum îşi croieşte drum cu furculița într-o salată malaieză. Îl intriga atitudinea ei față de Nancy. Gelozie? Cochetă o secundă cu ideea de a o invita la un pahar, în barul hotelului. Femeia îi citea parcă gândurile.

— Vrei să bem ceva împreună diseară? Întrebă ea.

— La tine? Supralicita Kent, care simți că durerea de cap îl lasă.

— Mă gândeam la Kampong Baru, zâmbi ea. Poți să-i vezi pe localnici în propriul lor mediu.

— Vin să te iau.

Obținu încă un surâs mic, ceea ce era pe cale de a deveni un obicei. Zâmbetul o făcea mai frumoasă; păcat că nu zâmbea mai des.

— Am să te sun la Equatorial. Kent îşi scoase hainele ude de transpirație şi le aruncă în coşul de nuiele. După ce făcu un duş călduț, luă o cutie de bere Tiger din frigider şi o turnă într-Un pahar. Dădu aerul condiționat la maxim, se întinse gol pe cearşaful alb, apretat, şi îşi fixă privirea pe tavan.

După întâlnirea cu Nancy, rămăsese cu mai multe întrebări decât răspunsuri. Ca – de exemplu – cine naiba e Fylough și unde a dispărut? Şi, oriunde s-ar afla, de ce naiba nu a sfârșit cu mâinile tăiate? Trecu cu privirea peste foaia tipărită pentru a suta oară: Loc. P.Fylough, transferat la MI1/4/53 – la zece zile după incidentul din raport. Ce era MI? Malayan Intelligence1!

Nu s-a mai auzit nimic despre el de atunci. Computerul nu mințea. Locotenentul P.Fylough 2i/c, Compania 10 Federală de Junglă, Forțele Polițieneşti Malaieze, se transferase fără nici o explicație. Se dusese la MI – ce-o fi şi asta – şi dispăruse pentru totdeauna Pentru totdeauna! "Miller? Ce dracu' s-a întâmplat şi cu ăsta? Lăsat la vatră, se spune în document, din motive medicale. Ce motive medicale? Nu avea mâini? Nu fi tâmpit." Bău din paharul de Tiger şi îl aşeză pe masă Ce distracție, să te uiți țintă la tavan, în timp ce aerul condiționat, adică înghețat, îți zvânta transpirația care nu se usucă totuşi niciodată!

"Unde eram? A, la motivele medicale ale lui Miller. Nu se specifică nimic, doar că a fost lăsat la vatră din motive medicale. Bedah a spus că se va ocupa ea. Dacă a fost lăsat la vatră din motive medicale, înseamnă că are o pensie de boală, şi 1 – Spionajul Malaiez (n.t.) dacă a fost lăsat la vatră în Marea Britanie, Wang ar putea cere ajutorul vechiului său prieten Woody. Dar dacă, într-o viață anterioară, pe Woody l-a chemat Miller?... Adio mâini, Woody!" Kent îşi zâmbi în barbă şi luă o gură de Tiger. Nu îi îngheța dinții, precum Carbberg-vX de la cafenea. Măcar putea să o guste. Mai bău un pic şi se întoarse la gândurile lui. Sergentul Johari şi caporalul Togom – singurele nume neenglezeşti din ceea ce trebuie să fi fost o patrulă destul de mare. De ce au fost menționați doar ei doi? Îşi aşeză atent paharul pe piept şi se înfiora la senzația de răceală. Se înjură în gând pentru că făcea lucrurile mai complicate decât sunt de fapt. Cei doi fuseseră menționați pentru că unul era superiorul chinezilor şi celălalt a omorât un terorist – simplu ca bună ziua Dar oare aşa fusese cu adevărat?

După cum spunea calculatorul lui Nancy, curând după dispariția lui Fylough, Togom a fost transformat la Regimentul 4 al Forțelor Terestre din Kulai, unde a continuat să se remarce, rămânând în armată până la vârsta pensionării. Pensia era plătită lunar de oficiul de poştă din Ponțian Ketchil. Slavă Domnului că există o polițistă care se pricepe la calculatoare! Dar fiecare

lucra la timpul său. Kent îşi termină berea. Vor merge să se înuinească cu Togom bin Youssof a doua zi dimineață. "De ce nu astăzi după-amiază? Mai este timp. Pentru că vreau să te văd în patul meu în seara asta!" Un zâmbet care nu promisese nimic.

L-a costat pe Togom viața 12 Malaezia nu era un tărîm prietenos pentru Republica Populară Chineză, care nu avea ambasadă la Kuala Lumpur. Dar acest lucru nu stânjenea operațiunile malaeziene ale CELD-ului.

Organizația spionajului chinez deținea o clădire veche, relicvă a regimului britanic, situată în strada Race Course Road, şi funcționa sub acoperirea unei societăți satelit a unei imense (şi autentice) companii din Hong Kong. Clădirea fusese renovată, curățată de orice urme care puteau crea nostalgii după trecutul său şi dezinfectată de orice aparat electric al secolului XX care ar fi putut fi introdus în structura sa de secol XIX.

Avea câteva anexe, fiecare supravegheată conştiincios de Ramura Specială Malaeziană şi de sectorul F2 al lui Wang Peng.

Chinezii cunoşteau interesul pe care îl stîmeau şi, de aceea îşi păstrau mâinile curate, iar acțiunile cordonate de numeroşii membri CELD prezenți în Malaezia se desfăşurau sub auspiciile mult mai nevinovate ale firmei Chan Toh Wen Banking Corporation, al cărei sediu se afla în Leboh Belandar.

În Singapore, CELD îşi organiza acțiunile în alt mod. Centrul său de comunicații era plasat într-o cameră de la subsolul unei croitorii din Dhoby Gaut, de unde exista o linie telefonică directă cu sediul Can Toh Wen din Kuala Lumpur. Linia era protejată şi sfida sistematic încercările Serviciului de Informa ții din Singapore de a intercepta convorbirile sau măcar de a localiza postul.

Lui Goh Peng i s-a dat imediat legătura cu directorul birou lui Rezidenți. În calitatea sa de şef interimar al biroului londo nez al CELD, Goh Peng avea un cuvânt greu de spus, dar nu atât de greu cum şi-ar fi dorit – ca cel al omologului său de la secția din Singapore. Se cereau explicații, nimic nu se dădea pe gratis. Goh Peng vorbea, iar Singapore asculta cererile Londrei.

— — Togom, malaiezul, şi-a cumpărat viața cu ajutorul limbii sale, spuse croitorul după ce ascultă solicitarea lui Goh Peng.

De ce vrei acum să pun în pericol o echipă şi siguranța mea proprie pentru un bătrân fără importanță, care şi-a servit sco pul? Te-a îndrumat spre oamenii pe care-i voiai. Puteai să-l omori atunci şi acolo.

— Intenția mea era să îl păstrez activ pe malaiez, continuă Goh Peng fără să înalțe tonul, până la îndeplinirea misiunii.

Am anticipat dificultăți care vor necesita alte discuții, dar acum nu mai e nevoie de el. Un ofițer al spionajului englez i-a dat de urmă. Nu vreau ca cei doi să se întâlnească; de aceea, malaiezul trebuie eliminat. Acum, în seara asta. — Şi dacă malaiezul are documente sau alte lucruri legate de misiunea dumneavoastră?

— Sunt anumite lucruri ale malaiezului pe care vreau să le găsească englezul. Omorâți-l pe Togom şi lăsați totul exact aşa cum este, spuse Goh Peng lăsând să i se simtă în voce o urmă de nerăbdare. Nu mai avem timp...

— Am nevoie de ordin de la Pekin, replică singaporezul încă neconvins.

— Nu, n-ai nevoie. Ajunge ordinul meu.

— Am nevoie de confirmare.

— Nu e timp pentru aşa ceva. Vreau să îndepliniți ordinul acum. Mâine va fi prea târziu; chiar şi în seara asta poate fi prea târziu. Îmi asum întreaga responsabilitate. Ordinul trebuie îndeplinit acum, în clipa asta.

— Îmi dați un nume?

Goh Peng dădu numele directorului Serviciului Chinez de Informații Militare şi Civile, Tang Şi, coordonatorul Departamentului Afacerilor Sociale şi persoana care deține controlul asupra celei mai mari rețele de spionaj din lume, unul din cei doi – se spunea pe şoptite – care aspirau să ocupe pe funcția de preşedinte al Republicii Populare Chineze. Goh Peng avea recomandări foarte valoroase. Destul de valoroase pentru a-l convinge pe şeful agenției din Singapore.

La o oră după ce Goh Peng aşezase receptorul în furcă, la Kuala Lumpur, un mic vas pescăresc ce nu avea nimic dubios în înfățişare şi în care se aflau patru chinezi a ieşit încet din micul estuar din satul Choa Chu Chang. Bărbații fumau şi pălăvrăgeau în gura mare în timp ce motorul vasului îi ducea pufăind pe lângă Singapore şi pe lângă Johor Strait, până au ajuns la mare deschisă. Au trecut pe lângă satul Tuas şi s-au îndreptat spre sud, dar imediat ce pământul a dispărut din vedere, chinezii au oprit motorul diesel care gâfâia din greu. În aceeaşi clipă, elicile puternice ale unui motor pe benzină au început să vâslească în apa calmă a Malăccăi. Vasul s-a îndreptat spre vest.

Chinezii au înconjurat la distanță Tanjong Piai, cu motorul la putere maximă, după care au luat-o spre nord, pe lângă Pulau Kukup.

Două ore mai târziu, au pornit spre pâmînL Soarele începu se să se scufunde în mare, în spatele lor, ca un balon în flăcări, iar prin lumina slabă abia se mai vedea intrarea în canalul în gust, mărginit de rădăcini de mangrove, ce ducea spre nordul regiunii Ponțian.

Mai fuseseră acolo, ştiau exact unde aveau de mers. Doi bărbați au rămas în barcă, iar ceilalți doi – unul cu un sac de peşte în spate şi celălalt cu un năvod aruncat pe umeri – au luat-o spre insulă. În sac, sub peştii aruncați neglijent, se afla un pistol cu amortizor învelit într-o cârpă murdară de ulei, o ar mă copiată de indonezieni după un Ingram 11, cu încărcătorul plin şi piedica trasă. Cel din spate, cu năvodul, nu avea nici o intenție să îşi ascundă arma. Ducea în mână un Tokarev ȚȚ 7,62 neînseriat şi nemarcat. Păşea uşor, testând terenul; i se ală tură tovarăşului său pe cărarea bătută care ducea spre sătucul din vârful dealului.

Casa caporalului Togom era la celălalt capăt al satului şi avea în față o verandă îngustă ce dădea spre golful de pescuit.

Când chinezii au ajuns în dreptul casei, lumina de la geam se aprinse. Cei doi se lăsară imediat pe vine, printre rădăcinile de mangrove, şi se uitară suspicios în jur. Mai fuseseră aici, cu un an în urmă, cu şeful Serviciului Central de Informații din Pekin. Cercetaseră zona din alt punct, în timp ce alții încercau să îl convingă pe malaiez să vorbească de oameni şi întâmplări de altădată. Nici atunci nu fusese uşor. Miturile pălesc cu greu şi mor şi mai greu. Miturile care înconjurau satul acesta erau încă tinere, puternice, chiar şi după aproape patruzeci de ani.

Acesta era satul unor malaiezi paşnici, neînarmați, care nu vo iau altceva decât să fie lăsați în pace. Dar nu a fost aşa. Satul a fost atacat de o bandă de terorişti ai lui Yap Ah Lee chiar în primele luni ale "războiului de eliberare".

Malaiezii – mai ales bătrânii, câțiva băieți, femeile şi copiii – fuseseră serviabili şi chiar cooperanți când chinezii le ceruse ră mâncare şi adăpost Erau mulți, cincisprezece, douăzeci sau chiar mai mulți, şi ar fi putut rămâne până când şi-ar fi recăpătat puterile. Dar au fost proşti. Au început să profite de ei, să îi acuze că simpatizează cu englezii, că sunt laşi... Când s-au mai pus pe picioare, doi dintre chinezi – doi țărani cu mentalitate de țăran – au intrat în micul templu şi, în fața bătrânilor care se rugau, au urinat şi au defecat pe moaştele sfinte. Apoi s-au în stalat în altă parte a templului, pentru a rămâne acolo peste noapte. Cu burțile pline, după o baie caldă, şi-au adus două fe mei şi şi-au făcut datoria de bărbați, umplând templul cu ecoul gemetelor lor. În colțul cel mai întunecat al lăcaşului sfânt, au trecut pe la cele două femei toți tovarăşii, uniți în lupta grea..

Când au terminat, au adormit cu toții. Nu stăteau de pază decât doi oameni; era o tabără de vacanță, iar malaiezii erau laşi. Chinezii adormiseră ca nişte copii obosiți.

Dar malaiezii nu dormeau. Bărbații au schimbat o privire şi, la un semn din cap al conducătorului lor, femeile au luat copiii şi au plecat în linişte către casele de la marginea satului. Apoi, fără să fie nevoie de vreun cuvânt, bărbații şi băieții şi-au luat parang-panjangs-urUe. (lungi de un metru, cu un tăiş ca de lamă de ras, curbate şi cu mânere de lemn) şi au ieşit în jungla care înconjura satul. Cuvintele aruncate din când în când erau scurte, şoptite, fără pasiune.

La ora unu dimineața, cei doi chinezi pe jumătate adormiți au fost decapitați cu câte o singură lovitură de părâng. Templul a fost înconjurat în tăcere şi, la un semnal, bărbații s-au strecurat printre terorişti adormiți. În ochii lor nu se citea pic de milă. Malaiezii au tăiat în stânga şi în dreapta, fără să se uite.

Câțiva chinezi buimaci de somn au tras instinctiv câteva focuri de armă, omorând doi săteni. Dar măcelul a continuat fără întrerupere. Aerul rece al nopții era sfâșiat de țipetele de groază şi de durere ale chinezilor, acoperite de malaiezii care strigau triumfători cuvinte sfinte.

La sfârșit, din chinezi rămăseseră în viață doar cele două femei. Le-au târât afară, le-au dezbrăcat şi le-au bătut cu nuiele ude, după care le-au lăsat să tremure acolo unde se prăbuşiseră până dimineață.

În zori, cele două femei învinețite, pline de sânge şi înspăi mîntate, acoperite doar cu câte un sarong subțire de bumbac, au fost împinse înapoi în templu, unde mirosul de moarte şi de sânge începuse deja să infecteze aerul rece de dimineață. Sub privirile locuitorilor tăcuți, fetele au fost silite să târască leşu rile mutilate ale tovarăşilor lor, unul câte unul, până în mijlocul satului. Plângând şi tremurând din toate încheieturile, au făcut de opȚprezece ori drumul între templul plin de sânge închegat şi mijlocul satului, până când ultimul cadavru, al unui băiat de şaptesprezece ani cu capul aproape desprins de gât, a fost aşe zat în şirul lung al celorlalți morți.

Dar nu se terminase. Malaiezii le-au dat fetelor două bucăți mari de săpun făcut în nişte găleți ce clocoteau pe foc. Bărbații şi băieții stăteau înăuntru, între zidurile însângerate, fără să-şi vorbească, în timp ce femeile, care rămăseseră afară, şopteau ceva. Curioase, două sau trei femei din cele mai tinere s-au apropiat de intrare şi au tras timid cu ochiul. Nimeni nu le-a alungat de acolo. Bărbații priveau fără să spună nimic.

Le-au văzut pe tinerele chinezoaice cum freacă întâi pereții stropiți de sânge, apoi podeaua cleioasă. Locul în care fetele se culcaseră cu prietenii lor – lângă moaştele sfinte – a fost lăsat la urmă, să fie curățat cu grijă. Dar nu a mai fost niciodată per fect curat. Când au terminat, fetele au fost scoase afară,

unde femeile malaieze au început să le împingă şi să le lovească.

Apoi au fost ucise, rapid şi curat, cu câte o lovitură de părâng panjangs.

Vestea masacrului teroriştilor comunişti chinezi s-a vehicu lat peste tot în timpul acela. A reprezentat un moment esențial, de la care poporul malaiez a început să fie considerat sută la sută anticomunist. A fost menționat şi cuvântul jihad. Jihad arăta ce pot face sătenii simpli, iubitori de pace, când sunt mini ați. Întâmplarea a fost o lecție salutară pentru chinezi, care au început să ocolească aşezările malaieze de parcă ar fi fost ciu mate.

Cei doi chinezi singaporezi schimbară o privire albă şi se aşezară mai bine între rădăcini, așteptând ca Togom să se culce.

Când se stinse şi lumina de la dormitor, cei doi se ridicară din poziția incomodă şi porniră în vârful degetelor spre casa cu acoperiş de atap. Rămaseră o clipă sub geamul de la dormitor şi ascultară atent. Se auzea doar respirația grea a lui Togom, întretăiată de sforăituri scurte şi neregulate. Undeva, într-o casă din sat, un copil mic se trezise şi țipa; dar fu imediat liniştit de un sân mare, brun, al cărui sfârc umplu gura lui flămândă. În stingă, la câteva sute de metri, se auzi lătratul unui câine. Cu toate acestea, locul părea cufundat în linişte.

Chinezul cu pistolul păşi precaut cu picioarele desculțe pe scara de lemn ce ducea spre uşă. Se mişca încet, atent să îşi mențină greutatea pe o parte, că nu cumva să scârțâie treptele.

Din partea stingă a camerei venea sunetul unei respirații regu late; acolo doimea, separată de bătrân printr-o perdea, cea de-a patra tânăra soție a lui Togom. Intră în cameră şi înainta târâș pe podea Repirația continua la fel de regulat; femeia era tânără, bine făcută şi foarte obosită. Chinezul se opri să asculte; soția lui Togom n-ar fi auzit nici măcar un elefant care ar fi alergat în jurul casei. Bărbatul se târî până în dreptul lui Togom. Acesta dormea dus, încovrigat sub sarongul tras până la bărbie, ca o pătură. Gura îi era deschisă larg.

Togom fusese urât în tinerețe, iar anii nu-l făcuseră deloc mai arătos. În gură îi rămăseseră doar doi dinți mari, şi aceştia înnegriți de cele patruzeci de țigări pe care le fuma pe zi. Sforăia, tuşea îşi oprea respirația de parcă ar fi fost fugărit de cineva Chinezul ezită, dar numai pentru o clipă, după care puse pistolul Tokarev la câțiva milimetri sub bărbia lui Togom. Deşi nu fusese atins, Togom deschise ochii. Pentru o fracțiune de secundă, albul ochilor săi străluci în întuneric. Parcă ar fi zâmbit recunoscător, dar chinezului nu-i trecu prin minte aşa ceva.

Apăsă pe trăgaci şi pistolul îi zvâcni în mina. Explozia amortizată răsună tare în cameră, dar nu trecu de pereții ei. În separeu, fata continua să doarmă; răsuflarea ei rămăsese la fel de regulată ca a unui aparat de respirație artificială. Chinezul mai ascultă o secundă, apoi aruncă o privire scurtă spre chipul lui Togom. Bătrânul părea că doarme în continuare, că nu îl deranjase nimic. Dar chinezul ştia că nu e aşa. Glonțul intrase prin bărbie, trecuse prin cerul gurii şi pătrunsese în creier. Bătrânul caporal murise pe loc. * Chinezul cu privire rece închise ochii lui Togom şi îi trase uşor sarongul până la nas. Nimeni nu va încerca să îl trezească pe Togom. Va sta acolo, ca şi cum ar fi dormit, până la ora mesei de prânz.

Cei doi chinezi au iepit pe furiş din sat şi şi-au croit drum spre vasul pescăresc. Ajunşi la bord, s-au îndreptat spre vest până când au ieşit din raza coastei malaeziene, după care au în tors spre sud. La Pulau Kukup, au aruncat armele peste bord şi au început să pescuiască. S-au întors la Choa Chu Chang la ivirea zorilor, o dată cu ceilalți pescari de noapte. Prinseseră ceva peşte: nu prea mult, dar nici prea puțin. Nimeni nu le-a dat nici o atenție.

Când sună telefonul, Goh Peng tocmai îşi lua micul dejun.

Aşeză pe masă prăjitura cu glazură de zahăr, îşi şterse urmele de zahăr din colțul gurii şi ridică receptorul.

— S-a făcut, spuse vocea de la celălalt capăt al firului.

— Complicații?

— Nici una Nu se va afla nimic pentru câteva ore.

— Bine.

Goh Peng aşeză receptorul în furcă, îşi termină prăjitura şi bău ultima ceaşcă de ceai dulce cu lapte. Se şterse la gură cu un şervețel şi ridică din nou receptorul.

— Spuneai că englezul, Kent, s-a arătat interesat de Togom, rosti el. A spus că se duce la Johor, să vorbească cu el?

— N-a spus, dar cred că asta intenționa Vocea feminină de la capătul firului era somnoroasă; parcă atunci s-ar fi trezit din somn. Lui Nancy îi plăcea foarte mult în pat, dar acest lucru nu avea nici un efect asupra lui Goh.

— A specificat ce speră să afle de la Togom?

— Nu.

— I-a luat adresa?

— Nu. Dacă o vrea, va veni la mine el sau malaieza — Să fiu informat de tot ce se întâmpla, zise Goh şi rămase pe gânduri câteva secunde. Ce rol joacă malaieza?

— E de la F2, îl sprijină pe englez.

— Ştie ceva?

— Nu mi-a dat impresia.

— Ce impresie ți-a dat?

— De guvernantă plină de rețineri.

— Trebuie ținută sub observație.

— Cred că e o decizie înțeleaptă.

13 Kent a cinat cu Bedah la splendidul restaurant de la subsolul hotelui Hilton. Era cât se poate de mândru de ea. Femeia nu mai semăna câtuși de puțin cu o polițistă. Părul era dat pe spate, subliniind gâtul ca de lebădă şi maxilarele puțin rotunjite.

Era îmbrăcată într-un sarong negru şi o kebaya ce părea că stă pe ea doar pentru că e sprijinită de sânii ridicați. Kent se întreba unde îşi ține micuțul pistol automat SpaniŞ. Singurul accesoriu al ținutei complet negre era colierul de perle de cultură care străluceau că dinții ei. Kent nu îşi putea dezlipi ochii de la ea.

— Dansăm? Sugeră ea Se îndreptară spre discoteca slab luminată de becurile multicolore din altă parte a hotelului. Discoteca fusese alegerea lui Bedah. Kent părea indiferent, dar când intrară pe holul de beton, o luă de mină. Se părea că gestul acesta îi plăcea femeii; cel puțin nu îşi retrase mâna Kent a reuşit să o scoată din discotecă abia după două ore; Bedah dânsa ca o adolescentă. Era mai prietenoasă cu fiecare minut care trecea După un ultim dans extenuant, s-a prăbuşit lângă el în separeul întunecat cu nevinovăția unui copil şi, în timp ce îşi trăgea sufletul, îşi sprijinea capul pe umărul lui. Liniştit şi calm, Kent se uita optimist spre sinii moi şi rotunzi care se vedeau prin kebaya largă. Erau întruchiparea perfecțiunii, îşi înfrânse pornirea de a-i lua între dinți sfârcurile şi, în schimb, îşi ridică paharul şi bău din el ca un om mort de sete.

Într-un târziu, fata îşi întoarse capul de pe umărul lui şi îl privi în ochi.

— David...

— Mm?

— Mergem acasă?

"La mine sau la tine?..." îi trecu lui prin gând, dar îşi păstră reflecția pentru sine şi o lăsă pe ea să hotărască.

Iar ea hotărî. Nici în noaptea aceasta nu va fi a lui Kent.

Spuse ceva în malaieză şoferului şi taxiul pomi în direcția Equatorial-ului. Maşina opri fără zgomot la capătul unei străzi pline de frunze, din

suburbia oraşului. Bedah se întinse spre el şi îl sărută pe obraz.

— Mulțumesc, David, şopti ea Asta a fost tot – "Mulțumesc, David" – dar nu s-a opus când el a întors capul spre ea şi i-a găsit gura cu buzele sale. Femeia răspunse cu pasiune săratului, dar numai pentru o secundă. Mâna lui ajunse la subsuoara ei moale, caldă, fină, uşor umedă, şi se opri pe sânul ridicat în sus. Avea senzația că mângâie mătase.

Apoi, degetele lui întâlniră sfârcul tare. Mâna femeii se ridică, îi mângâie obrazul şi se interpuse cu blândețe între buzele lor. Îi căută privirea, dorind parcă să vadă în ochii lui ceva ce ştia că nu va găsi, după care spuse hotărât:

— Nu.

— Dumnezeule! Kent a avut a noapte grea cu un somn agitat, mereu întrerupt de tresăriri. S-a trezit devreme, s-a bărbierit şi s-a îmbrăcat cu o cămaşă uşoară, o pereche de pantaloni de culoare deschisă şi şi-a pus o eşarfă galbenă de bumbac. Aşa cum stătea în restaurantul hotelului, cu o cafea, ouă fierte, pâine prăjită şi fructe în față, părea un om mulțumit de sine, pregătit pentru ziua care începea Parcă, în seara trecută, s-ar fi culcat după ce a citit un capitol dintr-o carte bună, a băut o ceaşcă de cacao fierbinte şi şi-a trecut în revistă gândurile curate precum cristalul. Dar nu era aşa Se simțea îngrozitor. După ce se despărțise de Bedah, băuse două coniacuri duble, pentru că se simțea frustrat, urmate de o halbă de bere Tiger. Nu-i ajutase la nimic.

Gustul ei îi rămăsese în memorie şi nu dispăruse nici când s-a trezit.

Bedah îl descoperi chiar de la intrare. Ea nu avusese probleme ca ale lui. Îşi făcuse gimnastică de seară şi dormise bine.

Părea un măr proaspăt curățat: delicios şi comestibil.

Kent o întâmpină cu un zâmbet forțat. Femeia arăta iarăşi ca o polițistă. Nu mai era îmbrăcată în kebaya provocatoare, ci într-o cămaşă cu buline cu mânecile suflecate până la jumătatea brațelor, sub care se ghicea existența unui sutien; asta dovedea că interpretase într-un anume fel privirea lui din momentul în care coborâse din taxi. Dar blugii erau la fel de mulați şi s-au mulat şi mai tare când Bedah s-a aşezat pe scaun, atrăgând privirile câtorva bărbați din restaurant.

— Cafea? Întrebă Kent. Ouă? Pâine prăjită?

— Doar o cafea te rog. Îmi place cum te-ai îmbrăcat, zâmbi ea.

Dar Kent nu răspunse surâsului ei. Îşi înfundă în gură o bucată de pâine prăjită şi o jumătate de ou, fiind cât pe ce să îşi păteze cămaşa apretată. Femeia izbucni în râs. Doi tineri afacerişti malaiezi îi priviră cu indivie. Erau invidioşi pe felul ei de a râde, care sugera un soi de intimitate. Kent o privi

lung. Doar după un sărut steril şi o mie de speranţe năruite? În cazul acesta, cum s-ar purta după...? "Las-o baltă, Kent. E una din alea...

O mironosiță." Bedah se opri din râs când îi sosi cafeaua. Aşteptă până la plecarea chelneriței, după care spuse:

— Plecăm la Ponțian cât mai repede. Putem să ne întoarcem pe şoseaua de pe coastă. Am sunat-o pe prietena ta, Nancy, azidimineață şi i-am cerăt adresa lui Togom.

— I-ai spus că mergem să ne întâlnim cu el?

— R- Sigur, aprobă ea şi îl privi atent; veselia din ochi i se stinsese. Nu trebuia să-i spun?

— Câteodată, eşti o tânără foarte impulsivă, replică Kent în cruntat Ar trebui să încerci să te controlezi.

/Kent îşi termină cafeaua dintr-o gură şi se ridică.

— Eşti gata?

— Pot să o termin? Întrebă ea arătând spre cafeaua neatinsă.

— Nu te grăbi.

Bărbatul se întoarse în cameră şi scoase din dulăpiorul de la 1 baie pistolul automat pe care i-l dăduse Wang. II păstrase într-o pungă de plastic, curat şi uscat. Îi verifică încărcătorul, pentru orice eventualitate. Era plin. În timp ce înfăşură pistolul într-o batistă mare şi îl băga în buzunarul pantalonilor, pe față i se desenă un zâmbet răutăcios. Se simțea rău, ca în vremurile vechi. Nu mai purtase pistol la el de când lucrase la Hong Kong; armă îi trezea tot felul de amintiri. Aruncă o privire în oglinda din hol. Nu se vedea nimic, nimeni nu ar fi bănuit că are pistol.

În cameră era linişte, cu excepția țiuitului din urechi, consecin ta a paharelor de coniac pe care le băuse după lecția de sex pri mită de la Bedah. Luă pe braț o jachetă, îşi atârnă o geantă pe umăr şi ieşi.

Bedah îşi terminase cafeaua. Bărbatul observă că polițista are doar o poşetă. De bună seamă, nu avea de gând să îşi pe treacă noaptea în altă parte decât în patul ei. Vor merge la Johor, se va întoarce la Kuala Lumpur şi "noapte bună, David", şi apoi iarăşi "mulțumesc". Nu mai avusese niciodată astfel de pro bleme cu vreo femeie. Cel puțin în ultimul timp. Începea să se îndoiască de sine. Se privi critic încă o dată în oglindă. Oare era din cauza after-Şave-uluil14 Satul lui Togom era la capătul unei străzi neasfaltate, bifurcație a autostrăzii de pe coastă, care arăta şi ea ca un drum pietruit de grădină. Dar călătoria merita efortul. Dacă cineva ar fi văzut într-un pliant turisdc o vedere din idilicul sat malaiez, nu ar fi crezut: cocotieri în adierea uşoară a vântului, ochi migdalați,

copii de culoarea cafelei şi femei malaieze cu braţele goale, îmbrăcate în saronguri înflorate, alături de străini blonzi.

Dar farmecul şi curiozitatea faţă de acest tărîm erau anulate de o notă discordantă: femeile şi copiii se uitau ţintă la Kent, fără nici o jenă. Bărbaţii se aflau toţi în jurul maşinii de poliţie Land Rover, al ambulanţei şi al maşinii fără număr care erau oprite în faţa templului. Din umbrarul de atap al unei cafenele, trei poliţişti înarmaţi, îmbrăcaţi cu cămăşi albastre şi pantaloni strâmţi, kaki, îi priveau pe Bedah şi pe Kent Unul din ei, un sergent cu o expresie evidentă de reţienere pe trăsăturile sale întunecate, se ridică, se încruntă spre Bedah, se uită curios la Kent şi dispăru pe uşa din spate. Când Bedah şi Kent au intrat în cafenea, sergentul s-a întors însoţit de un tânăr comisar de poliţie malaiez. Acesta avea capul descoperit, ţinea o ţigară într-o mână şi o ceaşcă de cafea la gheaţă în cealaltă.

Înfăţişarea lui Bedah alungă imediat încruntarea dezaproba toare de pe chipul comisarului şi, după o scurtă conversaţie în malaieză, Bedah îl prezentă pe Kent. Bărbaţii nu şi-au strâns mâna — Togom a fost omorât azi-noapte, îi spuse Bedah lui Kent.

Vorbise de parcă ar fi fost vina tânărului comisar, dar acesta nu se arătă afectat.

— Din câte se pare, continuă ea, soţia lui Togom nu a des coperit că bărbatul e mort decât acum două ore. Adică la zece şi jumătate. Inspectorul Abidin spune…

— A fost împuşcat în cap, prelua Abidin conversaţia Nu o cunoştea pe Bedah dinainte; altfel, s-ar fi gândit de, două ori înainte de a o întrerupe. Dar ea cedase cu bucurie con ducerea conservaţiei; de altfel, poliţistul era un tânăr excepţi onal de frumos. Pe deasupra, vorbea o engleză impecabilă.

— De aproape, de la vreo câţiva centimetri.

Îi dădu timp lui Kent să digere noutatea în vreme ce studia, fără să îşi ascundă curiozitatea blugii strâmţi ai lui Bedah. În Johor Bahru nu existau asemenea fetiţe, ca să nu mai vorbim de Ponţian. După ce s-a lămurit ce are Bedah pe sub blugi, i-a spus:

— Au fost doi bărbaţi, probabil chinezi.

— De unde ştiţi?

— Am găsit locul în care au aşteptat. Au stat mult acolo; ore întregi, după cum arată vegetaţia — Şi de ce chinezi?

— Purtau saboţi, zise Abidin privind spre Kent de parcă totul ar fi fost de la sine înţeles. Au venit probabil pe mare. Le-am văzut urmele până la

mlaştină.

— Unde e cadavrul acum?

— L-am trimis la morgă, la Johor Bahru. Autopsie, poliţişti, chestii din astea.

Vorbea cu Kent, dar se uita cu coada ochiului la Bedah, să vadă dacă a impresionat-o. Nu o impresionase.

— Când?

122 — Chiar înainte de venirea dumneavoastră.

Femeia aruncă o înjurătură în malaieză şi adăugă:

— Ce contează? Putem merge la Johor Bahru dacă vrei.

— Nu e chiar aşa important, zise el clătinând din cap, după care se întoarse spre Abidin. N-am putea vorbi cu doamna Togom?

Nu ştia la ce i-ar putea folosi. Nu-şi imagina cum ar fi putut contribui o ţărancă malaieză la uciderea a trei englezi de la cinsprezece mii de kilometri, dar nu se ştie niciodată.

— Sigur. Urmaţi-mă.

Abidin făcu semn către sergent şi către ceilalţi poliţişti să rămână pe loc (deşi nu aveau nici cea mai vagă intenţie de a face vreun pas) şi trecu printre sătenii curioşi dar tăcuţi care se adunaseră în faţa casei lui Togom. Plictisiţi deja de poliţiştii din Ponţian, îl fixau acum cu interes pe europeanul înalt, însoţit de o fată malaieză cu aer autoritar.

— Sigur, nu vorbeşte englezeşte, se scuză Abidin faţă de Kent.

— Eu da interveni imediat Bedah, înainte ca Abidin să îşi ofere serviciile de translator. Vorbesc şi malaieză, adăugă ea fără să fie nevoie, după care zâmbi pentru prima oară în ziua aceea Abidin înţelese mesajul. Era cât pe ce să îi zâmbească drept răspuns, dar s-ar fi deranjat inutil. Bedah urca deja treptele de la casa lui Togom. Soţia lui Togom nu făcu nici o mişcare când îi văzu intrând. Rămase ghemuită într-un colţ al camerei, ferită de privirile celor de afară. Avea pe cap un batic viu colorat şi nu i se vedea decât partea de sus a feţei. Cu toate acestea, nu era atât de afectată pe cât ar fi trebuit; la vederea europeanului blond, nu s-a întrebat ce caută acolo.

— Spune-i că ne pare foarte rău pentru soţul ei, îi şopti Kent lui Bedah, şi întreab-o dacă Togom se temea de vreun lucru anume în ultimele săptămâni.

— În locul dumneavoastră, n-aş pierde vremea cu condoleanţele, sugeră Abidin pe un ton rece. Nu cred că are vreun motiv să jelească. Era un moşneag urât şi, din câte ştiu de la ei… – Şi arătă cu degetul mare, peste umăr, spre localnicii adu naţi – … era nesuferit şi arţăgos.

123 Bedah aruncă o privire glacială spre Abidin şi puse femeii întrebarea lui Kent pe un ton plin de compasiune. După ce schimbă în şoaptă câteva cuvinte cu malaieza se întoarse spre Kent şi spuse:

— Zice că nu. Terminase.

— De ce terminase?

— Du-te şi aşază-te acolo. O să dureze câteva minute şi, cu tine aici, camera e prea aglomerată.

Bedah nu zâmbi; vorbise serios. Camera nu era făcută pentru oameni de dimensiunea lui Kent; cu patru oameni înăuntru, începea să semene cu o cabină telefonică! Kent se supuse.

Abidin, luând şi el act de cuvintele fetei, se aşeză pe vine în celălalt colț al camerei şi, rezemat de peretele şubred, ascultă conversația dintre Bedah şi cealaltă femeie. I se părea că trecuse o veşnicie de când începuseră să vorbească. Într-un sfârșit, Bedah ridică din sprâncene spre Abidin şi îi zise lui Kent:

— Acum opt sau nouă luni, au venit trei chinezi să vorbească cu Togom. Doi dintre ei vorbeau malaieza – nu foarte bine dar inteligibil. Al treilea vorbea numai chineza I-a ascultat de acolo.

Bedah arătă cu privirea cealaltă încăpere, despărțită de cea în care se aflau printr-o perdea.

— Voiau să afle ceva ce se întâmplase cu mulți ani în urmă în războiul teroriştilor, ceva ce se întâmplase în junglă. Au vorbit despre un loc numit Labis şi un altul numit Cha'ah...

— Nişte sate din nord, explică Abidin. Chiar înainte de Segamaț. Nu sunt nişte locuri prea plăcute.

Bedah se âncruntă, nemulțumită că a fost întremptă, dar îl lăsă să termine înainte de a relua ce spusese văduva lui Togom.

— Mai zice că l-au amenințat cu moartea şi, când a tras cu ochiul prin perdea, a văzut că unul din chinezi ținea un pistol lângă tâmpla lui Togom...

Ritmul povestirii nu era destul de alert pentru Kent, care întrebă:

— Ce voiau de la el?

— Nu ştie. A spus că a început să țipe şi un chinez a venit şi a lovit-o. Atunci, Togom a ignorat pistolul de lângă tâmplă şi i-a strigat chinezului să o lase în pace; apoi, i-a ordonat să iasă afară şi să pună ceai la fiert. N-a mai auzit nimic, în afară de..., zise Bedah şi se opri.

— În afară de?

— De câteva nume orang-puteh.

— Nume englezeşti, îl lămuri Abidin, care tăcu imediat, văzând privirea încruntată a lui Bedah.

— Ce nume englezeşti? Insistă Kent privind spre capul plecat al femeii, care ridică din umeri. Despre ce vorbeau când au pomenit numele astea englezeşti?

— Barang-barang... Nişte lucruri.

Bedah se abținu cu greu să nu râdă de expresia lui Kent — Aşa nu ajungem nicăieri.

Exasperarea lui Kent începuse să se vadă. Limba aceasta imposibilă, sau mai degrabă necunoaşterea ei, îl călca pe nervi.

Tehnica de interogare a lui Bedah nu avea nici o eficiență.

Bedah şi Abidin schimbară o privire, ambii căutând sprijin, şi aşteptară următoarea întrebare a lui Kent Vocea englezului reuşi să nu îi trădeze nerăbdarea.

— Întreab-o dacă Togom avea vreun lucru legat în vreun fel de vizita chinezilor. T ■, Abidin interveni iarăşi înaintea lui Bedah.

— Nu avea nimic în afară de o cutie cu medaliile lui şi cu nişte fotografii.

— Fotografii? Întrebă Kent brusc interesat. Fotografii cu ce?

— Am să vi le aduc.

Abidin cunoştea planul casei; se ridică de pe podea şi se du se în dormitorul lui Togom. Apoi se întoarse cu o cutie de tablă care arătase mult mai bine cândva şi pe care erau scrise câteva litere aproape şterse: o reclamă la biscuiți de secară care dis păruseră de mult din rafturile magazinelor malaieze. I-o întinse lui Kent, se aşeză din nou şi îşi aprinse o țigară, fără să ia în seamă privirea dispretuitoare a lui Bedah. Nu întrebase pe ni meni din jur dacă ar vrea vreo țigară. Kent nu observase situa ția; era mult mai interesat de conținutul cutiei. Ridică un lanț de vreo cinci-şase medalii englezeşti fără strălucire, fiecare cu numele lui Togom gravat şi cu câte o panglică. Era limpede că Togom nu le mai purtase din vremea când făcea parte din Forțele de Junglă şi din Forțele Terestre. Nu era sigur dacă fusese vreodată mândru de aceste medalii.

Kent le aşeză cu grijă pe podea, lângă el. Scoase apoi o cutie mică, învelită în piele bleumarin, o deschise şi văzu medalia George, încă frumoasă, deşi atinsă de patina timpului. Kent scoase un fluierat uşor. Medaliile George nu se dădeau în junglă pentru cules de nuci de cocos. Bedah şi Abidin îl urmăreau cu interes. Englezul scoase apoi un teanc de fotografii îndoite la colțuri. Spre deosebire de medalii, acestea văzuseră mai des lumina soarelui.

Probabil că îi trezeau lui Togom amintiri dintre cele mai plăcute. Kent le răsfiră în evantai; toate erau albnegru, cu mici grupuri de bărbați în junglă. În unele, soldații erau curați și îngrijiți, în altele – murdari, obosiți, cu uniformele răvăşite; tensiunea oprațiunii se vedea încă pe chipurile lor tinere, bătute de soare. În altele, zâmbeau bărbați în pantaloni kaki, strâmți jos şi largi sus, cu pălării demodate. Parcă s-ar fi uitat într-o carte de istorie despre o epocă şi despre nişte oameni de mult uitați.

Englezul se uită lung la un grup de opt bărbați îmbrăcați în uniforme de junglă, rupte şi ude de transpirație, îngenuncheați în semicerc şi cu ochii mijiți din cauza soarelui care le bătea în față. În fundal se vedeau patru sicrie în care zăceau patru chinezi ciuruiți de gloanțe. Erau dezbrăcați până la jumătate şi purtau încă jambierele armatei de terorişti chinezi, trase până la genunchi, şi ghete de carton presat, cu talpă de cauciuc. Dar nu la chinezii morți se uita Kent atât de atent. Togom era cu gura larg deschisă în ceea ce putea fi interpretat drept un zâmbet Dinții lui mari păreau nişte stalactite care atîmau într-o peşteră întunecoasă. Nici Togom nu era cel care îl făcea pe Kent să îşi îngusteze ochii şi să se concentreze aşa, ci două fețe europene deloc zâmbitoare, pierdute printre chipurile fericite ale malaiezilor, întoarse fotografia şi văzu o notă aprope ştearsă, scrisă cu creionul: CFJ 10 '53. Kent i-o întinse lui Bedah.

Ea îi aruncă o privire, făcu o grimasă la vederea morților şi o întoarse, ca să poată vedea şi Abidin. Acesta o privi atent — Ce voiai să-mi spui despre fotografia asta?

— Nimic, replică scurt Kent. Vreau s-o confişti. Bănuiesc că doamna Togom nu ştie cum îi cheamă pe europenii din fotografie.

— Nici măcar n-o s-o întreb, spuse Bedah pe acelaşi ton.

De unde să ştie ea? Nu e cu mult mai bătrână decât mine.

Polițista se uită la tânărul Abidin, care reuşi să zâmbească timid şi să şoptească în malaieza:

— - Dar nici pe jumătate atât de frumoasă.

Bedah nu se simți flatată. Kent îi întinse altă fotografie, în care nu apăreau chinezi. Se vedea Togom într-un capăt, cu o carabină în minai iar în fața lui stătea un ofițer european. Kent se uită repede la celelalte fotografii şi le aruncă înapoi în cuda de tablă, după care închise capacul. Luase fotografiile a trei bărbați albi care luptaseră în războiul junglei. Era clar ce legătură aveau aceste fotografii cu trei bărbați albi, morți în civilizata Anglie, şi cu un malaiez mort care primise medalia George pentru că a omorât chinezi.

Kent se ridică şi dădu politicos din cap spre soția lui Togom.

Nu ştia cum să îi spună că îi pare rău, aşa că îi zâmbi blând, sperând că a fost înțeles. Femeia nu-i răspunse. Probabil că nu înțelesese sau nu îi păsa.

Bedah se aşeză confortabil în maşină şi se uită cu coada ochiului la Kent Bărbatul nu pornise imediat; stătea şi se uita.

Fix prin parbriz. Ştia destul de bine ce se petrece în mintea lui.

— David, nu eşti vinovat de moartea bătrânului.

Ea nu simțea nici o remuşcare pentru sfârșitul brusc şi violent al vieții lui Togom. Fostul caporal nu însemnase pentru ea decât un nume; dacă avea vreo părere de rău, era pentru tânăra văduvă. Într-o societate a bărbaților, viitorul ei era sumbru. Bă trînul Togom îi răpise vârsta cea mai frumoasă; nu era nici destul de drăguță şi nici destul de tânăra pentru a-şi găsi un alt bărbat de prin partea locului. Fiecare voia o fecioară; nu se fă cea coadă la văduve. Dar Bedah îl alungă pe Togom şi pe vă duva lui din gând. Faptul se consumase şi nu mai era nimic de făcut Când Kent pomi maşina, Bedah îi mai aruncă o privire furişă. Avea ochii reci şi maxilarul încleştat Era mulțumită de felul în care îl tratase noaptea trecută.

Kent se conformase exact aşteptărilor ei: săruta excelent. Tandru? Poate că exista un mic semn de întrebare în legătură cu tandrețea lui, dar nu se poate spune că era în totalitate lipsit de sex-appeal. Bărbații atrăgători precum Kent – Bedah cunoştea foarte bine genul – obişnuiți ca femeile să li se ofere imediat după primul sărut, se comportau mai bine după ce erau respinşi.

Bedah se descurcase bine, iar conştiința propriei puteri era pentru ea un afrodisiac puternic; aproape că regretase sfârșitul abrupt al nopții trecute. Pe buza de sus a lui Kent se adunaseră mici broboane de transpirație. Ar fi viut să se întindă spre el şi să i le îndepărteze printr-un sărut şi să fie apoi sărutată lung şi adânc, ca noaptea trecută. La amintirea sărutului, o trecu un fior, la urma urmei, de ce nu? Doar noaptea trecută câștigase ea, nu? Insă gândurile ei fură imediat risipite de mormăitul morocănos al lui Kent.

— Bineînțeles că e greşeala mea, se răsti el. Trebuia să vin ieri după-amiază. Ce prost am fost!

— De ce n-ai venit?

Kent nu răspunse. L-a lăsat în pace vreo jumătate de oră, să îşi rezolve problemele de conştiință, dar la o bifurcație îi atinse genunchiul şi spuse tare:

— Hei, ce-ar fi să ne întoarcem la Kuala Lumpur pe autostrada de pe coastă?

Kent scoase un mârâit nu foarte promițător.

— Cum vrei.

De bună seamă, nu terminase cu remuşcările, ceea ce nu o îngrijoră pe Bedah.

— ■ Ia-o pe strada Bandar Penggaram, apoi pe Bandar Maharani, după care am să te conduc spre Malacca. Admiră peisajul!

Se aşeză mai bine în Scaun şi îşi ridică genunchii, cuprinzându-i cu brațele. Părea mulțumită şi relaxată. Kent o privi cu coada ochiului, scurt. Femeia era extrem de atrăgătoare. Descoperirea aceasta grăbi resemnarea față de sosirea întârziata la petrecerea de "la revedere" a caporalului Togoni.

În spatele lor, o Toyota cu aer condiționat şi cu geamuri fumurii îi urmă la distanță, așteptând ca Bedah şi Kent să se hotărască pe ce şosea să apuce.

Maşina îi urmărise încă de la Kuala Lumpur, fără să se grăbească. A aşteptat la sud de satul lui Togom şi şi-a reluat poziția de ariergardă la câteva minute după plecarea lor. Aparatul de aer condiționat funcționa la maxim; cine îl va cumpăra la second-hand se va păcăli. Dar pe Goh Peng şi pe însoțitorii lui nu îi deranja să aştepte; ştiau exact ce fac și nu aveau de gând să se grăbească. Goh Peng stătea în spate, pe locul cel mai răcoros al limuzinei, şi se relaxa în timp ce şoferul îi urmărea pe Kent şi pe Bedah. Îşi aprinse o țigară. Nu îşi făcea griji că poluează interiorul maşinii; se gândea la cu totul altceva.

Pentru Goh Peng, un om nerăbdător, jocul nu se desfăşura destul de repede. Ar fi vrut că englezul să tremure de durere într-o cameră albă; acolo se dau răspunsurile la întrebări. Dar nu acesta era jocul. Jocul era al lui Ah Lian: "... lasă-i pe englezi să facă săpăturile; dacă se împotmolesc, să-i îndrumăm. Aşa se joacă jocul acesta şi aşa îl'vom câștiga." Goh Peng lăsase la o parte teoriile de femeie şi se concentrase asupra teoriei sale proprii. Era mult mai simplă; în cealaltă, depindeau prea multe de englez şi se năşteau prea multe întrebări. Întrebările de astăzi: a găsit fotografiile? A găsit chipul celui de-al patrulea bărbat?

Descoperise destule lucruri pentru a trece la pasul următor?

Goh Peng se uita posac pe geam. Englezul nu va spune nimic fără durere. Dar malaieza? Englezul a fost norocos că a adus-o.

Acum o va duce acasă; acolo vor vorbi cu ea, poate că îi vor inocula nişte idei. Goh Peng închise-ochii şi umplu maşina cu fumul țigării lui. Peisajul îl plictisea, nu era ca în locurile sale natale.

Au fost cât pe ce să greşească la Malacca. Mergeau după maşina lui Kent spre Malacca City şi Goh Peng a hotărât să o ia pe autostrada de coastă, după care să vireze spre Seremban şi Kuala Lumpur. Au semnalizat la stânga pentru

a trece podul peste Sungai Malacca şi apoi, când erau deja înscrişi în curbă, au văzut că maşina lui Kent îşi continuă drumul înainte.

— După ei!

— Prea târziu!

— Fă cum îți spun!

Goh Peng se apleacă în față şi-l lovi pe şofer în ceafă. Acesta încalcă mai multe reguli de circulație şi tăie calea şoferilor înspăimântați de pe patru benzi. Au avut noroc. Toți polițiştii erau acasă şi îşi beau ceaiul. Goh Peng a virat la timp pentru a vedea maşina lui Kent frânând brusc în fața unui oficiu poştal din Jălan Laksamana Fusese greşeala lui Bedah.

În drumul monoton către pontonul Bandar Maharani fusese tăcută şi gânditoare, admirând marea şi orizontul de câte ori apăreau dintre clădiri. Ajunşi pe ponton, sprijiniți amândoi de balustrada de fier, unul lângă altul, priveau amândoi apa maronie a râului Sungau Muar. După câteva minute, Bedah atinse brațul lui Kent şi spuse:

— Ți-ar plăcea să înoți?

— În apa asta?

Kent aruncă o țigară fumată pe jumătate în lichidul brun, vâscos, şi o văzu cum se aşază pe peliculă groasă de mizerie care se formase în jurul pontonului. Țigara pluti câteva clipe lungi până a fi înghițită de ape. Kent nu zâmbi şi nici nu o privi în ochi pe Bedah.

— N-aş intra în chestia asta lichidă nici cu un submarin.

— Mă gândeam la Port Dickson, spuse ea fără să dea atenție replicii lui Kent. E în dramul nostru.

Bărbatul ținea încă în mâini harta rutieră.

— Nu ne e în drum.

— Ba da!

Kent se uită din nou pe hartă.

— Trişezi, spuse el, după care o privi în ochi.

Bedah era ca un copil căruia i se refuză o plăcere. Îşi aminti de noaptea trecută. Valul de sânge care îi coborî în trup îi grăbi hotărârea.

— Vom ajunge acolo la ora trei. Ce-ai zice să luăm masa la 130\Port Dickson?

— Perfect. Las' pe mine.

Au intrat în maşină şi Bedah l-a condus prin centrul aglomerat al oraşului Malacca şi, când au ajuns la" intersecția dinaintea podului, s-a ridicat brusc din scaun şi a strigăt dintr-o dată:

— Înscrie-te în cealaltă bandă, repede! Ah, era cât pe ce să nu reuşim, chicoti ea ca o şcolăriţă emoţionată. Ia-o drept înainte. OK! Am ajuns.

— Unde?

— La oficiul poştal.

Femeia sări din maşină şi dispăru în clădirea de cărămidă roşie. Nu întârzie mult. Când se strecură înapoi lângă el, spuse pe un ton misterios:

— Ţi-am spus să laşi pe mine.

— De ce? Ce-ai făcut? Nu răspunse imediat. Conştiincioasă, îl ghidă prin centrul oraşului înapoi spre pod şi apoi pe strada Port Dickson, după care spuse:

— L-am sunat pe fratele meu. E cultivator de cauciuc, lucrează la o companie care are un bungalow pe o stâncă exact lângă Port Dickenson. Deocamdată nu e ocupată; are plajă proprie. El o foloseşte..., adăugă ea tot fără să îl privească. Acum o sună pe menajeră şi îi comandă să pregătească cina şi două camere. Nu e drăguţ?

Două camere...

— Fantastic, mormăi KenL Pe Bedah nu o descurajă lipsa lui de entuziasm, dar schimbă subiectul..

— Ce crezi c-o să găseşti în fotografiile acelea?

Kent nu răspunse decât după câţiva kilometri buni. Zona rurală de la marginea Malaccăi era de o frumuseţe uluitoare. Îi oferi timp să se gândească la cât de multe i-a spus Wang despre misiunea lui în Malaezia Nu era greu să îşi dea seama. Din câte ajunsese să cunoască despre Wang, nu spunea mai mult decât e nevoie. Aşa cum spusese Wang, Bedah va avea grijă de el. Ştia ce voise să spună Wang cu aceste cuvinte; şi Bedah ştia. Şi nu însemna felul acela de grijă de care nu se bucurase cu o seară în urmă sau, după cum se anunţa ziua, de care nu se va bucura nici astăzi.

— Caut o legătură între o crimă din Anglia şi ceva ce s-a întâmplat cu câtva timp în urmă aici, în Malaezia, spuse el până la urmă.

— Ne priveşte pe noi?

— Care noi?

— Wang Peng Soon şi F2.

— E o poveste lungă, Bedah. E vorba de mai mult, nu numai de o crimă.

— Şi cum te vor ajuta fotografiile lui Togom? Insistă ea.

Kent îi aruncă o privire scurtă, din colţul ochiului. Tânăra îşi scosese pantofii şi stătea cu tălpile pe marginea scaunului şi cu bărbia pe genunchi. Părea o puştoaică de paisprezece ani.

— E posibil ca cei doi europeni din fotografia cu teroriştii morți să fi fost deja ucişi, spuse el rar, gândind de fapt cu voce tare. Dar dacă nu sunt morți şi reuşesc să-i găsesc, atunci îmi vor spune exact ce caut sau ceea ce ar trebui să caut Deocamdată, n-am idee despre ce e vorba — Credeam că Nancy a ta ți-a lămurit unele probleme.

— Nancy a mea nu a lămurit nimic. Ne-a dat numele lui Togom, care urma să ne lămurească. Acum nu avem nimic altceva decât două fotografii cu doi tipi care nu mai arată de ani de zile aşa şi care, probabil, nu vor mai putea fi identificați după ele. După treizeci şi cinci de ani? Gândește-te! Zise el şi o privi din nou cu coada ochiului. M-ai recunoaşte după treizeci şi cinci de ani?

Dacă voia să vâneze un compliment, Kent nu îşi găsise fata potrivită.

— Nu cred că te-aş recunoaşte nici la anul, David.

Bedah nu glumise şi nu zâmbea Credea sincer în'ce zisese.

Povestea de dragoste se terminase înainte de a începe.

— Mulțumesc. Te declari satisfăcută de răspuns?

— T- Cu fotografiile? Da îmi pare rău că am întrebat.

Kent zâmbi ca pentru sine şi clătină din cap. Fata se răsucise în scaun şi îi studia profilul cu o expresie ironică. Dar el nu vedea; era concentrat asupra şoselei.

— N-a spus soția lui Togom că l-au vizitat nişte chinezi cu nouă luni în urmă? Zise el, iar Bedah dădu afirmativ din cap.

Data coincide cu prima crimă din Marea Britanic Togom le-a dat chinezilor ăstora numele celor implicați într-o anume operațiune – "specială" – apoi ei au plecat şi le-au dat de urmă.

' — Cum?

— Iată o întrebare bună.

— Chinezi.., spuse Bedah enigmatic şi-şi muşcă buza de jos, concentrându-se asupra gândurilor ei.

Pauza îl făcu pe Kent să îi arunce încă o privire. Bedah nu >e mai uita la el. Era încruntată.

— Ei pot să găsească adresele foştilor polițişti în Anglia, dar noi nu, pentru că nu apar în sistemul nostru național de computere... operat în cazul nostru particular, de o chinezoaică pe nume Nancy. Ajutor! Opreşte! Repede, întoarce la stânga!

Strigă ea panicată.

Fuseseră cât pe ce să rateze intrarea în curbă. Au intrat pe o alee de macadam, care dispărea în umbra unor copaci mari.

Dincolo de copaci, Kent vedea țiglele portocalii ale acoperişului Unui bungalow mare, de tip colonial. În partea cealaltă, se vedea marea cu sclipiri tremurătoare. Imaginea era idilică.

David Kent se întrebă cu cine venise Bedah ultima oară aici şi dacă atunci a comandat să se pregătească două dormitoare sau unul singur.

Toyota gri care îi urmă la o qarecare distanță opri la margi nea şoselei; Goh Peng studie aleea pe care dispăruse maşina lui Kent După o clipă, dădu din cap spre ochii care îl priveau prin oglinda retrovizoare şi maşina pomi. Dar nu înainta prea mult.

La patru sute de metri, unde şoseaua se îndepărta de mare, se înălța un hotel. Toyota se strecură uşor în parcare, lângă o maşină la fel, dar mai închisă la culoare. Şoferul opri motorul şi cei trei începură o lungă aşteptare. Soarele imens şi roşu alune că încet în spatele palmierilor şi lăsa loc nopții, mai puțin fier binte dar la fel de umedă.

Se făcuse ora opt şi jumătate. Bezna era totală. Curând după aceea felia îngustă a lunii se ridică deasupra plajei, învăluind-o într-o aură argintie. Cei trei chinezi se pregăteau să pornească.

Au ieşit din maşină, şi-au scos pantalonii şi cămăşile. Apoi şi-au scos pantofii, şi-au pus şosetele lingă restul hainelor, du pă care au pornit în şir indian, păşind în vârful picioarelor către bungalow. Nu atrăgeau atenția nimănui. Erau doar trei chinezi în chiloți largi, care mergeau spre vasul lor de pescuit de pe plajă. Bungalow-ul se înălța pe un promontoriu stâncos la mai mult de cincizeci de metri deasupra mării; era o operă de artă.

Construcția arăta că malaiezul, cultivatorul de arbori de cau ciuc, se îngrijea de bunăstarea sa într-o manieră nu mai puțin grandioasă decât predecesorul său european. Bungalow-\x\cu prindea două aripi, fiecare constând în două dormitoare mari, băi, un salon şi o sufragerie separată pentru cei mai puțin soci abili şi o curte interioară ce dădea spre plajă exotică a Malaccăi.

Părea un colț de paradis.

Kent îşi studie în oglindă şortul bleu şi se întrebă cum va reuşi domnişoara Inabordabila să îşi înfrângă pudoarea. Plecă în curtea interioară, unde urma să se întâlnească cu ea.

Bedah era "îmbrăcată" într-un prosop portocaliu, înfăşurat strâns pe trup, ce pornea de la subsuori şi se oprea la o palmă deasupra genunchiului. Kent o privi admirativ, întrebându-se ce are pe dedesubt Dacă are. Vor înota oare goi în apă călduță?

"Ah, te rog, Moş Crăciun, promit că n-o să mai cer nicioda ta nimic!" — Nu te mai uita la mine! Spuse Bedah privind spre nisipul care, sub lucirea dulce a lunii, părea un covor argintiu. Du-te şi înoată; şi nu-ți mai etala chiloții ăştia ciudați.

— Dacă tot a venit vorba de chiloți..., începu el.

"Doamne! Doar n-are de gând să înoate cu prosopul ăsta pe ea?" — Hai, du-te!

Înotă o sută de metri şi se întoarse. Ea era tot la marginea apei. Fără prosop. Avea un sutien alb şi cei mai mici bikini care fuseseră făcuți vreodată. Lumina blândă îi confirmă ceea ce deja ştia: Bedah era frumoasă. Un amestec de cafea şi puțină frişca, dar cu o atingere ca de catifea.

Bedah sări în apă cu capul înainte, fără să-i pese de ce se va întâmpla cu părul ei, şi începu să înoate cu împingeri puternice din brațe. Kent o urmă; apa le depăşea deja înălțimea. Fata se întoarse, îşi scutură apa de pe față, râse şi se agăță de el. Trupurile lor se atingeau plăcut.

— Nu te bucuri că ai venit?

Probabil că o făcea intenționat. Kent o îmbrățişa şi se lăsă pe spate, aproape scoțând-o din apă. Apoi o sărută. La început, ea nu se opuse, dar după o secundă se eliberă şi se scufundă în apă. Când ieşi, gâfâia şi tuşea, dar Kent o trase lângă el. Nu zise nimic. Gura lui găsi din nou buzele femeii: ude, sărate, fără răsuflare, deschise... încetă să se mai zbată, se înmuie şi răspunse sărutului. Era ceva mai mult decât reuşise cu o seară în urmă, aşa că nu putea să fie after-Şave-\i\de vină. Voia oare numai să îl chinuie?

Nu!

Fata chicoti încântată şi dispărură amândoi în apă. Buzele lor se depărtară, căutând aerul de la suprafață, după care se încleştară din nou. Kent îşi strecură mâna în bikinii ei micuți şi încercă să îi scoată, dar Bedah nu îl ajuta deloc. Era o situație jenantă. Kent căută fundul mării cu piciorul, dar nu întâlni decât apă.. Fu nevoit să dea tare din picioare ca să revină la suprafață. Bedah nu îl ajută nici de data aceasta. Se desprinse o clipă de el şi râse – un sunet de clopoțel. Era ca o fetiță încântată şi amuzată; se opri când Kent o întoarse din nou deasupra lui şi îi împinse bikinii de-a lungul coapselor:

— Bedah!

Picioarele ei rămăseseră perfect lipite, iar lui Kent nu îi plăcea deloc acest lucru. Bărbatul apucă bikinii şi îi scoase de tot, iar ea dispăru sub apă. Când ieşi la suprafață, Bedah țipă, dar nu enervată, ci amuzată.

— Să nu-i pierzi! Zise ea şi-i smulse bikinii din mină, apoi se întoarse.

Era cu spatele la Kent şi fesele ei se mişcau ațâțător, iar penisul lui întărit se înălță brusc. Bedah îl apucă în palmă şi îl împinse. Nu mai râdea. Se întoarse cu fața la el şi îi puse mâinile pe umeri.

— Nu, David, te rog!

Tuşi iarăşi şi, cu gura plină de apă sărată, îngăimă:

— David... nu aici... Nu în apă! Aşteaptă... Hai în casă...

Dar era prea târziu. Kent era deja în ea Apă era ca mătasea; îi învăluia într-o adiere caldă. Kent înotă pe spate, sărutând buzele ude ale lui Bedah, până ajunse în apă mai mică. Cu un geamăt de uşurare, îşi fixă recunoscător picioarele pe nisipul moale. Apa era încă prea adâncă pentru Bedah, care se agăță de el.

— Nu mi-a plăcut, şopti ea Am înghițit prea multă apă...

— Data viitoare nu se va mai întâmpla aşa "Data viitoare", ea îşi ținu capul deasupra apei şi buzele ei acopereau cu sărutări fața şi gâtul lui Kent, luând apă sărata şi lăsând-o în gura lui deschisă. Țipa din ce în ce mai tare şi vocea ei răsuna pe toată plaja Refuza să stea nemişcată şi actul sexual era de fapt o luptă.

— Mai vreau.

— Nu pot!

Dar Bedah nu se simțea jenată. Se împinse nemilos în el până când, în sfârșit, se retrase de lângă el şi înotă până într-un loc în care putea atinge nisipul cu picioarele. Kent nu încercă să o oprească. După câteva clipe, o urmă şi o cuprinse cu brațele.

Bedah îşi pusese deja sutienul şi bikinii. Stătea cu amândouă mâinile între picioare, ca şi cum ar fi încercat să se apere de încă un atac. Kent îi mângâie degetele şi o întrebă:

— Ce ai avut aseară?

— Nimic. Aseară n-am avut chef.

— Şi acum?

— Acum am.

Simplu. Logic. Minte de femeie. Kent zâmbi pentru sine.

— În plus, nu te cunoşteam îndeajuns de bine. Acum te cunosc! Goh Peng supraveghea bungalow-ul de după o tufă imensă de hibiscus. Curând, ceilalți chinezi i se alăturară, venind din direcții diferite.

— Englezul e în apă cu fată Cel care vorbise era un om solid, musculos dar fără tonus, aproape gras.

— S-au instalat în două camere din partea aceea, zise el şi mişcă din

capul prea mare spre aripa dreaptă a bungalow-ului.

Amândoi...

— Două camere? Îl întrerupse Goh Peng, care lăsă o notă de mirare să i se strecoare în voce.

Chinezul solid mormăi nemulțumit. Îi văzuse pe Kent şi pe Bedah în apă, dar nu văzuse decât capetele lor apropiindu-se şi nu auzise strigătele extatice ale femeii. Erau prea departe pentru a îi inspira ceva şi nu avea imaginație.

— Două camere, repetă el.

— Au servitori?

Goh Peng Cercetă fâța celuilalt bărbat, un om deşirat, cu fața ascuțită şi cu un strabism puternic. Era şoferul. În buletinul său scria că este chinez malaezian. În dosarul său de la Arhivele Centrale Pekin scria că este membru cu vechime de cinsprezece ani în CELD, rezident permanent în Malaezia de Vest. Nu era singvfrul.

— Bucătar malaiez cu nevastă şi patru copii. Grădinar tot malaiez, care trăieşte într-o căsuță la marginea proprietății.

Goh Peng se gândi o clipă şi spuse:

— OK. Omoară-i.

Şoferul scoase un sunet din gât, după care urmă o pauză.

— Nu, închide-i undeva. Fără gălăgie. Să vii tot aici.

Cei doi se îndepărtară fără un sunet şi Goh Peng se lăsă pe vine, privind fără interes spre bungalow-ul scăldat în lumina lunii. Nu a durat prea mult Nu auzise nimic, dar îşi dăduse seama că tovarăşii lui se întorseseră. Erau ca două umbre. Nu era ne voie să îi întrebe cum se descurcaseră. II conduse spre partea scufundată în întuneric a bungalow-ului şi spre fereastra dor mitorului lui Kent. Îl trimise pe chinezul încrucişat la scările ce coborau spre plajă şi îl aşeză pe celălalt lângă fereastra care dădea spre curtea interioară. Kent lăsase lumina aprinsă. Goh Peng se duse direct la pat, ridică pernă şi luă pistolul. Apoi scoase încărcătorul, puse arma la loc şi aruncă perna peste ea.

— Tay spune că față urcă scările, îi şopti lui Goh Peng omul de la fereastră.

— Şi englezul?

— Numai față.

— Spune-i să rămână acolo şi să-l urmărească pe englez, zise el traversând curtea, după care păşi în camera lui Bedah.

Vino cu mine...

Chinezul cel solid se rezemă de geam şi aşteptă cu urechile ciulite spre

treptele dinspre scară. A durat doar câteva secunde.

— Vine, şopti el. Bedah şi Kent au înotat încă jumătate de oră. Bikinii au fost scoşi din nou şi cei doi au făcut iarăşi dragoste; de această dată încet, cu tandreţe, savurând fiecare secundă de plăcere. După aceea, în timp ce lăsau apă călduţă să le liniştească trupurile, Bedah îşi dezlipi buzele de obrazul lui Kent şi spuse:

— Mi-e foame.

— Şi mie; mergem?

— Nu.

Fata se dezlipi din îmbrăţişarea Jui, îşi puse bikinii şi se ridică în picioare.

— Mă duc doar eu, zise ea, tu ai să aştepţi aici.

— De ce?

— Vreau să-ţi fac o surpriză.

— Spune-mi despre ce e vorba.

— Atunci n-ar mai fi surpriză.

Îşi puse prosopul pe umeri şi pomi în fugă pe treptele ce duceau spre bungalow. Se opri la jumătatea scărilor, se întoarse şi făcu din mină. Dar Kent nu se uita la ea. Stătea întins pe spate, cu ochii închişi. Îşi economisea energia pentru mai târziu, pentru că urma o noapte lungă.

Până la capătul scărilor, Bedah îşi recăpătase răsuflarea. Îşi desfăcu sutienul ud şi intră prin fereastra franceză deschisă, fluturându-l în mina.

Goh Peng nu făcu nici un efort să se ascundă. Stătea pe marginea patului şi studia conţinutul poştei ei, pe care o ţinea deschisă în faţa lui. Când o văzu, ridică ochii fără măcar să pară surprins. Femeia reacţiona imediat. Scoase un suspin scurt, îşi acoperi sânii cu un gest instinctiv şi se întoarse să iasă prin fereastră.

Atunci îl văzu pe celălalt chinez. Fără să facă un pas, bărbatul o apucă de braţe şi o ridică de pe podea. Bedah era complet neajutorată. Nu-i mai rămăsese suflu nici să strige dar

Tot instinctiv, încercă să îl lovească în testicule. Nu-l nimeri, dar îi atinse genunchiul. Chinezul mârâi o înjurătură şi lărgi puţin strîrisoarea, dar o prinse mai bine înainte ca ea să apuce să se elibereze. Apoi o trânti pe covorul alb, gros, care atenua puţin căderea Bedah se ghemui cu genunchii la gură, ţipând, şi scutură din cap, să îşi alunge ceaţa care începuse să i se lase pe ochi.

Chinezul aşteptă o fracţiune de secundă, ca să calculeze saltul, apoi se aruncă peste ea cu toată greutatea.

Al doilea țipăt al lui Bedah se pierdu în covorul gros. Era presată sub greutatea imensă a chinezului. Nu putea să țipe, nu putea nici să mişte. Parcă ar fi zăcut sub un elefant mort. Intră în panică şi încercă din nou să țipe, dar gura i se umplu cu firele covorului. Simțea că va muri. Trupul ei se înmuie brusc; auzi vag un cuvânt în chineză venind din partea cealaltă a camerei.

Cuvântul acela însemna "a lăsa". Simți cum trupul enorm îi alunecă de pe cap pe spate. Chinezul o apucă de părul ud, îi ridică fața afundată în covor şi-şi strecură cealaltă mână sub gâtul ei. Dacă s-ar fi mişcat, femeia şi-ar fi rupt gâtul. Goh Peng o privea fără nici o expresie de pe marginea patului.

— RMică-i capul, zise el în chineză, după care adăugă în engleză: Vorbeşti engleza, comisare?...

Aruncă o privire către legitimația pe care o găsise în poşeta ei şi continilă:

— Bedah binte Ariffin?

Chinezul* îi trase capul mai pe spate, ca să vadă fața celui care-i vorbea Dai îi ținea cealaltă mână pe gât, împiedicând-o să vorbească. Bedah îr-chise ochii şi deschide gura, însă nu ieşi nici un sunet — Dă-i voie să vorbească, spuse Goh Peng.

Stînsoarea se slăbi, dar foarte puțin. Nu-i venea nimic în minte în afară de "cine eşti" şi "ce vrei". Şi "pentru Dumnezeu, ia-mi gorila asta din spate ca să pot respira"... Dar nu spuse nimic. Se ruga să vină David, dar nu ca un mascul în căutarea femelei! De ce oare îi spusese să aştepte surpriza pe plajă...?

Aici, sus, îl aştepta o surpriză mult mai mare. Unde e Sadan?

Unde sunt ceilalți care munceau la bungalow? Încercă să se concentreze asupra respirației. Bărbatul de pe pat vorbi din nou:

— Aici scrie că eşti de la poliție. De unde anume?

Fata nu spuse nimic. Goh Peng dădu din cap spre bărbatul care o ținea. Simți cum chinezul îşi bagă genunchiul între picioarele ei şi cum îi înfundă fața în covor. Îl auzi vorbind în chineză:

— E una din târfele porcului ăluia de Wang – Grupul pentru Operațiuni Speciale. Mi-a spus Chan Moi. Ar trebui omorâta — Gura! Strigă aspiu Goh Peng.

Dar era prea târziu. Chan Moi: picioare lungi, ochi languroşi şi "spune-mi Nancy". Această scăpare de limbă semnase certificatul de deces al comisarului Nancy.

— Ce-ai descoperit în satul lui Togom? Întrebă Goh Peng iarăşi în engleză.

— Nimic, reuşi ea să articuleze.

— Loveşte-o!

Bedah țipă iarăşi cu fața presată în covor; chinezul mătăhălos o trase de păr, iar ea îi spuse lui Goh Peng exact ce văzuse şi ce auzise în sat Când pomeni despre fotografii, expresia lui se schimbă.

— Unde sunt?

— La el.

— La englez?

Goh Peng nu aşteptă răspunsul ei. Se repezi spri uşa camerei lui Kent, apoi luă cămaşa lui Kent şi căută grăbit prin buzunare. Găsi fotografiile îndesate în portofel. Ş* întoarse imediat şi îngenunche lingă Bedah.

— Deschide ochii, ordonă el, iar femeia se supuse.

Chinezul aşeză fotografiile pe covor, în fața ei.

— Cine sunt albii? Întrebă el.

— Nu ştiu; nici el nu ştie.

— Loveşte-o! Strecură el printre dinți către celălalt.

Femeia leşină. Când îşi reveni, Goh Peng îi puse aceeaşi întrebare, iar ea îi dădu acelaşi răspuns:

— Nu ştiu.

Răspunsul păru să îl mulțumească. Nu se mai uită la celălalt chinez. Când culese fotografiile de pe jos şi le puse la loc în portofelul lui Kent, pe față i se vedea o urmă vagă de satisfacție. După câteva secunde, când se întoarse din dormitorul englezului, păzitorul lui Bedah îl anunță:

— Țay raportează că se apropie englezul.

Goh Peng nu intră în panică. Privi spre fața urâtă a celuilalt chinez, care se ridică dar îşi lăsă piciorul pe spatele lui Bedah.

— Şi asta?

— Ai grijă de englez. Mă ocup eu de ea.

Şeful chinezilor luă micul pistol al lui Bedah dintre lucrurile aruncate pe pat şi îi trase piedica. Apoi îl îndreptă spre fața ei.

— Rămâi pe loc, sâsâi el. Stai nemişcată şi să nu scoți nici un sunet.

Bedah făcu ce i se spusese. După ce scăpase de greutatea din spate, devenise conştientă de faptul că e goală. Dar nu roşi.

Ridică mâinile să îşi acopere sânii. Din partea lui Goh Peng, nu avea motive să facă acest efort. Lui Goh Peng nu-i plăceau malaiezele, nici măcar cele frumoase. Kent se plictisise să înoate singur. Ieşi din apă pentru nici el nu ştia a cita oară şi se uită spre bungalo\v-u\de pe promontoriu. Luminile din cele două dormitoare străluceau ca pe un platou de filmare. O luă încet spre

scări. Când ajunse la ultima, se opri şi ascultă. Singurul sunet era orăcăitul unei broaşte. Nimic altceva Scutură din cap şi traversă curtea interioară. Tăcere absolută. Suspect!

— Bedah!

Nici un răspuns.

— BEDAH! Strigă el mai tare.

Kent deschise uşa de sticlă a dormitorului lui Bedah.

— David!

Bedah era întinsă pe podea. Abia avu timp să îi înțeleagă avertismentul şi chinezul din spatele lui îi trimise un pumn în ceafă. Ar fi putut să îl omoare cu pumnul acela, dar chinezul ştia exact ce face. Kent se aplecă în față şi, nu' foarte conştient, întâlni privirea lui Goh Peng, care stătea în picioare lângă masă.

Clipi des. Ar fi trebuit să se rezume doar la atât, dar reuşi să îşi ridice încă o dată pleoapele şi văzu ochii goi, lipsiți de interes, ai celui de-al treilea secretar al Ambasadei Republicii Populare Chineze. Mai auzi un strigăt slab din direcția lui Bedah, dar chiar în acel moment, în spatele urechii explodă un al doilea pumn. Se prăbuşi într-un vârtej care se rotea din ce în ce mai repede, până când fu aruncat într-o beznă de nepătruns. Bedah mai țipă o dată, dar chinezul o lovi în ceafă cu piciorul gol, îngropându-i iarăşi fața în covor. Insă nu pentru mult timp; bătaia îşi făcea efectul. Începu să plângă, nu se putea abține. Venise iarăşi rândul ei.

— Ridic-o în picioare, spuse plat Goh Peng.

Chinezul se aplecă, o înşfacă de ceafă şi o ridică. Nu făcuse practic nici un efort Bedah atîma în mâinile lui ca o păpuşă din cârpe; picioarele abia atingeau covorul. Goh Peng îşi mută privirea de la Bedah şi arătă spre al treilea chinez.

— Ia taburetul acela şi pune-o în genunchi lângă el.

Bedah încercă să înțeleagă. Ochii îi erau plini de lacrimi; suspină ca un copil înspăimântat. Nu ştia de ce o forțează cei doi chinezi să îngenuncheze. Se supuse fără să opună rezistență; capul îi atîma acum de partea cealaltă a taburetului. Suspinele continuau, dar nu avea nici o importanță. Spaima se transformă în oroare. Nu-l văzu pe Goh Peng traversând camera şi venind în spatele ei.

La un semn al lui Goh Peng, chinezul îşi luă mâinile de pe umerii, ei şi făcu un pas lateral. Bedah nu se mişcă. Parcă ar fi fost paralizată. Dar Bedah se îngrozi şi mai mult când simți țeava pistolului la ceafă. Ştia ce înseamnă.

Începu să țipe cât o țineau puterile; Goh Peng îndepărtă arma la câțiva centimetri.

Îşi încorda brațul şi apăsă pe trăgaci – un singur foc – şi, fără să-şi dezlipească ochii de la ceafa lui Bedah, întinse pistolul celui de lângă el. Continua să o privească; în timp ce Bedah se zbătea în chinurile morții, el îşi îngustă puțin ochii, care – cu toate acestea – rămăseseră fără nici o expresie. Kent se trezi tremurând. Camera era scufundată în întuneric; doar razele incerte ale lunii se jucau cu imaginația lui. De când zăcea aici? Unde se afla? Când îşi mişcă puțin capul, totul îi reveni în minte că o cascadă de instantanee şi fulgere colorate.

Dumnezeule! Bedah? Ultima amintire despre ea i-o arăta întinsă pe podea... "David!" îşi aminti de strigătul pe care îl auzise înainte că acoperişul să se prăbuşească peste el. Ce făcea Bedah pe pbdea? Chinezii...? Strânse puternic din ochi şi scânteile care i se mişcau în față dispărură pentru o clipă, aducând ultima imagine care i se întipărise pe retină înainte de a-şi pierde cunoştința. Chinezul – îl văzuse ultima oară cu chipiu de şofer, trecând printre porțile de fier din Portland Place, la Londra, Londra? Dar aici erau în Malaezia, în blestemata de Malaezia, în Port Dickson. Deschise ochii. Nu se schimbase nimic. Luna alunecase câțiva centimetri spre vest şi trimitea acum un fascicul de raze pe podea.

La nivelul ochilor săi se aflau două picioare. Întinse mâna şi le atinse. Erau netede şi fără păr. Îşi plimbă mâna pe ele în sus.

Un fund mic, bombat, pe care îl cunoştea. Înălță capul, ignorând durerea pe care i-o provoca mişcarea. Bedah! Era tot aici.

— Trezeşte-te, Bedah! Hai să plecăm de aici...

Nu primi nici o replică. Îşi puse mâna în jurul ei şi o scutură.

— Hai, Bedah, trezeşte-te!

Femeia nu se mişcă. Se târî pe coate şi pe genunchi până când ajunse la nivelul capului ei. Kent puse mâna pe părul ei ud şi îi întoarse fața spre el. Avea ochii deschişi.

— Bedah... O, Doamne!

Kent îşi retrase mâna. Era udă, dar nu de apă de mare. O ri dâcă în bătaia lunii şi văzu că e neagră. Şi lipicioasă. Se târî până la pat, aprinse veioza şi se întoarse lîjigă ea tot târâș. Nu era sigur că se poate ține pe picioare. Se ridică în genunchi lin gă Bedah. Chipul ei era împăcat, senin; doar oare nu aşa sunt toți morții? Kent simți că se află în pragul unei crize de isterie când îi văzu ceafa Chinezii nu trebuiau să-i spună lui Bedah ce îi vor face; probabil că

ştiuse ce va păţi. Ah, Dumnezeule! Por cii! Ucigaşul îl cunoştea probabil pe primul şef al directora tului KGB, Departamentul V, Biroul Asasinate. Venise din spa tele lui Bedah, care era complet neputincioasă, şi o împuşcase de aproape, la baza craniului. O gaură în ceafă şi o baltă de sânge închegat. Aproape că o auzea şoptind: "Nu mă loviţi! Mă doare!" Ei bine, n-a durut-o. Probabil că nu a simţit nimic.

Kent trase cuvertura de pe pat şi o aşternu uşor peste ea. Nu apucase să se întrebe de ce se întâmplă toate acestea. Asta va veni mai târziu. Dar, înainte de toate... Se ridică în picioare şi se îndreptă împleticit spre camera cealaltă. Întinse mâna sub pernă şi luă pistolul automat pe care i-l dăduse Wang. Era prea uşor. Îl întoarse şi îi verifică încărcătorul.

— Ladracu'!

Înjurătura îl făcu să se simtă puţin mai bine. Îşi scoase şor tul ud şi îmbrăcă o pereche de blugi şi o cămaşă curată. Îmbră cât şi uscat, se simţea mai puţin vulnerabil, dar acum nu mai conta Unde sunt ceilalţi? Era prea multă linişte. Bunglow-ul ăsta semăna cu o morgă împuţită. Se duse la baie şi îşi scufun dă capul într-un bol cu apă rece. Parcă se simţea mai bine. Îşi pipăi ceafa; totul era la locul lui. Cel care îl lovise ştia cum s-o facă. Se aşeză pe marginea patului şi ridică receptorul tele fonului, după care îl puse la loc fără să fi format nici un număr.

Nu era în stare să gândească. Se întoarse în camera lui Bedah şi se uită la lucrurile care fuseseră scoase din poşeta ei.

Îi luaseră pistolul mic ca o jucărie, probabil ca să o împuşte; restul erau fleacuri care îşi fac veacul pe fundul oricărei poşete:

Ruj, fard, chei, şerveţele, anticoncepţionale, o sticluţă cu pastile paracetamol, dar nimic pe care să scrie "numărul de telefon al directorului administrator Wang Peng Soon". Unde naiba or fi cei care trebuie să se ocupe de casă? Se uită spre trupul de pe covor şi, după o clipă, clătină din cap. în gestul său se citeau suferinţa şi exasperarea Kent se gândi că e mai bine să îi lase pe servitori acolo unde sunt, vii sau morţi. Nu avea nevoie acum de câţiva malaiezi isterizaţi care să alerge în stânga şi în dreapta arătând cu un deget acuzator spre orang-puteh. Creierul lui Kent începu să funcţioneze. Căută în cartea de telefon numărul poliţiei din Kuala Lumpur.

— - Puteţi să-mi spuneţi unde îl găsesc pe domnul Wang Peng Soon, vă rog?

Urmă o pauză destul de lungă,. Suficientă pentru Ga telefonista să verifice lista cu numele interzise.

— Îmi pare rău, nu există nimeni cu acest nume în instituția noastră. Cine întreabă? /Kent închise telefonul. Formă din nou numărul şi vorbi de data aceasta în cantoneză.

— Îmi puteți da legătura cu Arhiva Centrală, vă rog?

Telefonista nu îi recunoscu vocea, dar nici el nu o ajuta.

— Vă rugăm să vorbiți în bahasa malayu.

— Nu ştie...

— Chakap engleza?

— Puțin.

— Cine doriți?

— Vreau vorbesc cu verişoară – comisar Chan Moi, Depăr tament Arhive.

— Nu aici. Arhiva închisă, plecat acasă.

— Număr acasă, vă rog?

Şi telefonista se plictisise de conversația aceasta.

— O clipă..., spuse ea – dar clipa dură aproape trei minute.

Şase-patru-şase-unu-doi.

— Kuala Lumpur?

— Yeh-la!

Sfinte Dumnezeule! Kent puse degetul pe furca telefonului, ' iar cu cealaltă mână îşi şterse fruntea de transpirație, după care o luă de la capăt. Recunoscu imediat vocea lui Nancy.

— Nancy?

— Cine e? Întrebă ea parcă cu o presimțire în voce.

— David KenL Ne-am cunoscut ieri, la calculatoare. Am venit cu comisarul Bedah...

— Îmi amintesc.

Presimțirea din voce se transforma în suspiciune; avea un glas uscat şi aspru. Nancy nu mai spuse nimic, iar Kent nu îi lăsă timp să se dezmeticească.

— Poți să-mi dai numărul de telefon al domnului Wang Peng Soon, te rog?

— Nu se găseşte în cartea de telefon, spuse ea grăbită.

Nu mai afişa nimic din complicitatea pe care încercase să o insinueze cu o zi în urmă. Era clar că nu vrea să îl ajute.

— Cum pot să îl contactez?

— Nu poți, sau mai bine zis nu direct, zise ea şi făcu o pau ză, după care continuă cu o voce puțin mai înmuiată. Notează numărul ăsta şi lasă-i un mesaj. Te va suna domnul Wang dacă va considera necesar. Unde eşti? Ai

probleme?

"Sigur că am probleme, idioato. De ce crezi că te-am sunat?

— Nu, nimic serios. Mulțumesc, Nancy. La revedere.

Kent nu îi aşteptă răspunsul. Apăsă cu degetul în furcă te lefonului, dar nu formă numărul imediat De ce nu îi sugerase Nancy să o întrebe pe Bedah numărul de telefon al lui Wang?

Privi spre imaginea sa din oglindă, ca şi cum ar fi sperat că va găsi răspunsul acolo. Dar nu văzu decât un chip oribil. Îşi ve dea capul pe umeri, dar se simțea de parcă locul lui n-ar fi fost acolo. Îi zvâcnea ca un ciocan pneumatic, presându-i ochii, care deja păreau că funcționează independent unul de celălalt. În cetă să se mai admire şi se uită iarăşi prin lucrurile lui Bedah.

Găsi un flacon cu paracetamol. Scoase capacul, îşi turnă în pal mă trei pastile şi le înghiți fără apă. Una i se opri la jumătatea esofagului; o ajută să alunece cu o înghițitură lungă din cana de apă de pe noptiera lui Bedah. Apoi apucă din nou telefonul.

Vocea care îi răspunse aparținea unei malaieze educate. Probabil că Wang pusese monopol pe polițistele malaieze cu voce sexy. După o conversație lungă, malaieza îl sfătui să rămână acolo unde se află, lângă telefon, iar ea va transmite mesajul său domnului Wang, care, "să sperăm", va suna imediat.

Şi Wang a sunat Kent abia apucase să îşi toarne un pahar cu apă şi îşi adusese țigările din camera cealaltă. Când târâi telefonul, tocmai îşi aprinsese o țigară. Kent înşfacă receptorul imediat, ca şi cum nu ar fi vrut să o deranjeze pe partenera sa adormită. Dar soneria telefonului n-o deranja pe Bedah.

— Care-i problema, David?

De ce se gândesc toți automat că are probleme? Încercă să zâmbească, dar nu îi reuşi decât o grimasă, aşa încât renunță şi se concentra încruntat să îl asculte pe Wang. Nu era greu. Glasul lui Wang nu era grăbit neliniştit, iar faptul că. Stătea complet dezbrăcat într-o piscină cu apă caldă nu avea nici un efect asupra comportamentului său imperturbabil. Chinezul pocni din degete şi zâmbi spre soția lui numărul trei – o fată de nouăsprezece ani, cu ochi de căprioară – ca să îi aducă un pahar de whisky şi îl încuraja pe Kent să îi spună ce necazuri are. În vreme ce asculta, de pe chipul său se stingea euforia heruvimicâ; bău paharul de whisky ca un călător în deşert mort de sete.

— Pleacă imediat de acolo, David. Nu mai sta nici o clipă şi nu lăsa nici un lucru de-al tău. Vino direct la Kuala Lumpur.

Nu te duce la hotel până nu controlez eu totul. Las-o pe Bedah aşa cum

e; trimit acolo o echipă în două ore...

Aruncă o privire spre pendula de pe perete, pentru a se asi gura că nu este prea optimist şi, satisfăcut, dădu peste cap res tul de whisky. Kent ascultă plin de invidie sunetul înghițiturii.

Îi era sete, dar nu mai voia să bea apă.

— Dar servitorii?

— Nu-ți face griji, o să-i caute oamenii mei. Dacă sunt morți, oricum nu mai are nici o importanță, spuse Wang cinic, sau poate filozofic; din vocea lui nu se putea deduce. Şi dacă sunt vii, vor fi atât de fericiți să îi vadă pe oamenii mei, încât vor face exact ce li se spune. Cunoşti centrul comercial Campbell?

— Am să-l găsesc. E în Kuala Lumpur?

— E lângă cinematograful Odeon. Lasă-ți maşina în subso lul centrului şi mergi la acele fast-food în aer liber. Dacă nu te aştept acolo, caută un fast-food numit Yew Ah Tong, rosti Kent şi aşteptă, dar Kent nu spuse nimic. Ai înțeles numele?

— Yew Ah Tong, repetă Kent.

— Bine. Bee-hoon-u\prăjit de acolo e faimos.

Bee-hoon-ul prăjit era ultimul lucru la care se gândea Kent 15 Kent nu avea destulă poftă de mâncare pentru a verifica părerea lui Wang despre bee-hoon-u\de la Yew Ah Tong, dar comandă, pentru, a nu da nimic de bănuit, o ceaşcă de sake.

Noaptea era mai apăsătoare şi mai umedă decât ar fi fost normal; în aer plutea parcă presimțirea unei furtuni, dar nimeni nu îşi făcea astfel de griji. Erau mulți oameni, dar nu şi Wang Soon; soția lui numărul trei l-a reținut probabil mai mult decât anticipase el. Kent alese o masă de la margine şi îşi înfipse bețele în bee-hoon-vX încă neatins. Dar tot nu mânca. Stătea incomod la masa de nuiele împletite, cu picioarele sale lungi strânse deloc confortabil sub scaun. Ah Tong nu şi-a cerut scuze pentru lipsa de confort – în acest loc nu existau compromisuri pentru europeni – dar zgomotul, luminile şi mirosurile amestecate de mâncare chinezească gătită în aer liber îi dădeau o senzație deplasată de siguranță. Cum nimeni nu dorea să împartă cu el masa' micuță, Kent stătea singur. Se părea că bucătarul chinez avea rețineri în prezența unei fețe-palide cu înfățişare nu foarte sănătoasă.

Mai avea un sfert din paharul cu bere Anchor nu prea rece, când Wang se aşeză pe scaunul de lemn de lângă el. Pentru un bărbat bine clădit cum era el, se mişca destul de grațios. Nu era condiția fizică, ci o atitudine de autoconservare. Ca aproape toți chinezii din jur, purta o cămaşă multicoloră,

descheiată la gât, atîmînd peste pantalonii negri. Wang nu venise singur.

Prietenii lui, nişte tineri care treceau neobservați datorită atitudinii pe jumătate adormite, ca a tuturor celor care mâncau, stăteau la mesele din jur, gata să-l apere pe stăpânul lor.

— În trecut, Ah Tong a lucrat pentru mine, aşa că poți să te linişteşti.

Nu specificase ce muncă a făcut Ah Tong pentru el, dar judecând după cei cincizeci şi cinci de ani ai bărbatului şi după felul cum mesteca în cazanul clocotind – "măcelărie" nu ar fi fost departe de adevăr. Wang se uită o clipă la farfuria neatinsă a lui Kent, după care dădu din cap şi zâmbi trist. Înțelegea.

— Bee-hoon-ul nu e pe gtistul tău?

Nu aşteptă nici un răspuns – nici nu voia vreunul – şi începu să mănânce din supa sa subțire de pui. Nu îi era foame, ci voia doar să fie politicos. Însă nu bău bere; această băutură îi stîmea lui Wang o hernie veche. Ah Tong avea leac pentru el:

Fără să i se ceară, aşeză lângă farfuria lui Wang un pahar cu un lichid auriu închis. Wang bău din pahar şi ascultă povestea lui Kent Chinezul întinse mâna după fotografii şi, așezându-și pe la mijlocul nasului o pereche de ochelari făcuți în Marea Blitanie, le studie din mai multe unghiuri. După câteva clipe, i le dădu înapoi lui Kent.

— N-a omorât-o pe Bedah doar pentru atât Kent înălță din umeri. Era de acord; de altfel, ce ar mai fi căutat fotografiile în buzunarul lui? Avusese destul timp să se gândească în drum de la Port Dickson la Kuala Lumpur. Privi iarăşi fotografiile; ridică ochii abia când Wang arătă cu lingura spre imaginea cu teroriştii morți şi cu grupul de ucigaşi şi zise pe un ton nepăsător:

— Cel din dreapta e Fylough. Cred că eşti de acord că celălalt e Kenning.

Englezul se uită la fotografie cu interes renăscut Chipul era uşor încețoşat – film prost, prea mult soare, aparat ieftin – dar se vedea suficient de bine.

— Cine era? Am auzit de el, dar până acum nu a dovedit a avea vreun rol important Wang continua să soarbă din supa lui Ah Tong. Nu îşi ridică privirea din farfurie.

— El şi cu Kenning jucau un fel de comedie deloc amuzantă, îşi creaseră o reputație interesantă în regiunea Johor, prin Cha'ah şi Labis. Îşi conduceau propriul circ: oameni infiltrați, unități de tip SAS în circuit închis înainte ca SAS să aibă vreo organizație. Făceau toate astea şi ceva în plus: căutau în junglă tovarăşi mai puțin îndrăzneți, comunişti mai puțin aventurieri.

Când Wang pomeni de SAS, Kent îngustă ochii. Poate că nu însemna

nimic; poate era doar o analogie de-a lui Wang, dar era o conexiune interesantă.

— Ai auzit vreodată de un tip pe nume Dean, un caporal SAS care era cu ăştia doi pe atunci? Întrebă el precaut.

Wang mai luă o gură de medicament din pahar, strânse din buze şi se gândi o clipă.

— Dean? Repetă el, după care clătină din cap. Nu, pe atunci nu. Dar am cunoscut nu un caporal, ci un maior Dean, la Hereford, când am fost la o reciclare acum câțiva ani., Informația lui Wang nu îi folosea la nimic. Era doar o coincidență.

— Ăsta cine-i? Zise el şi-i arătă fotografia unui bărbat.

Wang aruncă o privire scurtă, după care începu să admire lichidul din paharul său.

— E un tip foarte interesant rosti el, Jimmy Morgan. Era sergent OSPC. Asta însemna, în zilele acelea, că are sub comandă ceea ce se numea "cercul poliției"; în cazul lui – o suprafață mare cam cât Surrey. Se pricepea foarte bine la meseria lui. A fost propus pentru avansare, cel puțin comisar.

— Şi ce s-a întâmplat cu el? Din câte se pare, n-a reuşit în poliție.

— Aşa e. A plecat din poliție la MI6.

— Nu a fost cam brusc? Întrebă Kent ridicând o sprânceană.

Asta a fost în 1953?

Wang zâmbi. Dintele de aur (banii pentru înmormântare ai chinezilor) prinse o rază de lumină şi străluci ca vitrina unui bijutier într-o seară umedă de iarnă. Dar nu dădu nici o replică.

Totuşi, tăcerea nu dură mult.

— Morgan a apărut dintr-o dată la Hong Kong, aşa am auzit.

Chinezul adăugase ultimele trei cuvinte ca răspuns la privirea sceptică a lui Kent.

— Şi, înainte să mă întrebi, continuă el, îți spun că n-am idee de ce s-a dus învârtindu-se acolo, cum spuneți voi în Anglia!

Dacă Wang a crezut că bună lui cunoaştere a zicalelor englezeşti îl va descuraja pe Kent, s-a înşelat Dar şi-a dat seama imediat 7 — Şi mă vei întreba dacă ştiu unde se află acum?

Kent reuşi un zâmbet chinuit.

— Aşa cum am spus, răspunse Wang fără a aştepta să fie întrebat, e la MI6. Şi acum e tot acolo.

— Hai, surprinde-mă, îl invită Kent.

Aurul din gura lui Wang sclipi din nou.

— C, spuse el.

— Poftim?.

— Directorul Serviciului C.

Englezul se uită câteva secunde la dintele lui Wang, după care luă paharul de pe masă şi bău ultimele picături de bere.

— Pot să schimb subiectul? Zise el.

— Te rog.

— Ce zici de Bedah?

Pe chipul inexpresiv al lui Wang nu tresări nimic.

— Trebuie muşamalizat totul. Vom aranja un accident. Nu poți să ai încredere într-o femeie că poate curăța un pistol fără să-şi zboare creierii!.

— Atâta tot?

— Nu pot să fac publicitate în jurul unui caz cu chinezi şi europeni, din care a rezultat moartea unui ofițer al Ramurii Speciale. Accidente se întâmplă mereu.

Kent continua să privească fix spre fața chinezului. Nu mai avea nimic de spus. Wang închisese dosarul lui Bedah. Ochii lui Wang, abia vizibili în crăpăturile înguste ale pleoapelor, îl studiau atent pe englez.

— Spune-mi, de ce ar fi omorât-o pe copilă dacă n-ar fi auzit ceva ce nu trebuia să audă? Sau dacă n-a văzut...

— Doamne! Şopti Kent printre dinți. Dacă n-a văzut.. Goh Peng.

Trăsăturile i se schimonosiră într-o expresie chinuită; îşi aminti strigătul ei şi gaura din ceafă. Îşi duse inconştient degetul la ceafă; locul era încă umflat şi dureros.

— Cine e Goh Peng? Întrebă Wang fără grabă.

— Al treilea secretar, Ambasada Chineză, Londra Cred că l-am zărit înainte de a leşina — - Nu eşti sigur?

— A fost o fracțiune de secundă, o imagine...

— ■ în situația asta, toți arătăm la fel. Se poate verifica la Londra dacă Goh Peng al tău e în deplasare la Kuala Lumpur sau în concediu. Am să vorbesc la Imigrare. Mă întreb ce face aici. Te urmăreşte, e clar, dar... ar fi trebuit să îți dai seama nu crezi? La Londra ai fi observat imediat dacă te urmăreşte cineva nu?

Kent privi spre chipul nezîmbitor al lui Wang. Nu îşi putea ascunde expresia vinovată. Nici nu se gândise la aşa ceva, nu-i trecuse prin cap. Nu se uitase în urmă nici măcar o dată... "O, Doamne! Ce idiot eşti, Kent! Îi urmărim,

nu? Cum dracu' de nu ți-a dat prin minte că şi ei fac acelaşi lucru? Auzi, îi urmărim... îi urmăresc! Prostule, tâmpitule, ticălos iresponsabil!" Wang îl scoase din acest monolog care amenința să nu se mai termine niciodată.

— Nu e nimic grav, nu mai contează acum, când ştim.

"Nu mai contează?" Kent nu terminase ce avea să-şi reproşeze. "Sigur că nu e grav. Doar un glonț în ceafa unei zâne frumoase şi fericite căreia nu i-a plăcut s-o facă în mare, pentru că a înghițit prea multă apă, şi care a vrut s-o facă aşa cum trebuie într-o cameră cu lumină slabă, pe un pat moale, pe cearşafuri.

Nu, domnule Wang, nu e grav deloc..." — Ai ajuns la mine prin comisarul Chan Moi de la Arhivele Poliției? Continuă Wang fără să-şi facă griji cu privire la conştiința lui Kent şi fără să aştepte răspunsul lui. Nu ți-a dat Bedah numărul?

— Nu.

— I-ai spus lui Chan Moi că Bedah a fost omorâtă?

— Nu. Te gândești la ce mă gândesc şi eu?

Wang pocni din degete spre Ah Tong şi-i arătă farfuria goală.

— Nu vrei şi tu din medicamentul ăsta, David? Se pare că ți-ar prinde mult mai bine decât aia zise el arătând cu bărbia spre paharul gol de bere.

Fără să aştepte încuviințarea lui Kent, ridică spre Ah Tong două degete că dinții unui şarpe.

— La ce te gândești?

— - E puțin ciudat că Chan Moi nu m-a întrebat de ce nu mă poate pune Bedah în contact cu dumneata Wang îşi coborî capul aproape la nivelul mesei şi studie cele două pahare pe care le adusese Ah Tong. Parcă ar fi vrut să se asigure dacă în vreun pahar e mai mult decât în celălalt Mulțumit de ce văzuse, împinse un pahar spre Kent, apoi îl luă pe celălalt şi îl duse la buze. Dar nu bău din el.

— Cineva trebuie să îi fi îndrumat la Port Dickson pe prietenii tăi chinezi. E limpede că te-au urmărit de la Kuala Lumpur, dar ştiau unde te duci; ştiau că îl vei vizita pe inche Togom, aşa că nu au fost nevoiți să te urmărească în adevăratul sens al cuvântului. Dacă ar fi fost aşa Bedah şi-ar fi dat seama, e bună la chestii din astea Cunoaşte – cunoştea, se corectă el şi sorbi din pahar – jocul prea bine. Dar nu se aştepta să fie urmărită de la Johor; de aceea şi-a permis să se relaxeze. Voi avea o mică discuție cu comisarul Chan Moi.

Vorbise de parcă Nancy Chan era programată pentru următoarea baie, dar Wang nu ar fi acceptat, mai mult decât atât.

Chinezul schimbă subiectul: ■ — Lucrurile tale au fost mutate de la Equatorial. Te-am dus la Hilton, unde eşti mai în siguranță. Acolo pot să am grijă de tine. Depistăm eventualii urmăritori de la un kilometru. Dar, zise Wang privindu-l direct în ochi, nu mai ai cine ştie ce de făcut aici, nu? Cred că va trebui să te întorci şi să vorbeşti cu domnul C, Jimmy Morgan, şi să vezi dacă te poate ajuta cu ve rigile care-ți lipsesc. Şi, bineînțeles, domnul Fylough. Trebuie să fie pe undeva, pe acolo, aşteptând să te lumineze cu privire la ciudatele noastre obiceiuri chinezeşti de a amputa mâini!

Kent privi zâmbetul larg al lui Wang fără nici o expresie. Pe Wang nu-l deranja. Înecă strălucirea dintelui său cu o gură de coniac şi adăugă:

— Cel puțin nu ți-ai pierdut vremea cu noi. Se pare că Togom le-a arătat mai demult chinezilor direcția cea bună şi acum a făcut acelaşi lucru cu tine. Fylough îți va spune ce s-a întâmplat în timpul operațiunii aceleia; probabil că îți vei găsi toți noii tăi prieteni în sufrageria lui, discutând despre operațiune la un pahar de vişinată.

Kent nu împărtăşea veselia lui Wang. Tot nu zâmbi, dar ridică din umeri. II ajungeau toate din urmă şi era groaznic de obosit Se vedea Wang îi cercetă chipul şi-i spuse'cu milă în glas:

— Du-te şi trage un somn bun, David. Lucrurile tale sunt la Hilton, la camera 382. Dă-mi cheile de la maşină, trebuie să o îndepărtez. Probabil a fost înregistrată şi i s-au trimis datele la toate posturile de poliție, aşa că va trebui să-i schimbi numărul şi culoarea Nu-ți fă griji, îți fac rost de un taxi. Încă un lucru, David...

Kent îşi goli paharul de coniac dintr-o înghițitură, dar nu îl ajută cu nimic.

— Cee?.

— Cum ai spus că îl cheamă pe polițistul acela din Ponțian?

— Abidin. Comisar.

— Abidin?

— Da De ce?

Wang îşi termină băutura şi se ridică în picioare.

— Nimic pentru care să-ți faci griji, îl linişti el şi pocni din deget spre tinerii săi însoțitori. Găsiți un taxi pentru Kent. Şi, David, ai grijă şi dormi bine. Am să-ți las un mesaj dacă apare ceva Noapte bună. Kent opri taxiul la poalele pantei ce ducea spre hotel, plăti şoferul şi parcurse pe jos tot restul drumului. De undeva, de la distanță, se auzi pentru o secumdă ritmul unei melodii disco.

Probabil că cineva deschisese uşa şi ieşise să îşi liniştească urechile

torturate. Merse mai departe şi încercă să îşi şteargă din minte imaginea lui Bedah – excitată, nerăbdătoare, aruncînduse îl el fără nici o reținere. Era o imagine greu de uitat.

Îşi căută cheia şi luă liftul până la ultimul etaj. Mai fusese o dată aici. Se opri la bar, bău un coniac mare eu sifon şi mai luă unul cu el în sala de masaj, o încăpere prost luminată. Degeaba Maseuza goală îl lăsa rece; mâinile şi degetele ei nu îl ajutau cu nimic. Plecă în camera lui, se dezbrăcă şi se întinse pe pat, urmărind imaginile care îi apăreau fantomatic în fața ochilor. Totuşi, nu aşa trebuia să se termine această noapte.

În drum spre casă, Wang trecu pe la "magazinul" lui. Ridică receptorul. La Londra era ora cinci după-amiaza.

— Bună, Woody, spuse el.

— Cum merge? Întrebă Evelyn Woodhouse.

— Perfect, conform planului, răspunse Wang. Cred că ştie pe cine caută acum şi mai cred că ar fi bine să îl chemi acasă.

— Corect. Şi fata lui Fylough? Poți să i-o arunci în brațe?

— Las' pe mine.

— OK. Mulțumesc.

— E plăcerea mea Woody.

16 Kent se trezi a doua zi dimineață la ora zece şi jumătate, cu o durere de cap sfâșietoare. Luă micul dejun în cameră: un pahar de suc proaspăt de mango, o cană de cafea şi două pastile paracetamol. Durerea de cap supraviețui şi după "masă", dar Kent se simțea totuşi mai bine. Îşi termină cafeaua, aprinse prima țigară din zi, după care trase telefonul la marginea mesei şi ceru un ton cu oraşul.

Formă numărul, trimise un fum spre tavan şi aşteptă. Sunase de cel puțin zece ori când la capătul celălalt al firului răspunse o voce somnoroasă.

— Mithers-Wayne.

— Dickie? Sunt eu, David Kent.

— Unde eşti?

— La Kuala Lumpur.

— Ai idee cât e ceasul?

— Unsprezece şi un sfert, spuse Kent după ce se uită la ceasul de la mina.

— Pe dracu'! E ora trei fix! Dimineața, pricepi? Afară plouă, iar eu dormeam buştean. Pentru binele tău, sper să fie ceva vital, se răsti Mithers-Wayne, care era acum perfect treaz. Ce naiba ai de spus de nu poate aştepta

până dimineață?

Kent își turnă în ceașcă ultimele rămășițe de cafea, strivi în scrumieră țigara și aprinse încă una. Legătura telefonică era perfectă; dacă n-ar fi fost decalajul de fus orar, ai fi crezut că Mithers-Wayne se află în camera de alături.

— Ascultă-mă. Când te trezești, suni la Portland Place și ceri să vorbești cu Goh Peng. Să nu accepți să fii refuzat.

Obligă-i să spună că nu e acolo; zi-le că e o cerere oficială.

Dacă nu e nici la..

Când ajunse la urechea lui Kent, explicația lui MithersWayne era de mult începută.

— ... nevoie să trec prin toate astea. Nu e aici, e plecat în concediu. N-ai primit mesajul?

— Ce mesaj?

— Te-a urmărit, e în Malaezia. Pașaport fals, nas fals și tot ce vrei. Dar nu a trecut neobservat. Ofițerul de serviciu știa că mă interesează chinezoii și mi-a strecurat un bilețel sub farfurie.

— Zici că mi-ai trimis un mesaj?

— L-am sunat pe directorașul ăla al tău și i-am spus să te anunțe că ai companie și cine anume, e această companie..., zise el și făcu o pauză. Nu ți-a spus?

— Nu. Dar, oricum, mersi, Dickie. Poți să te culci la loc.

Faptul că Woodhouse nu i-a transmis avertismentul lui Mithers-Wayne nu îl mira cu adevărat Poate că nu l-a considerat important. Bedah însă ar fi fost probabil de altă părere.

Kent își aprinse o a treia țigară și suflă fumul pe deasupra mesei. Avea un gust amar în gură. Se uită atent la mucul țigării; nu era din cauza lui.

Atunci se hotărî; nu fusese greu să decidă. Nu avea rost să mai rămână în Malaezia Vizita la caporalul Togom mai risipise puțin ceața, dar numai puțin; nu destul pentru a clarifica trei crime din Marea Britanie. Dar avea două nume, din care unul era Fylough. El trebuia să știe despre ce e vorba; asta dacă mai avea gură și mâini. Și, mai ales, Morgan: domnul MI6 în persoană! De ce renunțase la un post înalt în Poliția Malaieză pentru un viitor nesigur la Serviciile Secrete și dintre toate locurile posibile, tocmai la Hong Kong? Kent se lăsă pe spate în scaun și privi spre tavan. Sunetul telefonului îl salvă de la efortul de a trage vreo concluzie.

— David? Se auzi vocea lui Wang. Nu credeam că te mai găsesc pe o zi însorită ca asta! Trimit o mașină să te ia; ajunge cam într-un sfert de oră. Am

ceva interesant să-ți arăt.

Chinezul închise telefonul fără să aştepte încuviințarea lui Kent. Acesta nu spusese nici un cuvânt de la început până la sfârşit; nici măcar "bună". Wang îl întâmpină cu ceea ce pentru Kent era obişnuitul lui zâmbet plat. Fondurile pentru înmormântare – dintele de aur strălucea sub fluorurile Colgate aplicate mai devreme, dar ochii erau aproape invizibili în spatele crăpăturilor lor.

— Adu o cafea domnului Kent, spuse el curierului. Şi încă una pentru mine.

— Nu, mulțumesc, refuză Kent repede.

Era sătul de cafeaua de la Hilton, un lichid ciudat, călduț.

— Atunci una singură, pentru mine. Hai să vezi ce a sosit azi-noapte.

II conduse pe Kent de-a lungul unui coridor îngust, fără ferestre. La o uşă stătea un chinez tânăr cu mânecile suflecate şi cu un Browning de calibrul 9 mm care ieşi la iveală când posesorul lui se dădu la o parte ca să facă loc celor doi.

Camera era întunecoasă şi complet goală: nici mobilă, nici ferestre, nimic. Singurul bec pierdut undeva pe tavanul înalt a fost aprins abia la intrarea lor. Totuşi, încăperea nu era goală.

Într-un colț era chircit un bărbat masiv, musculos dar aproape gras. Bedah l-ar fi recunoscut Se lăsase pe vine şi împingea cu spatele în perete de parcă în felul acesta s-ar fi simțit mai apărat. Era complet dezbrăcat. Stătea cu capul plecat şi, după felul în care îşi presa genunchii în piept, părea să sufere de.

Dureri groaznice de burtă. Într-o adâncitură a podelei de beton, chiar sub picioarele lui, se strânsese un lichid roziu.

— Îl chema Lau Boon, spuse Wang privind la silueta ghemuită ca la un cartof din grădină. Cel puțin aşa s-a prezentat.

— De ce "îl chema"? Întrebă Kent naiv. Acum cum îl cheamă?

— 7 în nici un fel, replică Wang. E doar un număr în registru.

E un om mort.

Pe chipul lui Wang nu se reflectă nimic.

— A venit din China ca să trăiască aici, aşa spune el, reluă Wang, Ridică-te, mortule! Strigă el în chineză urmărind fața lui Kent, în timp ce bărbatul se ridică încet.

Nu reuşi să se îndrepte şi se opri la jumătatea mişcării, sprijinindu-se cu fesele de perete, ca să nu cadă. Se uită în ochii lui Wang cu o privire în care se

citea durere şi îşi încercui burtă cu braţele. O bătaie în uşă le distrase atenţia pentru o clipă; Wang deschise uşa şi luă ceaşca de cafea densă, dulce. Sorbi întâi puţin, ca să vadă dacă e bună, şi se uită la prizonierul său. Părea mai interesat de calitatea cafelei decât de starea bărbatului de pe podea.

— Ce-a făcut? Întrebă el încercând să pară detaşat.

Vocea lui se reverberă între pereţi. Singurul sunet din camera mică era sorbitul satisfăcut al lui Wang.

— Mă mir că nu îl recunoşti, răspunse Wang fără nici cea mai mică urmă de sarcasm. Uită-te la mine, gunoiule! Se răsti el, apoi privi întrebător spre Kent Englezul înălţă sprâncenele, dar nu-şi dezlipi privirea de la bărbatul din colţ. Faţa chinezului nu avea nimic ciudat, cu excepţia culorii, Un galben-gri nenatural. Venea dinăuntru, dintr-o suferinţă sfâşietoare, de moarte, de parcă măruntaiele i-ar fi fost trase afară prin buric şi băgate înapoi prin anus. Stătea cu ochii închişi, dar auzea ce se discuta şi înţelegea.

— Te-a urmărit ieri toată ziua. A fost la Johor şi apoi te-a urmărit la Port Dickson. E unul din cei care au omorât-o pe Bedah.

Kent studie bărbatul cu interes. În curând va afla totul, dar deocamdată nu putea înţelege cu nici un chip cum a reuşit Wang în câteva ore – ore de somn. – Să descopere o pistă, să găsească banda şi să asculte mărturia celui din colţ. Reuşi cu greu să păstreze tonul placid şi fără emoţie al lui Wang.

— Poliţistul pe care l-ai cunoscut la Ponţian, Abidin, te-a urmărit la ieşirea din satul lui Togom cu maşina lui Land Rover. Când ai luat-o la stingă, spre Muar, el a luat-o în cealaltă direcţie, spre Ponţian. A văzut o maşină parcată pe marginea şoselei. Era a lui..., explică Wang arătând cu privirea spre chinezul aplecat. Abidin n-a reuşit să vadă cine e în maşină, pentru că geamurile erau fumurii, dar când s-a uitat din curiozitate peste umăr, a văzut că porneşte în urma voastră. I-a luat numărul, pentru orice eventualitate. Am vorbit cu el la telefon după ce ne-am despărţit aseară, să văd dacă are idee de ce ar fi putut să fie omorâtă Bedah. Nu ştia, dar mi-a spus despre maşină...

Wang se opri şi privi spre chinezul bolnav care, nemaiputând să îşi menţină poziţia sprijinit de perete, a alunecat până la podea. Se ghemui în baltă de apă roz care i se scurgea din gură şi se strădui să-şi păstreze echilibrul.

— Să mergem în biroul meu. Dacă ai vreo întrebare pentru el, scrie-o pe-o hârtie şi lasă-i-o medicului.

— Medic? Făcu Kent.

Englezul se lăsă condus pe coridor. Cineva stinse lumina în urma lor.

Bolnavul se simțea probabil mai bine singur, în întuneric.

În timp ce înaintau pe coridor, Wang răspunse la întrebarea lui Kent.

— Da, medic, zise el, şi-a luat diplomă la Londra, la unul din spitalele univesitare pe care le aveți voi acolo. E mult mai eficient decât vechii noştri bătăuşi. Are arta de a pune întrebări cu bisturiul în mina. Nu poți să foloseşti forța cu teroriştii moderni, continuă el cu o notă de tristețe în voce. Am investit mult în educație. În zilele noastre, totul trebuie făcut delicat; durerea trebuie indusă fără nici un pic din plăcerea care vine de obicei o dată cu ea. Probabil că tipul pe care tocmai l-am lăsat în cameră ți-ar spune mai multe despre asta. Dar n-are nici o importanță. Va muri, bineînțeles, dar nu înainte de a ne spune totul.

Wang deschise uşa biroului său şi privi spre soarele orbitor care pătrundea prin fereastra îngustă, dar care nu avea nici un efect în fața instalației de aer condiționat — Dar să ne întoarcem la întrebarea ta. Maşina era pe numele lui. Tipul a fost de mare ajutor, e o legătură cu spionajul chinez, ştii...

Wang ştia că David Kent nu ştie, dar nici nu îi dădu vreo explicație. Nu îi spuse lui Kent că îi datora un seriviciu pentru că l-a condus spre o celulă chineză care opera cât se poate de eficient în capitala malaeziană. Wang era perfect mulțumit de ce obținuse. Şi era aproape mulțumit de ce dăduse în schimb: o polițistă malaieză ucisă; Bedah binte Ariffin 3D o rețea de spionaj străină.

— ŞiGohPeng?

— Nu ştie prea multe despre el, replică Wang. El doar se supunea unor ordine.

— Ale cui? ' — Ale directorului pieții. Care, din întâmplare, este directorul băncii Chan Toh Wen. Goh Peng al tău a dispărut Va pleca din Kuala Lumpur imediat ce va afla că unul din oamenii săi a fost prins. Nu e o afacere rea. Nu face ca un diplomat chinez în vacanță, chiar pretinzând că e altcineva, să fie prins într-o chestie de spionaj. Va trebui să negociem foarte atent cu el. Au fost trei; ăsta de aici era gorilă, cel care a învinețit-O pe Bedah la ceafă, pe spate şi pe coapse. Am mai avut unul dimineață, altă mâncare de peşte. Un tâmpit încrucişat I-am oferit un mic dejun grozav, dar nu l-a ținut stomacul, zise el fără să zâmbească.

Păcat, aproape îl vindecasem de privirea aceea încrucişată. T Kent înălță o sprânceană; nu găsea nimic să spună.

— A dat colțul când l-am scăpat o clipă din ochi. Stăteam la o şuetă şi

vorbeam despre porcăriile pe care i le-au făcut lui Bedah când, deodată, l-a apucat o tuse scârboasa şi a crăpat.

Dar cred că s-a bucurat că scapă de noi., Wang vorbea fără pic de emoție; parcă ar fi povestit cum ies paiele din ursulețul stricat al fetiței sale. Oamenii Ca Wang Peng Soon erau cei care purtau poveri, le purtau dintotdeauna.

Wang nu-şi strica somnul făcându-și griji pentru lucruri din acestea. Era în joc de prea mult timp ca să-i mai pese de moarte.

— Dar să ne întoarcem la ce-ți spuneam despre Lau Boon, continuă Wang. După ce vomită şi după ce îşi goleşte mațele, va fi în stare să ne vorbească din nou. Vrei să îl întrebi ceva anume?

Kent dădu din cap. Bănuia care va fi răspunsul încă înainte de a pune întrebarea.

— În bungalow-u\de la Port Dickson, Goh Peng mi-a umblat prin buzunare. A găsit pistolul pe care mi l-ai dat şi i-a luat încărcătorul. Întreabă-l de ce nu a luat şi fotografiile, doar a avut timp destul.

Wang nu se arăta uimit şi nici nu stătu pe gânduri.

— A fost întrebat. Gof Peng a găsit fotografiile, i le-a arătat lui Bedah şi a întrebat-o dacă ştie cine sunt englezii. Când i-a spus că nu ştie, le-a băgat în portofel.

Wang îşi strânse buzele. Era pentru prima dată când Kent îl vedea afișând şi altă expresie decât cea obişnuită, rece.

— Apoi, desigur, reluă Wang, s-a asigurat că femeia spune adevărul.

— De ce au omorât-o?

— Cel gras spune că Goh Peng a omorât-o. A făcut-o, zice el, ca s-o protejeze pe Chan Moi – Nancy a ta. I-au scăpat numele în fața ei, printre altele.

— Bedah vorbea chineza?

— Bedah a noastră era o fată deşteaptă. Am discutat cu Nancy. Mi s-a părut şi mie curios că nu a întrebat de Bedah când ai sunat-o. Şi am avut dreptate.

— O localnică să lucreze pentru nişte criminali chinezi! Cu ce-o aveau la mina?

— Te-ai întâlnit şi tu cu probleme ca asta în Hong Kong? Îl întrebă el sincer interesat Kent confirmă printr-o înclinare a capului şi întrebă:

— Rude?

— E uimitor cum reuşesc familiile chineze să lege între ele toate zonele Orientului. Unchiul de-al doilea, fratele vărului mătuşii – toți sunt de-un sânge, toți stau la masă mare la nunți.

Dar nu era cazul lui Chan Moi. Era întreținuta celui încrucişat; ce idioată!

Dacă s-ar fi aflat afară, ar fi scuipat ea să-şi arate dispreţul faţă de prostia ei.

— Şi sper, David, că n-ai să mă întrebi cât timp va sta la în 162 chisoare!

Kent nu zâmbi. Trăise destulă vreme printre chinezi ca să ştie despre ce vorbeşte Wang. Nancy nu va fi închisă. Era moartă, nu mai există Aşa că nu întrebă nimic. Dar, din curiozitate, spuse pe un ton nepăsător:

— Amicul tău din celulă... Nu te-ai gândit să îl oferi la schimb?

— Să-l schimb cu ce? Zise Wang trântindu-se în scaun, cu un pachet de Rothmans în mina. Nu au pe nimeni pentru schimb, ei nu iau prizonieri. Dacă vreunul dintre-ai noştri face vreo prostie, e măcelărit Nu mai auzim niciodată de el. I se scot ochii şi este dat prin maşina de came.

— Aşa cum faci tu cu amantul ăla? Întrebă Kent şi aprinse ţigara lui Wang.

Chinezul nu răspunse; trase adânc din ţigară şi apoi spuse: ;

— Iei cina cu mine diseară? Un fel de petrecere de rămas bun. Numai noi doi.

— Cine spune că plec?

— M-a sunat Woody. Consideră că nu mai ai nimic de făcut aici.

— Ciudat; mie nu mi-a spus nimic.

— O să-ţi spună. Trec diseară pe la tine. Băutura o plăteşti tu, la Hilton, iar eu fac cinste cu masa — Abia aştept, rosti Kent fără entuziasm.

16317 Restaurantul Coq d'Or din Jălan Ampang era o clădire veche, masivă, o rămăşiţă a zilelor regimului colonial. Clădirea chinezească, din secolul al XlX-lea, a fost transformată în restaurant la începutul anilor '60, pentru marea comunitate europeană, constituită în principal din cultivatori de cauciuc. Pe atunci era un restaurant cunoscut; acum, cu malaezienii prosperi, era şi mai cunoscut Dar cei mai mulţi clienţi erau chinezi foarte bogaţi. Coq d'Or nu s-a schimbat o dată cu timpurile.

Mâncarea era excepţională, serviciile – ireproşabile; era genul de restaurant în care primeşti ce plăteşti.

Wang şi Kent s-au aşezat la o masă de pe terasă. Aici se simţea adevăratul Orient: aerul puţin greu, încărcat de miresme, cerul fără nori al nopţii. Dar nu pentru sentimentul Orientului alesese Wang acest loc. De aici se putea supraveghea parcarea mare, stâlpii masivi de beton, păziţi de leii chinezeşti care priveau împietrit spre intrare, şi traficul nesfârşit de pe Ampang

Road. Wang îşi putea vedea uşor maşina modestă şi şoferul ghemuit pe bancheta din spate, supravegheat şi el dintr-o maşină la fel de modestă în care se aflau trei tineri chinezi înarmați cu pistoale H & K. Wang avea o obsesie referitoare la supra viețuire. De asemenea, Wang putea vedea toate persoanele care urcă treptele restaurantului.

Dar Kent o văzu primul. Îşi aprinse o țigară şi aruncă chibri tul într-o scrumieră mare de porțelan chinezesc. Întoarse capul să o vadă mai bine. Femeia stătea pe ultima treaptă a scărilor, așteptând parcă pe cineva. Era înaltă, cu un păr negru care îi accentua, chiar şi de la distanță şi în lumina slabă, trăsăturile. Frumoase, dar palide. Probabil că nu iubea soarele. Era îmbră cată într-o rochie de sifon portocaliu strălucitor şi zâmbea. Lui Kent i se părea că vede o reclamă la un produs extrem de înțe resant — Hilary West, spuse Wang, care o privea pe deasupra len tilelor. Lucrează la o firmă de avocatură din Kuala Lumpur, are buletin roşu.

— Asta ce înseamnă?

— Că e rezident permanent, dar nu şi cetățean; dacă nu se poartă frumos sau dacă supără autoritățile, poate fi alungată. E aici de şase ani, deci nu cred că ar mai face vreun lucru pros tesc...

— Îi aveți la mâna pe toți străinii din țară?

— Numai pe cei frumoşi. Hai să mâncăm. Kent nu avea poftă de mâncare. Nu luase în tragic moartea lui Bedah. Regretul şi tristețea erau emoții superficiale, de care se putea scăpa cu puțin efort. Ieri a fost ieri, astăzi e astăzi.

Lipsa poftei de mâncare nu avea nimic de-a face cu tristețea.

Cauza era alta. Hilary West stătea la masă, în partea cealaltă a terasei, şi mânca liniştită. Ea nu avea probleme cu poftă de mâncare.

Şi nici Wang. După o porție uriaşă de budincă de cireşe, se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi scoase ochelarii de pe nas.

Părea un Buddha supraalimentat. Wang aştepta ca David să re deschidă negocierile. Ştia ce va urma; se mira doar că englezul amina atât.

— Cum pot să fac cunoştință cu ea?

— Cu cine?

Kent îşi mişcă iarăşi ochii spre celălalt capăt al terasei şi dădu din cap. Wang nu avea nevoie să se întoarcă pentru a înțelege despre ce e vorba Zâmbi şi ochii i se făcură nevăzuți sub pleoapele mari.

— Poți să comiți o infracțiune, să intri la închisoare şi să o ceri drept avocat; o modalitate cam scumpă pentru a ajunge să siringi mâna unei femei;

căci nu cred că ai obține mai mult.

Hilary West e foarte greu abordabilă. E prea atrăgătoare. Mulți şi-au încercat norocul cu ea, dar puțini au ajuns să vadă răsăritul soarelui din dormitorul ei.

Kent n-avea chef să asculte poveşti despre dormitorul ei; interesul său era mult mai adânc. Înălță din umeri; cum să-i spui unui chinez bătrân şi cinic să te-ai îndrăgostit de o imagine? Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să vorbească despre ea.

— Are familie aici?

— Soțul ei...

"Soț? O, Doamne, nu!" — ... a fost transferat cam acum patru ani prin America de Sud. Hilary nu s-a dus cu el. Probabil că se terminase totul între ei înainte de despărțire. În ziua de azi, căsătoriile nu rezistă prea mult, aşa e? Cred că mariajul lor a durat cel mult doi ani.

Au divorțat.

— West e numele ei de fată?

— Nu, e numele lui. Nu ştiu cu ce nume s-a născut Eşti sigur că vrei să o cunoşti?

Kent nu spuse nimic.

— Îi vezi pe cei doi de la masa ei?

Englezul ştia despre ce e vorba, aşa că nu se uită. Fără să-şi dezlipească ochii de la Wang, dădu peste cap tot coniacul din pahar.

— Sunt vechi prieteni de-ai mei. Când te-ai dus să te speli pe mâini, i-am chemat să bea o cafea cu noi, pe terasă. Te superi? Femeia îi întinse lui Kent o mâna mică, dar fermă, şi îi oferi un. Zâmbet cu aceleaşi calități. De aproape, era şi mai frumoasă.

Dar în atitudinea ei nu se găsea nici o urmă de încântare. Poate că va apărea mai târziu.

— N-ai vrea să dansezi, Hilary? Zise Wang Peng Soon fără să se ridice de pe scaun şi fără să-şi pună paharul pe masă.

Hilary acceptă cu un zâmbet, dar Wang nu se mişcă nici acum.

— Te superi dacă îl deleg pe tânărul meu prieten din Anglia?

Are mai multă energie decât mine şi e un dansator foarte bun, adăugă el, iar Kent tresări. Îl invidiez. Ringul de dans era cam de dimensiunea unei farfurii întinse, iar orchestra era de fapt un cvartet de filipinezi. Muzica era foarte bună: lentă, senzuală, deloc zgomotoasă; părea să placă până şi peştilor tropicali din acvariul de lângă estradă. Şi lui Hilary îi plăcea. Se cuibări la

pieptul lui ca şi cum s-ar fi aflat amândoi într-un pat dublu. Totuşi, nu era nimic de natură sexuală, cel puțin din partea ei; pur şi simplu aşa dansa ea foxtrot:

Aproape nemişcată, mutându-și greutatea de pe un şold pe celălalt Keiit se întreba dacă partenera sa îi simte umflătura rigidă din pantaloni. Oricum, ea nu arăta că ar simți.

— Trebuie să înțeleg, rosti ea încet, fără să-şi ridice fața de pe pieptul lui, că ai venit aici să ne dai tuturor lecții de dans?

Deci avea simțul umorului. Kent îi simțea urechea foarte aproape de buzele lui; mirosul de Chanel îl făcea să se simtă ca un licean cu prima lui femeie. Dar se strădui să păstreze conversația între limitele uşoare şi banale pe care le impusese ea.

Până în momentul în care filipinezii au rămas fără răsuflare, Kent şi Hilary îşi programaseră restul serii, deşi nu era nevoie:

O făcuse deja Wang în locul lor.

■ — Pentru mine se apropie ora de culcare, zise el când cei doi se întoarseră la masa de pe terasă.

— Şi pentru noi, îl imitară ceilalți doi. Ai cu ce să ajungi acasă, Hilary?

— Ei, o să se descurce ea interveni Wang. Va avea David grijă; nu, David? O duci pe Hilary acasă?

Kent intră şi el în joc:

— Dacă vrea să meargă acasă. Vrei să mergi acasă, Hilary?

Era prima dată când îi spunea pe nume. Ea zâmbi şi se aşeză pe scaun, gest care putea fi interpretat drept răspuns. Kent îşi luă rămas bun de la Wang şi de la cei doi prieteni ai lui, după care se aşeză lângă ea.

— Ce joc e acesta al prietenului tău Wang?

Kent nu avu timp să îi spună ce joc era cel al prietenului său Wang. Cine ştie ce joc juca Wang? Nici Wang însuşi nu ştia; sau poate că da? A fost salvat de apariția chelnerului, care aducea o frapieră acoperită cu un şervet alb. O aşeză pe masă şi trase şervetul, de sub care se ivi un dop auriu îngropat în apă şi gheață. Chelnerul scoase dopul cu un gest de expert, lăsând să se audă doar un zgomot mic.

— Krug, anunță el mândru. Din '75. Vă transmit complimente din partea domnului Wang.

Turnă câte puțin în fiecare pahar, aşeză sticla la loc în frapieră şi, încă zâmbind, se întoarse la bar. Privirea lui Hilary nu se dezlipise de pe chipul lui Kent, care scoase un geamăt mic.

Hilary va strica tot farmecul şampaniei. Dar ea nu repetă întrebarea; se părea că şampania Krug '75 i-l alungase pe Wang din minte şi îi indusese altfel de gânduri.

Hilary era fericită; foarte fericită. De altfel, cine n-ar fi fost după un pahar cu şampanie de optzeci de lire? Dar fericirea lui Hilary era o iluzie, un joc; un joc murdar.

L-au adus pe David aici şi îi trec acum sub nas un fluture frumos. Ticăloşi fără principii!

Toți erau implicați: Wang, Peter, Jimmy Morgan, idiotul acela de Woodhouse şi, bineînțeles, Hilary West. Femeia îi zâmbi lui Kent pe deasupra cupei de şampanie. În alte circumstanțe, ar fi cedat şi acest lucru se vedea. Îi plăcea Kent, fenomen care o surprindea. Bărbatul acesta nu întruchipa idealul ei masculin; era prea sigur pe sine pentru gustul ei şi avea acea aroganță care vine din prea multe cuceriri făcute fără nici un efort. Aceasta fusese prima impresie. Dar Kent avea un chip blând şi ochi frumoşi; dincolo de ei era o minte chinuită, iar sub aroganță se afla un om care, deşi o ascundea, ar fi vrut enorm să îi placă. Totuşi, exista o diferență: ea nu era implicată din plăcere.

. Hilary intrase în acest joc cu ochii deschişi. Fiecare fată ar trebui să aibă un tată care să cunoască soluția la o nepotrivire conjugală adâncă. Ar fi pus-o în gardă cu privire la West, dacă un ticălos l-ar putea dibui pe un altul. Dar Hilary nu s-ar fi mirat să afle că în spatele plecării bruşte a lui Paddy West într-o gaură diplomatică numită Guatemala s-a aflat chiar tatăl ei.

Acesta era "tăticul", iar prietenii lui erau la fel. Până la urmă, a descurcat lucrurile, dar într-un fel care să-i convină lui.

"Ştiu exact ce anume te va face să uiți. Ia-ți concediu un an de zile. Apoi întâlnește-te cu prietenul ăsta al meu, care îți va da ceva interesant de făciit; ceva care să-ți scoată din minte băieții irlandezi..." Ceva interesant... Şi apoi un sfat cvasipărintesc:

"Tatăl tău crede că poți ține o mică sinecură pentru noi în Malaezia. Reprezinți legea, nu? Nici nu se putea mai bine.

Cum te descurci în chineză?" "Poftim?" "Nu-i nimic, o să aranjăm noi cumva în primul rând, ce

Ai zice să mergi la şcoală patru luni de zile? Avem un loc pentru care nu se dă concurs la un curs la Hereford, un curs al armatei.

Acolo vei cunoaşte oameni simpatici. Duri, dar simpatici. Apoi vom dori să te duci în china la universitatea Mingbo Wuhan, să înveți limba dar mai ales să fii văzută, să te integrezi în grupuri, să citeşti cărticica roşie..." "Cărticica

roşie nu mai există. Ei n-o mai citesc." "Mă rog, să citeşti cărticica ce culoare o avea ea acum. Şi vrem să fii recrutată de CELD. Vrem să devii spion chinez înainte de a te întoarce în Malaezia. Noi îi spunem joc dublu." "Toate astea sunt sugestiile tatei?" "Nu ți-a explicat?" Bineînțeles că nu îi explicase!

"Ce urât din partea lui!" Urât? Dar o voi face, ca să-i arăt eu ticălosului!

"Când vreți să încep?" Wang era ca un unchi bun, dar numai la suprafață. Ameste cui lui în afacerile urâte era o a doua natură; aşa fusese toată viața, o făcea din instinct "... Ai fost contactată, Hilary?" ' "Nu. Cred că voi fi cel mai inactiv spion din lume" "Nu dispera, te vor suna cât de curând. Dar am o treabă pentru tine..." "Tu?" "însărcinarea lui Peter. Ți-a spus de David Kent, aşa zice el.

Ştii despre ce este vorba Vrea să faci cunoştință cu el. Vei încerca să îl prinzi în cârlig, dar nu prea tare; destul cât să nu îți scape. Peter zice că nu e genul tău, aşa că nu vei avea probleme.

"Peter vorbeşte cam mult! Nu ştie absolut nimic despre «genul meu». Şi ce vrea să fac cu mieluşelul ăsta?" "Prietenii tăi de la Pekin îl urmăresc; vei primi instrucțiuni mai detaliate. Vor să îl întâlnești ca din întâmplare. Să nu-ți faci griji, aranjez eu să vă întâlniți mâine. Să pari naturală, aşa cum ai fi cu orice alt bărbat străin. După ce îl îmblânzești, încearcă să afli dacă... ăă... dacă a ajuns la vreo concluzie în timpul călătoriei în Malaezia. Spune-i cât de fascinată eşti de războiul junglei; încearcă să-l faci să vorbească despre el. Arată-te interesată, fii curioasă, dar nu forța nota. Spune-i că ai cunoscut pe cineva din vechea Poliție Malaieză şi vezi ce reacție are. Ai grijă, nu pomeni nici un nume, tipul nu e prost Dacă începeți să vorbiți despre oameni, va afişa mâna aceea încruntată şi va începe să se poarte iarăşi ca un polițist. Nu-i da motive să bănuiască faptul că ai fi mai mult decât un chip frumos şi lasă-i lui conducerea." "Am înțeles ideea Asta e tot?" "Nu chiar. O dată ce l-ai prins, stai cu el zi şi noapte, până ce ne aduce la uşa lui Peter. Oamenii lui Goh Peng vă vor urmări la tot pasul; dacă Kent dă greş, va trebui ca tu să îndeplineşti ultima parte a planului. Peter spune că ți-a explicat..." "Aşae. " "OK, deci când te duci la Londra aşteaptă să fii contactată.

Vor presupune că, până atunci, Kent îți va fi spus totul", zisese Wang zâmbind trist "Chinezii cred că englezii şi englezoaicele nu au secrete unul față de celălalt, cruar şi la scurt timp după ce s-au cunoscut... Ciudați oameni suntem, nu?" "De unde ştii că Pekinul-ul vrea să fiu cu tipul ăsta?" Wang o studiase pentru o clipă, apoi zâmbise din nou şi clătinase din cap. Nu îi răspunsese la întrebare, dar spusese:

"Sună la biroul tău şi zi-le că îți iei un mic concediu. Kent se întoarce mâine la Londra îți voi confirma ora şi zborul. Vei fi cu el. Îi voi spune lui Mohammed Salleh de la Subang să-ți facă rost de bilet şi să vă pună alături. Nu-ți fă griji, se pricepe la lucruri din astea; Kent nu va suspecta nimic. Apropo, anunță-l pe agentul de contact de la CELD că ai o rezervare provizorie pentru Londra, pe care ți-ai făcut-o cu câteva săptămâni în urmă. Întreabă-i dacă vor să călătoreşti în acelaşi avion cu Kent Vor spune că da; le plac coincidențele, chiar vor fi incîntati." "Pe cine contactez în Londra?" "Pe Peter. Nu încerca să le autodepăşeşti, fii naturală." Dintr-o dată, simți cum i se scurge toată energia. Şi Kent părea obosit, dar nu voia să se despartă de ea Nici Hilary nu voia O spusese fără să-şi dea seama; era cea mai naturală atitudine.

— Hai să luăm micul dejun la mine. Taxiul i-a dus până în Ukay HeighȚ. Apartamentul lui Hilary era la etajul al treilea. Panorama de la fereastră era spectaculoasă. După ce au mâncat ochiurile cu şuncă gătite de ea, s-au aşezat pe scaunele de pe balcon cu câte o ceaşcă de cafea cu gheață în mina. Luna aflată la crai nou pe un cer înstelat scălda oraşul în argint lichid. Din spatele clădirii, unde se afla un petic de junglă în miniatură, se auzea orăcăitul broaştelor, țârâitul greierilor şi ciripitul păsărilor fără somn. Era un peisaj paradisiac. Ar fi fost momentul ideal pentru un sărut dar Kent nu voia să rişte.

— Iar acum ai să-mi spui exact ce cauți aici, zise Hilary, care îşi scosese sandalele şi îşi sprijinise picioarele de barele de oțel ce mărgineau balconul.

Lumina din cameră îi bătea în spate, creând un halo în jurul părului şi subliniindu-i curba dulce a bărbiei. Era o femeie frumoasă. Cu toate acestea, Kent era preocupat nu de frumusețea ei, ci de abordarea ei directă, de stilul ei fără rețineri. Poate era doar de suprafață; nu frumusețea, ci stilul direct. Hilary aştepta.

— Caut informații despre doi bătrâni care au luptat în junglă prin Malaia, în anii '50, zise el.

Kent nu se uita la ea, dar îşi dădu seama că a întors capul spre el. Nu îi lăsă timp să îl întrerupă.

— Scriu o carte despre războialele de gherilă; m-am gândit că ar fi excelent să combin un mic concediu cu puțină cercetare. Wang m-a ajutat mult; e prietenul unui prieten...

Se întoarse spre ea şi o privi în ochi; părea foarte palidă, poate din cauza lunii. Dar şi vocea îi pălise.

— Ai găsit ceva interesant?

Kent bău din ceaşcă şi se gândi ce să răspundă. Existau lucruri mai

interesante de vorbit cu o femeie pe balconul apartamentului ei la ora patru dimineața, dar orice era mai bun decât tăcerea.

— Nu prea A trecut mult timp de atunci şi oamenii de aici nu ştiu prea multe. Va trebui să aştept până ajung acasă şi să caut ceva acolo. Dar nu e un subiect prea interesant, iar pentru tine nici atât.

— Eu n-aş spune asta. Cred că unul din prietenii tatei a petrecut un timp în jungla de aici.

— Sunt mii ca prietenul tatălui tău, Hilary. Aproape toți membrii Armatei Britanice au trecut prin junglă, pe rând. Nu cred că prietenul tatălui tău a fost ceva deosebit.

— El nu era în armată, era polițist.

— În Poliția Malaieză?

Kent simți că i se ridică părul de pe ceafă. Încercă să păstreze un ton nepăsător — Şi polițişti au fost mulți. Cum îl cheamă?

" — Nu-mi amintesc. A fost prietenul tatei, nu al meu.

Bărbatul ieşi din balcon şi se duse la vestonul lui, aşezat pe spătarul unui scaun din sufragerie. Se întoarse după câteva secunde cu portofelul în mina. Surpriza îi amorțise simțurile; nu vedea nimic suspect, nimic neobişnuit în ultima din lanțul coincidențe ale serii. Scoase fotografia lui Togom şi a teroriştilor morți şi i-o întinse.

— Brr... făcu ea — Ele?

— Nu ştiu. Cred că are peste şaizeci de ani acum...

Femeia îi întinse fotografia înapoi, dar Kent nu o luă.

— Uită-te bine la cel din dreapta, n-ar putea fi prietenul tatălui tău?

Ea se uită din nou. De data aceasta, acoperise partea cu cadavrele cu degetul mare şi o adusese mai aproape de ochi.

— N-aş pune mâna în foc. Hai, ia-o, e groaznică.

Kent se mai uită şi el o dată la fotografie, după care clătină din cap.

— Oare unde pot să-l găsesc pe omul ăsta?

■ — N-am idee. Probabil pe la Londra pe undeva.

— Poate că tatăl tău...

Remarcă expresia subit încordată de pe chipul ei şi înțelese că a forțat tonul. Hilary nu răspunse imediat; se ridică, privj spre luminile depărtate ale oraşului Kuala Lumpur şi se întinse leneş cu mâinile la ceafă. Era un gest provocator, parcă ar fi fost complet dezbrăcată. Dar Kent ştia că provocarea nu e pentru el. Pentru el, gestul însemna "noapte bună, David..." — Să sun să ți se trimită un taxi?

— Da te rog. Când pot să te mai văd?

— Nu ştiu, s-ar putea să plec din oraş câteva săptămâni.

Sună-mă într-o zi.

Kent încercă să nu îşi arate dezamăgirea — Astăzi sau mâine mă întorc la Londra.. Tu unde pleci?

Femeia nu răspunse; ridică receptorul, ceea ce însemna foarte clar "noapte bună, David", sau mai curând "la revedere". Salonul de masaj de la Hilton era încă deschis. Probabil că exista un schimb de noapte. Fata care îi fusese repartizată era frumoasă ca un bibelou de porțelan: o chinezoaică micuță şi fragilă, dar cu degete extrem de lungi şi extrem de puternice; probabil că în timpul liber deforma între degete cutii de bere.

Deşteaptă, veselă şi vorbăreață. Prea vorbăreață. Kent îi lăsă un bacşiş mare, iar ea îi dădu numele ei adevărat, sugerându-i că e disponibilă oricând; pentru masaj, nu altceva Fata nu precizase "nimic altceva", dar sporovăială ei pițigăiată îl convinsese. Kent îi notă undeva numele, pentru a fi sigur că nu va nimeri tot la ea şi data viitoare.

Dar nu va exista o "dată viitoare". Îşi turnă un degetar de Bell's peste care adăugă puțin Perrier şi se întinse în pat Somnul îl luă prin surprindere; venise în acelaşi timp cu o hotărâre pe care o tot amânase.

18 Wang aştepta până la cinci, a doua zi după-amiază, şi abia atunci sună la Londra Chiar şi aşa Evelyn St John Woodhouse nu a fost prea încântat să Tăspundă la telefon la ora nouă dimineața, înainte de a se fi cuibărit în noul său fotoliu şi înainte de a-şi fi băut prima cafea a zilei. Nu era deloc civilizat să suni la o asemenea oră.

— Tânărul nostru prieten, Kent, a plecat la Hong Kong...

Wang îşi imagină agitația pe care au provocat-o cuvintele lui la celălalt capăt al firului. Avu impresia că aude răpăitul ploii pe pervaz, dar îşi alungă zgomotul, din minte şi savură căldura după-amiezei tropicale şi înăbuşitoare.

— Cum naiba s-a întâmplat, Wang? Nu trebuia să se ducă la Hong Kong. Ți-a explicat ce motive are? Se auzi vocea înfuriată a lui Woodhouse.

— Nu. De ce ar fi făcut-o, 'sînt maică-sa?

— Ticălosul naibii! Strigă englezul, după care îşi controla minia Ți-a spus unde anume se duce?

— Nu.

— Nici un cuvânt? De ce dracu' s-a dus la Hong Kong?

Wang făcu ochii mari, cât îi peimiteau pleoapele migdalate.

Aproape că zâmbi.

— Poate că vrea să-şi cumpere un costum nou şi vreo două cămăşi de mătase. Nu arăta prea frumos când l-am văzut ultima dată.

Woodhouse nu luă în seamă prima parte a propoziției.

— Ce vrei să spui?

— S-a plimbat prin toată țara şi mi-a dus pe căi greşite una din cele mai bune agente ale mele.

— Armăsar idiot! Ăştia ca elvar trebui castrați înainte de a-i lăsa peste graniță. Toți se cred James Bond!

Wang nu râse. Nici măcar nu zâmbi.

— N-a dus-o pe căi greşite în sensul ăsta Față a murit din cauza lui.

Englezul tăcu o clipă. Se simțea uşurat, dar apoi se îngrijoră din nou.

— Wang, faptul că ticălosul ăsta a şters-o la Hong Kong mă pune pe gânduri.

— S-ar putea să fi plecat din cauza vreunui lucru pe care i l-am spus eu, Woody. Ceva care i-a intrat în minte şi i-a dat o revelație; sau poate că s-a simțit frustrat...

— Wang, n-ai vrea să treci totuşi la subiect?

— Mi-a arătat o fotografie a lui Jimmy Morgan în vechea lui uniformă şi i-am spus că a plecat la Hong Kong chiar după incidentul de la Cha'ah. Vrea să facă o legătură...

— Vrei să spui, că se poartă ca un idiot de polițist!

— Cred că, în ochii lui, Fylough şi Morgan sunt un fel de cuplu. Îl va căuta pe Fylough în Marea Britanie dar vrea să vadă dacă găseşte la Hong Kong vreo legătură între ei. Ştie cum merg treburile acolo şi poate că are prieteni. Poate caută acolo un fir. Problema e că, dacă sapă unde trebuie, Woody, descoperă pe cine caută şi poate deveni ambițios, poate să înceapă să-şi pună întrebări. Cred că a înțeles deja că e ceva mult mai adânc decât nişte soldați omorâți. S-ar putea să ne facă mari probleme..

— Să sperăm, pentru binele lui, că nu va fi aşa, spuse englezul. Ai pe cineva în Hong Kong care să îl supravegheze?

— Am trimis pe cineva cu el. Vor avea grijă de el.

— Sper că nu e o femeie.

— Linişteşte-te, Woody. Nu trimitem pe oricine.

— Şi chinezul?

— Care chinez, Woody? Aici toți suntem chinezi.

— Nu te mai prosti, Wang! Ştii foarte bine la cine mă refer.

Fața lui Wang se destinse într-un surâs, iar ochii i se făcură nevăzuți.

— A, domnul Goh Peng... Ce-i cu el? Păi, când l-am călcat pe coadă, a plecat întins la aeroport A plecat tocmai acolo la Petaling Jaya după care instinctul i-a spus să o ia spre nord. A mers de-a lungul graniței thailandeze şi a luat un avion de la Bangkok. Va veni în Anglia via Paris. Se va transforma din nou în diplomat înainte de a pleca de la francezi.

— Mulțumesc, făcu Woodhouse rezumându-se doar la atât Şi Hilary?

— S-a descurcat perfect Sunt un cuplu minunat, ea îi place lui Kent..

— Wang, nu mă interesează ce îi place lui Kent şi ce nu. I-a spus ceva?

— Da, i-a spus. I-a spus ce face, i-a arătat fotografia cu cadavrele teroriştilor şi i-a spus despre cel pe care crede că îl caută.

— Am mai auzit asta A rostit vreun nume?

— Nu, dar ea l-a recunoscut pe Fylough. Pe el îl voia Kent.

Nu i-a arătat fotografia lui Jimmy Morgan. Dar, Woody, ar fi bine să iei măsuri. E posibil să vină la Londra direct de la Hong Kong. Am aranjat ca Hilary să stea pe locul de lângă el.

S-

Ar părea că va trebui să le mai aranjăm o. întâlnire la Londra, dar de asta te vei ocupa tu.

— Poate că totuşi se va întoarce la Kuala Lumpur?...

Woody nu părea deloc încrezător. Şi nici Wang.

19 Hong Kong-ul nu se schimbase absolut deloc.

Kent îşi goli paharul de whisky cu sifon, îşi sprijini coatele pe barul de lemn şi afişă o expresie sinceră. Prietenul său ajunsese înaintea lui.

— Mă mir că ți-au dat drumul la vamă! Nouă nu ne plac renegații, mai ales cei care se întorc şi cer favoruri.

— Ce te face să crezi că vreau Un aşa ceva?

— Sunt polițist şi te-am mirosit.

Kent plăti pentru încă două pahare de whisky, luă o țigară din pachetul de Dunhill Internațional de pe masă şi spuse:

— - Aş vrea să am câteva ore acces la Arhive, poate puțin mai mult. Poți să aranjezi?

— R Pentru ce?

— De dragul vremurilor de altă dată...?

— Rahat! De ce nu mergi prin filiera ta? Aveți aici un ofițer de securitate şi apărare, care ia bani cu carul şi nu face nimic!

E la secția E; dar de fapt de ce îți spun, doar ştii...

Nu primi nici un răspuns de la Kent. Prietenul lui bău din paharul abia

umplut şi îl privi cu coada ochiului.

— Ştiai, nu? Ştiai.

— Prefer să mă folosesc de prietenii mei, zâmbi Kent.

— Pui la cale ceva necurat, Kent. Ce cauți? Planurile de exod în masă pentru 1997?

— Nu e nimic necurat, Ginger. Vreau să văd dacă un ticălos care a lucrat la Arhive prin anii '50 a făcut o măgărie cu un dosar de la MI6.

— Anii '50! Glumeşti, nu?

— Ba sunt al naibii de serios.

Privirea neîncrezătoare a lui Whittle "Ginger" se topi. Se roti pe scaunul de la bar şi studie expresia seacă a lui Kent.

Apoi, din cele două sentimente învinse curiozitatea.

— OK. Cu două condiții.

Kent dădu aprobator din cap şi se pregăti să plece, dar Whittle zâmbi slab şi spuse:

— Dacă îți dau voie să pătrunzi în cele mai ascunse lucruri ale noastre, am pretenția să îmi spui ce cauți; când ai să găseşti.

S-ar putea să ai nevoie de ajutorul meu!

— Nu m-am gândit la aşa ceva, spuse Kent. OK, accept Şi care ar fi cea de-a doua condiție?

— Să faci o cinste mare de tot la restaurnatul Hugo şi să mă trimiți acasă cu o mahmureală gravă.

— S-a făcut! Arhivele Poliției, aflate într-o clădire masivă a Poliției Regale Hong Kong din Arsenal Street, deținea o arhivă complet computerizată; era de ajuns să apeşi pe un buton şi obțineai tot ce voiai. Atmosfera de acolo îi păru lui Kent veselă şi sănătoasă. Dar nu se puteau găsi date mai vechi de anul 1960. Dincolo de acest an, totul devenea o junglă impenetrabilă. Se uită la rafturile cu dosare enorme din anii '50. Nu era surprins, ci doar recunoscător că cineva, cândva, se gândise că dosarele acestea merită păstrate şi le salvase de la foc.

Nu aştepta nici o favoare. Dosarele erau depozitate în subsolul întunecos, uscat şi răcit cu o instalație de aer condiționat.

Kent îşi scoase haina şi o aşeză pe spătarul scaunului. Nimeni nu îl băgă în seamă şi nu îşi făcu probleme că e nesupravegheat; rrimănui nu îi păsa de nişte dosare vechi de treizeci de ani. În Hong Kong, cine voia să se uite la ceea se întâmplase cu treizeci de ani în urmă era "ciudat". Cei din Hong Kong erau preocupați de ziua de azi şi de cea de mâine; acum treizeci de ani însemna

Epoca Bronzului. "Vă rugăm, nu fumați" era singura condiție.

— Aici nu, dar pe coridor?

— Sigur, nu e nici o problemă. Spuneți-ne dacă doriți o cafea.

În urma lui se trânti o uşă grea şi gata, a fost lăsat singur. Se uită încă odată, descurajat, spre rândurile lungi de dosare. Anii '50 păreau să fi dispărut într-o gaură neagră. "De unde dracu' să încep? În anii 1953, în septembrie, Jim Morgan se afla în Malaia în calitate de OSPC – Office? - Superintending Police Circle1. OK. Lasă luna septembrie; încearcă octombrie, noiembrie, decembrie..." înainta cu paşi rari de-a lungul rafturilor, plimbându-și degetele pe dosare. 1953. Se opri. "Ce titiu?" Kent privi mai de aproape. "Dumnezeule! Sunt o mie de riduri!... Asta ce dracu' e?" La sfârșitul fiecărei luni se afla câte un dosar subțire, de cele mai multe ori nesemnificativ, un fel de rezumat. "Dormi în pace, frățioare!" Scoase dosarul pe septembrie. Pe etichetă strălucitoare scria "neclasat". Dedesubt, scrise de mână, se aflau cuvintele "colaborarea militarilor britanici MI5-E/MI6 etc." "Binecuvântat să fii!" Kent deschise dosarul. Septembrie 1953: nimic. Apoi octombrie 1953: nimic. Şi noiembrie 1953: nimic. Dar decembrie 1953... Aruncă o privire mai atentă. Bingol Bingol Bingol 3.12.53 StrlO/B/Lomach Patrulă suplimentară 1CG, la granița Lockmachau XXXXXNo explan. Endit 3.12.53 Floarea Soarelui. Provincia Kwantung Un civil britanic plus un chinez civil au întâlnit doi oficiali neidentificați din Republica Chineză N-M-L.

Zona Yunongcun (PRCO 2940498), regiune la o oră de graniță. XXXXX 1 – Ofițer supraveghetor al Cercului de Poliție (n.t.) 3.12.53. SB Clasat T/S. Civilul britanic – identificat MI6 J.

Morgan. Autoritate: ofițer de securitate şi apărare E (A). Ofici alii chinezi din regiunea fostă Kwantung – neidentificați. Ci vilul chinez – neidentificat. Nu s-a înregistrat nici un raport.

Floarea Soarelui confirmă.

Kent puse dosarul deoparte şi le scoase pe cele de pe prime le trei luni ale anului 1954. Nu se mai găsea nici o altă mențio nare a incidentului. Citi încă o dată dosarul lunii decembrie, unde găsi titlul: "Incident la graniță/acțiune a Ramurii Speci ale". La 3 decembrie, găsi doar notă: "v. neclasat 3/12". Kent zâmbi amar. Ce făcea el semăna cu un joc de ping-pong: înain te, înapoi, mereu şi mereu, fără să ajungă nicăieri. Închise do sarul. Asta era tot.

Luă dosarul sub braț şi ieşi pe coridor. Lângă uşă se afla o masă şi un scaun. Se aşeză şi îşi aprinse o țigară. Deschise ia rași dosarul, își sprijini bărbia în mina şi privi atent foile xero copiate. Nu era nimic altceva în afară de

un carton mic, alb, pe care scria: "Originalul revendicat pe 15.12.53 de către ofițerul de securitate şi apărare din Hong Kong pentru Londra, MAE. F/S TŞ3936. Grup: MAF 148. Dosar nr. 23142/indicația nu este autorizată." Bărbatul expiră fumul, dus pe gânduri, şi se uită fix la carto nul alb. "MAF – Ministerul Afacerilor Externe. Nici Arhiva MI5, nici Arhiva din Cheltenham, ci Arhiva Ministerului pen tru Afaceri Externe din Londra... Foarte interesant!" Postul de observație al poliției de la Lok Mă Chan, LOMACH, a raportat o patrulă la primul batalion Coldstream. Floarea Soarelui, un agent infiltrat de către Ramura Specială şi trimis în provincia Kwantung, raportează doi civili care țin o întrunire în mijlocul unui no man 's land cu oficiali chinezi din partea comunistă a țării. Oare ce mai urma?

Un act strict secret al Ramurii Speciale îl numea pe euro pean J. Morgan. Kent zâmbi şi trimise fumul către tavan. "N-au reuşit să îi identifice pe chinezii aflați de partea noastră şi pe care îi avea în mina! Ce tip deştept! Dar nu s-a întors. Şi dur pe deasupra. Şi ce dacă? Nici armata şi nici ofițerul de securitate, şi apărare nu raportează Ramurii Speciale. Ramură Specială 181 păstrează tăcerea. Nu vor să îşi compromită agentul, se cunosc colaborările dintre agențiile participante. Iar acum, partea cea mai urâtă! MI5 are un informator în cadrul Ramurii Speciale, Poliția Hong Kong, care suflă ca o adiere către o ureche ciulită.

MI5 a solicitat, sub autoritatea Ministerului Afacerilor Externe, ca toate documentele legate de incident să îi fie predate. Dar un tip deştept le-a fotocopiat – probabil că, în acelaşi timp, prietenii lui îl castrau pe informatorul de la MI5 – şi a mai spus şi unde este originalul, cu un avertisment pentru oricine ar vrea să facă ceva cu ele că "indicația nu este autorizată".

Dar de ce? Kent strivi țigara în scrumieră şi îşi aprinse încă una. Era o vânătoare a documentelor. Foile şi dosarele erau toate în jurul lui, așteptând doar să fie ridicate. Deci mai luă un dosar. Oare ce afacere avea Morgan cu chinezii? Şi cum se potrivesc faptele lui Morgan? Pe de o parte, s-a întors dintr-o acțiune din junglă, în care a omorât chinezi; pe de altă parte, fraterniza cu oficialii chinezi? Floarea Soarelui îi identificase ca "oficiali". Ce voise să spună cu asta? Se ridică şi se întoarse în camera ticsită cu dosare. Morgan se dovedea a fi fost un om cu două fețe. Probabil că era din Țara Galilor... "Evans-poştaşul, Jones-peştele, Morgan-spionul! Exact ca Philby... Philby era oare din Țara Galilor? Nu, prostule, Philby lucra de cealaltă parte... Morgan lucra pentru chinezi? Doamne, Dumnezeule!..." Aşeză dosarul la loc, stinse lumina şi închise uşa în urma lui. Țigara licărea încă în întuneric. Afişă din nou un surâs amar,

apoi zâmbi larg. Ce-ar zice ăştia dacă ar da foc întregii clădiri?

Probabil ar fi încântați. Ce pierdere de timp! Kent a mai stat încă treizeci şi şase de ore în Hong Kong.

Cea mai mare parte a timpului şi-a petrecut-o revenindu-şi după o beție monstruoasă, după care a luat avionul companiei Cathay Pacific London, care l-a lăsat la Kuala Lumpur. Cei doi agenți ai lui Wang au făcut acelaşi lucru. Chiar s-au distrat în scurta lor excursie la Hong Kong. L-au urmat pe Kent peste tot pe unde a umblat, cu excepția Arhivelor Poliției. L-au depistat imediat pe supraveghetorul chinez, dar nu au luat nici o măsură. Şi nici chinezul. Fiecare urmărea, fiecare supraveghea, dar nimeni nu intervenea cu nimic. Agenții i-au raportat totul prin telefon lui Wang Peng Soon, care nu s-a bucurat deloc. Le-a repetat instrucțiunile: "urmăriți, observați, protejați, dar nu interveniți direct". Iar ei au făcut exact ce li s-a spus; erau foarte buni la urmat instrucțiuni, mai ales pe cele ale lui Wang Peng Soon. La Kuala Lumpur, l-au predat altor doi agenți, pentru orice eventualitate. A doua zi dimineață, Kent l-a sunat pe Wang să-şi ia rămas, bun. Nici unul, nici celălalt nu a pomenit de ieşirea lui Kent în colonie. Wang l-a rugat să transmită salutări vechiului său prieten Woody şi asta a fost tot.

Kent a sunat şi la apartamentului lui Hilary, dar nu i-a răspuns nimeni. A căutat numărul de la biroul ei şi a sunat acolo.

I s-a spus că este plecată.

— Unde?

— Nu se ştie.

— Când se întoarce?

— Nu se ştie.

"Ce birou eficient!" bombăni în gând Kent şi adăugă cu glas tare:

— Astăzi? Mâine? Săptămâna viitoare? Scuzați-mă!

Bărbatul puse receptorul în furcă. Ce păcat.. Dar ştiuse de la bun început că nu va fi uşor să o câştige; însă nu reuşise nici măcar să înceapă ceva. Poate se va întoarce la Kuala Lumpur de Crăciun şi va încerca din nou. Aeroportul Subang era unul tipic oriental – gălăgios, nu prea curat, cu polițişti neîngrijiți şi cu noua muzică a Orientului: zgomotul flecurilor pe podelele din imitație de marmură.

La primul etaj se afla oaza pentru banii câştigați uşor: barul monopolizat de chinezoaice vorbărețe. Kent îşi croi drum până la bar şi reuşi să smulgă de la barman o sticlă nu prea rece de Tiger. Dădu iarăşi din coate, de data aceasta ca să iasă din mulțime, şi se îndreptă spre terasa cu aer cald şi aproape

irespirabil.

Avionul pleca cu patruzeci de minute întârziere, dar nimănui nu îi păsa; nici măcar lui Kent. Îşi bău berea încet şi îşi drese gâtul cu încă o ţigară. Recunoscu parfumul încă înainte ca ea să îi vorbească. Era Şalimar.

— Te gândeai să pleci fără să-ţi iei rămas bun? Întrebă femeia, apărută parcă de nicăieri.

Era îmbrăcată într-o rochie galbenă care-i venea foarte bine.

Era proaspătă, dezinvoltă şi foarte frumoasă. Kent se simţea murdar, transpirat, înfierbântat şi ar fi vrut să o ia în braţe şi să o sărute. Dar ea nu îl încuraja.

— Te-am căutat ieri, spuse ea, deşi nu am obiceiul de a vâna bărbaţi.

Kent nu îşi cern scuze pentru că o făcuse să-şi schimbe obiceiul.

— Vrei să bei ceva? O întrebă el.

— Gin tonic, te rog, cu multă gheaţă; de lămâie, nil de tei.

O lăsă în picioare, păzindu-i sticla de Txger, şi intră în mulţime. Chinezoaicele o urmăriseră cu atenţie, interesate de ce va comanda De acum înainte, va creşte cererea de gin tonic cu lămâie în detrimentul celui cu tei. Kent îi întinse paharul şi aşteptă până când buza ei sărută primul strat de, cuburi de gheaţă.

— De unde ştiai că plec astăzi?

Femeia coborî paharul şi îşi şterse buzele cu vârful limbii.

— Nu ştiam, spuse ea şi bău din nou, delicat Nu am venit să te conduc, ci să mă îmbarc într-un avion.

— Cu ce destinaţie?

— Londra "Mulţumesc, Moş Crăciun."20 Camera din Londra în care a ajuns Goh Peng avea toată acea căldură mtimă a unei cabane de pe vârfurile înzăpezite ce dădeau spre Lhasa Bărbatul se foi nervos pe scaun. Ar fi vrut 6 ţigară, o ceaşcă de ceai; considera că poziţia sa o cere. Dar nu la fel considerau şi ceilalţi doi oameni, un bărbat şi o femeie aşezaţi la un capăt şi la celălalt al unei mese mari, ce ocupa aproape toată suprafaţa camerei. Dar îşi păstră reflecţiile pentru sine.

Femeia îl fixa cu privirea ei inexpresivă, ca de peşte, dar nu spunea nimic. Era o chinezoaică frumoasă, de o vârstă incertă; putea avea cincizeci de ani, dar la fel de bine şi treizeci. Se numea Ah Liari. Avea ochii mari, mai mari decât ai chinezilor obişnuiţi, şi o faţă ovală, mai mult europeană decât chineză.

Frumuseţea ei era clasică: buze pline, machiaj ingenios şi un ten care beneficiase de un tratament cosmetic scump. Acesta era singurul ei compromis.

Când se va întoarce la Pekin, pe fața ei nu va mai exista nici o urmă de fard, ochii ei se vor îngusta şi garderobă recent achiziționată va sfârși în şifonierele ataşatului cultural. Continuă să studieze chipul lui Goh Peng, după care, ca şi cum s-ar fi declarat mulțumită, dădu din cap şi strânse din buze aproape imperceptibil. Goh Peng se destinse..

Dar bărbatul de la masă nu era mulțumit. Fără să se grăbească, scoase o țigară din pachetul de pe masă, şi-o aşeză între buze şi aşteptă ca femeia să se ridice de pe scaun şi să îi ofere un foc. Se uită o clipă la capătul luminos al țigării, apoi trase din ea şi îl privi pe Goh Peng în ochi.

— Eşti cât se poate de sigur că îl poți localiza pe Fylough şi că îmi poți aranja o întâlnire cu el?

Tonul lui era nepăsător, prea nepăsător – înşelător.

— Da, tovarăşe Kim Cheong.

— Când şi unde?

— Încă nu ştiu, spuse Goh Peng evitând privirea celuilalt.

Cu părul cărunt, slab ca un schelet, chinezul putea avea orice vârstă între şaizeci şi optzeci de ani. Părea că a avut o viață plină de greutăți, iar gura i se redusese la o linie subțire, fapt care arăta că bătrânul ştia ce e durerea Nu avea mâini. În locul lor avea două cârlige funcționale ce se închideau şi se deschideau foarte des, cu un zgomot uşor, ca şi cum ar fi avut o voință proprie. Parcă vrând să audă mai bine scuza lui Goh Peng, se aplecă în față, îşi puse coatele pe masă, îşi împreună cârligele şi îşi îngustă privirea Goh Peng era conştient de faptul că stă pe gheață foarte subțire. Acesta era Kim Cheong, a cărui poziție în ierarhia organizației TEWA, Departamentul de Afaceri Sociale – paravanul pentru instituția supremă a Serviciului Chinez de Informații – inspira un fel ciudat de frică. Şi, iată-l aici, la Londra așteptând ca Goh Peng să îi spună cât de inteligent ratase ținta.

Totul a început în 1986, când s-a aflat printre puținii invitați – doar el şi Kim Cheong – la vizionarea unei pelicule filmate de Kim Cheong cu ocazia vizitei în China a reginei Marii Britanii. Goh Peng nu a întrebat niciodată care au fost motivele care i-au adus acest privilegiu. A făcut ce i s-a spus.

— Găseşte-l, fusese ordinul lui Kim Cheong. Sora mea îți va da instrucțiuni şi aici şi peste hotare şi îi vei raporta fiecare etapă a planului.

Sora lui Kim Cheong era Ah Lian, care acum stătea pe scaun şi privea impasibil înainte.

Primul raport al lui Goh Peng către Ah Lian fusese scurt şi deloc ambiguu:

"Numele bărbatului este Fylough; însoțea regină în calitate de membru al Misiunii Culturale în China Centrală. Nu există o asemenea misiune. Titlul este o acoperire pentru membrii Organizației Britanice de Spionaj pentru Extremul Orient.

Aceasta este o practică obişnuită. Nu există nimic neobişnuit în prezența lui printre vizitatori..." Al doilea raport al său, făcut la Londra, suna astfel:

"... investigațiile mele în China nu au dus la nici o concluzie. Omul nu există; a fost o umbră, un chip fără substanță.

Nimeni nu cunoaşte numele de Fylough. Am raportat tovarăşului Kim Cheong, care a ordonat să îmi continui anchetă în Malaezia. «începe», m-a sfătuit el, «din 1953, în Johor. Încearcă Segamat, Labis, Cha'ah, Yong Peng... Caută-i numele în dosarele poliției...» Mi-a mai dat iin nume: Togom, un malaiez care a luptat alături de Fylough în timpul războiului din junglă. Fylough nu era cunoscut nici măcar vag în nici una din localitățile menționate de tovarăşul Kim Cheong, dar malaiezul era cunoscut; l-am găsit într-un sat de pe coasta vestică a Malaeziei. Nu a fost cooperant la început. Dar până la urmă s-a dovedit a fi de ajutor. Şi-a amintit despre Fylough, dar nu mai auzise nimic despre el din 1954. Togom mai cunoştea un om pe nume Kenning, care făcea parte din aceeaşi organizație j'ascistă şi teroristă ca şi Fylough. Kenning a devenit cultivator de cauciuc; tiu a fost greu să îi găsim adresa din Anglia.

Înainte de a continua investigațiile, m-am asigurat că nu mai există şi alte persoane asociate cu acest Fylough. Am avut acces la dosarele Poliției Malqeziene prin centrul de calculatoare. Dosarele nu cuprind nimic semnificativ, cu excepția unor nume. Apoi am plecat în Anglia, după ce am aranjat să fiu inclus în personalul diplomatic al Ambasadei Republicii Populare Chineze la Londra. Am acceptat să dețin controlul absolut al CELD asupra afacerilor din Marea Britanie, folosind funcția de al treilea secretar. În Anglia, l-am găsit pe Kenning fără probleme, dar şi el s-a dovedit necooperant. Am pierdut destul de mult timp cu el, dar numai la indicațiile dumneavostră de a mima operațiunea amputării mâinilor, astfel încât amintirea să îi revină imediat şi să şi-l amintească nu numai pe Fylough, ci şi pe celelalte persoane care au oferit probabil asistență. Cu toate acestea, nu am aflat nimic despre activitățile lui Fylough; a afirmat că nu l-a mai văzut din Malaia. L-am acceptat declarația; sub stress-ul căruia l-am supus, nu ar fi putut spune decât adevărul. A spus că nu ştie nimic despre Fylough şi l-am crezut. L-am eliminat şi, două luni mai târziu, am ajuns la numele pe care mi l-a dat Kenning: Gilbert Bentley.

Pe acesta nu a fost uşor să îl găsim; parcă şi-a şters anume urmele;

totuşi, l-am găsit în nordul Angliei. A fost o pierdere de timp. Acesta nu era bărbat; abia l-am atins şi a şi strigat un nume. Apoi a început să înşiruie tot felul de nume fără relevanță, unele chiar din copilărie; ar fi făcut orice ca să ne mulțumească. Printre lamentările lui s-a strecurat şi un nume din războiul junglei-Dean.

Dean era o ființă cu totul diferită: un soldat adevărat. Nu a fost prea greu să îl găsim. Am aşteptat să vedem ce reacție are la auzul morții celorlalți doi. Nu s-a întâmplat nimic. Probabil că nu a făcut legătura între cei doi şi evenimentele petrecute în Malaia cu treizeci de ani în urmă. Când, în sfârşit, i-am făcut o vizită, sosirea noastră l-a surprins la fel de mult cum ne-a surprins pe noi uşurința cu care l-am neutralizat. Din nefericire, metodele noastre — similare celor folosite în cazul primilor doi — au dus la moartea lui înainte să ne poată ajuta în misiune.

De asemenea, i s-a permis să elimine doi dintre agenții noştri, dintre care unul era membru CELD, rezident în Marea Britanic Afacerea cu Dean a fost nesatisfăcătoare din toate punctele de vedere. A fost condusă ineficient şi îmi asum întreaga responsabilitate pentru pierderile de vieți omeneşti. Dean ar fi putut să ne spună mai mult. Sunt convins că ştia multe despre Fylough, dar — deşi am plecat fără să lăsăm nici o urmă — cineva a observat ceva. Un agent al MI britanic l-a şantajat pe unul dintre muncitorii de la Ambasada noastră şi a obținut detalii despre mişcarea autovehiculelor Ambasadei. Am ajuns la concluzia că Fylough a pus în legătură interogarea şi eliminarea lui Kenning, precum şi uciderea celorlalți, şi-a dat seama în ce direcție indică săgeata şi a luat măsuri prin MI britanic.

Când agentul britanic a ieşit la iveală, am decis să îl folosim în avantajul nostru. I-am oferit informațiile pe care le căuta şi am pus în urmărire, cu ajutortd unei echipe de supraveghere, acțiunile sale..." Aşa şi-a încheiat Goh Peng al doilea său raport către Ah Lian. Totuşi, Goh Peng a dat acest ultim raport lui Kim Cheong, care stătea alături de sora lui la masa lungă din camera aproape nemobilată a unei case banale din Londra.

— Agentul britanic, un ofițer cu grad mic pe nume Kent, a pus în legătură morțile celor trei foşti ofițeri şi a descoperit originea asocierii lor în Malaia în timpul războiului de eliberare din anii '50. A hotărât să îşi continue investigațiile în Malaia, lucru care ne-a convenit. I-am oferit toată asistența posibilă, îndrumându-l chiar în direcția corectă, în Malaezia. L-am trimis la malaiezul Togom, pentru a afla pe cine caută...

— Dar l-ai omorât pe malaiez, interveni Kim Cheong.

— Noi voiam ca agentul britanic să ştie pe cine trebuie să caute, explică Goh Peng, dar nu şi de ce îl caută. Printre lucrurile malaiezului se aflau fotografii ale lui Fylough şi ale altor oameni care l-ar putea ajuta să îl găsească pe Fylough. Ne-am asigurat mai târziu că le-a găsit. În această etapă, a fost necesar să eliminăm ajutorul care i-a fost desemnat de către F2 din Malaezia — Ceea ce a fost o greşeala — Nu una foarte gravă, se eschivă Goh Peng. Astfel a fost posibilă introducerea agentei West.

Kim Cheong scoase încă o ţigară din pachet şi bătu uşor în masă cu unul din cârligele din oţel strălucitor. Ah Lian se ridică şi întinse un chibrit aprins sub ţigara lui.

— Vorbeşte-mi despre ea spuse Kim Cheong după ce a tras adânc un fum.

Goh Peng privi cu jind la ţigara prinsă între cele două părţi ale cârligului drept al lui Kim Cheong, dar îşi alungă repede dorinţa. Cererea lui Kim Cheong era ciudată. Ordinul de recrutare a lui Hilary West venise de la Biroul Central, chiar de la Kim Cheong. Totuşi, nu lăsă gândurile să i se reflecte pe chip.

— După ce a întrerupt avocatură la Kuala Lumpur, a petrecut un an la Universitatea Mingbo Wuhan, pentru a învăţa chineza putonghua. Acolo a fost recrutată, la indicaţia lui...

— Nu contează la indicaţia cui, se răsti Ah Lian. A fost recrutată. Şi?...

— Şi au fost urmaţi paşii obişnuiţi pentru a-i verifica loialitatea Goh Peng nu zâmbi deloc. "Paşii obişnuiţi pentru verificarea loialităţii" nu era doar o frază din manualul de recrutare a agenţilor străini; era o metodă.

— În cazul ei, s-au făcut fotografii, înregistrări, filmări.

Câţiva experţi au trucat o casetă video, în care apărea cu unul din tâmpiţii lui Mugabe; arăta foarte convingător. A fost uluită când a văzut-o. Până la urmă, a fost convinsă să se înscrie într-o societate chinezească din cele mai radicale din Pekin. Autorităţile malaeziene nu agreează deloc comuniştii radicali printre rezidenţii lor permanenţi din Kuala Lumpur şi nici avocaţii care fac pe-a vedetele porno. I-am arătat cât de adine este implicată, i-am spus să uite totul şi să plece la Kuala Lumpur. Când am sunat-o, a făcut ce i s-a spus. Nu a avut de ales.

— De ce ai ales-o pe ea? Întrebă Ah Lian după o scurtă privire furişă spre Kim Cheong, care se încruntă dar permise întreruperea — Nu am avut nici un motiv particular, afirmă Goh Peng.

Pur şi simplu era disponibilă. Am avut noroc cu ea de obicei nu sunt prea mulţi europeni disponibili în Republica Populară Chineză pentru a fi racolaţi.

Europenii plasați în poziții importante din zone care ne interesează, în sfera noastră locală, sunt ca şi inexistenți. Abia când tovarăşul Kim Cheong s-a arătat interesat de Fylough şi de contactele lui malaeziene ne-am dat seama ce agent util avem. Am avut mare noroc.

Ah Lian afişă o expresie sceptică.

— Cum i-ai aranjat întâlnirea cu Kent? Întrebă ea — N-am aranjat-o eu, se încruntă Goh Peng. Şi aici am avut noroc. Am folosit unul din oamenii noştri din Kuala Lumpur ca să îi reamintesc ce obligații are, dar, din câte se pare, întâlnirea avusese deja loc. Din pură întâmplare, Excelență.

Ah Lian clătină nemulțumită din cap şi spuse:

— Nu-mi place cum foloseşti cuvântul "noroc", Goh Peng..

Îl spui prea des. Şi acum, "întâmplare". Jocul acesta are o miză extrem de mare; dacă este lăsat în voia întâmplării şi a norocului, vor apărea consecințe dezastruoase pentru tine, pentru mine, pentru Departament şi, implicit, pentru China..

Femeia făcu o pauză, dar înainte ca ea să reia Kim Cheong bătu în masă cu un cârlig.

— Ajunge, mârâi el. Deci femeia asta Hilary West, ni-l va găsi pe Fylough prin intermediul unei relații cu Kent.

— Asta e ideea De fapt, Kent ne va duce la el.

— Dar nu ştii unde se află Fylough acum?

Goh Peng nu îşi ridică privirea deşi din vocea bătrânului răzbătea pericolul.

— Am indus echipei lui Kent ideea că ofițerul lor nu este important. Îi vom infiltra un supraveghetor prost, ca să îi slăbim vigilența în timp ce adevăratul supraveghetor va acționa din umbră. Următoarea mişcare a lui Kent va fi confruntarea cu Fylough, pentru a-şi clarifica descoperirile. Nu trebuie să uităm că misiunea inițială a lui Kent a fost să descopere motivul morții ciudate a căpitanului Dean, iar Fylough este cel care îl poate lumina Practic, acesta este unicul obiectiv al anchetei sale. Dosarul Cha'ah nu înseamnă nimic pentru el...

— ■ Sau aşa ar trebui, interveni Ah Lian.

Goh Peng nu făcu nici un fel de comentariu şi nici nu-şi dezlipi privirea de pe fața lui Kim Cheong.

— Dar dacă descoperă mai devreme, continuă el, adevăratul motiv al acțiunilor sale, va opri totul, în interesul securității naționale britanice, şi va raporta Superiorilor săi. Dacă se întâmpla aşa trebuie eliminat înainte de a face

raportul. Astfel, avem două căi spre scopul nostru: Kent, care ştie unde să ne ducă, şi Hilary West, care ştie să îi dezlege limba Kim Cheong termină ţigara şi clătină din cap. Când o stinse între cele două părţi ale cârligului, Ah Lian şi Goh Peng tresă riră.

— Motivele tale sunt corecte, Goh Peng, rosti bătrânul, dar gândirea nu. Nu trebuie să te bazezi pe ajutorul femeii, ar putea fi doar un instrument. Ai adus-o la Londra ca să se facă plăcută agentului britanic. Dacă reuşeşte, devine mai mult decât un spi on obligat să-l însoţească, devine o pârghie...

— Nu înţeleg..., începu Goh Peng, dar nu continuă.

— Atunci ascultă. Nu mergi cu gândul mai departe de iden. Tificarea şi localizarea lui Fylough. Aşa e?

Goh Peng nu se mai uita la Kim Cheong. În minte îi încolţi se o idee. Omul de la masă era departe acum.

Kim Cheong nu aşteptă confirmarea celuilalt. Nu avea ne voie de ea — Englezii sunt convinşi cu uşurinţă să vadă punctul de vedere al altuia când li se întinde o femeie pe tavă. Tu crezi că David Kent şi-a încheiat misiunea. Eu cred că îl aşteaptă încă multe altele. Fylough are anumite obligaţii faţă de mine şi nu le va îndeplini de bună voie. Mă îndoiesc că durerea îl va face cooperant. Dar adu-mi-l pe Fylough şi Hilary West îl va ajuta să devină cooperant Văd că dai din cap, Goh Peng. Bine! Să nu adormi! Vom reuşi, într-un fel sau altul! 21 Hilary West nu a plecat imediat de la aeroport A aşteptat până când taxiul lui Kent a dispărut după colţ, la capătul străzii, apoi a ridicat receptorul şi a format un număr din Londra.

Peter Fylough aştepta telefonul.

— Luăm prânzul la Grenadier, îi spuse el, în Whitehall Court Nu le spune prietenilor tăi, lasă-i să afle singuri.

— Nu sunt singură...

— Fă ce ţi se spune. La unu şi jumătate. Şi, Hilary...

— Da?

— Nu le fă treaba prea uşoară.

— Nu te mai juca de-a spionul, tată...

— Să nu întârzii. Bărbatul cu înfăţişare de străin din cabina telefonică aştepta să i se răspundă, timp în care studia sala. Mai mult ca sigur, era străin, probabil din Europa de Est Părul pieptănat pe spate era plin de briantină cu miros dulceag, în vogă la Dubrovnik; în Londra însă îl făcea să arate de parcă ar fi avut pe cap o focă udă şi lucioasă. Totuşi, nu era chiar atât de ieşit în comun. Când (telefonul încetă să sune, se întoarse cu spatele spre

sală şi şopti:

— Femeia aceea, West, s-a întâlnit cu un bărbat într-un restaurant din Whitehall. Păr cărunt, înalt, cam de şaizeci de ani.

Relația dintre ei este extrem de prietenească, aproape intimă...

Înainte de a vorbi, Goh Peng privi îngândurat la capul şi umerii lui Mao Tzedun dintr-un portret agățat pe peretele biroului său. Chiar când prietenul său iugoslav crezu că interlocutorul său a adormit, spuse:

— Mai sunt acolo?

— Iau prânzul, abia au început Aici e şi hotel, poate au o cameră, nu am verificat Este şi un bar, unde au stat un timp de vorbă şi au băut ceva. După cum am spus, se cunosc; când s-au întâlnit s-au sărutat.

— Senzual?

— E un loc public...

Goh Peng făcu încă o pauză şi se încruntă spre preşedintele Mao. Gândurile îi veneau acum mai repede.

— Nu bați la ochi? Poți să rămâi, să îi supraveghezi?

— Beau un pahar la bar, nu sunt singurul.

— De unde suni?

— Din hol, răspunse iugoslavul şi nu mai aşteptă următoarea întrebare a lui Goh Peng. Nu aveam de unde altundeva.

— Rămâi cu ei până termină. Voi trimite alți câțiva supraveghetori pentru femeie, să te ajute. Tu ocupă-te de bărbat Află cine e, ce e, unde se duce, când se desparte de femeie şi unde locuieşte. Pe ea las-o celorlalți şi scapă de eventualii urmăritori. — Prietena ta, spuse Mithers-Wayne, a fost urmărită de iugoslav la Grenadier, în Whitehall Court, şi acum stă picior peste picior privind cu ochi umezi la un bătrân chipeş şi bine îmbrăcat, un gentleman...

Simțind mirosul greu şi masculin de muşc lăsat de ultimul ocupant al cabinei, pufni dezaprobator pe nas şi împinse puțin uşa cu vârful pantofului; dar mirosul refuza să plece.

— Se poartă prietenos, foarte prietenos. N-aş fi deloc încântat dacă ar fi puicuța mea. Ştii ce efect au bărbații cu păr argintiu asupra fetelor impresionabile!

Kent nu era la fel de vesel ca Mithers-Wayne. Vocea lui se auzi răstită în receptor:

— Ai idee cine e?

— Am să-l urmăresc pe Romeo ăsta, zise Mithers-Wayne şi împinse uşa mai tare, să văd unde îşi lasă pălăria după ce se desparte de fetița ta. Te mai

sun.

Îşi şterse urechea umedă cu dosul palmei şi se întoarse la bar, unde comandă o halbă de bere rece, să-şi alunge din gât gustul de Yves St Laurent pentru bărbați. Aruncă o privire ca din întâmplare prin sală şi o studie pe Hilary West I-ar fi plăcut să fie cu ea într-un mic restaurant luminat de luminări, la subsolul unui hotel, doar ei doi... Trebuia să admită că David Kent are dreptate. Femeia era frumoasă şi se afla într-un loc care i se potrivea, ca şi însoțitorul ei, un bărbat foarte atent MithersWayne ar fi dat orice să ştie despre ce vorbeau cei doi.

Hilary împinse delicat furculița şi scoase o felie mică de peşte alb. înainte de a o ridica la gură, se prefăcu o clipă că îi studiază compoziția. Continuă să o studieze chiar şi când începu să vorbească.

— Înainte să ajung prea departe, tată, cred că am şi eu dreptul să ştiu ce este în spatele acestor lucruri. Când mi-ai cerut să o fac pe-a proastă la Mingbo, ai spus că e pe "termen lung".

Mi-am imaginat ceva de genul douăzeci sau treizeci de ani, nu un an şi jumătate până să fiu invitată de ei sau de tine să mă bălăcesc într-o piscină Jacuzzi!

Fylough zâmbi amar, dar nu era nimic compătimitor în atitudinea lui. Cântări cuvintele ei o secundă, urmărind cum peştele din furculiță dispare între cele două buze perfecte, apoi bău din pahar şi spuse:

— Totul este din cauza unui om pe nume Kim Cheong...

— Şeful lui Goh Peng? Îl întrerupse ea.

Bătrânul confirmă cu o înclinare a capului.

— Acum treizeci şi ceva de ani, era curier angajat la TEWA, a lui K'ang Şeng. În 1953, a fost trimis la Singapore cu fonduri şi cuvinte de încurajare pentru Partidul Comunist Malaiez, care lupta împotriva britanicilor pentru controlul zonei Malaia.

Înainte de a pleca din Singapore, pentru a se întoarce la Pekin, a primit un pachet sigilat I s-a spus în mare ce conține, dar nu i s-au dat detalii. Era suficient să înțeleagă că pachetul valora mai mult decât viața lui, adăugă Fylough şi făcu o pauză ca să bea nou.

— Ce ar putea valora atât de mult? Întrebă Hilary, care se oprise cu furculița la jumătatea drumului spre gură.

— Acte despre un număr de chinezi pregătiți în America, infiltrați în Hong Kong, în zonele cu populație majoritar chineză şi instalați în comitetul central al Partidului Comunist Chinez.

— Cum de a fost posibil?!

— Ai dreptate să întrebi! Documentele erau luate de la un agent american care fusese atacat şi ucis pe când era în drum spre Statele Unite. Urma să ducă documentele la WaŞington, să fie depozitate într-un bunker. Actele, toate originale, conțineau fotografii, nume false, nume adevărate – de toate. Adevărate condamnări la moarte pentru agenții respectivi.

— Ce prostie din partea lor să scrie toate aceste detalii despre oamenii care se instalaseră atât de bine în noile lor case!

Totuşi, mă aşteptam la lucruri mai deştepte de la americani.

— Ba deloc! Spuse Fylough. Întotdeauna se face aşa cu străinii mutați, mai ales cu cei întorşi în țara natală. Noi îi spunem asigurare, în cazul în care agentul se răzgândește şi uită, când ajunge să încărunțească, cine i-a plătit salariul în tot acest timp!

— Mie mi se pare că seamănă mai mult cu un şantaj.

— Doamne fereşte! Pot să continui?

— Te rog.

— Când şi-au dat seama de pierdere, americanii au invadat insula cu tot ce aveau disponibil, în timp ce noi, prietenii lor britanici, stăteam la barul clubului şi ridicam oripilați mâinile şi spuneam: "nu are nimic de-a face cu noi, prieteni. Dar dacă putem să vă ajutăm...". Au pus oameni de-ai lor la fiecare colț de stradă şi ar fi făcut orice să recapete documentele, chiar dacă asta ar fi însemnat să dezbrace fiecare singaporez până la piele. Într-o oarecare măsură, metodă a funcționat: a blocat drumul lui Kim Cheong spre casă. Dar nici americanii şi nici noi nu îl cunoşteam pe Kim Cheong. Abia când au spart celula comunistă centrală din Singapore, oamenii au început să şoptească, s-a aflat numele lui Kim Cheong, dar pentru yankei era prea târziu. Chinezul hotărâse să se întoarcă pe un traseu ocolitor, pe ruta malaieză a curierilor, ajunsese deja în jungla din Johor. Era singur, dar prin Min Yuen, o organizație comunistă din Malaia a reuşit să contacteze elemente din Regimentul 5 Comunist, care l-au condus prin junglă în nordul regiunii Johor, departe de americanii turbați. Şeful celulei din Min Yuen, cel care a păstrat contactul cu el, i-a trimis-o pe fiica lui în calitate de călăuză. I-a fost dată ca soră şi au trecut ca frate şi soră când s-au alăturat plutonului 7, care opera lângă un loc numit Cha'ah.

— De unde ştii toate aceste lucruri, dacă spui că erai de partea cealaltă a baricadei? Întrebă Hilary, care se oprise din mâncat; povestirea tatălui ei îi tăiase pofta de mâncare.

Fylough îi umplu paharul. Bărbatul cu păr sclipitor stătea la bar ținând în mina acelaşi pahar de coniac pe care îl comandase la sosire. Dick Mithers-Wayne îşi aprinse încă o țigară, mai comandă o bere Warsteiner şi se blestemă în gând că nu făcuse efortul de a merge la cursul de citit pe buze.

Bătrânul nu răspunse la întrebare.

— Kim Cheong era devotat misiunii. Documentele erau scrise în engleză şi sigilate, dar el ştia destul de bine la ce se referă şi nu avea nevoie de amenințări ca să le ducă cât mai urgent la Pekin. Americanii şi-au dat seama că e inutil să trimită1 agenți în junglă după el şi i-au informat pe omologii britanici prea târziu, ca de

Obicei – de noul curs al lucrurilor. Nu au dat detalii despre infiltrarea de agenți la Pekin; au spus doar că un. Chinez pe care îl vor a dispărut în junglă şi nu ştiu cum să-l găsească! N-au primit un pumn între ochi, dar aproape. Li s-a zis să îşi ia gândul. Omul lor nu a mai fost văzut niciodată.

"De ce îl vreți?" "Din nici un motiv special. Are ceva ce vrem noi – strict american – nu vă interesează pe voi, prieteni... Poate că vom putea face ceva pentru voi, într-o zi! Sigur, prieteni. Mulțumim mult!" a spus Fylough şi pe chip i s-a instalat un zâmbet răută cios.

Lucrurile nu se schimbaseră nici acum, după o viață de om.

De la un informator din Comitetul Comunist Regional Johor au aflat ceva despre un tip nou venit în unitatea de la Labis Yong Peng. Un chinez adevărat, aşa se exprimase, aşteptând să plece cu nişte documente interesante pentru cei din Bow Street Alley...

— Ce-i asta?

— Bow Street Alley, numărul 15, Pekin – Spionajul Chinez Central, serviciul de informații al Republicii Populare Chineze şi ŞIŞ – toate într-un a Dacă ei se interesau de nişte hârtii intra te în buzunarul unui tânăr chinez rătăcitor prin junglă, ne înțe resam şi noi. Informațiile mergeau la mina a doua, a treia şi câteodată – chiar a patra Dumnezeu ştie cum se deformau față de original, dar cele interesante îl costau capul pe informator.

Insă ăsta e altă poveste. "Se spune", şoptea informatorul, "că tipul ăsta rămâne la plutonul 7 până când va înceta căutarea do cumentelor, după care o va lua spre nord, va traversa coasta de est şi va aştepta primul vas." Fylough îşi şterse delicat mustața cu un şervețel alb şi îşi mişcă buzele ca şi cum i-ar fi trimis lui Hilary un sărut. Dar nu era aşa — Dar a avut ghinion.

— Mă întreb dacă vreau cu adevărat să aud povestea asta Hilary recunoscuse unele semne pe chipul tatălui său şi ştia că va auzi ceva neplăcut.

Nu credea că e în stare să digere şi altceva decât peştele pe jumătate mâncat.

— A dat peste mine, peste Harry Kenning şi alţi câţiva prieteni. A fost o întâmplare, nu organizasem nimic. Mare ghinion, zău. Pe atunci, jungla era enormă; nu era obligat să se strecoare pe bucata noastră.

— Deci l-aţi omorât.

— Asta a fost intenţia noastră. Avea la brâu un portofel impermeabil; mi-am dat seama că am pus mâna pe o bombă...

Fylough îşi opri povestirea la apariţia chelnerului, care luă rămăşiţele felului întâi. Lui Hilary îi pierise pofta de mâncare, dar gustă din al doilea pahar de vin alb, în timp ce Fylough discuta cu chelnerul despre ce sos să îi aducă la raţa friptă. Călătoria prin jocurile şi distracţiile junglei anilor 1950 nu îi afectase apetitul. Schimbă vinul cu un La Chapelle din '83 şi îşi continuă povestea I-a spus că au rămas în junglă pentru câteva zile, urmărihdu-i fără succes pe oamenii lui Kim Cheong. La întoarcerea în lumea civilizată, el, Fylough, s-a dus direct la Jim Morgan, ofiţer OSPC la Segamat, un bărbat fermecător şi capabil, cu reputaţia că ştie ce să facă în orice împrejurare, un bărbat care se îndrepta spre vârful ierarhiei, indiferent dacă asta îi plăcea sau nu.

Morgan i-a spus, mult mai târziu, că nu a informat CIA că se află în posesia documentelor. Nu şi-a informat nici măcar propriii oameni din Kuala Lumpur. În schimb, a luat primul avion spre Singapore, s-a întâlnit cu şeful SIFE – instituţia MI5/MI6 pentru Extremul Orient – şi a aranjat mutarea celor care au luat parte la omor, o mişcare inteligentă, pentru că Morgan ştia că e posibil ca vestea uciderii lui Kim Cheong să depăşească graniţele junglei şi nu voia să mai existe nimeni din acea trupă disponibil pentru conversaţie; nici cu yankeii, nici cu anchetatorii Republicii Populare Chineze. El, Fylough, s-a trezit la MI5; Kenning a ajuns la Forţele Terestre de la graniţa de nord şi apoi a devenit cultivator de cauciuc; doi europeni ataşaţi, un soldat şi un poliţist de la Ramura Specială au fost trimişi fără explicaţii la organizaţiile lor. Malaiezii au fost mutaţi în structura Poliţiei Malaieze. De fapt, nici una din aceste acţiuni nu a fost cu adevărat necesară – i-a spus Fylough lui Hilary, pentru că numai el şi unul sau doi dintre ei ştiau că s-a luat ceva de la teroristul mort şi numai el ştia exact care era conţinutul portofelului. Nici măcar lui Kenning nu îi spusese.

— Ca să vezi câtă încredere aveam unul în celălalt pe vremea aceea!

Fylough îşi umplu din nou paharul. Hilary nu îşi băuse încă vinul Meursault, nu era sigură unde vrea să ajungă tatăl ei. Dar povestea era

interesantă şi se întreba când va apărea în scenă şi Kent Bătrânul continua să taie din rața friptă şi să vorbească în acelaşi timp. A aflat abia după mult timp că Jim Morgan a pă răsit Poliția Malaieză literalmente peste noapte şi a devenit ofițer de securitate şi apărare SIFE. Dar americanii adulmecau peste tot, deveniseră foarte suspicioşi... Ciudat cum au reuşit să treacă cu nasul pe lingă o chestie atât de împuțită şi să nu-şi dea seama. L-au întrebat pe Morgan cume viața în prima linie, iar el le-a spus. Apoi l-au întrebat dacă nu a dat peste un chinez fugar – un chinez adevărat – cu nişte scrisori ciudate. Bizar, le-a spus Morgan; un curier special chinez a fost omorât în zona Segamat în cursul unei patrulări de rutină, dar geantă să a fost distrusă în timpul acțiunii. Nimic nu s-a putut salva, totul se făcuse bucăți, ceea ce era un lucru obişnuit. Nu fusese nimic deosebit, nimic care să îi intereseze pe americani... Nu l-au crezut, dar au acceptat că, din punctul lor de vedere, nu mai există probleme. Totuşi, timpul va clarifica totul. Trebuia să aştepte să vadă care capete de la Pekin cad în următorii doi sau trei ani. Morgan avea propriile idei. Ce era bun pentru americani, nu putea fi decât la fel de bun pentru verii lor englezi, aşa că a aranjat...

Hilary înălță sprâncenele, în timp ce Fylough mestecă o gură de friptură.

— ... a şantajat, adăugă el şi se opri iarăşi pentru a înghiți şi a-şi şterge buzele,... agenții americano-chinezi cu funcții înalte la Pekin să permită plasarea printre ei a unui englez de rang înalt N-au avut de ales. Omul nostru era de calibru mai mare decât americanii. Morgan a plecat la Hong Kong şi a făcut el însuşi toate aranjamentele, până a-l trece pe omul său granița şi a-l preda în grija noilor săi asociați şi... – Fylough îşi aşeză cuțitul şi furculița deasupra resturilor din farfurie şi privi fără să zâmbească în ochii lui Hilary – ... toți au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

— Asta e tot?

— Tot — Şi ce legătură are cu prietenul tău Kenning, cu ceilalți oameni omorâți sau cu David Kent, care aleargă în jurul lumii în căutarea a Dumnezeu ştie ce?

Fylough îşi şterse din nou mustața şi luă meniul de pe masă, dar nu citi din el.

— Asta e partea întâi, spuse el. Partea a doua e cu totul altă mâncare de peşte.

— Durează mult să-mi spui?

— Am impresia că nu te mai interesează.

— Dimpotrivă, zâmbi Hilary. Mă întrebam dacă am timp să ascult totul în

amănunt Bătrânul îşi goli paharul de vin şi se uită cu jind la prăjitura cu ciocolată de pe farfuria lui Hilary. Când chelnerul plecă, studie încruntat felia de pâine prăjită cu brânză şi continuă:

— Când regina a vizitat China în 1986, Jim Morgan şi cu mine ne-am zis că e o ocazie minunată de a-l saluta pe tovarăşul nostru şi de a trage o ocheadă spre implanturile americane.

Nici chiar în 1986 chinezii nu agreau vizitele particulare. Am mers în calitate de oficiali mărunți ai echipei culturale de la Ministerul Afacerilor Externe. N-a fost greu să ne ascundem printre ceilalți, erau destui!

— Nu v-a fost teamă că îl veți desconspira pe agentul vostru?

— Hilary, nu suntem tâmpiți!

Femeia ridică o sprânceană, iar Fylough, după ce o privi intens o clipă, continuă:

— Toți s-au descurcat de minune. Şi cum altfel? Erau bine pregătiți şi cu un cap mai înalți decât reprezentanții clasei muncitoare care au venit la putere în China. Americanii se aflau toți în funcții dacă nu influente, cel puțin importante. Din cei patru americani, unul a fost ucis din întâmplare, unul a murit pentru că fuma prea mult, iar doi au ajuns la Universitatea Pekin, unde modelau spiritele tinere; periculoasă ocupație! Dar omul nostru a reuşit să urce în vârf: secretar general al parti dului şi chiar candidat pentru funcția de preşedinte al Republi cii Populare Chineze.

Fylough privi în ochii lui Hilary, apoi zâmbi subțire şi înce pu să-şi mănânce brânza. Tânăra nu voia să mai asculte. Lăsă pauză să se prelungească, apoi îi aminti prima ei întrebare:

— Trebuia să îmi spui ce legătură are ziua de astăzi cu ce s-a întâmplat cu treizeci de ani în urmă.

Bătrânul continua să o privească, timp în care cântărea în minte dacă a pregătit suficient terenul, mai bău puțin şi apoi re' luă:

— În timp ce toți ceilalți se extaziau în fața operelor de artă japoneză, m-am întâlnit în secret cu omul nostru, care mi-a zis că în curând, în anul următor sau poate celălalt, în China va avea loc o schimbare politică radicală. El şi colegii săi ameri cani grăbeau procesul, pentru că lucrau cu cele mai receptive minți – studenții, tânăra inteligență maleabilă – şi le conduceau spre mentalitatea americană. Când vor considera că a venit mo mentul, el şi prietenii săi îi vor scoate pe studenți în stradă. Şi când totul se va schimba în direcția dorită de ei, vor suna clo poțelul de la şcoală, îi vor strânge de pe străzi şi le vor lipi fun durile revoluționare de bănci. Apoi, vor prelua conducerea şi

vor demara reforma. Dar, pentru că întotdeauna există un dar, omul nostru a simțit dintr-o dată că i se mişcă nisipul sub pi cioare. Nu era pentru prima oară în cei treizeci şi cinci de ani de odihnă când simțea că i se apropie un cuțit ascuțit de gât.

Motivul? Unul foarte întemeiat. Un nou sosit de la TEWA.

TEWA este o ramură foarte incomodă a spionajului chinez, aflată sub conducerea lui Hu Bang, un tip groaznic. Acum s-a pensionat, dar tot mai trece pe la birouri să amenințe pe câte unul! Dar nu Hu Bang l-a speriat pe prietenul nostru, ci ce lălalt, noul venit Omul nostru ni l-a arătat, rnie şi lui Morgan, la o recepție. Ne-am întors cu un sentiment extrem de neplăcut, zise Fylough şi făcu o pauză. Noul sosit nu avea mâini, ci doar o pereche de cârlige strălucitoare din oțel lustruit Numele lui era Kim Cheong, cel pe care îl omorâsem şi îl îngropasem în junglă şi ale cărui mâini le-am luat cu noi într-o sacoşă de cum pârâturi.

— De unde ştii că cel pe care l-ați omorât în junglă se nu mea Kim Cheong? Întrebă Hilary.

— Deşteaptă întrebare, replică Fylough. Amprentele lui nu ne-au dezvăluit nimic altceva decât că nu e un comunist mala iez obişnuit. Dar bănuisem acest lucru chiar când l-am omorât.

A fost înregistrat ca "necunoscut", dar după câteva luni a fost omorât un curier care ducea anumite rapoarte de la Regimentul 5. Printre documente se afla unul privind moartea unui comunist aflat în tranzit, numit Kim Cheong, şi dispariția călăuzei sale, o fată pe nume Ah Lian. Aceste amănunte au ajuns la noul departament al lui Morgan, care le-a verificat; se potriveau.

— O fată?...

— Nu avea nici o legătură cu noi. Nu am dus un război împotriva femeilor şi copiilor. Cred că se săturase de război şi a plecat de una singură să își facă părul permanent.

— Şi cum de a reuşit teroristul mort şi fără mâini să iasă dintr-un mormânt din adâncurile junglei malaieze şi să ajungă într-un post din vârful ierarhiei Gestapo-ului chinez din Pekin după aproape patruzeci de ani? Şi să vină la Pekin ştiind că există undeva un dosar care l-ar putea arunca pe viitorul fuhrer al Republicii Populare Chineze direct în beciurile gulagului din Şaanxi Street? Cum a reuşit Kim Cheong să facă aşa ceva?

Limba lui Fylough găsi în colțul mustății o firimitură de brânză. Bătrânul îşi şterse buzele cu un şervețel, după care clătină din cap. Şi el îşi pusese această întrebare, iar răspunsul fusese întotdeauna acelaşi.. — Şi eu aş vrea să

ştiu, Hilary. Poate că ne va spune Paul Daniels.

— Cine e Paul Daniels?

— Un iluzionist de la televiune care cunoaşte trucuri chine. Zeşti, zise Fylough şi zâmbetul îi pieri înainte de a se forma. La şase luni după vizita reginei în China, când totul începuse să se liniştească, au început să se întâmple aici tot felul de chestii.

Intri Kenning, apoi un bătrân din Manchester, apoi un fost co lonel SAS. Toți au fost omorâți în acelaşi fel, de parcă ucigaşii ar fi vrut să-l anunțe pe al patrulea. Dar să-ți răspund la între bar: eu sunt cel care, se presupune, ştie unde se află acest dosar şi trebuie să îl scot la iveală.

— Unde este dosarul?

— E îngropat în tunelele de la Whitehall, răspunse Fylough după o ezitare de o secundă. Dacă nu ştii locul exact, nu îl gă șesti nici într-o mie de ani. Dar nu eu ştiu, ci Morgan. Numai că nimeni nu ştie că Morgan a luat şi el parte la acest joc. Între baseşi de primul care a murit, Kenning...

Femeia se pregătea să spună că nu mai are nici o importan ta, dar Fylough i-o luă înainte.

— Harry Kenning a fost omorât pentru că a refuzat să îi îndrume spre mine pe cei de la TEWA; ceilalți au fost ucişi pentru că nu ştiau. David Kent a intrat în acțiune după cea de-a treia crimă, să afle despre ce este vorba.

— Şi a aflat?

— Nu ştiu, încă nu a spus nimănui. Dar a fost folosit, ştii doar. E doar un cal de bătaie care trebuie să-i ducă pe chinezi acolo unde trebuie. Acum i-a adus înapoi de unde am pornit şi încă nu s-a prins că asta vrem.

— Şi ce anume vreți?

Fylough nu observă încodarea fiicei sale, era prea ocupat felicitându-se în gând.

— Să îi ducă unde trebuie. Chinezii cred că ei îl manipulea ză, când, de fapt, toată lumea îl manipulează pe bietul om.

— Acum ce se va întâmpla cu el?

— Păi, cel mai bun lucru pe care îl poate face este să se aș cundă, să se întoarcă la lins lipiciul de pe plicuri sau la ce făcea el de obicei în Gordon Street – orice, numai să se dea la o par te. Dacă îşi scoate capul după colț, probabil că i-l vor zbura de pe umeri.

— Cine?

— Ce întrebare prostească, Hilary! Chinezii nu îl mai vor.

Dacă le va sta în cale, îl vor distruge. Nici noi nu îl mai vrem, e incomod.

Dacă nu îl curăță ei, s-ar putea să fim nevoiți să o facem chiar noi. Astfel, afacerea va fi iarăşi în mâinile celor care ştiu ce fac.

— Nu ai spus care trebuia să fie obiectivul lui, în afară de cel, cum te-ai exprimat tu, de a-i conduce încoace pe chinezi.

— Să îl orienteze pe Goh Peng spre mine.

— Şi a făcut-o?

— Nu, zâmbi el, ai făcut-o tu în locul lui. Celălalt lucru era să vii tu la Londra, pentru etapa finală, iar el s-a executat: te-a adus fără să-i facă pe chinezi să se întrebe de ce ți-ai făcut bagajele şi ai plecat dintr-o dată acasă.

— Sunteți o bandă de ticăloşi, ştiați?

— Mda, aşa e. Cred că depinde de unghiul din care priveşti... făcu Fylough şi se uită atent la ea, pe sub sprâncene.

David Kent înseamnă ceva pentru tine?

Ea nu răspunse.

— Până unde a ajuns relația voastră? Insistă bătrânul.

— Nu cred că te priveşte, tată.

Hilary se înroşi, dar ochii ei spuneau multe. Fylough nu era deloc încântat de efectul întrebării sale; femeia schimbă cursul conversației.

— De ce mi-ai spus toate astea? Nu sunt convinsă că trebuie să cunosc situația oamenilor acelora din Pekin.

— Faci parte din oamenii lor, spuse Fylough după o scurtă ezitare. Te-au aruncat în brațele lui David Kent că să ajungă la mine, prin el sau prin tine. Şi le-ai rezolvat problema: i-ai îndrumat spre mine. Oamenii lui Goh Peng vor avea nevoie probabil de ajutorul tău mai târziu. Ți-am dat un subiect despre care să le vorbeşti în cazul în care devin prea insistenți.

— Şi cum să le explic asta, dacă devin prea insitenți?

— Le spui că David Kent te-a trimis să mă verifici.

— Doar nu speri că vor crede una ca asta — Vor crede, poți să fii sigură.

Hilary se uită în ochii tatălui ei timp de câteva secunde, dar Fylough nu clipi. Afişa una din expresiile sale sincere şi oneste.

Femeii îi părea rău că nu îl cunoaşte mai bine. Fylough aruncă o privire ca din întâmplare spre oamenii de la bar, o privire care nu îndrzie nici asupra bărbatului cu foca udă pe cap, nici asupra lui Mithers-Wayne, care se uita fără rost la berea sa caldă.

— Au început deja. Kim Cheong stătea singur, privind spre tavan. După un ciocănit şovăitor în uşă, în cameTă intră Goh Peng. Obişnuita lui expresie impasibilă fusese înlocuită de una neliniştită. Kim Cheong îşi coborî privirea şi

îl studie cu interes.

— Ceva nu merge cum trebuie, tovarăşe Kim Cheong, zise Goh Peng. Kent a raportat în Curzon Street şi a cerut aprobarea să îl interogheze pe Fylough.

— Şi ce vezi rău în asta? Întrebă calm Kim Cheong.

— Dar femeia, West, a contactat pe cineva, identificat că oficial în rețeaua britanică de spionaj.

— Cine l-a identificat?

— Seleş, iugoslavul care a urmărit-o pe West la restaurantul din Whitehall. S-a întâlnit cu omul acesta, pe care îl cunoaşte bine, aşa a spus Seleş. Iugoslavul s-a întâlnit din întâmplare cu o agentă la barul restaurantului, secretară la MOD. Ea făcut identificarea.

— Nu înțeleg de ce eşti atât de surprins.

— Agenta spune că West este fiica acelui bărbat.

— Şi? ':.. ■ ■ — L-a identificat ca fiind Peter Fylough.

Kim Cheong îşi atinse cele două cârlige, iar sunetul se reverberă în camera goală. Pentru câteva secunde, nimeni nu spuse nimic. Apoi, cu privirea concentrată asupra cârligelor, Kim Cheong rosti:

— Goh Peng, ai motive să fii intrigat. Ai avut grijă de tot?

— Bineînțeles. Cred că trebuie să o considerăm pe femeie, pe Hilary West, drept duşman.

— Atunci, tratează-o ca atare.22 Mithers-Wayne a ieşit primul de la Grenadier. Când l-a văzut pe Fylough cerând nota, şi-a golit halba şi a plecat. A zărit maşina fotografului în parcare, a traversat strada şi s-a aşezat pe locul din spate. A aşteptat până ce Fylough şi Hdary au ieşit din restaurant, apoi a scos capul pe geam în urma lor, a dat scurt din cap spre agentul din partea cealaltă a străzii şi a pornit. Taxiul pe care îl comandase Fylough a venit dinspre celălalt capăt al străzii Whitehall Court şi a plecat în aceeaşi direcție. Iugoslavul s-a întâlnit cu un chinez bine îmbrăcat, i-a strâns mâna fără nici o reținere şi l-a invitat într-un autoturism Granada gri, cu număr diplomatic şi şofer, care aştepta pe strada Horseguards. Nimeni nu le-a dat nici o atenție. Nici măcar Mithers-Wayne, care, după ce i l-a arătat pe Fylough fotografului, a pornit în urmărirea taxiului. La capătul dinspre Whitehall al străzii Horseguards aştepta încă o maşină cu patru chinezi, care a pornit în urma Granadei, să o acopere. Chinezii ştiau exact ce fac. Mithers-Wayne, preocupat de taxiul lui Fylough, nu a observat celelalte două maşini.

Fylough a lăsat-o pe Hilary la casa ei din Chelsea. Femeia a pus

receptorul lângă telefon, a făcut un duş şi s-a băgat goală în pat. Chinezii trimiseseră pe cineva să o țină sub observație. Supraveghetorul a luat locul iugoslavului la restaurant şi a privit-o încontinuu de deasupra unei halbe neatinse de bere.

Taxiul lui Fylough s-a întors prin King's Road şi a luat-o spre vest, pe Hammersmith Broadway, după care a intrat pe Şepherd's BuŞ Road, străjuită de un şir de case construite în stil victorian, din care cele mai multe fuseseră transformate în apartamente sau erau în curs de a fi transformate. Numai câteva rămăseseră intacte. Una din acestea era numărul 20; o casă a MI5-ului, ca şi cea din partea opusă a străzii.

Fylough plăti şoferul şi, fără să se uite în jur, urcă repede scările, ca şi cum ar fi locuit acolo de zeci de ani. De la etajul unu al clădirii de vizavi, doi bărbați îl urmăreau din dosul perdelelor de dantelă. Unul din ei coborî capul şi îşi fixă ochiul în vizorul unui aparat Nikon F3, aşezat pe un trepied solid, şi roti inelul teleobiectivului Nikon F4 600 mm până când uşa lui Fylough îi apăru clar; vedea perfect neregularitățile lemnului sub stratul de vopsea. Bărbatul înălță capul, se uită o clipă prin despărțitura perdelei, apoi ridică o pereche de căşti şi îşi încorda auzul. Ascultă zgomotele din biroul lui Fylough printr-unul din dispozitivele de ascultare introduse în cameră. Mulțumit de calitatea sunetului, scoase mufa căştilor din amplificator şi o introduse în alt locaş.

Îşi potrivi căştile din nou şi ascultă. Peste drum, Fylough tuşi şi atinse din greşeală cu paharul sticla de whisky. Sunetul cristalului abia atins răsună în urechea lui precum clinchetul plăcut al unui clopoțel. Bărbatul era perfect satisfăcut, dar pe chipul lui nu se vedea acest lucru. Puse mufa în primul locaş, se lăsă pe spătarul scanului şi făcu din ochi tovarăşului său.

Dar celălalt nu răspunse. Era ocupat cu o rolă de peliculă pentru filmare în infraroşu. Nici unul nu rnai spuse nimic. Se părea că urmează o noapte lungă. Mithers-Wayne a aşteptat la capătul străzii lui Fylough până când taxiul şi-a lăsat pasagerul şi şi-a continuat drumul; abia atunci şi-a parcat maşina şi a înaintat ca un trecător obişnuit spre casă. Nu se vedea nici un chinez şi nici un iugoslav. Când ajunse în dreptul casei, se uită ca din întâmplare către uşă fără să rărească paşii; nu se vedea nici un număr. Nu scria nimic, nici măcar Chez noiis sau Dunroaming; era doar o uşă goală şi neutră. Pe cea a casei din dreaptă scria 18.

La celălalt capăt al străzii se afla o cabină telefonică roşie, demodată, cum se găsesc în toată Londra înăuntru mirosea a excremente, dar mirosul nu îl alungă pe Mithers-Wayne. Îşi puse piciorul în prag, ca uşa să rămână

deschisă, şi sună la Arhivele Centrale. Se identifică şi întrebă:

— Cine este proprietarul casei cu numărul 20 de pe Bellamy Avenue, W12, şi cine stă în ea acum?

Urmă o pauză destul de lungă, în care se auzi sunetul unor taste apăsate, după care vocea reveni pe un ton acuzator, ca şi cum Mithers-Wayne ar fi ocupat inutil timpul calculatorului:

— DM.

Mithers-Wayne expiră fumul tras dintr-o ţigară pe care o aprinsese pentru a atenua mirosul de urină şi se încruntă spre oglindă mică din cabină.

— Departamentul pentru Mediu? Ce fac ăştia-ntf-o uliță din Şepherd's BuŞ? Dar celelalte case, de pe ambele părţi…?

— Nimic deosebit — Altceva?

— Cea de vizavi are aceeaşi destinaţie.

Mithers-Wayne puse receptorul în furcă şi aşteptă să vadă dacă nu cade vreo monedă. Nu a căzut nici una Dar nu se gră bi să iasă la aer curat; rămase pe gânduri în cabină, ţinând uşa deschisă pe jumătate, şi îşi termină ţigara. O casă de acoperire?

MI5? ŞIŞ? Cine dracu' era tipul ăsta care luase prânzul cu mi na pe fusta fetiţei lui Kent şi cum de Kent nu ştia cine e?

Bărbatul se încruntă şi strivi ţigara pe podeaua murdară a cabinei. Formă un alt număr.

— S-a întors Taffy Lloyd? Întrebă el şi primi un răspuns afirmativ. Du-te şi adu-l. Taffy? Ai scos vreo fotografie? Ai făcut ceva?

Glasul galez care îi răspunse era un amestec de praf de car buni şi cor bărbătesc.

— Dă-mi pace, omule, abia am intrat pe uşă.

— N-am timp, Taffy.

— Atunci ai noroc cu prietenii tăi operativi, Richard. Tipa e fantastică. Mi-ar plăcea să fac o şedinţă de fotografiat cu ea..

— Termină cu tâmpeniile, Taffy. Spune-mi, în ce sens ope rativi?

— … fără lenjerie!

— Taffy!

— Calmează-te, dragă. Am făcut o fotografie polaroid cu mirele tău şi când totul s-a liniştit la Grenadier m-am dus la barman şi i-am arătat-o. N-a fost nevoie să-l întreb pe chelner, e client obişnuit.

— Treci la subiect, Taffy, şi spune-mi cum îl cheamă!

— Fylough.

— Şi numele de botez?

— Nu se cunosc chiar atât de bine.

— Cu ce se ocupă?

— N-am idee, nu m-am ocupat încă de el. Mai sună-mă peste jumătate de oră.

— Mersi, Taff. Pe curând...

Era timpul să vorbească cu David Kent. Mithers-Wayne îşi deschise agendă la adrese şi găsi numărul de acasă al lui Kent.

Începu să formeze numărul, dar abia ajunse la a patra cifră când uşa cabinei fu deschisă.

— N-am terminat... strigă el şi se întoarse pe jumătate.

Dar nu termină ce avea de spus. În fața lui stătea un chinez solid, mătăhălos chiar, în spatele căruia era un om înalt, cu un păr negru, gras. Îl recunoscu, dar abia avu timp să-şi amintească faptul că îl văzuse rezemat de bar la Grenadier, când chinezul îl lovi cu violență în stomac. Aerul îi ieşi cu un şuierat din plămâni, iar receptorul îi zbură din mină. Chinezul se aplecă şi îşi lăsă mâinile pe umerii lui Dick Mithers-Wayne; fără să dea impresia că ar face vreun efort, îl trânti pe podeaua murdară, într-un colț al cabinei. O mina aşeză receptorul în furcă; cel solid ieşi din cabină, făcând loc bărbatului înalt, cu păr negru.

Mitiiers-Wayne recunoscu mirosul şi deschise ochii.

— Ridică-te, spuse bărbatul în şoaptă şi atinse bărbia lui Mithers-Wayne cu țeava retezată a unui pistol.

Englezul se ridică cu greu şi se sprijini de un perete al cabinei, întrebându-se de unde au apărut cei doi. Dar nu avu timp să ajungă la vreo concluzie. Cel cu pistolul luă agenda şi cu mâna liberă îl împinse în afara cabinei. Chinezul se aşeză lângă el, de partea celaltă; din dreapta apăru o Granada gri, condusă de un alt chinez. Mithers-Wayne nu se opuse. Ce rost ar fi avut? Era un tip pragmatic. Ce dracu' poți face când genunchii îți sunt ca de gelatină, când stomacul te doare groaznic, iar un străin îți ține la ureche un pistol făcut în Cehoslovacia?

L-au aşezat în spate, între ei; după ce a închis portiera chinezul îl apucă de păr şi îi împinse capul între genunchi. Celălalt îi ținea pistolul deasupra cefei. Nimeni nu scotea nici un cuvânt, dar o mână îi umblă prin buzunar şi îi scoase cheile de la maşină.

Au oprit la capătul străzii Bellamy Avenue, iar iugoslavul cu păr lucitor şi mirosind a briantină cobori şi se îndreptă spre maşina lui Dick Mithers-Wayne.

Se aşeză la volan şi porni după Granada pe Holland Road până pe Kensington High Street şi apoi spre Hyde Park. Chinezii păreau să ştie exact ce fac şi unde se duc. Iugoslavul se apropie de ei pe panta ce cobora spre parcarea subterană şi rămase în urma lor. Dick MithersWayne încercă să îşi ridice capul, să vadă ce se petrece, dar simți pistolul în ceafă şi rămase în aceaşi poziție, cu capul între genunchi. Nu înțelegea de ce voiau să ajungă într-o parcare subterană, era ilogic.

Granada opri la nivelul trei, iar iugoslavul parcă alături.

— Afară, spuse unul din chinezi.

Era primul cuvânt rostit Englezul se conformă imediat. Al doilea chinez deschise portiera din față a maşinii lui şi îl îm pinse pe scaunul şoferului. Se uită în jur. Erau doar doi chi nezî, iugoslavul se făcuse nevăzut. Primele presimțiri negre în cepuseră să-şi croiască drum spre stomac; portiera era închisă încet, fără zgomot, de greutatea chinezului care se sprijinea de ea Celâlat chinez se aşeză pe bancheta din spate. "Probabil, vreun nou joc chinezesc..." Apucă ferm volanul şi văzu cheile în contact O greşeală? Întinse mâna şi le atinse chiar în secunda în care simți metalul în ceafă şi o mina prinzându-l de guler.

Nu a auzit împuşcătura Glontele a intrat adânc în creierul lui. Nu a simțit absolut nimic. Mina chinezului a rămas încleştată pe gulerul lui până a încetat să tremure, apoi împinse uşor trupul lui Mithers-Wayne până ce se întinse pe scaunele din față.

Chinezul ieşi, scoase cheile din contact şi încuie uşile. Apoi se uită pe geam, înăuntru. În parcarea subterană era întuneric, iar în maşină – şi mai întuneric. Mithers-Wayne va sta aici, ghemuit, invizibil, până când cineva plictisit să vadă aceeaşi maşină parcată în acelaşi loc se va hotărî să facă ceva 23 Patru chinezi aşezați în două maşini au stat pe strada Bellamy Avenue până în amurg. Fylough i-a obligat la această aşteptare. La ora şapte şi un sfert, a deschis uşa şi a ieşit în stradă. Se transformase dintr-un gentleman de oraş într-un nobil de țară. Era îmbrăcat într-un pulover bleu pal şi pantaloni albi şi avea ghete maro închis. A luat-o la dreapta şi s-a îndreptat spre localul de pe cealaltă parte a intersecției, chiar vizavi de cabina telefonică a lui Mithers-Wayne. Unul din chinezi şi-a dezbrăcat haina neagră, şi-a scos cravata şi a intrat după el.

Din a doua maşină, Goh Peng a supravegheat casa până la căderea întunericului. Exact acest lucru aştepta el. Înăuntru nu era nimeni. Lăsă maşina cu celălalt ocupant al ei, traversă strada şi coborî scările spre subsol.

Însoțitorul său avea o mică servietă neagră, pe care o aşeză cu grijă la picioare în timp ce studie uşa subsolului. După o clipă, dădu din cap şi făcu un pas înapoi. Cu un deget la buze, Goh Peng se întoarse pe scări, se ridică în vârful picioarelor şi aruncă o privire spre gemulețul îngust ce dădea spre stradă. Nu se mişcase nimic.

Şopti ceva celuilalt, care îşi deschise imediat servieta. În câteva secunde, bărbatul neutralizase sistemul de alarmă de la uşă. Întoarse atent o cheie în yala şi împinse uşa cu o mişcare imperceptibilă. Aruncă o privire fugară pe culoarul de după uşă şi dezactiva repede sistemul de protecție a subsolului. Făcu apoi acelaşi lucru la etajul întâi. Ultimul etaj nu era folosit; şi-a dat seama de lucrul acesta pentru că nu era protejat de nici un sistem de alarmă.

— Verifică telefonul, îi spuse Goh Peng celuilalt când intrară în aripa principală a casei. Apoi te duci în maşină şi îi trimiți pe ceilalți, unul câte unul. Tu stai acolo şi ne anunți când iese englezul din local.

Spărgătorul făcu mai mult decât să verifice telefonul. A dezactivat tot echipamentul electronic de supraveghere şi, pentru cazul în care a scăpat ceva – față sa plată de țăran chinez aproape zâmbi la o asemenea idee de neconceput – a umplut camera cu o emisie electronică ultrasonică.

Pe partea cealaltă a străzii, bărbatul care asculta amplificatorul decodor înălță insesizabd din umeri când în cameră se lăsă o linişte bruscă. După ce închise amplificatorul şi aprinse aparatul cu laser, făcu din ochi spre tovarăşul lui. Chinezul blocase vibrațiile geamului, dar nu şi gaură mică din fereastră, lăsată intenționat Fylough i-a lăsat mult să aştepte. Goh Peng a primit abia la zece şi jumătate mesajul că englezul a ieşit din local şi se îndreaptă spre casă. Goh Peng aşeză receptorul în furcă şi singura schimbare a atitudinii sale fu o uşoară încordare a spatelui; rămase în fotoliu, privind spre fereastră. Lăsase perdelele depărtate, ca să aibă o imagine clară a treptelor din față.

Bătrânul englez înainta drept spre casă. Când intră pe uşă, un automat se îndreptă spre urechea lui. Era beznă totală. Rămase înlemnit Nici o mişcare bruscă; de fapt, absolut nici o mişcare.

Un altul îl împinse în perete, în timp ce al treilea îşi plimbă mâinile pe trupul lui. Nimeni nu spunea nici un cuvânt. Chinezii nu găsiră nimic. Doar bani, o batistă şi nişte chei. Țeava automatului se mută la ceafă. Mina altui chinez îl apucă uşor de cot şi îl îndrumă de-a lungul coridorului scufundat în întuneric, dar pistolul rămase în acelaşi loc. Cel care îl percheziționase rămase lângă uşă. Totul se petrecuse fără cuvinte, fără chipuri văzute, fără violență, dar Fylough ştia că sunt chinezi. Ştia după miros. În jurul lui plutea un miros

ciudat, care îți usca stomacul. Era imposibil de uitat. Chinezii spun același lucru despre mirosul englezilor. Goh Peng nu se mișcă.

— Perdelele, spuse el și aprinse veioza de alături. Așează-te aici, îi ordonă lui Fylough și îi arătă un scaun care fusese așezat lângă perete.

Cel cu pistolul îl așeză pe scaun și se îndepărtă cu brațele la piept. Goh Peng îl privi pe Fylough câteva secunde. N — Te cheamă Fylough? Întrebă el într-un târziu.

Fylough îl privea la rândul lui. Portofelul său și agenda se aflau pe masa din sufragerie. Aruncă o privire expresivă spre ele, apoi se uită din nou la Goh Peng și dădu din umeri.

— Știi cine sunt spuse el. Și eu știu cine ești dumneata- Te numești Goh Peng și ești de la CELD, probabd ramura TEWA.

Ești la Ambasadă, cu acte în regulă. Dar acum ești pierdut. Nu ai ce face aici după ce ai intrat prin efracție. Și nu vei pleca acasă fără măcar o acuzație de violare de domicdiu.

Goh Peng nu părea impresionat. Era exact lucrul la care se așteptase. Dar exact același lucru ar fi spus și el, dacă totul s-ar fi întâmplat invers. Îi veni să zâmbească la acest gând. Se ridică de pe scaun, se duse la telefon și formă șapte cifre. Fylough le numărase din obișnuință. Chinezul sunase la Ambasadă sau la Misiunea Comercială. Se uită la echipa lui Goh Peng. Toți priveau spre el fără nici o expresie; pur și simplu priveau, fără să clipească, precum trei chinezi uitându-se la un om mort. Își concentră atenția supra celui de la telefon.

— Fylough e aici, vă așteaptă, spuse Goh Peng încet în receptor. Vă va aduce o mașină. Veniți la ușa din față..., adăugă el și făcu o pauză, privi în ochii lui Fylough și pe chip i se instala fantoma unui zâmbet... ca un oaspete binevenit Chinezul închise telefonul și se așeză din nou pe scaun.

— OK, făcu Fylough forțându-se să caște, ce-i cu comedia asta? Îmi răpiți din orele de somn.. — Taci!

Goh Peng se lăsă pe spătarul scaunului, își puse picior peste picior și începu să privească fix peretele de deasupra capului lui Fylough. Parcă ar fi intrat în transă.

— Ce-ar fi să-l rogi pe unul din acești gentlemani să-mi facă o cafea?;, \, Nu primi nici un răspuns. Ochii lui Goh Peng rămaseră ațintiți spre perete, fără să clipească. Cei trei chinezi erau la fel de țepeni și de vigdenți, de parcă viața lor ar fi depins de insistența cu care îl privesc pe Fylough. Englezul ajunse la concluzia că e o pierdere de timp; își relaxa trupul pe spătarul înalt și intră și el

în transă.

24 David Kent bătu la uşa lui Evelyn St John Woodhouse şi o deschise fără să mai aştepte răspunsul. Woodhouse îl privi pe sub sprâncene şi spuse pe un ton sarcastic:

— Intră.

Nu zâmbi, dar dădu din cap în semn de "bun venit" şi îi arătă cu mâna scaunul din partea celaltă a biroului.

— Kong hee fati choi! Zise el.

— Poftim?

— Credeam că vorbeşti chineza.

— Tocmai mi-ați urat "la mulți ani".

— A fost doar o verificare. Ai făcut un raport despre călătoria în Extremul Orient pe care tocmai ai încheiat-o?

— E în curs de elaborare.

— Nu te mai obosi. Scrie doar pe o hârtie ceva care să justifice călătoria şi costul şi lasă baltă raportul.

Expresia lui Kent nu se modifică. Tânărul băgă mâna în buzunar şi scoase un plic, din care extrase una din fotografule pe care le luase din cutia de tablă a caporalului Togom. Era fotografia cu cei doi europeni cu echipa de urmărire malaieză, în fața a patru eşantioane ale muncii lor. Kent o împinse pe birou, în fața degetelor lui Woodhouse.

— * Cum îl cheamă pe tipul din dreapta? Întrebă el scurt.

Woodhouse îşi coborî privirea şi se uită la poza mică, de calitate proastă, fără să o ia de pe birou. Părea interesat de această imagine simbol a morții violente şi o studie atent câtva timp.

Pe de altă parte, putea foarte bine să se gândească ce răspuns înțepător să dea la întrebarea lui Kent. După alte câteva clipe, spuse fără să-şi ia ochii de pe fotografie:

— Cine? Cel care stă pe spate, cu mâinile pe piept?

— Ştiți exact la cine mă refer, replică David Kent şi, făcând un pas înainte, arătă cu degetul chipul lui Fylough. Cel de aici.

— Ce te face să crezi...

— - Gata cu prostide, spuse Kent aspru. Când s-a făcut fotografia îl chema Fylough. Cum îşi spune acum?

— Nu sunt sigur că îmi place tonul vocii tale, David.

Insă Kent nu îşi domoli tonul.

— Priviți mai aproape. E "ăă" Smith, nu? E Dick Tracey de la Ministerul

Afacerilor Externe. Iar acesta, continuă el scoțând din plic fotografia ofițerului OSPC, Segamat, cine e şi cum îşi mai spune în zdele noastre, în afară de Jim Morgan?

Woodhouse îşi înălță privirea. Nu împinse fotografia la o parte.

— Am spus că poți s-o laşi baltă, David. Nu ne mai interesează chinezii. S-a închis sezonul de vânătoare la chinezi, adăugă el şi se lăsă pe spătarul scaunului, spălându-și mâinile cu un săpun invizibd. Ia-ți două zde libere, plimbă-te prin parcuri, dă de mâncare la lebede; uită de chinezi. Şi când ai să te simți proaspăt şi în formă, să te întorci la biroul tău, ți-am lăsat acolo nişte chestii de care aş vrea să te interesezi. Sunt nişte materiale despre kurzu care vor să se stabdească în Anglia E domeniul tău, poți să le vorbeşti în chineză, mai zise el şi colțurile gurii se înălțară într-o imitație de zâmbet.

Dar zâmbetul dispăru imediat, cu un plescăit aproape insesizabd, când Kent se ridică în picioare.

— Aş vrea să am o întrevedere cu directorul general.

— Poftim?

— Aş vrea să am o întrevedere cu directorul general.

— Am auzit ce ai spus. Ce se întâmplă, David, vrei să îți dai demisia?

— N-am spus nimic despre nici o demisie.

Woodhouse încercă fără succes un zâmbet superior.

— Singura ocazie cu care băiețu de rangul tău ajung să aibă o întrevedere cu directorul general este o strângere de mână de "la revedere", după ce li se aprobă demisia; iar asta o face prin mine. Hai, fü băiat de treabă, David, şi plecă un timp să-ți limpezeşti creierul. Şi, David, o să mă supăr foarte tare dacă n-ai să îngropi afacerea cu chinezü. S-ar putea să mă supăr atât de tare încât să te trimit înapoi la Supraveghere. Gândeşte-te, un post permanent de observație dintr-o mansardă care dă spre apartamentul lui Ken Livingstone?

De data aceasta Woodhouse reuşi să zâmbească, însă fără nici un efect asupra lui Kent Tânărul clătină din cap, luă fotografia lui Jim Morgan şi o ridică sub nasul lui Woodhouse.

— În cazul în care nu ați observat asemănarea, spuse el cu calm, acesta este Sir James Morgan pe vremea când era cercetaș. Acum, după cum ştiți, este director la MI6. Bea cafea la Royal Worcester, la ultimul etaj al Century House şi dă voie unora să îl numească "C". Vreau să vorbesc cu el, e urgent Şi după ce voi fi vorbit cu el, voi accepta şi invitația dumneavoastră de a merge să strâng mâna lui Mighty Mouse al nostru de la etaj.

— Nici nu poate fi vorba David.

— Aş dori permisiunea de a vizita Arhiva Ministerului Afacerilor Externe.

— Nici de asta nu poate fi vorba.

— Atunci du-te dracului!

Kent ignoră privirea perplexă a lui Woodhouse şi îi luă fotografia cu teroriştii morți dintre degete. Nu zâmbi, nu afişă nici o altă expresie, nu spuse nimic. Doar luă fotografia se răsuci pe călcâie şi ieşi din birou.

Woodhouse rămase cu privirea perplexă încă alte câteva secunde după ce uşa s-a închis, pentru cazul în care Kent s-ar fi gândit să se întoarcă şi să se strâmbe la el. Apoi se relaxa şi își zâmbi în barbă, rotindu-şi scaunul astfel încât să-şi poată vedea imaginea reflectată în geam. Se privi astfel câteva minute. Avea o înfățişare infatuată şi mulțumită. Corabia înainta pe apă fără nici o ezitare, iar el ținea ferm în mina timona şi îndeplinea ordinele căpitanului. Mai aşteptă puțin, după care ridică receptorul şi ceru telefonistei să sune la Century House. După ce răspunse la câteva întrebări test, i se dădu legătura cu James Morgan, directorul MI6. După ce a vorbit cu el, Woodhouse aşeză receptorul în furcă şi se întoarse la imaginea sa reflectată în. Geam. Kent nu făcu efortul de a se uita pe biroul său, nu îl interesau kurzu; avea alte lucruri în minte, iar Woodhouse, în loc să îi satisfacă curiozitatea despre Fylough şi Ministerul Afacerilor Externe, i-o adâncise. Nu îşi făcea griji, Forțele Poliției Regale din Hong Kong se aflau încă în căutare de tineri valoroşi.

Ieşi rapid din clădire, luă un autobuz spre Piccaddly şi coborî în fața Galeriei Naționale. Nu se uită în jur şi nici peste umăr, dacă îl urmărea cineva, era bine venit să îl urmărească până la capăt Totuşi, pentru orice eventualitate, traversă piața Trafalgar, coborî prin Northumberland Avenue în piața Whitehall, după care se aşeză la rândul format în fața cabinelor de telefon. Când îi veni rândul, trecu pe lângă cabină şi se întoarse pe drumul de la venire, pe Northumberland Avenue. Nu îl urmărea nimeni.

Se întoarse în Whitehall, traversă strada şi se prezentă la biroul de recepţie din clădirea Ministerului Afacerilor Externe. Polițistul de la intrare l-a privit fără curiozitate; era interesat doar de irlandezi cu sacoşe burduşite. Kent zâmbi spre femeia de la birou şi îi arătă legitimația. Ea înălță sprâncenele, dar nu zâmbi şi nici nu spuse "bună dimineața".

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Fylough, spuse el politicos.

Femeia citi în gând lista de nume lipită pe birou dar ferită de privirile vizitatorilor, se uită în ochu lui Kent şi clătină din cap. Apoi, într-un moment de slăbiciune, privi iarăşi spre listă şi strânse din buze.

— La Ministerul Apărării, spuse ea arătând cu pixul către uşă, pe partea

cealaltă...

— Ştiu unde este. La ce cameră?

— Întrebaţi acolo.

Funcţionara îşi coborî privirea pe o foaie albă din faţa ei, pentru a-i arăta că acesta este sfârşitul conversaţiei, iar poliţistul dădu aprobator din cap.

— Mulţumesc pentru ajutor, spuse Kent şi ieşi la soare, între oamenii obişnuiţi.

La Ministerul Apărării, şi-a arătat din nou legitimaţia şi a primit un formular pe care a trebuit să-l completeze. Formularul i-a fost luat, apoi adus înapoi şi înmânat poliţistului care stătea aparent fără rost în holul mare, aglomerat Aceşti poliţişti erau selecţionaţi probabil pentru atitudinea lor politicoasă:

— - Nu-i aici.

— Şi când aş putea să îl găsesc? Întrebă Kent uitându-se în ochu de Neanderthal.

Poliţistul îl privi şi el, dar nu scoase nici un sunet.

— Pot să vorbesc cu secretara?

— Ştiţi cum o cheamă?

— Nu, pentru ce?

— Dacă nu ştiţi cum o cheamă, nu puteţi să vorbiţi cu ea.

— Mulţumesc. \Kent ieşi din nou la soare. Se gândi o clipă să-şi spună povestea lui Sir James Morgan şi să îi ceară sfatul, dar renunţă la idee în aceeaşi clipă. Dacă nu putea să schimbe două vorbe cu secretara lui Fylough, ce şanse avea să se iute în ochii albaştri deschis ai directorului MI6? Hotărî să se consoleze cu o halbă debitter.

King's Head era exact opusul clădirii din Horseguards. Nimic excepţional, doar un local obişnuit din centrul Londrei, fără pretenţii. Atât doar că era plin de civili care se plângeau de condiţiile de muncă şi ameninţau cu grevă pentru mărirea salariilor cu şaizeci la sută. Kent îşi luă halba de Watneys şi se aşeză într-un colţ lângă singurele două persoane fără costum şi fără cravată din bar. Cei doi nu l-au luat în seamă şi nici nu şi-au ridicat privirile. Nu şi-au încetat conversaţia, oprindu-se doar pentru a ridica la gură paharele înalte de bere.

— Tâmpiţii de la Ammers, ticăloşi buni de nimic! Spuse unul din ei.

— O iei de la capăt? Replică celălalt, un bărbat mai bătrân care avea pe dosul palmelor şi sub unghu urme roz dintr-o substanţă de consistenţa lutului. Dacă vrei fotbal, fotbal adevărat, lasă-i dracului pe ăştia din Upton Park, în următorii cinci ani, şi du-te la meciurile Gunners-ilor.

— Dă-i la dracu' de tâmpiți! Ăia au sânge negru...

Barbami mai în vârstă se uită la ceas şi goli paharul.

— Bea-ți berea, fiule, spuse el, şi hai să ne întoarcem la amărâtele noastre de conducte. Azi terminăm mai repede, să te poți duce diseară să fii singurul care vede cum West Ham ia bătaie de la Accrington sau nu ştiu de la cine.

Colegul său nu ştia cine sunt cei de la Accrington, aşa că nu comentă nimic.

— Dar boderul de la Departamental de Război? Fred a zis...

La auzul cuvintelor "Departamentul de Război", Kent ciuli urechile, dar continuă să îşi bea berea şi să citească ziarul de pe masă. Era un număr vechi din Sun, dar nu conta.

— Ştiu ce-a spus Fred, dar el nu-i aici. O să mergem, o să facem câteva măsurători, o să ne lăsăm acolo câteva scule şi o să începem lucrarea mâine dimineață la prima oră. Să-mi spui şi mie cum e să mergi la un meci de divizia a treia.

— Divizia a doua — Hai să mergem.

Cei doi bărbați au plecat, iar Kent i-a urmat la scurt timp. I-a urmărit pe strada Scotland Yard, iar apoi pe sub arc până la Whitehall Place. Pe camionetă lor scria Dixon Insulation and Maintenace Ltd. I-a văzut apoi intrând pe intrarea principală a Departamentului de Război. Nu a mai rămas să şe uite în urma lor, ci a intrat imediat într-o cabină de telefon eliberata chiar atonei. A sunat în Gower Street, unde se afla sediul Sectorul A, o secțiune specializată a MI5, şi a cerut să vorbească cu John Mainwaring. Acesta lucra la un birou al secției administrative. Specialitatea lui era "recuzita", adică putea oferi orice, de la trusa unui spărgător până la nasuri false; dacă nu avea, căuta până găsea, dacă nu ştia un lucru, îl aflã şi te suna peste câteva secunde. Era indispensabd şi nu se arăta niciodată prost dispus. Era prietenul tuturor.

— John, sunt eu, David Kent. Poți să-mi dai un sfat fără să scrii în registru?

— Depinde, David. Care-i problema ta?

— De ce are nevoie un muncitor pentru a intra în sediul Departamentului de Război?

Mainwaring nu trebui să se gândească prea mult — Clădirea aceea ca multe altele din Whitehall, se află sub egida Departamantului pentru Mediu. Contractele de muncă se rezolvă prin Agenția de Servicu Publice, care dă muncitorilor permise să intre şi să iasă când vor.

— Permise individuale cu fotografie, chestii din astea?

— Nu, doar cu numele. Dacă cineva aruncă birourile în aer după ce a intrat, contractorul trage ponoasele. De el depinde să aibă acces în clădire doar cine trebuie. Altceva?

— Cum pot să obțin un astfel de permis?

— N-ai nevoie de aşa ceva. Arată-ți legitimația. Cei din securitatea clădirii îți vor introduce numele în calculator şi vei rămâne în memoria computerului fără motivul pentru care ai vrut să intri. Floare la ureche.

— Mersi, John.

— Şi altădată.

Se întoarse la camionetă şi încercă portiera fără să se ascundă. Era încuiată. Bătu exasperat în tablă, gândindu-se că poate cineva îl urmăreşte, şi se apropie de intrarea principală. Urcă treptele câte două o dată, deschise uşa şi îi întrebă pe cei de la birou:

— I-ați văzut pe cei doi oameni ai mei ieşind? Au încuiat camioneta şi au luat cheile cu ei.

— Cei de la Dixon? Întrebă polițistul sprijinindu-se de semnul "Zonă de securitate maximă; accesul interzis fără autorizație". Cine sunteți?

— Dixon, Danny Dixon, răspunse Kent, sperând că Danny Dixon nu a murit acum zece ani.

După toate aparențele, Danny Dixon încă nu murise.

— Ştiți la ce lucrează?

— La conductele din tunel, chiar eu i-am trimis.

— Poate îi prindeți înainte de a se depărta prea mult Tunelele astea au kilometri întregi, zâmbi polițistul cu gura până la urechi.

— Mulțumesc, spuse Kent şi intră pe uşile batante, dincolo de care era un coridor.

Nu zâmbi şi nici nu sări într-un picior de încântare. Devenise infractor. Întâlni un indian îmbrăcat într-o salopetă maro, cărând o cârpă mare. Cârpa era uscată şi muncitorul nu avea găleată, dar părea că ştie exact ce face. Kent l-a întrebat dacă nu a văzut cumva doi oameni lucrând la nişte conducte.

— Bineînțeles, jos aici, cam la jumătate de kilometru. Eşti din echipa lor?

Dar Kent pornise Tepede în direcția indicată de el şi nu mai răspunse la întrebare. Când auzi voci în pasajul gol şi prost luminat, încetini pasul. Subiectul conversației era tot fotbalul şi tot Ammers. Bărbatul mai în vârstă era urcat pe o scară, iar celălalt, suporterul echipei West Ham, stătea la baza ei şi îi dădea plăcile izolatoare. Când Kent se apropie de ei, cei doi se opriră din lucru

şi îl priviră suspicioşi.

— M-am rătăcit, spuse el vesel.

Dar vocea lui nu era convingătoare. Cei doi schimbară o privire scurtă şi continuară să se uite la el. Muncitorul de pe scară îl întrebă:

— Unde vrei să ajungi, amice?

— La Ministerul Afacerilor Externe, spuse el şi îşi arătă legitimația bărbatului de la picioarele scării, care nu se uită la ea.

Fac o verificare a siguranței clădirii, explică Kent, mă uit la túndele astea. Cred că ar trebui să se pună nişte indicatoare, voi nu?

Muncitorul de pe scară izbucni în râs. Se lăsă pe vine, pe vârful scării, şi scoase din buzunar un pachet de Senior Service fără filtru. Nu le oferi şi celorlalți. Îşi aprinse o țigară, scoase fumul cu un sunet aproape neauzit şi arătă cu țigara în direcția din care venise Kent — Tre' să mergi înapoi cam o sută de metri şi apoi o iei la dreapta. Mai mergi vreo jumătate de kilometru şi intri pe o uşă cu lumină verde deasupra. De acolo te descurci, nu?

Kent dădu afirmativ din cap.

— Cred că da. Vin de la Arhive, e la acelaşi etaj, nu?

— Nu, amice, te-ai cam încurcat. Nici nu mă mir, prin locurile astea parcă eşti rimă. Nu, intri pe uşa aia, urci pe scările de beton până la etaj şi pe urmă intri pe a doua uşă de pe dreapta — Mulțumesc.

— Dacă ai chef să aştepți vreo jumătate de oră, poți să ne aştepți, mergem şi noi încolo; avem de reparat un boiler.

— Nu, mulțmesc. Ne vedem cam pe la anul, dacă nu reuşesc să ies.

Când se făcu nevăzut în bezna groasă şi dădu colțul, auzi râsetele lor politicoase. Trecu pe lângă uşa prin care intrase. În tunel şi zări o grămadă mare de cutii de carton cu secțiuni izolante pentru conductele de apă. Una din cutii fusese transformată în ladă de gunoi: bucăți de diferite dimensiuni din secțiuni sparte, ghips roz, praf şi, aruncată neglijent printre resturi, o salopetă albă. Ascultă o clipă glasurile celor doi muncitori; erau indistincte. Bărbatu nu se mişcaseră din locul acela, munceau cu conştiinciozitate. Domnul Dixon ar fi fost mulțumit de ei. Luă salopetă şi câteva secțiuni, după care îşi reluă drumul în direcția ce îi fusese indicată.

O luă la dreapta şi se opri lângă punctul PSI. Îşi dezbrăcă jacheta o făcu sul şi o îndesă după ladă de nisip. Îşi lăsă cravata, dar o lărgi şi îşi desfăcu primul nasture de la cămaşă. Aşa se îmbrăcau muncitorii de la Whitehall. Îşi trase salopeta, luă sub braț secțiunde, îşi prăfui pantofii şi pomi din nou. Parcă ar fi făcut parte din peisaj. Doamne fereşte însă de o verificare adevărată.

Tunelul părea fără sfârșit Fiind claustrofob, încercă să înțeleagă ce simte muncitorul mai băirîn; dar, chiar atunci, tunelul făcu o curbă şi Kent văzu o lumină verde licărind la distanță.

Intră pe uşă şi urcă scările. Era mai civdizat: covor pe jos şi multe becuri, toate aprinse. Se auzea bâzâitul unei instalații de aer condiționat – răcoros şi plăcut vara, fierbinte şi plăcut iama.

Pe uşă scria "Arhivă şi Registratură". Ezită o clipă, apoi o luă după două femei tinere şi drăguțe. Una din ele îi aruncă o, privire interesată, dar apoi întoarse imediat capul. Bărbatul avea un chip demn de luat în seamă, dar hainele stricau totul. Kent le lăsă câteva secunde să se îndepărteze, apoi le urmă. Era că orice arhivă necomputerizată: neoane puternice care dădeau naştere la umbre micşorate şi făceau locul să semene cu un borcan conținând vreun exponat ce fusese odată viu. Cele două fețe erau ajutate de un bărbat cu haine demne de luat în seamă, dar cu un chip care strică totul. Avea o cravată interesantă, cu un nod corect şi cu dungi oblice bleu pe negru. Bărbatul d privi pe Kent cu ostilitate.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Sunt de la Dixon's Insulation, răspunse Kent, izolăm conductele din partea asta a clădirii. Am fost trimis să verific țevile din interior.

— Nu ştiam nimic de aşa ceva.

— Îmi pare rău, domnule...

Cel cu cravată în dungi afişă un zâmbet stiperior, satisfăcut Clasă muncitoare ştia unde îi este locul. Într-adevăr, "domnule". Ce muncitor de treabă!

— ... şeful meu e în tunel; programul de lucru e la el. Mi-a zis să vin aici, să verific conductele de la Arhive şi să îl aştept.

Aici sunt arhivele, nu?

— Bineînțeles. Sper că nu ai de gând să faci mizerie.

— Numai mă uit, domnule.

— Bine. Ai grijă cum te porți şi vezi să nu atingi nimic. Nu muta şi nu deschide nimic, nu fă zgomot şi nu sta în calea nimănui.

— Mulțumesc, domnule.

Kent înainta de-a lungul primului şir de rafturi şi se opri să se uite la tavan. Nu exista nici o țeava, era doar tavanul alb.

Instalația de aer condiționat şuiera vesel prin grătarul îngust de la nivelul podeleL Bărbatul cu cravată dungată uitase deja de clasă muncitoare. Îşi etală importanța în fața a două secretare.

Tânărul ofițer îşi scoase agenda din buzunarul de la spate şi citi notițele pe care le făcuse la Arhiva Poliției din Hong Kong:

N – strict secret 3936. Se uită în jur şi căută din ochi etichetele cu Utere. Nici A, nici B, nici C... la naiba, chiar nimic? Cum 226 dracu' se descurcau cei ce căutau ceva aici? Dosarele fuseseră aranjate aşa din motive de securitate? Sau din imbecditatea vreunui funcționar civil? Mai degrabă ultima variantă. Unde naiba era N, strict secret?

— Am să ți le aduc şi ție, dragă: Nu mi-ai spus ce sunt..

Vocea bărbatului se ridică puțin, atrăgând atenția lui Kent spre partea cealaltă a sălu.

— E un dosar N, se tângui femeia.

Tânăra vorbea de parcă ar fi învățat la aceeaşi şcoală ca şi bărbatul cu cravată în dungi. Avea acelaşi accent şi acelaşi glas pițigăiat şi isteric, ca şi cum s-ar fi aflat la două secunde înainte de orgasm.

— Domnul Robert a spus că ştii; e secret sau aşa ceva.

Kent ciuli urechile şi se întoarse încet. Era mascat de rafturi, dar – dacă s-ar muta la câțiva metri mai la dreapta şi s-ar preface că se uită la tavan – ar vedea ce se întâmpla.

— Sigur. Lăsați că vă rezolv eu pe amândouă. Ce număr are? Vreți un ceai?

Era un serviciu de om singuratic, unde totul era mort sau demodat Dar avea toate binefacerile din punct de vedere social. Tipul cu cravată vărgată trebuie să fi fost foarte cunoscut — Nu, mulțumesc, dar trebuie să ne întoarcem. Poate altă dată.

— Numărul?

— A, da, ce proastă sunt! Uite, scrie aici.

Kent îl urmărea cu privirea pe bărbatul cu cravată, care se ridică şi ieşi din câmpul său vizual. Se dădu imediat după alt raft şi se opri exact la timp. Se afla în fața sectorului N, ca şi cel cu cravată dungată, care stătea în fața unui teanc de dosare albastre, studiind hârtia pe care o avea în mina. Funcționarul se uită încruntat spre Kent, care trecu pe lângă el cerându-și parcă scuze din priviri şi cercetă pereții cu degetele. Kent îl privea pe funcționar cu coada ochiului. Omul îşi cunoştea meseria. Găsi dosarul căutat de "domnul Robert" în doar câteva secunde şi se îndreptă spre cealaltă fată, gata să îi rezolve problema.

Kent se uită atent la sectorul N, în timp ce pipăia cu dege tele o altă bucată de perete. Dosarele N începeau de la 1001; el avea nevoie de 3936. Aici

era; pe aici, pe aproape. Restul era 227 foarte uşor. WG... F&C... FE... MAF – asta e! "Dumnezeule!" Erau metri întregi de rafturi cu dosare MAF. Făcu câțiVa paşi uitându-se tot în sus şi urmărindu-l cu coada ochiului pe tipul cu cravată. Tânărul găsise ce căuta; se alătură celor două fete şi se îndreptară toți trei spre uşă. Kent îi urmări cu privirea. Poate se duceau împreună la toaletă.

Era clipă lui norocoasă.

— Rămâi singur câteva minute, domnule izolator? Unde eşti?

Hei, unde eşti?

— Sunt aici, domnule. Nu vă faceți griji pentru mine, nu mai am prea mult de lucru.

— Bun băiat. Dacă vine cineva, spune că mă întorc în cinci minute. Am plecat să beau un ceai.

— Lăsați pe mine, domnule.

Dar "domnul" plecase deja, plecase la un ceai. Lui Kent nu îi venea să creadă că are un asemenea noroc.

"Repede! MAF148... Uite-l!" Dosarul numărul 23142. Iată-l:

Uzat, prăfuit, de un albastru pălit îl scoase şi îl deschise repede.

Un zgomot de la uşă îl făcu să tresară. Nu avea timp să pună dosarul la loc şi nici să se uite prin el.

— Simon? Se auzi o voce obişnuită să comande.

Kent închise dosarul şi îl presă între două secțiuni izolante.

Ieşi dintre rafturi uitându-se tot în sus.

— Tu cine dracu' eşti?.

— Izolator, domnule. De la Dixon s lnsulation. Verificăm țevile de apă caldă şi...

— Unde e Simon?

— Poftim, domnule?

— Unde e ofițerul de aici?

— Tocmai a ieşit — A ieşit? A ieşit? Şi atunci tu ce dracu' fabi aici? Aici e o zonă în care accesul nu este permis. Nu ai voie aici neînsoțit.

Aşteaptă pe hol până se întoarce domnul Beauchamp. Nu pricep ce i-a venit — Mă scuzați, domnule.

Kent împinse uşa cu umărul şi aşteptă pe coridor până apăru Simon.

— Am terminat domnule, spuse el.

— Bun băiat.

Kent nu rămase prin preajmă să audă mustrările pe care urma să le primească Simon. Coborî scările şi intră din nou în tunel. Îşi luă haină din

spatele lăzdor şi se furişă în vârful picioarelor pe, calea de la venire. Se apropie cu grijă de grămada de cutii de carton de lingă uşă. Nu se schimbase nimic. Fixă dosarul la pieptul vestonului şi lăsă restul lucrurilor în ladă de gunoi. Îşi îndreptă spatele şi ascultă. Din locul unde îi lăsase pe adevărații izolatori nu se auzea nimic. Poate că îl aşteptau în holul de la ieşire cu vreo cinci polițişti MOD. Parcă i-ar fi făcut cineva vrăji de ghinion! Înainta în vârful picioarelor de-a lungul tunelului, privind atent în jur. Cei doi muncitori stăteau confortabil, rezemați cu spatele de perete, fumau şi beau câte o ceaşcă de ceai. Lucraseră o oră întreaga după pauză de prânz şi se gândiseră că şi-au câştigat dreptul la încă trei sferturi de oră pauză înainte de pauza-de ceai.

Kent urcă scările şi urcă în holul Departamentului de Război.

La uşă era un alt polițist de serviciu; Kent simți că i se strânge inima.

— Îmi arătați permisul, domnule? Zise el în timp ce Kent înainta pe podeaua cu dale. Albe.

— Lasă-l să treacă, Sandy, e în regulă, interveni polițistul de mai devreme, apărut de după uşă.

Îşi scosese uniforma şi se îmbrăcase cu o haină de tweed.

Cu toate acestea, îți dădeai lesne seama că e un polițist ieşit din tură.

— E domnul Dixon, cu izolatorii. Băiețu lui lucrează jos, în tunel. I-ați găsit, domnule Dixon?

— Da, mulțumesc foarte mult, zise Kent şi făcu din mina de la uşă.

— O clipă doar…

Cuvintele sunaseră ca ordinul unui sergent major strigând la soldațu lui. Kent îngheță pe loc; îşi simțea spatele vulnerabil.

Ultima dată când încercase această senzație fusese când un chinez drogat şi nebun îl prinsese descoperit şi trăsese spre el cu un Sten vechi. Înainte de a apuca să se ascundă, tot încârcăto rul s-a descărcat cu zgomot înfundat în peretele din fața lui. Se întâmpla din nou! Se întoarse lent.

— Doar n-ați uitat pentru ce-ați coborât?

— Poftim?

— - Chede, domnule Dixon, chede de la camionetă.

Kent clătină din cap şi scoase din buzunar o legătură de chei. Nu trebui să le scuture, ci doar să le țină, în timp ce ele zăngăneau singure.

25 Supraveghetorul chinez era foarte bun. Kent nu l-a observat nici măcar o dată. A aşteptat până când Kent a intrat în apartarmentul lui, apoi şi-a aprins o țigară şi a mers pe jos până la o cabină telefonică, fără să scape din ochi intrarea de la scara lui Kent Sună la Ambasada Chineză, lăsă un mesaj şi

se întoarse la maşina lui, aflată în celălalt capăt al străzii. Se aşeză confortabil în scaunul din faţă, îşi aprinse încă o ţigară şi aşteptă.

Ofiţerul de serviciu de la filiala din Portland Place a CELD înregistra mesajul, consultă lista din faţa lui şi formă numărul lui Fylough. Englezul. Întinse receptorul lui Goh Peng, care ascultă fără să întrerupă.

Unul din cei doi bărbaţi din apartamentul de vizavi ascultă şi el, după ce s-a asigurat că magnetofonul Sony de lingă telefon pornise automat înregistrarea convorbirii. Avea o expresie satisfăcută. Ridică un alt receptor, formă un număr şi, după o scurtă convorbire, dădu banda înapoi, apăsă butonul "play" şi aşeză receptorul lingă difuzor. Apoi ascultă banda încă o dată.

Bărbatul de lângă fereastră suflă în ceaiul fierbinte turnat în capacul-pahar al unui termos.

— Ceva interesant?

— Charlie Chan! Replică însoţitorul său. N-am înţeles nici un cuvânt din ce a spus. Era un chinez care îi spunea unui tip pe nume Goh Peng că un tip pe nume Kent a petrecut trei sferturi de oră în Departamentul de Război şi că acum se îndreaptă spre casă.

Cel de la fereastră scoase un mârâit şi sorbi din ceai. Era tot fierbinte. Înjură, dar nu făcu nici un comentariu. Goh Peng închise telefonul şi dădu din cap spre cel de lângă uşă, ignorându-l pe Fylough.

— Du-te şi adu-o pe femeia West, spuse el dând la o parte perdeaua cu degetul. Iar tu...

Goh Peng lăsă perdeaua să cadă la loc şi se uită la bărbatul de lângă Fylough.

— ... du-te la uşa din faţă. Când soseşte tovarăşul Kim Cheong, îl conduci aici.

Cei doi plecară împreună. După ce inspecta scurt aparenta lipsă de agitaţie a lui Fylough, Goh Peng se aşeză pe scaun şi se cufundă din nou în transă.26 Kent aruncă dosarul albastru pe masa de bucătărie şi îşi turnă whisky într-un pahar mare. Roti apoi robinetul şi umplu paharul aproape ochi, după care deschise frigiderul, scoase o mina de bucăţi mici şi rotunde de gheaţă. Le dădu drumul în pahar, una câte una, până când băutura începu să curgă peste buza paharului. Ştia că trage de timp, amânând momentul. Nu savura, ci amina. Luă o gură mare de whisky, aşeză paharul pe masă, apoi îşi aprinse o ţigară, se aşeză şi deschise dosarul.

Dacă Peter Fylough nu voia să spună de ce a fost omorât Dixie Dean şi tovarăşii lui, poate că îi va spune dosarul. Împrăştie foile pe masă şi le privi. O

recunoscu pe prima, o văzuse la Hong Kong. Kent citi introducerea: "... conținutul asociat cu dosarele adiționale secrete N3936, grupul MAF148...". Dar el ştia deja acest lucru... Kent fuma şi citea în continuare. Clătină absent din cap pentru a împrăştia fumul ce se încolăcea în fața ochilor săi îngustați şi citi mai departe "... dosar din Hong Kong replasat: originalul 23141, ataşat la 23142 şi o copie pentru Grupul 149 (ultrasecret – afaceri chineze)." Se întoarse la copertă, să îşi amintească număruî, deşi nu era cu adevărat nevoie. Al treilea fascicul era de fapt un plic sigilat pe care scria: "Numai pentru persoane autorizate". Era scris cu roşu şi subliniat. Scutură țigara şi suflă peste hîrtu, să îndepărteze scamele şi scrumul căzut mai devreme. "... PM/FS/prin CMI6".

■ — Dumnezeule!

Era cât pe ce să se răzgândească. Persoanele autorizate erau, după cum spuneau literele de pe plic, primul ministru şi secretarul Ministerului de Afaceri Externe, la indicația sectorului C al MI6. Pedeapsa pentru a fi privit plicul era probabd spânzurătoarea; iar pentru deschiderea plicului – exilarea în Australia.

Dar poate că spânzurătoarea era mai puțin dureroasă. Kent nu zâmbi; nu era deloc amuzant să-ți pierzi slujbă cu un şut în fund, obligat să mai petreci şi optesprezece ani la Parkhurt. Întoarse plicul pe partea cealaltă şi se uită la sigdiu. Ceară simplă, fără inscripțd. Uşor. Se duse la bucătărie şi puse ceainicul pe foc. Încălzi un cuțit în apă şi introduse lama sub sigiliu, care se dezlipi ca o gumă de mestecat Ținu apoi plicul în aburii de deasupra ceainicului şi îl desfăcu cu grijă, după care îl scutură uşor pe masă. În fața lui se împrăştiară şase foi subțiri ca nişte formulare pentru obținerea unui paşaport.

Kent dădu drumul aerului pe care îl ținuse până atunci în plămâni şi alinie foile una lângă alta. Toate erau originale; unele erau puțin boțite, rupte, pe altele scrisul era şters şi se vedeau pete de sânge de o culoare palidă, doar cu marginile puțin mai pronunțate. Despre ce era vorba? De hîrtide astea se speriaseră de moarte oamenii aceia şi pentru ele sfârşiseră tăiați în jurul articulațulor de la mâini? Kent îşi mai aprinse o țigară şi privi documentele. Aici se află totul: fotografii, detalii (toți erau chinezi cu vârste cuprinse între douăzeci şi cinci şi treizeci şi cinci de ani), nume, nume conspirative, nume contraconspirative, locurile naşterii şi – Doamne, imposibil! – Introduşi de Statele Unite, pregătiți, instruiți şi dotați de CIA? Statele Unite! Cü excepția unuia singur, aflat în sfera de influență britanică. Introdus în zona XX53...

Kent lăsă țigara în scrumieră şi luă unul din celelalte documente. Le privi unul lângă altul. Cel englezesc era bine păstrat, curat şi lucitor, celălalt arăta de parcă supraviețuise războiului Crimeu. Şi datele... Kent se uită de mai de

aproape. Implantul britanic avusese loc la aproape un an după operațiunea CIA.

Două proiecte total diferite, dar adunate amândouă într-un plic dintr-un dosar al Arhivei Ministerului Afacerilor Externe, într-o cameră din Whitehall. Se uită din nou la hîrtide din fața lui.

Agentul chinez al MI6 se uita la el, din fotografie, cu o privire placidă. Nu se schimbase prea mult; doar că era cu treizeci şi ceva de ani mai bătrân. Kent simți un fior cunoscut pe şira spinării; soiul acela de senzație rece pe care îl ai pe marginea prăpăstiei. Cunoştea chipul acesta. Se va afla curând pe mărcde poştale chinezeşti după ce actualul preşedinte al Republicu Populare Chineze se va îneca în fumul ultimei sale țigări. Acesta era omul numărul unu, Lee Yuan, următorul conducător al celei mai mari forțe din lume.

27 Pe partea cealaltă a străzii Bellamy Avenue, bărbatul de la fereastră îşi dezlipi ochiul de la camera video*şi spuse peste umăr celuilalt:

— Parcă totul ar deveni o piesă de teatru chinezesc... Au mai intrat doi, un bărbat şi o femeie, iar mai încolo a parcat o maşină cu încă doi.

— Să îl informez pe Woodhouse? Întrebă companionul său.

Cel de la fereastră continua să se uite pe stradă. Desfăcând pe rând degetele de la mâini, numără citi chinezi apăruseră în zonă.

— Şase în casă, îşi spuse el cu glas tare, doi în maşină şi încă doi la capătul străzii. Zece ticăloşi! Sună-l, spuse el privind din nou peste umăr. Când prinzi legătura, să mi-l dai imediat.

În clădire se stinseseră toate luminile, dar Woodhouse era încă la biroul lui. Nimeni din echipa de supraveghere nu părea surescitat v — Sunteți conectați? Întrebă el. Puteți auzi ce îşi spun?

— Parcă am fi în cameră cu ei. Avem o legătură prin laser.

Au scos toate aparatele din cameră şi au protejat-o cu un sistem de bruiere, dar nu s-au gândit că pot fi ascultați şi prin exterior.

— Dar telefonul?

— Am pierdut legătura telefonică atunci când au tăiat firul, dar ne vom descurca, cu legătura exterioară.

— Bine. I-ați verificat pe toți vizitatorii? E ceva ciudat cu vreunul din chinezi?

— Da. E o femeie.

— Nu la asta mă refeream.

— Dar la ce?

— E ceva ciudat la vreunul din bărbați?

— Ca de exemplu?

— Lipsa mâinilor.

— Doamne! E vreo glumă?

— Las-o baltă. Vă trimit ajutoare, plus un om de la Ramura Specială ca să vă ajute. Mai bine ați face o mică plimbare, să aşezați oamenti în punctele în care credeți voi. Sunteți echipați pentru conversație?

— Da. Mai bine-ar veni cineva să preia camera video. Când vrei să mă duc să iau cadavrele?

— N-o să se ajungă până aici. Spune-i omului tău să țină linia deschisă, ca să urmăresc şi eu ce se întâmpla. Vă sun după ce trimit echipa. Între timp...

— Vă sun mai târziu, se întâmpla ceva!

Supraveghetorul de la MI5 lăsă receptorul «ă cadă pe masă şi se alătură partenerului tău, care îl chema insistent la fereastră. Tocmai apăruse o maşină, rulând încet pe Bellamy Avenue.

Se opri chiar în fața casei. Şoferul ieşi şi se uită atent de jur împrejur. Nu se vedea nici o mişcare. Se îndreptă spre uşa din spate a celei mai apropiate case, o deschise şi pătrunse înăuntru, în maşină se mai vedea o siluetă mișcându-se. Supravheghetorii, care priveau prin despărțitura îngustă a perdelelor, văzură două siluete cărând fiecare de câte un capăt un sac mare şi negru din plastic şi mergând împleticit, din cauza greutății, spre uşa lui Fylough. Când au ajuns în prag, uşa s-a deschis şi apoi s-a închis în urma lor.

— Ce-ai dedus de aici?

— E un trup. De femeie.

— Femeie? Ce naiba, eşti medium?

— I-am văzut un picior gol când au scos-o din maşină. Desigur, ar fi putut fi şi un scoțian. La dracu', până acum avem toate naționalitățile în poveastea asta!

28 Kent aşeză la loc în plic fotografifle şi documentele, dar nu lipi sigiliul şi nici nu închise plicul. Nu avea rost. Închise dosarul şi se aşeză înapoi pe scaun, bând cu înghițituri mici din paharul său de whisky cu apă şi uitându-se fix la calendarul de perete. Imaginea pe luna aceasta reprezenta Tower Bridge cu cele două jumătăți de pod ridicate, pe sub care nu trecea însă nici un vapor. Dar el nu îşi dădea seama de acest lucru; de altfel, nici măcar nu vedea calendarul. David Kent se gândea la cu totul altceva. Comisese o infracțiune, una din cele mai grave.

Dar descoperise o slăbiciune în rețea. Ticăloşii îl vor căuta să îi taie gâtul – după ce îi vor fi scos mai întâi testiculele – şi nu va putea face nimic pentru a

le dovedi că de fapt aşa interpretase el regulile jocului, că de fapt fusese curios şi căutase într-un fel oarecum copdăros să se distreze puțin. Era mai mult decât atât.

Îşi băgase nasul într-o bucată de brânză împuțită şi acum ştia ceea ce doar trei oameni aleşi trebuiau să ştie. După ce îi vor aplica tratamentul pentru voce pițigăiată, îi vor scoate limba ca să nu mai țipe; dacă îl vor prinde. Luă un gât bun de whisky, dar nu îl înghiți imediat, ci îl plimbă prin gură.

Ar fi putut resigila dosarul, l-ar fi putut pune la loc în raftul acela prăfuit şi ar fi putut uita că l-a văzut vreodată. Cum? În ghiți băutura şi îşi lăsă obrajii să se relaxeze. "Doar nu crezi că tâmpiții ăia cretinoizi te vor lăsa să scapi şi a doua oară?" Citi domni Dixon există pe statul de plată? Şi Dumnezeu ştie ce ar face Simon să îl vadă întorcându-se să se uite la un tavan fără țevi... "Dar domnul Bvelyn St John Woodhouse? Ce-i cu el?

Nimic, în afară că a luat-o în barbă, a izbucnit în plâns şi a sunat la pompieri – în ordinea asta Lasă-l pe Woodhouse. Dă-i un telefon lui Mithers-Wayne şi roagă-l să strecoare dosarul înapoi. Bună idee, dar asta ar însemna adăugarea a încă unui nume pe lista celor care cunosc problema Docamdată lasă-l şi pe Mithers-Wayne... Totuşi, de ce nu mi-a telefonat, măgarul?

Ce dracu' face cu pozele alea? Am să mă întorc la domnul Mithers-Wayne după ce voi fi rezolvat mizeria asta. Fylough?

Nu sunt pe deplin sigur că îl cunosc pe domnul Fylough şi, după cântecul de azi-dimineață de la Ministerul Apărării, e foarte puțin probabil că va dori să mă cunoască. În orice caz, pentru moment pot să şi uit de el. Nu ştiu unde-şi atârna pălăria şi unde-şi ține crema de ghete, cel puțin până – iar ajung aici! Până nu-şi scoate degetul din fund tâmpitul de Mithers-Wayne şi nu-l bagă în discul unui telefon pubdc. Pe listă nu scria PM, FS şi animalul de Fylough; scria doar PM şi FS... Nu!" Kent îşi focaliza privirea pierdută în spațiu şi se uită la do sar. Pe listă scria PM, FS şi C de la MI6... "Deci ajung iarăşi la domnul James Morgan – să mă scuze – Sir James Morgan, care este aproape la fel de accesibd ca şi poşeta doamnei Margaret Thatcher". Privirea lui Kent traversă camera şi se opri asupra telefonului. "El e singurul la care pot să ajung şi să-i spun ce băiat obraznic am fost." — Evelyn St John Woodhouse la telefon, îi spuse Kent secretarei şefului ŞIŞ. Sir James e liber? E ceva urgent, vă rog.

Mă iertați, Sir James, rosti Kent repede când auzi răspunsul lui Morgan. Mă numesc Kent, lucrez cu domnul Woodhouse în sectorul K de la..

— Ştiu de unde, d întrerupse Morgan.

Avea o voce dură, cu un uşor accent scoțian, dar nu grosolană şi iritată;

dimpotrivă, se ghicea în ea un dram de curiozitate.

Şi acum, că ai pătruns până la mine, ce vrei?

Kent îi povesti despre dosar.

— Nu închide, îi ordonă Morgan, iar telefonul amuți.

Tânărul făcu o grimasă. Morgan voia să verifice dacă dosarul a fost într-adevăr sustras. Dar nu a durat mult Se părea că Simon va mai încasa o săpuneală, probabd ultima Kent reuşi să ajungă la paharul său de whisky fără să scape din mina receptorul mort. Aşteptarea îl călca pe nervi; parcă ar fi stat noaptea în ploaie, așteptând ultimul autobuz. Dădu pe gât ultimele picături de whisky cu apă şi întinse mâna după sticlă.

După ce îşi turnă destul de mult, telefonul prinse din nou glas.

Va pune mai târziu apă peste whisky. Luă un gât bun, tuşi puțin şi îşi lipi receptorul de ureche.

Confirmarea faptului că în Ministerul Afacerilor Externe a intrat o persoană neautorizată – care, pe deasupra a mai şi furat ceva de importanță extremă – nu avusese nici un efect asupra vocu lui Morgan; era la fel de calmă şi de detaşată.

— L-ai deschis?

— Da, domnule.

Urmă o pauză, în care Kent mai luă o gură de whisky.

— Și ai înțeles ceva din el?

— Da Pot să vă spun întreaga poveste, domnule?

— Nu la telefon. Unde eşti acum?

Kent îi spuse.

— Rămâi acolo. Asigură-te că dosarul se află în siguranță; să nu faci nimic şi să nu te duci nicăieri până nu te caut eu din nou.

Morgan aşeză receptorul în furcă şi privi cu ochi mijiți către peretele gol din față. Nu părea înfuriat şi nici pe punctul, de a izbucni în lacrimi. Contemplarea lui tăcută dură câteva minute; dădu din cap pentru sine şi se lăsă pe spătarul scaunului din piele; totul părea acum mult mai clar. Afişă expresia pe care o avea Anatoli Karpov înainte cu câteva mutări de a da mat.

— Vreau legătura cu Woodhouse, îi spuse secretarei prin interfon. Ai pus pe cineva să-l urmărească pe Kent? Îl întrebă pe Woodhouse când primi legătura.

— Nu, răspunse Woodhouse. M-am concentrat asupra lui Peter Fylough. Am presupus că, mai devreme sau mai târziu, totul se va termina în sufrageria lui, aşa că am trimis echipa acolo. Se întâmpla ceva în altă parte?

— Mă bucur că ai întrebat, mirii Morgan satisfăcut Kent s-a strecurat în clădirea Ministerului Afacerilor Externe şi a şterpelit dosarul. L-a deschis, l-a studiat şi ştie foarte bine la ce se referă.

— Atunci trebuie să dispară, spuse Woodhouse. Trimit pe cineva Ia el chiar acum. Crezi că ne-a dat în gât?

■ — Nu, nu cred. Dar nu schimba nimic; trimite pe cineva să se asigure că acel chinez care îl urmăreşte nu are probleme din cauza ofițerului de sector. Las totul în baza ta – dar cred că am face mai bine să vedem ce-i cu Fylough acum, când toți actorii şi-au găsit drumul spre scenă. Poți trimite pe cineva la el în casă, pentru orice eventualitate.

— E o casă a Companiei; are o gaură pentru pisici prin care se poate ieşi, o putem folosi şi pentru a intra. Am să bag doi oameni în pivniță; dar chiar crezi că merită riscul?

— Woody, am spus pentru orice eventualitate. N-am chef să tragă nimeni cu vreun Kalaşnicov înainte ca principalu jucători să fi plecat din casă şi, să sperăm, după ce au obținut toate lucrurile pentru care au venit — Şi dacă sunt descoperiți?

— Din tabăra noastră, ne putem dispensa de oricine, dar nu şi de Fylough.

Morgan făcu o pauză, pentru a da mai multă greutate cuvintelor sale, după care contiuă.

— Îi mai dau lui Fylough o jumătate de oră. Dacă nu îi vor fi tranşat mâinile până atunci, va trebui să arunc zarurile chiar eu. Zici că a ajuns şi Hilary West la petrecere?

— Omul meu aşa crede. Nu ştie cine e femeia, dar cum West nu e acasă, am presupus că ea e.

— Asta nu făcea parte din meniu, dar s-ar putea să nu fie chiar aşa de rău, admise Morgan. Mă ocup eu de asta. Tu să ai grijă de oamenu tăi să nu sară în apă cu năvoadele înainte de momentul potrivit. Devine complicat, Woody; chiar eşti perfect mulțumit că dirijezi spectacolul ăsta din sufragerie? N-ai prefera să fu în bucătărie, cu toți cedalți bucătari?

Woodhouse ştia ce vrea să spună celălalt — Ai drepotate, bineînțeles. Mă duc acolo chiar acum.

— Apropo, Wang a apărut din Malaiezia să ne facă o vizită.

Expresia lui Woodhouse nu se schimbă.

— Unde stă?

— La mine; acum e în drum spre tine. Ce ar fi să îl iei cu tine în Bellamy

Avenue, să-i vadă şi el pe actorii principali şi să confirme că sunt cei care trebuie? Eu unul nu i-aş deosebi unul de celălalt. Vrei?

Woodhouse nu vru să promită nimic.

— Păstrăm legătura, James.

29 Fylough se ridică încet de pe scaun şi se întinse ca un bătrân cu oase ruginite. Cei doi chinezi cu pistoale au reacționat instantaneu. Şi-au ridicat imediat armele, țintindu-i capul.

— Stai jos, domnule Fylough, spuse Goh Peng fără să ridice vocea Chinezul nu se mişcă. Se controla perfect. Dar Fylough nu îl băgă în seamă. Băgă mâna în buzunar, lent, fără să se uite la pistoalele masive îndreptate spre el, şi scoase un pachet de țigări. Cei doi nu îşi lăsară pistoalele jos. Aruncară o privire scurtă spre Goh Peng, cu coada ochiului, dar şeful lor nu avu nici o reacție. Fylough băgă celalată mina în celălalt buzunar şi arătă chinezilor o cutie de chibrituri. Îşi aprinse țigara şi se aşeză pe scaun. Goh Peng dădu din cap către cei doi, care îşi reluară poziția inițială, punându-și pistoalele alături. Fylough se aşeză din nou picior peste picior şi începu să fumeze liniştit, de parcă ar fi fost singur în cameră. Nu dădea nici cea mai mică atenție celor trei chinezi.

Dar avea să i se testeze cu adevărat sângele rece. Abia îşi terminase țigara şi o strivise în scrumieră când uşa se deschise, lăsându-l înăuntru pe Kim Cheong. Acesta scrută camera şi pe ocupanțu ei, după care se aşeză liniştit pe scaunul din fața lui Fylough şi privi fără nici o expresie chipul acestuia. Englezul îl privea la rândul lui, fără să d recunoască, iar după o pauză, uşa se deschise din nou şi Fylough se ridică insinctiv în picioare.

Femeia care intrase în cameră era excepțional de frumoasă.

Dar ochii ei migdalați, ca de căprioară, nu i-au aruncat decât o privire fugară, fără cordialitate, fără ură, fără dezgust; era mai rău: ochti aceia nu exprimau absolut nimic. Se uită apoi la Goh Peng, care se ridicase şi el în picioare. Acesta îi aranjă scaunul.

Nimeni nu spuse nimic, nu rosti nici un cuvînL Apoi femeia dădu imperceptibil din cap spre Goh Peng, permițându-i să se apropie. Gestul semăna cu o invitație imperială. Spuse încet câteva cuvinte în putonghua, limba națională chineză, rar folosită în afara granițelor Chinei.

— Fylough înțelege vreun dialect chinezesc? Întrebă ea Goh Peng îi spuse lui Fylough în cantoneză:

— Ai înțeles ce a spus madame Ah Lian?

Fylough se aşeză la loc.

— Nu vorbesc chineza spuse el nepăsător. Doar rusa şi malaieza, plus puțină engleză, bineînțeles.

Glumă lui nu fu deloc binevenită.

■ — Ştii cine sunt?

Kim Cheong îşi atinse de câteva ori cârligele, ca să fie sigur de toată atenția interlocutorului. ■ O avea. Privirea lui Fylough se încleşta cu cea a lui Kim Cheong. Pe chipul chinezului nu se putea citi nici un fel de animozitate, nici mânie, nici cruzime.

Dacă se reflecta ceva era amabditate şi curiozitatea unui om care studiază schimbările pe care le-a adus timpul pe fața unui vechi prieten. — - Sigur, veți spune că nu şi la fel aş spune şi eu, domnule Fylough, dacă aş fi pus față-n față dintr-o dată cu omul ale cămi mâini le-am tăiat...

Chinezul aproape zâmbea; parcă Fylough i-ar fi făcut un serviciu şi parcă ar fi preferat cârligele lui sclipitoare chestidor diforme şi neîndemânatice pe care le avea Fylough la capetele brațelor sale.

— ... deci să sfârșim cu formalitățile mincinoase şi să ne amintim ultima noastră întâlnire.

— Vă deranjează dacă fumez?

— Voi fuma şi eu.

Ah Lian se uita de la unul la celălalt. Parcă ar fi înregistrat în minte vorbele şi atitudinile celor doi bărbați, dar dacă îi trecea ceva prin gând, n-o arăta. Se uita insistent la chipul lui Fylough. Englezul n-o luă în seamă; aşteptă ca unul din paznici să aprindă țigara lui Kim Cheong, apoi îşi aprinse şi el una, dând fumul pe nas. Nu îşi dăduse seama până acum câtă nevoie are de un paleativ. Îşi dezlipi privirea de pe fața inertă a lui Kim Cheong şi dădu din cap spre cârlige.

— Îmi amintesc, spuse el pe un ton egal. Atunci am crezut că sunteți mort. Cum de, hm...?

Kim Cheong îşi îngustă ochu, ferindu-se de fumul țigării din gură şi se uită o clipă la cârligele sale lucitoare, pe care le ținea în poală.

— Eram mort, în felul vostru de a gândi.

— Erați mort în felul tuturor de a gândi, replică Fylough Încet Poate doriți să dezvăluiți secretul?

Kim Cheong nu aprecie umorul lui Fylough.

— Ba da, cu plăcere, răspunse el grav. Ce ştiți despre JnanaMarga?

— Nimic.

— Yoga, îl lămuri Kim Cheong.

Fylough nu răspunse imediat Ce ştia el despre yoga putea fi scris pe unghia de la piciorul unei muşte – nişte ciudați sfind în cap în colțul unei camere şi pompând sânge într-un creier inexistent. Dar nu îşi expuse părerea
— Destul cât să ştiu că nu opreşte gloanțele, spuse el.

— . Cât se poate de adevărat, consimți Kim Cheong, dar, aplicată corect, poate evita glonțul final; iar noi ştim cu toțu despre gloanțele finale în meseria noastră, nu-i aşa?

Nu aşteptă răspunsul lui Fylough şi continuă fără pauză.

Era mulțumit de cuta ce apăruse pe fruntea de obicei netedă a lui Fylough.

— Când am fost prins de rafalele voastre, nu am auzit şi nu am simțit nimic; nici durere, nici explozii, doar o teroare intuitivă de o secundă şi apoi întuneric. Am avut noroc. Partenerul dumitale îşi cunoştea meseria, toate gloanțele sale m-au nimerit. Nici unul nu a atins vreun organ vital, dar eram pe moarte, nu am nici o îndoială. Nu ştiu cât am stat în mâlul acela aburind; mi-am zis că nu puteau fi mai mult de câteva minute. Nici atunci nu mă durea nimic; aveam numai o stare confuză, dar înțelegeam ce se întâmplase. Nu am deschis ochu. Era o linişte absolută; nici o voce, nici o miş*care în jur. Zăceam exact în locul în care fusesem aruncat Mi-am căutat Sten-u\fără să îmi mişc mâinile. Erau goale...

Kim Cheong îşi studie capetele antebrațelor ca şi cum şi-ar fi amintit cum e să ai mâini, apoi privi din nou în ochii lui Fylough.

— Ideile dumitale occidentale despre yoga sunt puerile, n-ai ajuns nici cu un milimetru dincolo de suprafața celei mai elementare disclipline ale sale. Eu eram încă de pe atunci un maestru avansat în cele mai importante elemente. Raja yoga, hatha yoga erau şi încă mai sunt temelule ființei mele; am realizat şi samadhi...

Se opri, dându-și seama că se află în fața unui filistin din punct de vedere spiritual.

— ... cel mai înalt nivel la care poate ajunge un yogin. Pratyahara – anularea completă a simțurilor, samyama – controlul minții şi al corpului... Aceste lucruri nu înseamnă nimic pentru dumneata Eu pot să îmi opresc bătăile inirrdi până în punctai morțu; îmi pot reduce temperatura corpului până la cea a unui mort; îmi pot alunga durerea şi îmi pot amorți fiecare simț al trupului. Asta am realizat eu prin yoga. Pentru dumneata şi oricine altcineva, sunt mort şi în această stare eram în glodul acela lipicios. Nu am ştiut nimic altceva până am fost scos din ceea ce dumneata ai numi transă şi am simțit

durerea. În stare conştientă, a trebuit să lupt cu durerea Şi, desigur, nu era doar cea provocată de gloanțele pe care le-ați tras în mine...

Ochu lui Kim Cheong se adânciră în cei ai lui Fylough. În ei nu se vedea ranchiună, ci doar examinarea atentă a sufletului unui alt om. Nu era o privire critică. Kim Cheong avea felul său propriu de cruzime, un fel care părea să înțeleagă motivele lui Fylough, chiar dacă motivele pentru care au fost tăiate mâinile unui tânăr nu îşi aveau originea în cruzime. Probabil consideră amputarea mai condamnabilă pentru că fusese făcuta în scopul unei mai mari eficiente, fără plăcerea de a provoca durere duşmanului. Fylough nu îşi feri privirea — O parte din vină vă aparține chiar dumneavoastră, spuse el dând din cap spre cârligele urâte. Dacă aş fi ştiut că nu sunteți mort, ați fi fost scos din junglă şi tratat. Nu ar fi fost nevoie de aşa ceva.. /Englezul privi din nou spre cârlige, dar, înainte de a continua, Kim Cheong d întrerupse cu un zâmbet trist.

— După care aş fi fost dus la Pudu şi spânzurat.

Fylough nu îi întoarse zâmbetul. Ridică din umeri şi îşi strivi țigara în scrumieră.

— Acelea erau regulde jocului. Voi ați ucis fără milă. Noi v-am făcut sănătoşi, după care v-am omorîL Am fi putut continua aşa la nesfârșit, fără să ajungem nicăieri. Dar există totuşi o întrebare foarte mare...

Kim Cheong înălță din sprâncene şi îi întinse țigara lui Goh Peng, să o stingă.

— Care e aceea?

— Ați fost îngropat în junglă la o distanță de cel puțin trei zile de mers față de cel mai aproapiat sat. Probabil a fost vorba de mai mult decât de cunoştințele dumneavoastră de yoga ca să ieşiți din mormânt şi probabd ați ajuns pe mâna cuiva care ştia medicină, chiar şi numai noțiuni elementare. Şi era nevoie de şi mai mult decât atât pentru rezolvarea problemelor dumneavoastră.

Kim Cheong nu se simți ofensat de ultima parte a frazei lui Fylough. Simțul umorului îi rămăsese intact Zâmbi chiar când englezul se aplecă în față pe scaunul său, să îi mai ofere o țigară.

— Cred că sora mea..., spuse el şi făcu o pauză, uitându-se peste umăr. Ați făcut cunoştință cu sora mea?

Fylough privi în ochii femeii şi clătină din cap. În ei nu exista nimic din amabilitatea lui Kim Cheong. Privea în două diamante negre, necruțătoare.

— Am s-o las pe ea să povestească ce s-a întâmplat, domnule Fylough. Şi ea a fost acolo, în junglă, udă, flămânda şi singură; şi înfricoşată. Cu totti îi

datorăm foarte mult lui Ah Lian.

Se întoarse pe scaun şi privi spre chipul lui Ah Lian; în ochu lui se reflecta mai mult decât dragoste.

— Spune-i lui Fylough ce s-a întâmplat Ah Lian îşi înfipse privirea în ochii lui Fylough pentru câteva clipe; englezul nu se înfiora, ci răspunse cu aceeaşi monedă inspecției, fără să îşi arate reacția. Fără nici o îndoială, era o femeie frumoasă şi nu numai pentru rasa mongoloidă. Totul era frumos la ea cu excepția ochdor. Poate că şi ei ar fi frumoşi, în lumina slabă a unui dormitor roz, dar în acest moment reflectau doar faptul că îl displac pe Fylough. Femeia nu încerca să îşi ascundă sentimentul. "Cred că mai bine ai uita de dormitoare roz şi de tot cu ochii ăştia limpezi, Fylough", îşi zise englezul, dar nu încetă să se mire cum a ajuns o asemenea femeie să umble singură, flămânda şi înfricoşată în partea lui de junglă. "Mă întreb ce ar fi făcut bătrânul Togom dacă ar fi ştiut că nu departe de el stă o fată tremurând în zdrențe?" Fylough reveni în prezent, pentru că femeia îi vorbea; îi vorbea lui.

— ... eu lucram la grădină. Aveam o ascunzătoare secretă în junglă, o groapă pentru salvarea celor ce munceau în perimetre îndepărtate în caz de atac şi, în groază momentului, am fugit acolo. Îmi făceam griji din cauza lu Kim Cheong; voiam să îl văd venind şi eram gata să ajut pentru îndeplinirea celuilalt plan. Un atac ar fi împins soldații înapoi în tabără..., zise ea şi se opri, făcând o grimasă disprețuitoare către Fylough. Dar dumneata ştii toate lucrurile astea — Nu ştiam de ascunzătoare.

— Altfel, mi-ați fi aplicat acelaşi tratament ca lui Lam Lee?

Fylough o privi în ochi, dar nu spuse nimic. Îşi amintise de teroristul împuşcat de Togom. Avea dreptate; Togom nu se uita între picioarele chinezdor decât după ce îi omora Chinezoaica nu cern un răspuns, ci continuă cu aceeaşi voce egală.

— Am camuflat ascunzătoarea şi am auzit mai multe focuri de armă. După un moment de tăcere, am auzit oameni vorbind.

Nu-mi dădeam seama dacă e malaieză sau chineză. M-am stră duit să fac o despărțitură în camuflaj, doar atât cât să pot vedea.

Am văzut malaiezul cu mitralieră şi pe dumneata, stând lângă Lam Lee, care zăcea pe pământ. Am crezut că e Kim Choeng şi am vrut să țip, dar malaiezul a tras atunci încă o dată în cada vru. Mi-am strivit fața în noroi şi mi-am umplut gura cu pă mint Când mi-am făcut curaj să mă uit din nou, dumneata şi malaiezul târați cadavrul de-a latul grădinu de legume. V-am văzut cum îl aruncați în groapă şi era cât pe ce să leşin. Lam Lee părea atât de mic şi

fragil pe fundul gropti cu bambus...

Dar n-am plâns pentru el. Mi-am ascuns puşca în plante şi am mers pe urmele lăsate de dumneata şi de cei doi malaiezi. Am văzut cum d legaţi pe Kim Cheong ca pe un porc mort de o creangă şi v-am urmărit de la distanţă până aţi ajuns în tabăra voastră. Acolo m-am ascuns şi v-am privit de la lizieră. Ştiam că Kim Cheong e mort..

Femeia se opri o clipă şi se uită la Kim Cheong, care dădu trist din cap. Expresia feţei lui nu arăta dacă îi place călătoria în trecut sau dacă anticipează durerea ascuţită, de moarte, pro vocată de cuţitul trecând fără ezitare prin articulaţule mîindor lui şi pe care o mai încerca din când în când, trezindu-se trans pirat din coşmaruri. Ah Lian se întoarse din nou spre Fylough.

Kim Cheong părea să îşi atribuie rolul de spectator în cele ce vor urma. Cu sau fără aprobarea lui, Ah Lian şi-l atribuise pe cel de martor al acuzării.

— ... credeam că e mort, se corectă ea. Dar şi aşa am leşinat când cei doi malaiezi i-au tăiat mâinile. Nu puteam să cred că există o asemenea barbarie. Şi nici acum nu pot Când mi-am revenit, voi tocmai plecaţi din tabără. Am văzut locul în care îl îngropaserăţi pe Kim Cheong şi când ultimul om al vostru a dispărut din vedere, m-am dus şi am dat la o parte pământul de pe faţa lui. Nu voiam decât să îmi iau rămas bun şi să mă asigur că e îngropat bine. I-am ridicat din pământ capul şi partea de sus a corpului, i-am strâns capul la piept şi i-am şoptit "la revedere". În acel moment mi-am dat seama că nu e mort Am pus capul pe pieptul lui şi, după câteva secunde, am auzit; am auzit o singură bătaie de mimă. Am ţipat şi am trecut la un pas de încă un leşin. Probabd că a auzit ţipătul meu; dintre buzele lui a ieşit un sunet, iar pleoapele i-au tremurat. Nu ştiu ce-am făcut atunci. Cred că m-am lăsat cuprinsă de panică şi am început să alerg în cerc, neştund ce să fac într-un moment atât de terifiant. Jumătatea de jos a corpului îi era încă îngropată, iar jumătatea de sus era plină de noroi şi sânge. După câteva clipe, m-am calmat l-am scos din mormânt şi l-am târât afară din luminiş. Apoi l-am spălat. Glodul care i se dpise de trup şi care i se adunase în jurul cioturilor nu i-au lăsat sângele să se scurgă tot. Dar eu l-am spălat şi i-am bandajat rănile şi articulaţule cu fişu din cămaşa mea. Mi-am scos pantalonu şi l-am legat cum am putut mai bine. Am săpat cu mîinde o groapă mică, l-am aşezat pe Kim Cheong în ea şi l-am acoperit cu frunze de atap, pe care le folosiseră oamenii voştri să îşi facă tabăra. După aceea i-am umplut mormântul; mă temeam că v-aţi putea întoarce. Am plecat spre tabăra din care fugisem şi m-am oprit abia când s-a făcut prea întuneric. Am pornit din nou a doua zi dimineaţă, o dată cu primele raze de lumină. Din

vechea tabără am luat-o pe drumul pentru ieşirea de urgență, spre un loc secret de întâlnire. Acolo am găsit patru din tovarăşii noştri. Unul din ei a plecat să îi anunțe pe ceilalți, iar restul au pornit pe urmele patrulei voastre. V-au găsit şi v-au urmărit până ați ieşit din junglă, spre Cha'ah...

Fylough ridică din umeri. Totul se întâmplase atât de demult.. Dar simțea încă un fior în ceafă. Ştiuse că teroriştii tin uneori legătura cu patrule puternice, dar îl înfiora chiar şi acum gândul că mersese acasă urmărit de chinezi şi că nu u trecuse prin minte, nici măcar o clipă să organizeze un atac. "Dar", îşi spuse el, "totul s-a petrecut cu prea mult timp în urmă".

Ah Lian continuă cu un glas plat, lipsit de orice intonație şi emoție.

— Ceilalți trei s-au întors cu mine şi am reuşit să îl ducem pe Kim Cheong într-o tabără mică. Trusa noastră de prim aju" tor era primitivă, aproape inexistentă. Am folosit drept bandaje manifestele pe care le aruncau avioanele voastre, spunându-ne ce buni sunt toți din afară şi ce bine am fi îngrijiți dacă ne-am preda.

Femeia ridică din umeri. Fylough crezu o clipă că Ah Lian îşi va îndulci trăsăturile şi va zâmbi, dar nu se întâmpla aşa — Am reuşit să evităm cangrenă; încet-încet, şi-a adunat destulă energie pentru a ieşi din starea de samadhi pe care şi-o impusese. Dar nu ar fi supraviețuit dacă nu l-am fi dus la un doctor bun. Ne-am gândit la un moment dat să îl scoatem la şoseaua Yong Peng şi să îl lăsăm acolo, cu manifeste lipite de el. Dar nu aveam încredere că oameni ca dumneata... – Diamantele negre din ochii ei măriți fulgerau cu ură – ... nu îl vor omorî pe loc.

Fylough refuza să regrete întâmplări dintr-un loc îndepărtat, de acum mai bine de treizeci de ani.

— Şi ce s-a întâmplat până la urmă?

Ah Lian analiză în minte dacă ce urma să spună ar avea vreo repercusiune şi hotărî, ca şi Fylough, că torul s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— La capătul satului Cha'ah, după sârmele voastre ghimpate, se afla un dispensar ținut de un misionar american, soția şi ftica lui. Voiau să adune convertiți la o sectă de credință creştină şi să îi ajute pe acei țărani chinezi care aveau motive să nu aibă încredere în englezi. Îi cunoşteai?

Fylough se încruntă. Îi cunoştea, dar nu se gândise niciodată că ți ajută pe terorişti. Americanii fuseseră întotdeauna un spin în coastă. Dacă un alb care trăia într-un sat de chinezi, în focul unui război comunist, se arăta neutru, însemna că e antibritanic. Dacă ar fi bănuit ce avea să audă,

americanul n-ar mai fi pus piciorul jos decât într-un avion din Singapore, cu bilet numai "dus" către pământurile sale natale.

— Da, zise el. II cunoşteam. Îl consideram un doctor umanitar, contra războiului şi contra ambelor părţi. Dar spuneţi mai departe...

— A consimţit ca, dacă reuşim să i-l aducem pe Kim Cheong, să facă pentru el tot ce îi stă în putinţă. Kim Cheong a rămas la el, chiar sub nasul vostru, zise ea cu o grimasă de superioritate, până i s-au vindecat rănile. Americanu au reuşit chiar să facă rost de penicdină şi de alte medicamente rare prin Crucea Roşie.

Chinezoaica îşi savura momentul satisfacţiei de sine, dar nu văzu în ochti lui Fylough nici o scânteie de umilire pentru că se făcuse de râs; probabil că englezul admira organizaţia care l-a readus pe Kim Cheong la viaţă.

— Abia în 1955, la doi ani după ambuscadă, americanu au considerat că Kim Cheong e în stare să plece. Ne-am îndreptat spre nord, dintr-o tabără în alta, până am aranjat ca el să fie dus cu o navă în centrul Chinei. Bineînţeles, am mers cu el. A fost foarte simplu.

Femeia se mai uită câteva secunde la Fylough, apoi îşi mută privirea. Îşi terminase partea ei din povestire. Prin expresia feţei, făcuse clar că, dacă mai este ceva de spus, nu va fi ea cea care va vorbi. Kim Cheong dădu încet din cap spre ea şi luă ţigara întinsă de Goh Peng, după care reluă povestirea chiar el.

Vorbea cu o modestie calmă; nu se lăuda, nu acuza Englezul se întreba de ce i se vorbeşte despre ridicarea unui terorist într-o ierarhie în care terorismul e o premisă obligatorie. Poate că, pentru Kim Cheong, era o formă masochistă de purificare a sufletului – victima care îi spune călăului cât de mult a ajutat-o pedeapsa în reuşita sa, unde alţu au dat greş. Fylough află astfel că, prin reabditarea la Pekin, Kim Cheong a fost numit la Sectorul Malaiez de, Eliberare al Biroului Central de Spionaj din Bow Street Alley, până când K'ang Şeng, creierul spionajului chinez, a reorganizat centrul din Bow Street Alley şi l-a avansat la noua aripă de Operaţiuni Externe de la Departamentul de Afaceri Sociale – TEWA. Dar era singur, nu putea avea încredere decât în Ah Lian; toţi cedalţi erau suspecţi. Era în dilemă. Cunoştea conţinutul dosarului de la Singapore, dar nu şi detalide; ştia că undeva, în structura partidului, a fost infiltrat un grup de agenţi politici instmiţi în America Se împliniseră opt ani de la accident; iarba însămânţata de americani în 1953 era mare şi grasă; erau bine înrădăcinaţi şi se îndreptau în sus; era momentul să facă ceva Dar nu avea nici un indiciu.

Nu se putea duce la nimeni să ceară ajutor. Ştia că sunt acolo, dar nu

ştia cine sunt. Şi-a menţinut focul interior mocnind, a privit şi a aşteptat. Nimic nu ieşea la iveală. La moartea lui K'ang Şeng, în 1975, Kim Cheong a rămas în funcţia de secretar secund al Departamentului de Afaceri Sociale – o funcţie aproape inatacabilă. Avea un singur superior, Tang Şi, actualul director al departamentului, al treilea după preşedintele Republicii Populare Chineze, omul cunoscut ca "zâmbitorul psihopat", prietenul tuturor, precum şi duşmanul tuturor. Era şeful şi confidentul lui Kim Cheong, singurul om în care Kim Cheong avea încredere. Relată cu mândrie în glas că, prin succesul lui, loialitatea lui Ah Lian a fost recunoscută şi răsplătită.

A trimis-o la şcoală, apoi la universitate şi, înainte că Revoluţia Culturală să închidă porţile spre lume, la Londra, la Facultatea de Ştiinţe Economice. Apoi au urmat cursuri de perfecţionare la Paris şi la Roma. Micuţa copilă a nimănui care tremura în jungla de la Johor s-a transformat într-o femeie frumoasă şi înzestrată. Kim Cheong s-a căsătorit cu ea – nu a existat niciodată vreo îndoială asupra acestui fapt, nici pentru el, nici pentru ea – dar, pentru restul Partidului, erau tot frate şi soră. Ar fi trăit fericiţi pină la adânci bătrâneţi, dacă nu s-ar fi renăscut subit dorinţa lui Kim Cheong de a vedea pachetul cu documentele de la Singapore.

Kim Cheong ridică încet cârligul drept şi trase din ţigara prinsă între cele două părţi metalice. Pauza îi permise lui Fylough să arunce o privire spre mâinile sale şi să spună cu o nepăsare pe care nu o simţea:

— O poveste fascinantă. Mă bucur că totul a mers pe un făgaş bun pentru dumneavoastră.

Apoi se uită cu o privire ostentativă la ceas. Kim Cheong zâmbi, ceea ce făcea extrem de rar.

— Mă surprinde, domnule Fylough, faptul că ai găsit vreodată răbdarea să pregăteşti un atac. Darămite să faci lucrul ăsta permanent Cu timpul, ar trebui să căpătăm din ce în ce mai multă răbdare, nu să o pierdem. Nu te mai gândi la timp; nu pleci nicăieri până nu terminăm negocierea.

— Negocierea?

— Da, negocierea. I-am dat lui Ah Lian sarcina de a ne aduce faţă în faţă, ca să putem termina afacerea asta care mă frământă.

— Şi ce afacere anume vă frământa? Întrebă Fylough.

— Ea a apelat la ajutorul abdului meu coleg, continuă chinezul ignorând întrebarea lui Fylough, Goh Peng, doctor Goh Peng..., completă el şi arătă cu cârligul spre chinezul de lângă fereastră,... doctor în medicină. L-a descoperit pe malaiezul dumitale, Togom, şi împreună, prin domnul Kenning, domnul

Bendey şi nepreţuitul colonel Dean, am ajuns la această mică întrunire.

— Ce afacere anume vă frământa? Repetă Fylough.

— Credeam că e deja clar. Vreau documentele aflate într-un plic pe care l-ai luat de la mine în Malaia, în 1953.

Fylough se uită câteva secunde în ochu lui Kim Cheong şi apoi izbucni într-un hohot zgomotos de râs.

— Cred că glumiţi!

Ceilalţi chinezi din cameră îl priveau fix. Faimoasa lor impenetrabilitate dispăruse. Chipul lui Ah Lian era însă la fel de imobd. Femeia nu părea surprinsă; expresia ei rămăsese una de dispreţ. Kim Cheong aşteptă până când râsul lui Fylough se stinse şi zâmbi slab.

— Nu e nici o glumă, domnule Fylough.

— Atunci, repet, n-am nici cea mai vagă idee unde ar putea să fi ajuns documentele după intrarea lor în Anglia. V-aţi pierdut timpul.

Fylough îşi îngustă ochu; era ceva ce uitase. Degetele îi tresăriră involuntar.

— V-ar deranja să-mi spuneţi ce a fost cu ideea aceea de a-i tăia la mâini pe Kenning şi pe ceilalţi? Un lucru cam straniu, nu credeţi?

— Dar a funcţionat, replică Kim Cheong dând din cap, aţi auzit despre ciudăţenia morţii lor. A fost ideea lui Ah Lian.

Femeile par să aibă un simţ al cruzimii mai adânc decât noi, bărbatu. Noi tăiem mâinile şi gata; ei fac operaţiunea şi tu suporţi durerea fizică şi psihică. Dar asta nu înseamnă că ele nu sunt în stare să-şi îndeplinească misiunea. Metodele ei ne-au adus faţă în faţă. Dumneata nu ai fi luat în seamă morţile obişnuite – şi într-adevăr, aşa cred acum – dar sunt sigur că te-ai gândit mult la posibilitatea de a-ţi petrece restul vieţii cu o pereche de chestii din astea.

Kim Cheong îşi atinse cârligele lucitoare; sunetul metalic răsună în cameră şi provoacă o uşoară accelerare a pulsului lui Fylough.

— Tot nu pot să vă ajut. Nu ştiu unde este păstrat dosarul.

— Dar cunoşti pe cineva care ştie?

Englezul clătină din cap şi privi încruntat spre Goh Peng, care se aplecase la urechea lui Kim Cheong, şoptindu-i ceva.

Kim Cheong şi Fylough schimbară o privire, după care chinezul dădu din cap, fără să se uite peste umăr, spre Goh Peng.

Acesta plecă de lângă el şi se apropie de uşă. O deschise şi zise ceva unui bărbat de afară. Se întoarse apoi lângă Kim Cheong şi dădu din cap aproape insesizabil în direcţia lui Ah Lian.

Kim Cheong zâmbi trist. Fără să îşi dezlipescă privirea de pe chipul lui Fylough, arătă cu cârligul drept spre un chinez de la uşă şi spuse în chineză:

— Stai în spatele lui; ține-l dacă devine violent.

Cel de la uşă se apropie de scaunul lui Fylough şi se aşeză în spate. Fylough îl urmări cu privirea, fără să îşi mişte capul.

Singura lui reacție fu o cută între sprâncene; nu îşi mută ochd de la Kim Cheong. Şi nici atunci când simți metalul rece al pistolului pe care chinezul i-l aşezase în ceafă. Nu îl împingea, însă îi dădea senzația de moarte iminentă, mai rea decât durerea pe care i-ar fi provocat-o dacă ar fi împins cu brutalitate. Dar nu tresări.

Kim Cheong îi ordonă lui Goh Peng:

— Spune să fie adusă femeia şi pregăteşte-te să îi tai o mină.

Apoi se lăsă pe spătarul scaunului şi începu să studieze chipul lui Fylough.30 Cel aflat al conducerea echipei de supraveghere a casei lui Fylough se numea Russell Porter. Îi plăcea ocupația sa şi o făcea cu pricepere. I se părea că e mai bună decât munca îşi scoase haina şi cravată, le aruncă pe spătarul unui scaun şi îşi trase pe el un vechi hanorac albastru. Verifică un microemițător fără fir, cu o capsulă minusculă în ureche şi cu microfonul la un nasture al hanoracului şi puse restul aparatului în buzunar.

Câinele îl urmărea cu ochi trişti din colțul pe care şi-l alesese.

Era o corcitură murdară dar bine dresată; dacă ar fi avut glas, şi-ar fi spus corcitură şi ar fi fost mândru de acest nume. În fața lui, pe un ziar, se afla un castron cu o porție mare de Pedigree, turnată de bărbatul care îl adusese. Dar câinele nu îl luă în seamă. El vedea semnele: va avea de muncă, va fi dus la plimbare.

Russell luă lesa o fixă de zgarda câinelui şi ieşi pe uşa din spate. Săltă câinele peste gardul vecindor, apoi ieşi prin curtea lor în strada cealaltă. O luă la dreapta, mai făcu o dată la dreapta şi înainta fără grabă spre casa lui Fylough. Aşteptă până când câinele urină pe roata din spate a maşinii chinezilor, parcată chiar sub postul de observație, şi aruncă o privire întâmplătoare înăuntru. Dădu din cap a scuză către cele trei perechi de ochi oblici care îi urmăreau fiecare mişcare. Totuşi, nu păreau suspicioşi. Russell trase dinele şi traversă strada. Ochii chinezilor îl urmăreau fără interes. La colțul străzii mai era o maşină, în care stătea un singur bărbat Din locul în care se afla, Russell nu îşi dădea seama dacă e chinez sau european, dar nu conta.

Fie chinez, fie european, făcea parte din scenariu.

După două sute de metri, Russell o luă la stânga şi apoi încă o dată la

stânga, ajungând astfel pe stradă din spatele casei lui Fylough. Aici, toate casele aveau mici grădini cu garduri joase, pline de tufe sălbatice care crescuseră printre dalele de beton altădată frumos îngrijite. Toate aveau subsol. Russell se opri în fața uneia din case, o clădire dărăpănată, năpădită de buruieni.

În față se afla o grămadă de nisip, dovadă a faptului că urma să fie renovată, şi nişte uşi vechi, rupte. Bărbatul invită corcitura să îşi facă nevoile pe nisip, vorbind în acest timp spre microfonul mic din hanorac. După câteva minute, o maşină greu de identificat se apropie din direcție opusă, se opri o clipă şi apoi plecă mai departe, dispărând din vedere.

— Pe aici, spuse Russell celor doi oameni care coborâseră din maşină şi-i conduse pe scările ce duceau la subsol.

Tabla subțire a uşii de la subsol cedă imediat, cu ajutorul unui şut bine plasat. Cei trei bărbați şi câinele îşi croiră drum spre spatele casei şi ieşiră în grădină. Partea din spate a grădinii era şi mai părăginită decât cea din față. Russell arătă spre spatele casei lui Fylough.

— Casa din dreapta are subsolul la fel ca cea pe care am văzut-o. Uşa e a noastră. Cei care locuiesc în ea nu pot intra în subsol, dar voi da. Înăuntru e un perete tencuit, adică pare tencuit, se corectă Russell, dar e batant Se deschide în ambele sensuri şi duce în subsolul casei țintă; are aceeeaşi topografie.

Apropiați-vă cât puteți de mult, dar aveți grijă, înăuntru sunt mai mulți chinezi tâmpiți care au făcut războiul.

Cel cu funcție mai mare dintre cei doi bărbați dădu din cap.

— Instrucțiunde pe care le-am primit spurt că e un european care nu trebuie eliminat de către chinezoi, şi posibd o femeie, tot europeană, de care însă ne putem însă dispensa.

— Cine ți-a dat instrucțiunile, un tip Woodhouse? Îl chestionă Russell.

— Aşa e, răspunse el mirat că Russell ştie cine i-a făcut instructajul. Deci, când începe războiul, fluierăm după oamend noştri, dacă cel dinăuntru nu va avea deja un orificiu în plus în cap. Acum explică-ne topografia casei şi cum ajungem acolo.

Russell începu să caute prin buzunare şi scoase o schemă boțită.

— Mi s-a mai spus să mă ascund dacă năvăleşte un chinez cu o pereche de cârlige din oțel. Putem să tragem, dar să nu omorâm. Dacă totul se petrece în linişte, indiferent dacă englezul nostru rămâne intact, putem să facem puțină gălăgie, să-l facem pe chinez să creadă că ne va fi dor de compania lui,

dar trebuie lăsat să scape. Coincide cu instrucțiunde tale?

Dințd lui Russell sclipiră în întunericul tot mai adânc.

— Eu doar supraveghez. Dar aparatele voastre sunt pe frecvența mea, iar eu sunt în contact direct cu Herr Gruppenführer Woodhouse. Dacă se întâmpla ceva în partea mea, vă şoptesc la ureche; nu e nevoie să spuneți nimic. Ar fi chiar mai bine să nu spuneți nimic; se zice că, dacă îşi pun mintea, chinezod aud şi sforăitul şoarecdor din cămară. Acum plecați, până nu se întunecă prea tare.

Russell aşteptă în umbra casei pe jumătate demolată până când cei doi agenți au dispărut în tufele crescute haotic din grădina de vizavi. Făcuseră surprinzător de puțin zgomot; după cinci minute, îşi zise că au ajuns la posturile lor şi se întoarse în stradă. Becurile de pe stâlpi se aprinseseră deja. De fapt, erau aprinse de cel puțin două ore, dar abia acum începuseră să se vadă halo-urile lor de lumină difuză. Russell îşi aprinse o țigară şi o luă pe drumul de la venit Nu se schimbase nimic; cele două maşini ale chinezilor erau tot acolo. Înăuntru, în schimb, în încăperea ce dădea spre casa lui Fylough, se aflau noi sosiți — E vreo problemă, Russell? Întrebă Woodhouse.

Russell negă cu o mişcare din cap, îşi scoase hanoracul şi privi fără să îşi îscundă curiozitatea spre chinezul care stătea lângă fereastră şi se uita la casa de vizavi. Woodhouse văzu direcția privirii lui.

— Domnul Wang Peng Soon, spuse el fără să dea detalu.

Wang se întoarse şi înclină din cap, apoi îşi reluă ocupația de dinainte. Russell înălță din sprâncene, dar mimica lui interogativă nu se adresa nimănui. Cu fiecare minut care trecea, totul semăna din ce în ce mai mult cu un scenariu de film produs în Hong Kong. Traversă camera cu paşi uşori şi se duse lângă cel de la telefon.

— S-a întâmplat ceva cât am fost plecat? Întrebă el.

— Sacul de plastic pe care l-am văzut înainte să ieşi cu clinele la plimbare...

— Ce-i cu el?

— Înăuntru era o femeie, mai mult ca sigur. Una de-a noastră, aşa cred. Când conversația a început să lâncezească, a fost prezentată celor aflați la petrecere. O cheamă West..., adăugă el şi se opri cu o expresie confuză.

— Asta-i tot? Întrebă Russell.

— Nu chiar. Din câte se pare, i-au făcut ceva Cred că e folosită drept instrument de şantaj. I-au spus lui Fylough că îi vor tăia o mină.

— Şi? Spuse Russell pălind.

— Nu s-a auzit nici un țipăt. N-am auzit că fata asta să fi spus vreun cuvânt de când a intrat în casă. Poate n-am auzit eu bine; or fi spus că-i taie limba, nu mina.

31 Hilary West nu suferise deloc din punct de vedere fizic. Totul se petrecuse curat, aproape medical. Cei doi chinezi vânjoși intraseră în dormitorul ei ca într-un cort deschis. Nici uşile şi nici măcar încuietorile nu au constituit un obstacol. Iar faptul că femeia că dormea goală nu îi impresionase nici atât Veniseră pentru că aşa le cerea datoria nu pentru sex. În timp ce au trezit-o şi i-au spus să se îmbrace, chipurile lor au rămas ca de piatră. Parcă ar fi fost eunuci.

În vreme ce se îmbrăca, femeia a încercat fără succes să închege o conversație. Unul din chinezi a împins-o pe spate, în pat, şi s-a pomenit imediat cu piciorul ei în testicule. Dar când tânăra s-a ridicat din pat, gata să îi mai aplice o lovitură, celălalt, a făcut un pas mic spre ea şi a lovit-o în ceafă cu muchia palmei, cu un gest de expert. Hdary s-a prăbuşit din nou în pat, iar chinezul s-a aruncat peste ea, ținând-o cu putere de brațe şi presând-o în saltea cu toată greutatea Celălalt o privea de sus, masându-și testiculele lovite. Trăsăturile lui nu reflectau dispreț; de fapt, nu reflectau nimic. Parcă incidentul i-ar fi făcut plăcere. La un ordin scurt, bărbatul întins deasupra lui Hilary s-a dat la o parte şi i-a ridicat fusta. Femeia a încercat să lovească din nou, dar celălalt chinez i-a prins piciorul între genunchi. Apoi, Hdary a simțit înțepătura unui ac pe coapsa goală. Înainte de a-şi da seama ce se întâmpla, şi-a pierdut cunoştința Cei doi au înfăşurat-o într-o folie neagră de plastic şi, în timp ce unul verifica dacă străduța îngustă şi liniştită e liberă, celălalt a săltat-o pe umăr, a coborât scările şi a împins-o pe bancheta din spate a maşinu, după care s-a aşezat lângă ea. Au plecat aşa cum au venit: neauziți, nevăzuți. Hilary, pe jumătate plutind, pe jumătate urcând, înainta cu mare greutate în sus, în încăperea conică ce spirala spre lumina strălucitoare de la distanță. Cu toate acestea când ajunse la lumină şi întinse mâna să se prindă de ceva alunecă înapoi şi se pomeni pe podea, într-o beznă de nepătruns. Începu din nou să urce, dar, de data aceasta când a ajuns la lumină, s-a agățat şi nu a mai alunecat. Atunci s-a trezit Nu a fost o trezire lentă, ci bruscă, petrecută într-o fracțiune de secundă. Fără dureri de cap, fără amețeli; totul era limpede şi clar ca diamantul. Se uită în jur. Era pe jumătate aşezată, pe jumătate întinsă pe nişte trepte. Încercă să se ridice, dar descoperi că e legată la mâini şi la picioare, iar cel ce o legase – chinezul pe care îl lovise în testicule – stătea şi o privea cu ochi inexpresivi de la câțiva metri. Hdary rămase nemişcată,

încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat De ce se purtau aşa cu ea?

Toți ştiau că e de partea chinezilor, ce se întâmplase? Renunță la a-şi mai pune întrebări; nimic nu avea sens. Chinezul care o privea se depărta de perete şi, când femeia încercă să se ridice şi să îşi frece locul dureros de pe picior, scoase de la centură un mic pistol automat cu amortizor. Apoi dădu din cap spre un alt bărbat, care stătea pe culoar, mai departe, şi arătă cu degetul mare spre uşă. La primirea semnalului, gardianul lui Hilary făcu un pas înapoi şi îndreptă pistolul spre fața ei, în timp ce partenerul său o dezlegă la mâini şi la picioare. O apucă de braț, fără brutalitate, şi o trase uşor în picioare, după care o împinse încet spre uşa deŞisă. Femeia se uită o clipă în jur, dar nu se vedea mare lucru; nu îşi dădea seama unde e. Abia când Kim Cheong îi făcu semn să se aşeze, îl observă pe Fylough.

— Să nu spui ni...

— Nici dumneata! Se răsti Kim Cheong şi avertismentul lui Fylough se opri în gât încercarea englezului de a se ridica din scaun fu zădărnicită de apăsarea bruscă şi dură pe umăr a brațului chinezului din spate, care îl aşeză înapoi. Amortizorul pistolul din ceafă atinse un nerv; fiorul violent de durere îl făcu să-şi siringă buzele. Cu această mică excepție, reuşise însă să îşi ascundă sentimentele şi senzația subită de răceală dintre picioare. Nu luase în calcul apariția lui Hilary în această etapă a jocului. Rolul ei intervenea mai spre sfârşit şi era mai detaşat Tabloul acesta nu făcea parte din piesă.

— O cunoşti pe doamna West desigur, spuse Kim Cheong.

Nu era o întrebare, ci o afirmație uşor sarcastica — Noi credeam că lucrează pentru noi, dar dr. Goh Peng a concluzionat că, de fapt, e una de-a voastră. Isteață fată, ne-a dus de nas. Este ceea ce voi, cei de la spionaj, numiți "agent dublu", zise el şi făcu o scurtă pauză, fără să-şi desprindă privirea de pe chipul lui Fylough. Şi toți ştim ce se întâmpla cu cei care fac joc dublu, nu?

Întrebarea chinezului nu cerea răspuns, iar Fylough nu îi oferi nici unul. Era concentrat asupra noilor implicații şi, totodată, responsabilități. Sprâncenele lui Kim Cheong rămăseseră înălțate într-o expresie zeflemitoare.

— Eşti cât se poate de sigur, domnule Fylough, că nu ştii unde sunt păstrate documentele?

— V-am spus deja.., începu Fylough.

— Mulțumesc, replică Kim Cheong cu aceeaşi mină, dar cu vocea schimbată. Goh Peng...

Doar atât rostise, numele, şi aplecă imperceptibd din cap; nu dădu nici o instrucțiune. Cedase astfel conducerea jocului.

Cei doi erau ca doi actori ce jucau într-o piesă îndelung repetată.

Goh Peng aşeză pe masă o servietă neagră. Hdary, după ce ascultase acuzațiile lui Kim Cheong, îl privise întâi cu înțelegere, apoi cu frică, apoi terorizată. Se gândea că ar trebui să spună ceva; reuşi să arunce o ocheadă furişă spre Fylough, care nu răspunse privirii ei. Era atent la mişcările lui Goh Peng şi ale asistentului său.

Servieta se deschise cu zgomot, iar mâinile bărbatului dispărură în ea. Nu bâjbâia, ci ştia exact ce vrea şi în care parte a servietei se află ce caută. Scoase mâna şi se întoarse pe călcâie; ca un om încălecând un cal, îşi trecu piciorul peste coapsele lui Hilary, se aşeză cu toată greutatea, îi încercui umerii cu brațele şi se aplecă în față, aşa încât femeia se trezi lipită de spătarul scaunului. Totul fusese atât de neaşteptat, încât nu a avut timp să țipe. Goh Peng ocoli scaunul şi ajunse în spatele ei. O apucă blând de bărbie şi o ridică până când capul femeu se rezemă de spătarul de lemn tare.

Hilary simți nevoia să țipe, dar sunetul nu ajunse mai departe de gât. Ca un magician, Goh Peng luă obiectul din mâna celuilalt şi îl aşeză cu grijă în gura ei. Era o tijă strălucitoare de crom, folosită de dentişti ca să țină deschisă gura pacienților nervoşi sau fricoşi şi pentru a preveni muşcăturile. Țipătul ei se stinse imediat Nu putea să facă nimic. Totul durase doar trei secunde.

Din toți, Fylough avea cele mai încete reflexe. Întâi, se uită neîncrezător, apoi oripilat şi şocat. Până când încercă să scape de mână de pe umărul său şi să ridice în picioare, țeava pistolului îi ajunsese în ochi, provocându-i suficientă durere încât să îl trimită înapoi în scaun.

— Fii foarte atent domnule Fylough! Spuse Kim Cheong cu o voce joasă, plină de grijă. Am văzut oameni pierzându-și ochu în felul acesta Stai jos, taci din gură şi...

— Idioților, ticăloşi murdari! Asta nu e...

— Sst!... Dacă stai liniştit, s-ar putea să capeți încă o şansă să fii de ajutor; ai putea chiar să o salvezi pe doamna West de la chinuri inutile. Goh Peng i-a tăiat vocea pentru ca țipetele ei să nu deranjeze vecinu. Următorul lucru pe care i-l va tăia nu va mai putea fi înlocuit Într-un fel ciudat, chinezul părea la fel de surprins de turnura lucrurilor ca şi Fylough; se uită la Goh Peng. Cei doi nu schimbară nici un cuvânt, ci doar o privire şi o înclinare din cap.

Apoi, Kim Cheong se întoarse spre Fylough.

— Între timp, zise el şi dădu din cap spre bărbatul din spatele lui Fylough, după care adăugă în engleză: Te rog, arată-i domnului Fylough cât de

aproape este de a-şi pierde ochiul.

Vorbise pe un ton de conversație socială, ca o gazdă sugerând prestidigitatorului chemat pe bani să arate invitatului de onoare încă un mic truc. Fylough nu avu timp să se smulgă de pe scaun şi nici să guste trucul. Chinezul apăsă puțin mai tare pistolul şi îl înălță aproape insesizabil. Globul ocular al lui Fylough fu cât pe ce să sară din orbită. Englezul vru să țipe, dar mâna ce i se odihnea pe celălalt umăr îi acoperi gura. Nu se auzi nici un sunet Kim Cheong întoarse capul spre Hilary. Se întâmplau şi alte lucruri în încăpere.

Goh Peng se întorsese lingă servietă şi trăgea cu seringa dintr-o fiolă mică o anumită cantitate de lichid limpede. O ridică, verifică nivelul lichidului şi trimise un jet minuscul pe covor. Apoi se întoarse spre Hdary. Din fericire, femeia nu avea cum să vadă ce face Goh Peng. Chinezul cel masiv stătea în continuare pe coapsele ei, apăsându-i capul pe marginea spătarului; tot ce putea ea să vadă era tavanul. Tijă din gură era presată continuu; gura i se umpluse de salivă. Hilary se temea că se va îneca; în felul acesta, nu se putea gândi la celelalte lucruri care se întâmplau în jur. Se chinui şi reuşi să înghită destul încât să nu-şi piardă cunoştința. Chinezul de lângă ea nu părea îngrijorat. Femeia încercă din nou să țipe şi vru să îi spună ceva lui Goh Peng, să strige după ajutorul lui Fylough, dar nu ieşi decât un sunet înecat care aproape o sufocă. Închise ochu.

Uşurarea pe care o simți fu neglijabilă şi extrem de scurtă.

Când două mâini îi atinseră fața, ochii i se dechiseră mari.

Se apropia momentul culminant al unei povestiri de groază.

Goh Peng i se uita în gură; îi depărtase buzele cu degetele şi îi studia gâtul. Cu o grijă profesională, ținu seringa la o parte, aş cunsă de privirea ei, până la sfârşitul inspecției. După o secun dă, îi trase limba afară. Apoi, introduse cu grijă acul în fundul gâtului; împinse lichidul şi apoi scoase seringa afară. Verifică nivelul conținutului şi mai făcu două injecții în locuri diferite.

Hdary leşină. Era efectul injecțiilor din gât, al fricti de seringă şi ororii de a vedea atât de aproape două fețe de chinezi.

Dar leşinul fu prea scurt. Când deschise ochu, corpul îi fusese eliberat de greutatea imensă. Şi – ce fericire! – Tija aceea îngrozitoare îi fusese scoasă din gură. Avea gura închisă. O deschise să țipe din nou, dar nu se întâmpla nimic, iar oroarea se întoarse în toată imensitatea. Gura îi era moartă. Limba îi era moartă. Nu simțea nimic în gură şi, cu toate că putea înghiți, nu putea vorbi şi nici țipa. Îl chemă din priviri pe Kim Cheong, pe tatăl ei, pe Goh Peng. Dar Goh Peng era ocupat; nu asculta vibrații şi nu se uita spre ochii ei. Îşi scotea încă

ceva din servietă.

Obiectele pe care le aşeză pe masă mai fuseseră folosite: un set de cleme de oțel, de dimensiunea încheieturilor, dotate cu şuruburi. Le înmână chinezului care stătuse aşezat pe Hdary şi care aştepta atent lângă ea. Dintr-o dată, femeia îşi dădu seama că nu poate să-şi mişte picioarele. Se uită în jos. Picioarele îi erau iarăşi legate; funia nu îi oprea sângele, dar era destul de strânsă ca să o țină pe loc, țipând tăcut. Privea fără să-i vină să creadă, fără să înțeleagă, cum chinezu înşurubează clemele în masă şi îi aşază mâinile moi în cercurile metalice. În câteva clipe, se trezi ancorată de masă.

Hdary se uită din nou la Fylough, cerând ajutor din priviri.

Dar bătrânul era la fel de neputincios ca şi ea. Se uita cu singurul său ochi bun într-un punct fix. Din celălalt îi curgea apă pe obraz şi pe gât, precum sângele dintr-o rană deschisă. Cu un efort dureros, clătină încet din cap ca pentru a-şi cere scuze, apoi închise ochiul. Hdary nu simți nici o uşurare.

— Ce vreți să-i faceți? Întrebă Fylough cu o voce neclară, adresându-se parcă tuturor.

Țeava pistolului se aşezase din nou pe ochiul lui, dar nu apăsa, ci se sprijinea uşor de pleoapa închisă. Nu îi provoca durere, dar amintea senzațule stinse nu de mult. Fylough stătea nemişcat ca o statuie; chiar şi degetele, coborâte acum de la nivelul feței, erau înfipte în stofa pantalonilor, ca să nu tremure.

— Credeam că e destul de clar, domnule Fylough, răspunse Goh Peng. Îi vom tăia o mână şi apoi vă vom repeta întrebarea despre documentele de la Cha'ah. Dacă tot nu vă veți hotărî să colaborați, îi vom tăia şi cealaltă mână.

Ochu lui Hdary ieşiră din orbite şi femeia leşină din nou.

Lui Fylough îi părea rău că nu poate leşina şi el.

— De ce ea? De ce nu eu?

Vocea părea a altcuiva, nu a lui; era uscată, răguşită şi avea un fior aproape patetic. Ar fi fost un bun joc actoricesc, dar nu era joc. Fylough văzu scânteierea de o clipă a satisfacției din ochu lui Goh Peng, care se făcură apoi nevăzuți în spatele a două dungi negre.

— Ar fi prea uşor, spuse el. Ai muri că soldatul Dean, zise el şi buzele lui se curbară într-un soi de zîmbeL Voi, englezii, sunteți la fel cu toțti; faceți o virtute din măreţul vostru gest Ai fi fericit cu durerosul dumitale sacrificiu şi ai muri cu dinții încleştați, iar noi nu ne-am alege cu nimic. De aceea am ales-o pe ea şi nu pe dumneata.

Fylough înălță capul şi se uită la Ah Lian, care îi urmărea fiecare gest.

Dacă aştepta să vadă consolare, atunci se înşela cumplit Ochu ei erau îngustați de plăcere; chinezoaica savura tortura: nu a lui Hdary, ci a lui. Englezul se uită atunci la Kim Cheong şi îi întâlni privirea. Ciudat, dar Kim Cheong era cumva înfrânt, meditativ. Mişcă uşor din cap, aproape imperceptibil, dar nu avea nimic de spus. Fylough îşi roti ochiul înapoi spre Goh Peng.

Doctorul luase iarăşi seringă, dar schimbase acul lung, delicat, cu unul mai gros, mai bont. Umplu seringa până la linia ce indica 4 ml din fiola pe jumătate goală; chinezul folosise prima jumătate cu foştii săi pacienți, iar îndemânarea lui de a bloca nervul ulnar şi nervul radial creştea cu fiecare pacient. Făcu două injecții în articulația lui Hdary, o studie atent o secundă sau două, apoi reumplu seringă cu încă 5 ml din aceeaşi fiolă, îi întoarse mina şi injecta tot lichidul în nervul radial. Goh Peng se uită la Ah Lian şi dădu din cap. în câteva clipe, Hdary nu-şi va mai simți mâna; în câteva minute, nu"va mai avea mâna. Fără nici o durere.

Mâinile lui Goh Peng se întoarseră în servieta de pe masă, de unde scoaseră o cutie mică de piele. O deschiseră şi aduseră la lumină un bisturiu lucitor Soligen, lung de cinsprezece cen timetri. Chinezul ridică lama în lumină şi privi tăişul. Plescăi satisfăcut din limbă; era primul sunet de mulțumire pe care îl scotea. Dar nu era nevoie de verificare; lama strălucea ca sticla udă. Părea mai în largul lui cu scalpelul decât cu acel kukri pe care îl folosise cu Dean şi cu cedalți.

Toți cei aflați în cameră d urmăreau cu privirea; toți în afară de Hilary, care îşi lăsase capul în piept şi se afla încă într-un le sin adânc. Ochii lui Goh Peng erau inexpresivi şi profesionali.

Ceea ce urma să facă nu îi producea o plăcere prea mare. Dar era deja prea mult pentru Fylough.

■ — Lasă jos porcăria aia, rosti el aspru, şi spuneți-mi ce vreți.

Goh Peng nu îl luă în seamă. Ținând bisturiul între arătător şi degetul mare, atinse cu el articulația mîinu lui Hilary. Proba bil că senzația semăna cu un şoc electric, căci femeia dechise ochii şi privi ca un cățel înspăimântat, depărtându-și buzele ca pentru a țipa. Parcă ar fi fost un film mut, în care frumoasa eroină suferă cele mai cumpUte chinuri, fără un cuvânt, fără un sunet. Dar nu dură mult Htiary leşină din nou, în timp ce Goh Peng trasă cu bisturiul o linie în jurul încheieturii, abia tăind pielea. Linia subțire care îi înconjura articulația se transformă miraculos într-o brățară roşie, lichidă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, strigă Fylough, care sărise în picioare.

Dar rămase în poziție verticală numai o fracțiune de secundă. Cel din

spate, absorbit pentru un moment de arta lui Goh Peng, îşi reveni rapid; umărul lui Fylough fu aproape despicat în două de muchia palmei gardianului. Englezul se prăbuşi înapoi în scaun, sfâșiat de durere. Nu ştia pentru ce plânge:

Pentru durerea din umărul lui sau de la mina lui Htiary. Ddema îi fu imediat rezolvată, când țeava pistolului îşi făcu loc în colțul ochiului, provocându-i un altfel de plânset: unul țipat. Îşi înălță capul spre locul în care îl văzuse ultima dată pe Kim Cheong. Din ochi îi curgeau şiroaie de lacrimi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule! Imploră el. Te rog, opreşte-l…

Kim Cheong dădu încet din cap, mai mult pentru sine însuşi.

Fylough nu mai putea vedea nimic. Pentru Ah Lian şi Goh Peng, însemna că Kim Cheong a primit compensație deplină; ştiau că, la o şoaptă a lui, Fylough ar fi în genunchi, implorând. Era destul; era plată pentru mîintie unui tânăr idealist Kim Cheong se uită peste umăr la Ah Lian. Chinezoaica nu îşi dezlipea ochu de la Fylough, ochu ei inexpresivi care nu reflectau nici satisfacție, nici mdă. Fylough ar fi avut mult mai mult de suferit dacă spectacolul ar fi fost regizat în întregime de ea Răspunse privirii lui Kim Cheong cu o uşoară înclinare din cap şi o comandă şoptită, adresată lui Goh Peng. Aceasta se îndepărtase de Hilary, dar ținea încă scalpelul în mina şi privea cu un ochi critic brățara tot mai lată de sânge ce izvora din incizia superficială.

— Unde sunt păstrate documentele?

Kim Cheong scoase încă o țigară din pachetul de pe genunchi şi acceptă focul întins de unul din gardieni. Nu îi oferi o țigară şi lui Fylough.

— La Arhiva Ministerului pentru Afaceri Externe, articula Fylough. Eu nu am acces…

— Cine are acces?

Englezul nu răspunse imediat.

— Domnule Fylough…

Vocea nu era nerăbdătoare, ci conținea doar un mic reproş şi totodată un îndemn.

Fylough începuse să vadă prin apa din ochiul neafectat.

Hilary nu îşi revenise încă; Goh Peng era într-o poziție de păr că şi-ar fi semnat numele într-un registru; Kim Cheong – îngri jorat, iar sora lui – rece, fără nici un sentiment.

— Dați-mi voie să dau un telefon.

— Bineînțeles, dar aşteaptă o clipă.

Kim Cheong ridică un cârlig spre chinezul care intrase pri mul în casă,

cel cu diplomatul negru, după care arătă spre tele fon, în mai puțin de un minut, bărbatul a conectat la telefon o extensie cu căşti, pe care i le-a întins lui Kim Cheong.

— Formează numărul, domnule Fylough, îl îndemnă Kim Cheong, după care se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi ridică țigara la buze. Dar, mai întâi, ai ceva să îi spui doamnei West?

S-a trezit şi cred că i-a revenit şi vocea, să-ți amintescă seriozi tatea intențiilor noastre, adăugă chinezul şi zâmbi la vederea expresiei de pe chipul lui Fylough. Cu alte cuvinte, să nu faci vreo prostie, domnule Fylough.

Într-adevăr, aşa era. Probabil că avea ochi la spate. Hilary se trezise, dar de data aceasta nu mai încerca zadarnic să țipe mut. Banana pe care o simțea în gură reluă, încetul cu încetul, forma limbii; femeia recăpăta treptat controlul asupra buzelor.

Reuşi să îşi înfrângă nevoia de a țipa şi de a-l îndemna să spună chinezului orice, să spună totul, iar dacă el nu va spune, s-o facă ea. Fylough era complet îngenunheat Operația de la mina lui Hilary şi durerea din ochi îi dăduseră impulsul de a face exact ce i se spune. Îşi şterse lacrimile cu dosul palmei şi for mă numărul lui Morgan.

Nu îşi pierdu timpul cu introduceri şi cu întrebări de com plezență. Trecu direct la subiect.

— Îți aminteşti de documentele de la Cha'ah, Jim?

— Eşti pe o linie protejată?

— Sigur, se răsti Fylough nerăbdător şi aruncă o privire scurtă spre chinez.

Kim Cheong, care asculta în căşti, aprobă din cap. Părea un Buddha scheletic. Dar Fylough nu se lăsă înşelat de expresia lui; mai văzuse chinezi ca el, cu expresie diabolică, străbătând luminişurile junglei cu puşti în mina şi cu moartea în suflet. La acest chinez, expresia diabolică era numai de suprafață.

— Ce-i cu ele?

— Vreau să văd originalele. Urgent.

Morgan nu replică imediat, iar Kim Cheong se încorda.

— Foarte urgent, adăugă atunci Fylough.

— Să mă gândesc o clipă, Peter.

— De ce?

— Pentru că e a doua oară în mai puțin de două ceasuri când mi se vorbeşte despre hârtiile astea. Cred că trebuie să ştiu puțin mai mult despre intențiile tale, Peter.

— Cine? Întrebă mut Kim Cheong, mișcându-și doar buzele.

Chinezul stătea drept pe scaun. Uitase de țigara din cârlig, care scotea spirale de fum ce se apropiau periculos de ochii oblici. Fylough îl privea şi el.

— Am zis urgent, James. Am să-ți explic detaliile mai târziu, zise el şi făcu o pauză, ca pentru a da mai multă greutate cuvintelor sale, după care adăugă ca pe ceva mai puțin important: Cine a mai întrebat de ele?

— Unul din oamenii lui Woodhouse, un tip pe nume Kent, numai că n-a întrebat de ele, ci a întrebat ce să facă cu ele!

— Cum?

Fylough se uită la receptorul din mină, apoi la Kim Cheong.

Chinezul mişcă din cârlig, scuturând peste tot scrumul țigării ce se fumase singură. Gestul lui putea însemna orice, dar Fylough îi ştia semnificația.

— Cum adică ce să facă cu ele?

— După toate aparențele, a lucrat din perspectiva chinezilor. A fost în Malaezia şi s-a întors cu cheia afacerii. Aflase de ambuscada din Cha'ah şi numărul dosarului. Măgarul s-a strecurat în clădirea Ministerului Afacerilor Externe, la Arhivă, şi a luat tot dosarul.

— Doamne, Dumnezeule! Şi ce-a făcut cu el? Unde naiba e acum?

— Acasă la el, spuse Morgan. Are hârtiile la el. I-am spus să aştepte şi să le păzescă bine. Am aranjat să-i trimit o echipă care să-l convingă să predea actele înainte de a fugi cu ele la ziarul Sun.

— Nu pot să cred aşa ceva! Țipă Fylough şi ridică privirea spre Kim Cheong, să vadă ce face.

Dar chinezul reacționase mai repede decât el.

— Du-te acasă la Kent, ordonă el aspru lui Goh Peng. Adu-l aici; dosarul e la el. D vreau viu. Repede!

Kim Cheong îşi ridică atunci cârligul şi îl opri pe Goh Peng, care ajunsese deja la uşă.

— Să nu te uiți pe acte, nu sunt pentru ochii tăi, zise el şi se întoarse spre Fylough. Închide telefonul; imediat Nu mai vor bi. Aşază-te şi fumează o țigară.

Fylough se supuse recunoscător.

271 — Dar Hilary? Întrebă el când îi întâlni privirea, apoi dădu din cap cu un gest încurajator.

— Fiecare lucru la timpul lui, spuse Kim Cheong. Vom de cide viitorul fiecăruia după ce vom vedea ce valoare are pentru noL Nu cred că-mi place

acest lucru, domnule Fylough.

În timp ce îşi aşeză între buze ţigara, zâmbi trist şi acceptă să îi fie aprinsă.

— Aşa că stai jos şi dă-mi voie să mă gândesc la acest ele ment neprevăzut.

În vocea lui se ghicea o uşoară nuanţă de suspiciune. Chi nezul îşi întoarse faţa către Ah Lian.

În camera de peste drum nu se mişca nimeni.

— Oare n-ar trebui să îl sfătuim pe Kent să-şi facă repede bagajul? Sugeră Porter după ce ascultă bandă cu cele ce se în tîmplaseră pe cealaltă parte a străzii şi conversaţia nu foarte discretă a lui Morgan cu Fylough.

Dar nimic nu a avut efect asupra lui Woodhouse sau a chi nezului cu faţă plată. Au schimbat o privire, dar nu au spus ni mic din momentul în care operaţia lui Goh Peng le-a captat atenţia. Porter aştepta o părere. Woodhouse conducea spectaco lul – el nu avea de unde să ştie că nu e aşa – şi cine era Porter, la urma urmei? Îşi permise să afişeze o grimasă iritată. Prefera să se afle aici şi să privescă decât să stea în templul acela chi nezesc în care se auzea sunetul sângelui curgând peste tot. Vo cea lui Woodhouse îi întrerupse reveria.

— Russell, când îl aduc ăştia pe Kent în casă, spune-le celor doi de la subsol să se apropie de linia de start. Să ocupe o poziţie care să le permită, în cazul unei diversiuni din afară, să intre în cameră şi să îl scoată pe domnul Fylough.

— Dar fata?

— Fă cum îţi spun. Concentrează-te asupra scoaterii lui Fylough din cameră; dar nu înainte de ordinul meu. Ai priceput?

— Am priceput — Mai ai contact cu restul echipei?

Potter bătu uşor cu degetul în txansmiţător, dar nimeni nu se uita la el. Ridică sprâncenele spre cele două capete care trăgeau cu ochiul printre perdele şi spuse:

— Da. Sunt doi într-o maşină parcată pe o stradă laterală lingă Grant Road.

— Înarmaţi?

— Da.

Woodhouse se duse spre cealaltă margine a ferestrei, ca să vadă capătul mai îndepărtat al străzii Bellamy Avenue.

— Maşina de acolo e cea în care ai spus că se află un chinez?

— Aşa e.

— Spune-le oamendor tăi să se apropie la vreo zece metri, dar să jiu îi stîmească. Să nu stai la vedere, dar să fii pregătit pentru un val uman de gălbejiți – scuze, Wang! – Care va năvăli pe uşa din față şi va umple strada, zise el şi se opri, întorcându-se spre Potter. Imediat după sosirea lui Kent, va fi un exod general din casă. Vrem să îl transformăm într-o busculadă confuză, să i se pară chinezului că, o dată cu Kent, a pătruns în casă o cavalerie întreagă. Va trebui deci să curgă puțin sânge, ici şi colo. Adică sânge chinez, nu altceva. OK, dă-i drumul.

Woodhouse ajunse lângă fereastră chiar la timp pentru a nu pierde evenimentul semnalat de Wang printr-un fluierat. Pe stradă înainta încet o maşină pe care nu o mai văzuseră, încercând parcă să găsească un loc de parcare. Wang părea să aibă ochi cu vedere în Rontgen.

— Alți chinezi, spuse el încet şi făcu un pas de la fereastră, în timp ce noii sosiți se apropiau tot mai mult. Se pregătesc să iasă.

Doi chinezi din prima maşină ieşiră şi înaintară rapid spre cei abia veniți şi unul din ei se aşeză în față, pe locul din stingă. Celălalt se opri să îşi aprindă o țigară. Se uită ca din întâmplare în jur şi o luă spre capătul străzii Bellamy Avenue.

Woodhouse se uită la ceasul de la mina.

— Cât timp a trecut de când a ieşit din casă chinezul ăla urât?

Nu aşteptă nici un răspuns; îşi dăduse seama singur.

— Unde stă Kent?

— În zona Ranger, spuse Potter. Victoria, adăugă el când Woodhouse întoarse capul şi se încruntă. Piața Ebury, pe acolo...

Privirea lui Woodhouse întoarse spre stradă.

— Au avut timp destul să îl scoată pe Kent din funcțiune, să îl ambaleze într-un sac de plastic şi să îl aducă încoace, la serată lui Fylough.

— Cred că vor să-l chinuie puțin întâi, şopti Wang. Să se asigure că... adăugă el, dar nu dezvoltă idee a; nici nu era nevoie.

Woodhouse strânse din umeri şi se îndepărtă de fereastră.

Wang îl imită. Porter pocni din deget şi, când omul lui îşi ridică privirea, arătă spre fereastră. Nu era nevoie de cuvinte; parcă era un număr de mimi. Wang se aşeză pe scaun şi îşi ridică servieta.

— Bei ceva? Îl întrebă el pe Woodhouse.

— Ce? Făcu Woodhouse fără entuziasm.

Încuietorile solide ale servietei se deschiseră cu un clic şi chinezul scoase o sticlă de Teacher s, scutită de vamă.

— Domnule Porter?

— Vă rog să-mi spuneți Russell. Nu, mulțumesc. Eu am să beau o cacao.

— Dar prietenul dumitale?

— Şi el va bea tot cacao.

— Mersi, mârâi cel de la fereastră.

32 David Kent îl aştepta pe Morgan sau pe cineva din partea lui.

— Cine e? Întrebă el încet când se auzi un ciocănit în uşă.

Îi răspunse o voce neclară, care rosti ceva asemănător cu "Fylough". Deschise uşa mai mult curios decât intrigat. Apoi îi păru rău că a deschis-o; dar era prea târziu. De parcă ar fi vrut să îşi recapete echilibrul, chinezul gras apucă în mâna dreaptă cantul uşii, se împinse cu toată greutatea şi îşi înfipse adânc degetele de la mâna stingă în plexul lui Kent Nici un cuvânt, nici o încruntare, nimic; doar şuieratul aerului care ieşi cu viteză din plămânii lui Kent. Gura i se dechise brusc, iar gâtul i se închise ca o valvă, în timp ce ochii i se dădură peste cap, vrând parcă să cerceteze creierul pe dinăuntru. Picioarele i se transformară în macaroane, iar podeaua îl lovi în nas.

În încercarea de a-şi dechide valva din gât, simțea că horcăie ca un câine bolnav. Apoi, cineva îl apucă de guler, îl luă pe sus şi îl duse de lângă uşă. După aceea, simți cum este lăsat pe covor, în mijlocul camerei. Goh Peng îl urmă pe însoțitorul lui, în interiorul apartamentului, şi închise lin uşa după el. Întreaga operațiune durase cinsprezece secunde.

— Fii atent la uşă, spuse Goh Peng şi se aplecă deasupra corpului lui Kent Aşeză lingă ceafa englezului un Walther 3,2 PPK, deşi nu era necesar. Kent nu îşi recăpătase răsuflarea Reuşise să deschidă valva dar nu putea să tragă destul aer. În orice caz, nu destul încât să îi pese de Walther-w\care îi împungea ceafa.

— Unde sunt documentele? Şopti Goh Peng în urechea lui Kent Kent nu dădea nici un semn că ar fi auzit sau că ar fi înțeles. Nu se prefăcea – suferința lui era reală – dar se gândi să dea pentru o clipă mai multă importanță creierului decât plămânilor. Văzuse numai un chinez, pentru o fracțiune de secundă, dar erau probabil mai mulți; erau ca boabele de orez – nu veneau niciodată singuri. "Unde sunt documentele", parcă aşa zisese vocea aia unsuroasă. "Documentele? Dumnezeule! Cum de...? Glasul de la uşă spusese «Fylough». Fylough? Ce naiba se întâmpla? Morgan spusese că va veni el pentru documentele de la Ministerul Afacerilor Externe... O, Doamne! Dar cum...?" Exista o singură explicație: îl trădase Morgan. Lucra pentru gălbejiții de la Pekin şi îl trădase, ticălosul! Nu va veni după blestematele de hârtii; de fapt,

nici nu avusese de gând să vină.

Îi trimisese pe scârboșii ăştia de chinezi; voia ca dosarul să ajungă la ei, împuțiții dracului! Mânia şi groaza îl ajutară să îşi recapete respirația îşi revenea, încetul cu încetul, iar durerea se estompă. Kent simți că ochu îi revin în poziție normală; reuşi să îşi stăvdească lacrimde.

Goh Peng înțelese greşit atitudinea lui Kent. Se feri din câmpul vizual al englezului şi i se aşeză în spate, la o lungime de braț de ceafă lui. Țeava micuțului PPK îi făcu cărare în păr şi presa dur cutia craniană. Kent scânci ca un câine speriat.

— Nu te mişca de aici, spuse vocea.

Din locul în care zăcea, Kent vedea picioarele, coapsele şi partea de jos a celui care îl lovise cu degetele în plexul solar.

Era tot lângă uşă. Îi vedea mâinile flexându-se mereu; degetele păreau dinții unei greble care se pregătea să muşte din nou din pământ.

— Te-am întrebat unde sunt hârtiile.

Glasul venea de undeva din spate. Kent clătină din cap; era o greşeală. Țeava Walther-ului aproape îi strivi pielea subțire a capului şi vocea se auzi din nou:

— Mişcă-ți numai limba Unde sunt documentele?

— Ce documente? Sughiță el şi îi păru rău că vorbise, pentru că vocea lui părea cea a unui copil care făcuse o poznă.

— Documentele de la Cha'ah, răspunse Goh Peng răbdător.

Aşa le numise Fyloygh. Dar cuvântul acesta nu însemna nimic pentru Kent — Nu ştiu despre ce vorbeşti...

— Sim, zise Goh Peng fără să ridice tonul.

Pe trăsăturile lui de țăran nu se citea nimic. Parcă ar fi fost la masa de operație şi ar fi cerut asistentei un forceps. Cei doi mai lucraseră împreună: nu se auzeau instrucțiuni; doar un cuvânt, numele. Iar numele ştia exact ce i se cere. Picioarele se îndepărtară de uşă, păşind peste trupul lui KenL Englezul strânse din ochi, apoi îi deschise şi privi în sus. Se simțea ca unul dintre prietenii lui Gulliver. Goh Peng vorbi din nou.

— Nu îl omorî.

Cei doi nu puneau la cale o cacialma Kent clipi şi înghiți în sec. Goh Peng vorbise în cantonazâ – o conversație particulară între el şi celălalt chinez. Nu ştia că englezul înțelege cantoneză. Dumnezeule mare! "Să nu mă omoare?" Kent voi imediat să se arate dispus la negocieri, dar era prea târziu.

Unul din picioare reveni în câmpul său vizual; se încorda şi se năpusti cu

toată forța în locul în care Kent fusese lovit cu degetele. Kent vru să strige, dar nu se auzi nici un sunet Când deschise gura, Goh Peng u împinse țeava pistolului între dinți, până în fundul gâtului. Chinezul celălalt se aşeză cu amândouă picioarele şi cu toată greutatea ca un gimnast la Jocurile Olimpice, pe brațul lui Kent. Secundele treceau una după alta şi nimeni nu spunea nimic. Scena era ca un film mut în care doi chinezi fără expresie pe chip urmăreau un englez schimono sindu-se în agonie. După câteva clipe, când devenise clar că englezul nu va sări în picioare ca să-i ia la bătaie, Goh Peng îi scoase pistolul din gură, se îndreptă de spate, traversă camera.

Şi se aşeză cu fundul pe brațul singurului fotoliu cu o înfățişare mai puțin şubredă. Făcu semn ajutorului său să se dea la o parte, ca să-l poată vedea pe Kent revenindu-şi.

Kent nu simțea nimic. Când scăpă de greutatea de pe braț, muşchii lui erau morți. Total morți. Nu mai putea face nimic cu brațele. Încă vedea picioarele, dar nu îl deranjau. Celălalt era undeva, în spate, dar nici asta nu conta În agonie, se rostogoli pe o parte şi îşi aduse genunchu la piept, în poziția fătului, concentrându-se asupra respirației. Îşi simțea gura ca o banană goală pe dinăuntru şi avea un gust sărat, care amenința să reverse pe covor întregul conținut al stomacului; de fapt, era oricum la jumătatea drumului, pe esofag. Kent scuipă amestecul de sânge, salivă şi vomă şi încercă să îşi readucă plămîrui la viață. Nu avea nici timpul şi nici dorința de a se gândi la chinezti din apartament, la documentele de la Cha'ah sau la conexiunea trădătoare Fylough/Morgan. Nu a auzit ordinele pe care Goh Peng le-a dat posesorului picioarelor din raza sa vizuală.

— Ia camera de la un capăt la altul. Caută peste tot un dosar sau un plic mare, probabil ticsit, poate oficial... Nu te uita în interiorul lui. Doar găseşte-l şi adu-mi-l.

Îşi lăsă corpul să alunece în fotoliu şi puse mâna peste pistolul cu țeava scurtă de pe genunchi. Arma țintea exact în ceafa lui Kent. Nu voia să rişte, chiar dacă prizonierul lui părea mai mult mort decât viu. Aprinse o țigară şi îl urmări pe celălalt cum distruge apartamentul lui KenL A durat o jumătate de oră. Toată mobila era făcută grămadă în mijlocul camerei. Kent a fost târât dintr-o parte a încăperii în cealaltă, iar chinezul cel masiv a ridicat covorul, s-a uitat să vadă dacă e ceva sub el şi l-a lăsat să cadă la loc. Apoi a tăiat câteva perne, iar conținutul lor s-a împrăştiat în aer ca un roi de confetti. Nu era nici un document şi nimic care să semene cu un document Chinezul nu dădea semne că şi-ar pierde răbdarea sau că s-ar simți frustrat Trecu la obiectele care

îşi aşteptau rândul la inspecţie. Goh Peng fuma calm, privind dezastrul.

Ajutorul său a dat jos trei tablouri de pe pereţi, le-a analizat spatele şi le-a aruncat pe podea. Ramele s-au rupt, iar sticla s-a spart în zeci de cioburi. Nici un act. Au urmat patul, salteaua, dulapul, valiza lui Kent şi în final hainele. Chinezul împrăştie pe podea costumele, cămăşde, după care răscoli cu piciorul maldărul de rufe. Nici o hârtie, nici măcar o bancnotă de cinci lire. Goh Peng se ridică încet de pe fotoliu. Celălalt căută şi în cizmele lungi, pe care le apucase de parcă ar fi fost făcute din hârtie igienică folosită. Nimic. Abia atunci Goh Peng dădu frâu liber celor mai josnice instincte ale sale.

— Adu-l aici, zise el arătând cu privirea către Kent după care se întoarse în fotoliul său Wbidsor.

Kent fu ridicat ca o păpuşă şi trântit în faţa fotoliului; încă nu-şi recăpătase respiraţia Goh Peng se aplecă spre el, îl apucă de păr şi îi ridică brutal capul.

— Deschide ochii..., zise el cu o voce rece, fără nici o emoţie, şi ascultă cu atenţie.

Englezul simţi că materia amară i se scurge pe la colţul gurii. Poziţia ciudată – întins ca o haină veche pe spătarul unui scaun răsturnat – nu îi ajută la exerciţiile de respirat şi nici nu-i dădea încredere în forţa pentru o luptă (verbală, nu fizică), dar rămăşiţele mândriei sale îl forţară să ignore ordinul. Îşi ţinu ochii închişi până când ţeava scurtă a pistolului PPK îşi făcu loc în colţul ochiului său sting şi cătarea mică îi deschise pleoapa Prin ceaţa roşie şi printre lacrimi, văzu trăsăturile nepăsătoare ale lui Goh Peng. Clipi de două-trei ori şi privirea i se focaliză asupra chipului mongoloid. "Nu-l omorî". Cuvintele de adineaori ale chinezului îi răsunau în creierul amorţit ca o muzică de Mozart. Nu-l voiau mort; ce consolare! Dar cât timp se putea baza pe lucrul acesta? Spusese "nu îl omorî" şi în nici un caz "nu îl tortură". Trebuia să reziste; ar fi timpul că tâmpitul de Mithers-Wayne să îşi facă apariţia... Poate că aşteaptă afară, la uşă, până când el se va opri din plâns? Poate.

Renunţă să se mai gândească şi se uită printre gene la nasul lui Goh Peng. Acesta spunea ceva – pierduse prima parte ceva care suna cam aşa:

— ... dacă nu încetezi să te prosteşti, kwai lo, ai să te trezeşti mâncare la peşti, minus testiculele!... hîrtide?

Aceeaşi veche poveste.

— Ce hârtii?

Goh Peng îl privi câteva secunde în ochi. Ce păcat că şeful îi spusese să nu îl omoare! Fără să îşi dezlipescâ privirea de la Kent băgă mâna în buzunarul

de la haină, scoase o bucată de hârtie şi i-o întinse celuilalt chinez.

— Sună la numărul ăsta, apoi dă-mi telefonul, spuse el.

Kent se uită şi el în ochii chinezului, după care coborî privirea, concentrându-se asupra gândurilor sale. Dintr-o dată, Goh Peng îi dădu drumul la păr, iar Kent, luat prin surprindere, îşi lăsă capul să cadă pe parchetul tare. Pentru prima dată, englezul îşi pierdu cunoştința.

Se trezi când îşi simți obrazul plesnit de o palmă; degetele lui Goh Peng îi masau pielea din spatele urechti, apoi obrazul şi bărbia. Senzația era destul de plăcută, parcă ar fi fost legată de sex. Într-un târziu, îşi aminti cine e, deschise ochii şi încercă să îşi recompună trăsăturile. Apoi simți că i se împinge un receptor în ureche.

— Vorbeşte, rosti Goh Peng.

Vocea slabă de la capătul firului vorbea probabil de ceva timp. Avea un aer de nerăbdare, deşi nu părea iritată.

— Dumneata eşti, Kent? Vorbeşte tare, să te aud...

Kent clipi spre Goh Peng, care înțelese mesajul.

— Domnul Fylough, zise el.

— Alo..., articula Kent.

— Ştii cine sunt, se răsti Fylough.

Nu era o întrebare şi nu oferea promisiunea unei prezentări oficiale; nici nu lăsă timp pentru a fi întrerupt.

— Ai nişte hârtii care nu îți aparțin. Le vreau. Omul care e la tine acționează în numele meu. Se numeşte dr. Goh Peng şi l-am împuternicit să ia hârtiile şi să le aducă, o dată cu dumneata, la mine acasă, chiar acum. Te rog, fă cum ți s-a spus.

— Ce hârtii, domnule Fylough?

Kent se simțea ca un disc vechi de gramofon. Acul, în forma pistolului PPK al lui Goh Peng, se înfigea cu cruzime în urechea sa liberă. Chinezul avu bunul simț de a îndepărta receptorul în timp ce suprima notele acute ale țipătului. În vocea lui Fylough nu exista nici un fel de milă.

— Ascultă, prostul dracului, e vorba de vieți omeneşti, nu te mai învârti în jurul cozii şi predă blestematele alea de documente înainte să moară cineva! Am vorbit cu C..., zise el şi făcu o pauză, ascultând respirația greoaie a lui Kent. Ştii la cine mă refer când spun C?

Fără să aştepte vreun răspuns şi fără să mai asculte răsuflarea dificilă, continuă:

— E de acord, fără nici o reținere. Dă-i actele şi vino încoace imediat

Receptorul fu smuls din mâna lui Fylough chiar în momentul în care Goh Peng luă receptorul de la urechea lui Kent, preluând conversația Vorbea în cantoneză. Kent nu făcu efortul de a asculta, auzise destul. Dacă Fylough voia să dezvăluie chinezilor un secret vechi de treizeci de ani, aşa să fie. Goh Peng înapoie telefonul gorilei şi bătu uşor în capul lui Kent cu țeava pistolului.

— Documentele, vă rog, spuse el pe un ton politicos.

— În frigider.

Goh Peng nu păru surprins. Transmise mesajul omului său şi Kent auzi uşa frigiderului deschizându-se. Se făcu linişte pentru aproape un uminut, după care se auzi vocea chinezului gras:

— Nu e nici un document aici.

Kent aşteptă ca Goh Peng să traducă — în congelator, spuse el şi înălță brațul, ca să vadă în partea cealaltă a camerei.

Däduse frigiderul la temperatura minimă şi micul congelator era înghețat până la margini. Dar acest lucru nu îl opri pe King Kong. Apucă mânerul mic, puse un picior pe marginea frigiderului şi trase. Uşița ieşi din balamale, de parcă ar fi fost din hârtie. O aruncă pe podea şi privi în interiorul congelatorului, înăuntru parcă venise Crăciunul: totul era alb, dar nu era nimic altceva decât două tăvi cu cuburi de gheață. Şi, aşezată deasupra lor, stătea proprietatea Arhivei Ministerului Afacerilor Externe, dură, rece şi foarte casantă.

— — Scoate-le cu grijă, îl sfătui Goh Peng pe asistentul său, care avea amândouă mîintie în congelator, încercând să desprin dă tăvde cu cuburi de gheață. Nu voiau în nici un chip să iasă, iar dosarul Cha'ah stătea frumos lipit deasupra lor.

— Foarte bine, domnule Kent, spuse Goh Peng, acum poți să te ridici. Încet, cu atenție. Să nu faci vreo greşeală. Vom merge acasă la domnul Fylough. Maşina e afară, ne aşteaptă.

Dacă ai de gând să nu te porți cum trebuie, tovarăşul meu ți se va urca pe picioare şi ți le va rupe. Alegerea e a ta.

Kent nu dădu nici o replică. Ştia că Goh Peng vorbeşte serios; pe fața de țăran a celuilalt luci un zâmbet de încântare. Îi plăcea să rupă picioare, nu putea ascunde acest lucru. Kent nu se comportă altfel decât trebuia. — Vine o maşină!

Ajutorul lui Russell Potter lărgise despărțitura dintre perdele cu vreo câțiva centimetri şi şoptise avertismentul fără să-şi ia ochii de la stradă.

Era întuneric, o beznă aproape de nepătruns, iar felinarele vechi, cu

geamurile opacizate de câteva straturi de mizerie, dădeau un cerc galben pal de lumină în jurul stîlpdor. Unul se afla chiar în fața geamului – noroc orb — şi îşi răspândea razele slabe pe trotuarul din fața uşu lui Fylough. În spatele celui de la fereastră era Evelyn St John Woodhouse, suplu şi îmbrăcat elegant Se întinsese confortabd într-un scaun moale, în timp ce impenetrabdul Wang Peng Soon stătea pe un taburet de bucătărie, aşezat lingă echipamentul electronic de supraveghere.

Wang nu se mişca, şi nici Potter.

Dar, pentru Woodhouse, evenimentul era binevenit Cu cană de cafea în mînă, se ridică din scaun şi veni lingă asistentul lui Potter, lingă fereastră, să tragă cu ochiul peste umărul lui, sorbind din Teacher s-ul scutit de vamă al lui Wang.

— Nu arată prea bine băiețaşul nostru Kent, spuse el pe un ton de conversație, privind spre Goh Peng şi luptătorul de Sumo, care îl duceau pe Kent fiecare de câte un braț.

— Nici la telefon nu părea într-o formă prea grozavă, replică Wang, cu ceva mai multă îngrijorare în glas. Mă întreb de ce l-au adus aici. Probabd că a făcut ce i s-a spus şi le-a dat documentele. II au aici pe Fylough, care poate confirma autenticitatea lor, şi pe tânăra Htiary, care le sporeşte puterea de convingere... Nu înțeleg de ce îl vor şi pe Kent; nu e logic.

Se uită în cană, ca şi cum ar fi căutat răspunsul pe fundul ei, după care, negăsind nimic, îşi mai turnă trei degete de whisky şi privi spre ceafa lui Woodhouse. Apoi îşi roti ochii spre Potter.

— Nu auzi nimic în căşti?

Potter clătină din cap. Stătea rezemat de perete, cu o cască lipită de ureche.

— Doar fâsiitul chibriturilor pe stiitră. Ori pun poşte la picioarele domnului Fylough, ori se afumă cu toții până la moarte. Nu vorbesc deloc. Ciudat... Stai o clipă!

Potter ascultă o fracțiune de secundă, apoi întinse căştde lui Wang.

— Acum vorbesc în chineză.33 Kim Cheong se întoarse încet în scaun şi îl cercetă cu privirea pe noul sosit Făcu un semn cu brațul spre chinezul care îl ținea pe Kent să îl elibereze şi întinse cârligul spre Goh Peng, să ia dosarul. Îl privi câteva secunde, de parcă şi-ar fi adunat curaj să îl deschidă, să atingă din nou documentele pe care le avusese în mâna acum peste treizeci de ani, să simtă din nou oroarea ambuscadei şi durerea sfâşietoare care i-a urmat Savura încă puțin momentul. Fără să deschidă dosarul, îl felicită din priviri pe Goh

Peng şi spuse:

— Avionul mai aşteaptă?

— Da, dar nu prea mult. Un avion al companiei Air China aşteaptă la Gatwick pentru a pleca spre destinația Pekin. Au făcut încărcarea ieri, dar au reuşit să simuleze o pană de motor.

Nu pot întârzia prea mult fără certificat de prelungire a şederii.

Să le transmit că venim?

Kim Cheong aprobă din cap.

— Dar numai doi pasageri, fata şi cu mine. Este vreun avion britanic la care să putem găsi btiete fără rezervare?

— De ce, Excelență?

Expresia lui Kim Cheong se schimbă, dar furia lui nu explodă. Amenințarea era mai înfiorătoare în trăsăturile lui reci şi calme decât într-o voce ridicată.

— Răspunde la întrebare, strecură el printre dinți.

Goh Peng îşi recompuse expresia surprinsă de pe față şi replică:

— Nu s-a făcut nici un aranjament.

— Fă acum. Doi pasageri spre Hong Kong, în seara asta sau mâine dimineață devreme.

— Şi cine sunt cei doi, Excelență?

— Omul ăsta, Kent, şi madame Ah Lian.

Kent se încruntă, privind ceafa lui Hilary. Abia atunci se aplecă în față şi văzu mâinile femeii întinse pe masă, cu încheieturile prinse în cătuşe. La început nu îi veni să creadă, apoi se simți invadat de mânie. Fără să se uite în jur, lovi cu cotul în stomacul celui care îl ținea şi se roti, încercând să îl doboare.

Fusese un act prostesc, dacă nu chiar idiot Chinezii săriră în picioare. Cel de la uşă nu afişă nici o expresie, dar făcu un pas înainte, în vârful picioarelor, şi prăvăli o lovitură năprasnică în ceafa lui Kent, cu patul automatului, urmată de un pumn puternic sub ureche. Înainte ca totul. Să devină roşu şi negru, iar genunchii să i se înmoaie, Kent avu timp să recunoască celălalt chip european care îl privea cu ochii ieşiți din orbite, din latura opusă a încăperii: locotenentul Peter Fylough din instantaneul lui Togom alias domnul ă-Smith de la mica serată cu gin tonic a lui Evelyn Woodhouse, la clubul Pig & Eye. Apoi se prăbuşi pe podea cu un zgomot surd.

În clădirea de vizavi, Wang Peng Soon traducea conversația pentru Evelyn Woodhouse şi Russell Potter. Woodhouse se gândea la cele auzite.

— De ce desparte o echipă cu rezultate atât de bune?

— Pentru asigurare, spuse Wang, după care se încruntă şi întinse mâna. Stați o clipă! Cred că se întâmpla ceva înregistrează convorbirea asta, Russell, şopti el, nu vreau s-o pierd.

Ah Lian ieşi din umbra colțului în care se retrăsese pentru a asculta. Fața ei, ca şi a lui Kim Cheong, era lipsită de orice expresie, dar – spre deosebire de doctor — ea nu se temu să dea glas nedumeririi sale.

— Nu aşa ne-am înțeles, spuse ea ferm. Ce înseamnă această schimbare de plan?

— Am să-ți zic la momentul potrivit, răspunse Kim Cheong.

Bătrânul nu îşi luase ochii de la Kent; englezul zăcea ghemuit cu genunchii lângă cap, care atingea podeaua. Parcă era un prizonier de război britanic, pe punctul de fi victima unui exercițiu japonez de sabie.

— Sper, pentru binele tău, că nu e mort, îi spuse el chinezului musculos şi nu se arătă mulțumit când Goh Peng dădu din cap spre el în semn că totul e bine.

Dar Ah Lian nu terminase.

— Insist să aflu acum, spuse ea la fel de ferm.

Kim Cheong se roti în scaun şi o privi lung în ochi, de parcă atunci ar fi văzut-o prima dată. Femeia nu îşi feri privirea.

El îşi îmblânzi ochii, apoi deschise dosarul de pe genunchi. Ca şi cum ar fi fost deja familiarizat cu conținutul lui, nu se arătă mirat când frunzări fode cu cârligul pe jumătate desfăcut Scoase apoi fotografia care îi cauzase lui Kent o sincopă în respirație.

O feri de privirile celorlalți chinezi, dar o ținu în aşa fel încât Ah Lian să poată vedea imaginea nezîmbitoare a unui bărbat de aproape patruzeci de ani, secretarul general al Partidului Comunist Chinez, al doilea politician ca importanță, moştenitorul tronului, cel ales să ocupe scaunul actualului preşedinte, când acesta – fumător înrăit – se va îneca în fumul ultimei sale țigări. Ah Lian privi fotografia. Femeia nu mai era o chinezoaică cu chip impenetrabti; ochii i se făcură mari şi, ca şi în cazul lui Kent plămînu i se goliră cu un mic şuierat de neîncredere. Kim Cheong lăsă imaginea să se întipărească bine pe retina ei, apoi strecură fotografia la loc, după care o avertiză cu o atingere pe braț şi cu o încruntare.

— Agent britanic? Începu ea.

— Sst!

— Credeam…

— Sst! Repetă Kim Cheong. Deci, continuă el cu o voce perfect normală, crezi că o să-mi permită să cobor în aeroportul de la Pekin cu fotografia asta sub braț?

Ah Lian făcu un pas înapoi. Nu încercase să-şi reia expresia dezinteresată şi continuă să privească fix spre dosarul de pe genunchii lui Kim Cheong că spre o cobră iritată, gata de atac.

— Înțeleg, pronunță ea cu greutate. Nu vreau să aflu nimic mai mult — Dar vei afla, reluă Kim Cheong. Ai cerut să ştii de ce a intervenit schimbarea de plan. Acesta e motivul, explică el bătând cu cârligul în dosar. Pot să continui?

Chinezul nu aşteptă încuviințarea ei. Toți cei din cameră erau interesați. Wang îşi lipi urechea de vocile aspre care veneau prin microfonul de mare putere.

— Eu voi lua două locuri în avionul Dynasty, cu doamna West; fără documente, fără dosar. Doar bătrânul director al TEWA şi fiica unui vechi prieten englez, profitând de zborul unuia din avioanele proprii ale TEWA de la Londra. Doamna West vă fi garanția mea.

— Pentru ce? Întrebă Ah Lian.

— Garanția mea că domnul Kent va avea grijă de hârtii şi mi le va aduce la granița Noilor Teritorii, zise el şi ridică repede cârligul drept, pentru a-i opri din start obiecțiile. S-a aranjat.

Tu şi cu domnul Kent veți călători cu BrittiŞ Aipvays, folosindu-vă de paşapoarte englezeşti de Hong Kong. În calitate de ofițer al Serviciilor Britanice de Informațu, nu va avea nici o problemă cu autoritățile la trecerea prin aeroportul din Londra.

Va fi în interesul lui să se asigure să nu va exista nici o problemă. Nu va fi controlat, oprit sau interogat, iar tu vei fi cu el tot timpul, să te asiguri să jocul se joacă după regulile mele.

— El ştie? Întrebă Ah Lian privind cu coada ochiului spre Kent Englezul fusese ridicat de pe podea şi trântit pe un scaun.

Nu era perfect conştient de ce se întâmpla în jur. Respira cu dificultate şi durerea din ceafă rivaliza cu junghiurile ca de cuțit din muşchii stomacului. Nu urmărise nimic din conversația lui Kim Cheong cu Ah Lian, dar presupunea – judecând după expresia ei animată — că discută despre conținutul dosarului de pe genunchii lui Kim Cheong. După toate aparențele, în Republi că Populară Chineză se punea la cale o mare lovitură. Dar nu era problema lui. Se uită pe sub pleoapele pe jumătate închise spre Fylough, dar nu găsi nimic încurajator în direcția aceea; bătrânul englez părea la fel de nefericit că şi el. Problema era

Hilary. Nu-i putea vedea fața, ci doar spatele capului aplecat şi nu ştia dacă e conştientă sau nu. Ştia însă cum ar fi fost dacă el ar fi avut mâinile întinse pe fundul de tranşat came. La urma urmelor, el văzuse câteva din efectele unui tratament similar, Dumnezeu ştie ce era în mintea ei. Îşi orienta atunci atenția către Kim Cheong, dar înțelegea prea puține din cuvintele rostite de bătrânul chinez.

Kim Cheong îi zâmbi lui Ah Lian.

— Nu încă, şopti el, dar, ca mai toți englezii, va pune binele unei femei, mai ales al uneia pe care o doreşte, înainte de binele securitățu țării sale. Acesta, adăugă el bătând iarăşi în dosar, nu înseamnă nimic pentru el. Dar ea înseamnă, aşa că va face exact ce îi spun.

Şi, pentru a dovedi ce afirmase, ridică bărbia spre chinezul din spatele scaunului lui Kent. În replică, acesta atinse cu țeava automatului ceafa lui Kent şi, apucându-l de păr, îi înălță capul.

Tânărul englez se trezi privind în ochii celui fără mâini.

— Domnule Kent, spuse Kim Cheong în engleză.

Sunetul limbii materne îl readuse pe Fylough la viață. Încercă să-şi scuture de pe umeri mâinile chinezului şi băgă mâna în buzunar, de unde scoase un pachet de Rothmans şi o cutie de chibrimri. Nimeni nu îi dădea vreo atenție. Fylough îşi puse o țigară între buze, dar nu scapără chibritul până când Kim Cheong nu ajunsese destul de departe cu instrucțiunile.

— ... când ajungi la Kowloon, vei fi dus la hotelul Orchid din Nathan Road şi nu te vei mişca de acolo până când Ah Lian nu va stabili o întâlnire între noi doi. Ai înțeles?

— Cară-te, gălbejitule!

Fylough trase adânc din țigară şi dădu încet fumul pe nas.

Era mult mai calm şi mai relaxat decât ar fi trebuit să fie. Se uită lung la Kent, după care aruncă o privire piezişă spre Kim Cheong. Dacă a înțeles cuvintele, chinezul nu a arătat-o; ex1 – Oraş în posesiunea britanica Hong Kong, situat la granița cu China (n.t.) presia sa era una de amuzament blând.

— Presupun că asta înseamnă că nu vrei să ne ajuți, domnule Kent?

Kent privi sfidător în ochii lui Kim Cheong, dar nu dădu nici un răspuns. Chinezul continuă de parcă nu ar fi pus nici o întrebare.

— Dar eşti foate pripit, nu ți-am spus care e pedeapsa dacă nu vrei să ne ajuți.

— Răspunsul e acelaşi.

— Mă întreb dacă doamna West ar aproba atitudinea dumitale agresivă.

— Ce legătură are ea cu toate astea?

Era o întrebare prostească, şi Kent o ştia. Ştia perfect ce legătură avea doamna West cu întreaga situație. Dar a pune întrebări prosteşti nu va ajuta cu nimic. Ea era aici, iar Kim Cheong murea de nerăbdare să-i spună ce se petrece în mintea lui.

— A, nu ți-am spus? Zâmbi Kim Cheong. Va veni cu mine în regiunea cantoneză de la graniță şi dacă dumneata nu vei apărea cu dosarul acesta..., rosti el şi atinse uşor dosaral cu cârligul,... atunci doamna West vă fi depusă în pragul apartamentului dumitale, fără mâini. Va putea atunci să îți netezească sprâncenele încruntate cu o pereche de chestii ca astea.. – Zâmbetul pieri şi chinezul, înfuriat, îşi închise cu zgomot cârligele... în timp ce dumneata te vei felicita pentru că mi-ai făcut viața puțin mai complicată. Dar nu te îngrijora vom reuşi, cu sau fără dumneata.

Hilary deschise ochii şi privi, fără să vadă, la mînile sale frumos manichiurate, prinse în fața ei pe masă. Degetele îi fre mătară nervos, trădându-i gândurile. Fără să îşi dea seama, sus pină încet, cu frică şi dezgust, şi gemu disperată:

— David, te rog...

Kent nu se uită la ea. Îşi dezlipi o clipă privirea de la Kim Cheong şi se uită la Fylough. Fața lui Fylough nu reflectă ni mic; nici încurajare, nici condamnare. Kent îşi întoarse ochii spre chinez.

— OK, spuse el iritat. Când plecăm?

Hilary se înecă într-un suspin, iar Fylough, în partea cealal J ta a camerei, coborî uşurat umerii; sau poate dezamăgit.

— Cred că..., începu el.

— Taci! Se răsti Kim Cheong şi chinezul din spatele lui Fylough îşi lovi prizonierul peste ureche cu pistolul. Fylough îşi încleşta dinții şi înghiți restul propoziției, ferindu-şi capul de teama unei noi lovituri. Kent, acum mai stăpân pe sine, privi fix undeva deasupra capului lui Fylough. Acum nu va mai şti niciodată dacă Peter Fylough ar fi vrut să îl felicite pentru o asemenea decizie înțeleaptă sau dacă. ar fi vrut să-i reproşeze că a minat întreaga operațiune. Wang înapoie căştile lui Porter şi îi ceru să pună înregistrarea convorbirii telefonice a lui Goh Peng. Era în chineză.

Woodhouse ridică ochii spre Potter şi luă sticla scutită de vamă a lui Wang, în timp ce sdabele agresive ale chinezilor, sacadate ca rafalele unei mitraliere, se întretăiau în cameră. Urmă o pauză lungă, destul de lungă ca Wang să îşi toarne whisky în cana sa aproape uscată, şi apoi un răspuns al

celui de la capătul firului.

— Ambasada Chineză a cerut două locuri pentru Hong Kong prin BrittiŞ Airways, spuse Wang. Primul zbor ce le stă la dispoziție este avionul de mâine dimineață spre Australia; face escală la aeroportul Kai Tak. Poți să aranjezi ceva şi pentru mine, Woody? Ceva care să ajungă la Hong Kong înaintea avionului lor?

— Să vedem, zise Woodhouse zâmbind slab pentru sine, apoi pocni din degete de parcă ar fi cerut nota de plată. Russell, te rog, dă-mi telefonul.

■ Părea puțin infatuat, dar numai la suprafață; în adâncul inirrtii, era stăpânit de o mare îndoială, care i se reflecta în glas.

— James?

Woodhouse formase numărul personal al liniei ce ducea direct la fotoliul lui Sir James Morgan, din fața televizorului.

Morgan aştepta telefonul. Dădu mai încet sonorul emisiunii Newsmght şi mai tare sonorul telefonului.

— La opera chineză se coboară cortina. S-ar părea că spectacolul a fost destul de apreciat; de fapt, a fost un mare succes.

— A apărut vreo complicație?

— Nimic semnificativ. Doar Kent s-a agitat puțin. Le va duce pachetul şi îl va arunca peste granița chineză. O folosesc pe West ca garanție.

— Mi-e frică să întreb ce ar însemna la tine complicații semnificative, Woody! S-auzim detaliile.

Woody îi povesti. Când, în sfârșit, termină, Morgan spuse:

— Şi, bineînțeles, ai grijă ca tînăml Kent să valseze prin Heathrow ca o zână bună?

— Voi avea grijă de tot, James. Wang spune că i se va face un paşaport nou. Sper că nu se vor strădui prea tare. Să vorbesc la Ramura Specială cu...?

— Nu, Woody! Lasă-i pe oamenii tăi să se descurce cu el.

Anunță-mă când populația chineză a Londrei revine la normal.

— Doar o clipă, James. Wang vrea să ajungă urgent la Hong Kong. Cred că vrea să se întîlnescă cu ei şi să supravegheze pachetul până ajunge la graniță..

— Dă-mi-l să vorbesc cu el.

Woodhouse pasă receptorul lui Wang şi se întoarse la fereastră. Nu ascultă conversația; avea destule probleme ale sale la care să se gândească. De altfel, nici nu ar fi avut ce să asculte; aportul lui Wang, la conversație se limita la câteva mormăieli afirmative şi la scurte înclinări ale bărbiei sale plinuțe.

Când aşeză receptorul în furcă, se duse lângă Woodhouse, privind în tăcere prin despărţitura îngustă. Era o linişte lugubră. Bellamy Avenue arăta ca o străduță laterală de lângă un cimitir, într-o noapte de Haloween: goală, tăcută, nemişcată, dar cu un sentiment că în apropiere se întâmpla ceva. Wang risipi vraja.

— - Morgan e de acord, spuse el foarte încet, temîndu~se parcă să nu-l audă cineva din camera Aranjează ca un pasager plătitor să fie dat jos din primul avion spre Orient, să facă loc unui bătrân chinez pe nume Ah Bee Yong, care călătoreşte cu paşaport malaezian spre Hong Kong.

Woodhouse îşi îndepărtă degetul de perdea şi schiță un surâs.

Dar surâsul lui semăna mai mult cu rânjetul unui cap de mort.

Evelyn St John Woodhouse nu era niciodată în largul său şi nici într-o dispoziție amuzantă când urma să se joace cartea finală.

— A mai spus şi altceva?

— Nimic care să te intereseze, Woody. Vrea ca tu să ne dai drumul la toți în concediu; tot ce se întâmplă în rest, zice el, e jocul tău. Spune că ştii ce*să faci. Chiar ştii?

Wang glumise, dar glumă lui sunase sec. îl cunoştea pe Woody de destulă vreme ca să nu glumească înainte de atac.

Woodhouse îl privi o secundă, ca şi cum s-ar fi întrebat cum de a ajuns şi ce făcea acolo, apoi clătină încet din cap.

— Paşaportul tău e bun?

— Nu-ți fă griji cu paşaportul meu, spuse Wang vesel.

Chinezul îşi arătă dintele de aur; nu era un zâmbet, ci un avertisment să nu i se mai pună întrebări. Dar nu apucă să îşi dezvolte mimica Russell Porter întinse căştile spre Wang şi zise:

— Se întâmpla ceva Wang...

Chinezul ascultă o fracțiune de secundă.

— Se pregătesc să plece, anunță el.

Cută de pe fruntea lui Woodhouse se dizolvă. Părea aproape fericit.

— - OK, Russell, spuse el grăbit, e rândul tău. Kim Cheong dădu mulțumit din cap.

— Doamna West şi cu mine vom ieşi în curând, îl anunță el pe Kent, apoi permise unei scântei de îngrijorare să îi răzbată în privire, când se uită la capul căzut în piept al lui Hilary. Sper că n-ai de gând să faci vreo prostie, doamnă West, aşa e?

Hilary nu îşi ridică privirea Era În stare de şoc, incapabilă să facă ceva,

prostie sau nu. Eliberată din cătuşele de pe masă, privea fix linia de sânge care îi încercuia articulația mâinii, flexând mereu degetele, de parcă ar fi vrut să se asigure că are încă legătură cu ele şi că funcționează normal. O deranja gustul din gură, un amestec de medicament şi fiere, iar limba, încă imobtiă, stătea pe fundul gurii, pufos şi ireal; cu toate acestea fără nici o îndoială – ar fi făcut orice şi ar fi spus orice ca să iasă din camera aceasta şi din atmosfera de oroare chirurgicală.

— Sigur că n-ai să faci, continuă Kim Cheong şi se întoarse din nou spre Kent. Şi dumneata, domnule Kent, vei pleca imediat înaintea noastră. Vei pleca împreună cu Ah Lian...

— Unde? Îl chestionă Kent.

— Nu e nevoie să ştii, replică Kim Cheong. Ne vom întâlni cu toții într-o parte mai civilizată a lumii.

Zâmbi subțire, ca un jucător de cărți care a câștigat mai mult decât a licitat, dar nu pentru mult timp. Îşi înclină capul spre Ah Lian şi se duse într-un colț al camerei. Femeia îl urmă şi purtă cu el o conversație în şoaptă, neauzită de ceilalți.

— Să nu apari la aeroport decât în ultimul minut. Evită Ambasada; englezii au un post de supraveghere la Portland Place şi unul la Lancaster Gate. Du-te acasă la Chin Xan, în spatele Noii Agenții de Ştiri Chineze; apartamentul nu e pe lista englezilor şi e disponibil pentru urgențe. Ei ştiu de la Agenție, sună-i.

Chinezul îşi aşeză cârligul drept pe cotul ei şi o trase spre el.

— Nimeni nu trebuie să vadă dosarul până îmi va fi predat la graniță şi ai grijă ca David Kent să nu ia legătura cu nimeni.

Dacă mi se întâmpla ceva, te duci tu la Pekin şi înmânezi personal dosarul lui Hu Bang – nimănui altcuiva – şi explici totul.

— Dar..., şopti ea.

— Fără nici un "dar", o opri Kim Cheong iritat, fă aşa cum ți-am spus. Vă voi da trei minute, după care vă voi urma. Maşina voastră e pe partea opusă a străzii. Nu facem nici un compromis: te duci la Hong Kong şi nu laşi să-ți scape dosarul din ochi nici măcar o clipă.

Kim Cheong se întoarse şi se îndepărtă. Nici un sărut, nici o atingere a obrajilor, nici un zâmbet, nici o strângere de mâini; parcă ar fi fost doi străini despărțindu-se după o scurtă conversație despre vremea îngrozitoare. Se uită la Kent şi făcu semn cu capul spre uşă.

— Du-te, ordonă el.

Kent nu spuse nimic. Se ridică în picioare şi se uită intens la Fylough, apoiânclină din cap uşor spre el; nu fusese un gest prietenesc, nici măcar respectuos. Fylough strânse din umeri şi îşi aprinse încă o ţigară.

Kim Cheong aşteptă ca uşa să se închidă în urma lui Kenț şi Ah Lian, apoi întinse un cârlig spre Hilary.

— Şi el? Întrebă Goh Peng arătând cu privirea spre Fylough.

Chinezul bătrân se uită câteva clipe la fostul luptător din junglă şi zâmbi spre ochii lui nepăsători.

— Omoară-l, comandă el în engleză. Totul se întâmplase ca o repetiție prost orchestrată; o de monstrație de genul "aşa nu".

Kim Cheong stătea pe trotuar, în fața uşii lui Fylough, şi aştepta ca Hilary să se aşeze pe bancheta din spate. Uşor învă luit de cercul de lumină gri-portocalie a felinarului, era perfect vizibil pentru supraveghetorii de vizavi. Nu era în largul lui.

Englezii îl văzură cum priveşte în stingă şi în dreapta, ca şi cum ar fi aşteptat ceva, apoi cum se uită critic la Ah Lian şi Kent, aşezați deja în maşina parcată chiar sub postul de obser vație al echipei de la fereastră. Maşina încerca cu zgomot dar fără succes să demareze. Trebuia să fi părăsit strada de câteva minute; în schimb, huruitul şi tuşea înecată a motorului se reverberă între zidurile caselor, făcând strada altfel tăcută să pară locul de'start al unui concurs de graiul prix. Pe chipul lui Kim Cheong se vedea clar neliniştea.

În momentul acela, se întâmplă ceva Cu un şuierat metalic şi cu un scrâșnet de cauciucuri torturate, de după colț se apro pie năvalnic un Volvo. Mergând mult prea repede ca să se poată redresa se ciocni de maşina parcată a paznicilor chinezi. Mo torul suprasolicitat urla, iar halogenele puternice ardeau ca doi sori gemeni la amiază; bolidul bloca drumul maşinii lui Kim Cheong, scoțând la toate geamurile bărbați cu puşti în mina.

Dar şoferul lui Kim Cheong nu îşi pierdu cumpătul; aproa pe că se aşteptase la aşa ceva împinse până la refuz pedala accelerației şi motorul urlă ca o panteră furioasă. Kim Cheong atîma jumătate afară, jumătate în maşină, care țâșni cu portiera balansându-se la fiecare variație de viteză şi se strecură prin spațiul strâmt lăsat de Volvo. Manevră îl amncă pe chinez peste Hilary. - Văzuse doar o imagine distorsionată a bărbatului de la volanul Volvo-ului: un englez cu trăsături aspre, al cărui țipăt de groază şi durere a acoperit zgomotul motoarelor când, izbit de bara de protecție a maşinii din față, a fost săltat şi aruncat spre parbriz. Era lipit de scaunul maşinii care se deplasa cu viteză tot mai mare, cu o mâna încleştată încă pe tocul metalic al pistolului şi cu cealaltă

ridicată instinctiv pentru a-şi proteja fața Expresia lui se schimbă din agresivitate în groază pură, dar numai pentru o clipă. Şoferul chinez nu se uită la el; readuse maşina pe toate cele patru roți şi dispăru spre capătul străzii.

Kim Cheong îşi reveni imediat. Se retrase de deasupra lui Hilary, apucă cu cârligul minerul portierei deschise şi o trînri cu zgomot. Farurile maşinii Volvo luminau strada Bellamy Avenue ca o arenă sportivă; chinezul se întoarse şi amncă o privire prin geamul de la spate. Doi oameni târau bărbatul rănit de pe stradă pe trotuar. Dar nu era timp pentru detalii. De la nivelul bordurii, în spatele Volvo-ului izbucni fulgerul intermitent al unei mitraliere. Gloanțele şi-au ratat ținta, iar şoferul nu s-a intimidat Se feri instinctiv, apoi apăsă mai tare pe accelerație, dar pedala nu mergea mai departe; era deja lipită de podea.

Kim Cheong îşi întoarse capul spre parbriz. Nu avea timp să îşi facă griji din cauza focurilor de armă.

Se ridicară pe două roți, evitând în ultima clipă coliziunea cu maşina parcată a celor două gărzi chineze şi şterseră latura unei camionete greoaie ce venea spre ei din direcție opusă, cu farurile stinse. Au evitat ciocnirea la un strat de vopsea şi s-au îndreptat spre maşina staționată. Doi oameni ieşiră brusc din spate, țintind cu mitraliere spre interiorul maşinii. Kim Cheong văzuse destul; s-a aplecat imediat, să iasă din câmpul lor vizual.

— Aeroportul Gatwick, țipă el şoferului, pentru că sunetul motorului ar fi acoperit o conversație normală. Intră pe şoseaua principală şi apoi redu viteza; nu avem voie să riscăm!

Şoferul nu dădu de înțeles că a recepționat mesajul, dar nu era nevoie. Cu ochii lipiți de oglindă retrovizoare, întâlni privirea lui Kim Cheong.

— Am scăpat de urmăritori, spuse el.

Kim Cheong privi scurt în jur, cercetă şoseaua în spate, se întoarse şi aprobă cu o mişcare din cap. Apoi se cuibări în scaunul său. Nu părea câtuşi de puțin surprins de absența Serviciilor Britanice de Informații pe urmele lor.

— Ai pățit ceva, doamnă West?

Vocea lui era neobişnuit de îngrijorată; nu era vocea barba tului care dăduse ordine, care stătuse calm pe scaun şi privise pregătirile pentru o dublă amputare ce urma să fie executată de chinezul cu față urâtă, pătrățoasă, cel cu servietă neagră.

Femeia nu răspunse. La celălalt capăt al străzii Bellarriy Avenue, şoferul lui Ah Lian, căruia îi stătea pe limbă toată gama de înjurături chine zeşti, renunță la manevrele precaute; împinse schimbătorul de viteze în marşarier, parcurse câțiva centimetri şi se opri în mă şina din spatele său. Apoi făcu la fel

cu maşina din față şi adă ugă lumina farurilor sale la răsăritul anticipat provocat de halo genele Volvo-ului, îşi urcă maşina pe trotuarul celălalt, evitând la milimetru un stâlp de beton, întoarse din nou şi, cu un scrîş net însoțit de mirosul cauciucului ars, demară în viteză, urmărit de rafalele sălbatice ale mitralierelor şi de pocniturile seci de pistol. Nici un glonț nu atinse maşina.

O dată ce şi-a regăsit ecrtilibrul, fără să se gândească, Kent încercă să profite de confuzia creată. Apucă mânerul portierei şi se pregăti să se arunce din maşină. Dar portiera refuză să se deschidă. Izbi cu cotul în geam, dar nu reuşi nici măcar să-l facă să vibreze. Încercă din nou; scârțiitul asurzitor al frânelor reuşi să înghită țipătul de durere care îi ieşi din gât.

— Stai jos! Zise Ah Lian cu o voce alterată de spaimă.

Era primul semn al naturii sale umane pe care îl arăta. Îşi completă ordinul cu împingerea țevii unui automat 3,2 în car nea moale de la subsuoara lui Kent.

— Şi nu mişca. Ia-ți mâna de la portieră şi pune-ți-o între picioare, zise ea şi apoi adăugă, de parcă i-ar fi ghicit gândurile:

Nici să nu încerci. Vei crăpa înainte de a-ți rupe gâtul pe stradă.

Nu vorbea aşa în mod deliberat Spaima îi schimbase mo dul de obicei sec de a folosi limba engleză. Dar îşi reveni.

— Ai uitat deja pericolul în care ai pus-o pe West?

Kent se îndreptă şi încercă să se îndepărteze de arma înfiptă la subsuoară, care se mişcă însă o dată cu el.

— Am zis să nu te mişti! Strecură femeia printre dinți în urechea lui.

Ah Lian avea dreptate, uitase de nouă problemă a lui Hilary West Râmase țeapăn, nemişcat, recunoscător pentru faptul că întunericul din maşină îi ascunde trăsăturile de privirea chinezoaicei.

Clipi repede, să alunge ultima imagine a lui Hilary, înfrântă şi speriată, şi se concentra asupra prezentului şi viitorului. Cine trimisese echipa care a tras? Ca de obicei, prea târziu. Puse la încercare degetul de pe trăgaci al lui Ah Lian şi întoarse capul, privind peste umăr. Dăduseră colțul şi ieşiseră din câmpul de luptă. Văzuse bărbatul rănit, dar nici urmă de Kim Cheong sau Hilary. Probabil că erau deja departe. Kent privi iarăşi în față.

Acum ieşiseră în "câmp deschis!' şi încetineau, strecurându-se în trafic, spre est Mai era o singură problemă. Se uită spre capul greoi al şoferului şi se întrebă ce s-a întâmplat cu Peter Fylough.

Cea mai mare parte a echipei chineztior ieşise din cameră şi dispăruse în

urma lui Kim Cheong şi a lui Ah Lian; un singur chinez rămăsese să îl ajute pe Goh Peng. Fylough nu era văzut că o amenințare. Goh Peng făcu un semn cu bărbia spre celălalt chinez, care se duse în spatele lui Fylough şi îi atinse ceafă cu țeava unui pistol greu, un Browning belgian.

Fylough se supuse, încercând să îi cuprindă cu privirea pe amândoi chinezii în acelaşi timp. Era greu. Goh Peng traversă camera şi se apropie de el din spate. Fylough ştia că nu poate să facă nimic. Sau poate să lupte? Îşi încorda muşchii şi îşi ridică de pe podea călcâiele. Goh Peng plecă din spatele lui, iar Fylough îl putea vedea acum cu coada ochiului. I se păru că vede lucirea grea a pistolului scurt Tokarev al lui Goh Peng ridicându-se lingă tâmplă. Când se întoarse cu un milimetru, să vadă mai bine, în stradă se auzi țipătul unor frâne, apoi răpăitul continuu al unor mitraliere, care îl făcu pe Goh Peng să înmăr murescâ.

Fylough se destinse brusc, fără s-o arate. Privirea i se lipi de Goh Peng; pe omul din spate nu îl putea vedea, îl simțea.

Uitându-l o clipă pe Fylough, Goh Peng întoarse capul, se răsuci rapid pe călcâie şi se repezi la fereastră. Celălalt chinez slăbi pentru o clipă apăsarea pistolului în ceafa lui Fylough, urmărind cu privirea mişcările lui Goh Peng.

Nici chinezu şi nici Fylough nu au văzut uşa deschizându-se fără zgomot. Oamenii lui Potter lucraseră foarte atent. Şeful "miniechipei", ascultând în căşti instrucțiunile lui Potter, aşteptase până când zgomotul din stradă a urmat un crescendo şi abia atunci a intrat în cameră. Părea prost dispus; probabd că aşteptase mult în pivnița umedă şi inconfortabilă. Rămase în prag, ridică brațul şi trimise scurt două gloanțe în capul chinezului mătăhălos din spatele lui Fylough.

Sunetul gloanțelor lovind osul l-a făcut pe Fylough să tresară. Amncă o privire omului de la uşă; un chip alb, ochi obişnuiți – unul de-al lor! Se amncă pe podea spre Goh Peng, dar ştia că face o prostie.

Goh Peng se simțea mai bun din toate punctele de vedere:

Mai bine antrenat, mai tânăr, mai rapid. Dintr-o dată, creierul său înregistra un instantaneu: detunătura pistolului; partenerul său, încă în picioare dar legănându-se, cu două gloanțe în față; bărbatul în trenci de la uşă; Fylough, năpustindu-se spre el. Iar el era gata de înfruntare. ■■.

Fylough îl lovi stângaci şi îl împinse pe chinezul gras care stătea încă în bătaia armei omului în trenci. Nu auzi şuvoiul de obscenități care îi erau adresate, în timp ce Goh Peng se trânti pe trupul său firav, aducându-şi pistolul în poziție de tragere.

Fylough era complet neajutorat. Goh Peng îşi reveni primul. În timp ce omul de la uşă înainta în cameră, căutând un unghi bun din care să tragă, Goh Peng îşi regăsi echilibrai, se ridică pe un genunchi şi apăsă pe trăgaci. Prea devreme. Glonțul s-a înfipt inofensiv în perete. Înainte de a apuca să tragă încă o dată, în cameră intră al dodea englez. Se strecură în spatele celui în trenci, căutând un loc în care să tragă fără să nimerească brațele şi picioarele vlăguite ale lui Fylough. Aproape lipit de perete, se apropie de cei doi de pe podea din spate. Goh Peng încercă să se arunce pe spate, dar era prea târziu. Cel abia sosit îi trase un glonț în spatele urechii, săltându-l de pe Fylough. Englezul făcu un pas la dreapta, privi o secundă la chinezul care se chircea pe podea şi îl lovi brutal cu muchia palmei în ceafa descoperită. Goh Peng tuşi înecat şi căzu cu fața la podea, ca o vită ucisă.

— Nu v-ați grăbit deloc!

Nimeni nu luă în seamă cuvintele de felicitare ale lui Fylough.

Al doilea sosit zâmbi vesel în timp ce tira chinezul mort în mijlocul camerei, aliniindu-l lingă Goh Peng, căzut într-un leşin greu. Împinse cu vârful pantofului în coasta lui Goh Peng, mulțumit că nu e mort, se aplecă şi îl întoarse pe spate. Se uită fix la fața lui Goh Peng.

— Sfinte Dumnezeule? Ce chinezoi urât! Îi spuse el lui Fylough. Nu cred că mi-ar plăcea să stau la masă cu el!

Fylough nu era deloc amuzat. Adrenalina crescută după atâtea întâmplări începea să-şi facă efectul asupra nervilor lui. Cel de la MI5 înțelese, Dădu din cap în semn de aprobare şi îşi alungă zâmbetul de pe chip.

— Unul din voi, păziți-l, ordonă aspra Fylough, şi dacă îşi mişcă chiar şi un fir de păr, trăsniți-l unde-l doare mai tare. O să am multe să-i spun ticălosului când îmi recapăt, răsuflarea.

Se ridică cu greu în picioare, îşi scutură nervos şi fără rezul tat genunchii pantalonilor, apoi aprinse o țigară şi inhală fumul cu sete; parcă ar fi început o viață complet nouă.

— Cine e şeful vostru? Întrebă el.

— Russell Potter, răspunse cel cu căştile.

— N-am auzit niciodată de el.

Fylough se duse la telefon şi începu să formeze un număr, dar nu făcu mai mult de două cifre.

— Te distrezi bine, Peter? Se auzi vocea lui Woodhouse. Nu cumva mă sunai pe nune, din întâmplare?

— Poți să faci ceva pe planul tău, Woody…

Respirația lui Fylough revenise aproape la nonnal, iar aci dul din stomac se mai liniştise, ca şi senzația de aisurâ din piept, dar tot nu se simțea bine.

— ... mi-am pierdut simțul umorului pe covor, continuă el, lingă împuțitul ăsta de cltinez care a tot încercat să-mi scoată ochii şi să-mi remodeleze ceafă cu un Browning încărcat; aşa Qă ai grijă cum vorbeşti, Woodhouse!

— Dar, în afară de asta, ai mai pățit ceva?

În vocea lui Woodhouse nu se simțea nici o. urmă de îngri jorare. Fylough ignoră întrebarea.

— Aveți acolo un tâmpit incompetent pe nume Potter?

Prin legătura laser, glasul lui Fylough se auzea clar ca sune tul unui clopot. Woodhouse zâmbi când auzi efectul stereo. Dar nu şi Potter. Clipi spre aparat, apoi făcu o grimasă către noul său prieten chinez, Wang Peng Soon, care – încă rezemat de perete, lângă fereastră – îi zâmbea drept răspuns cu toți dinții.

Conform aparenţelor, cel puțin, totul mersese ca pe roate; Fylough nu făcea decât să îşi descarce nervii. Era o reacție nor mală după un interogatoriu ca acela; Wang auzise deseori chi cote pițigăiate în celulele "prăvăliei" sale. Woodhouse se uită la cei doi însoțitori ai săi, dar expresia lui rămase neschimbată şi lipsită de îngrijorare.

— Da, Russell Potter regizează spectacolul, Peter. Vrei să schimbi o vorbă cu el?.

— Auzi, să schimb o vorbă cu aşa un idiot! Să-i tai gâtul poate! Trebuia să-i trimită în cameră pe măscăricii ăştia doi cu zece minute înainte. Puteau să găsească în locul meu doar o baltă de sânge.

— Peter, totul e bine când se termină cu bine...

— Nu-mi debita mie platitudini din astea, Woody! Țipă Fylough, care – cu siguranță – nu mai avea nici o problemă cu respirația. Cum merge?

Woodhouse îi povesti ce se întâmplase în stradă, apoi îl în trebă:

— Au muşcat momeala?

Dintr-o dată, Fylough se simți foarte, obosit Vârsta îi apăsa umerii şi îl deprima. Se lăsă să alunece în scaunul lăsat liber nu de mult de Kim Cheong. Încă era cald.

— Parcă aş fi dat dulciuri unor copii. Fiecare şi-a jucat rolul, iar Kim Cheong a plecat acasă, la Pekin, cu Hilary la braț şi cu un zâmbet fericit pe față.

— Şi dosarul?

— II va lua undeva între Kowloon şi granița cantoneză.

Acum, cu tâmpitul ăla de Kent...

— O mică deviere de la plan, îl întrerupse Woodhouse.

Dar pe Fylough nu ți inetresa; continuă de parcă nu l-ar fi auzit. Voia să spună cât mai multe, până nu îi trecea enervarea — Era cât pe ce să strice tot planul. Nu trebuia să ajungă atât de departe; cum dracu' de-a pus laba pe dosar?

— E o poveste lungă, Peter. O să ți-o spun altă dată, da?

Altceva?

Goh Peng zăcea nemişcat ca un mort. Dar nu era mort; nici măcar inconştient nu era îşi ținea ochii închişi şi-şi lăsa creierul şi urechile să facă toată treaba. Avea un auz extrem de fân; fără să şi-l încordeze, auzea scârțiitul aproape insesizabil al parchetului sub urechea sa, fâsiitul trendului, când englezul îşi lăsa greutatea de pe un picior pe altul... Ghicise aproape exact poziția celui de deasupra şi ştia perfect ce urma să facă. Dar mai întâi... Se gândi la cuvintele lui Fylough; englezii intenționaseră de la bun început că documentele de la Cha'ah să ajungă pe mâna lui Kim Cheong. Dar de ce? A fost cât pe ce să izbucnească atunci când a auzit de complotul lor revoltător, dar a rămas nemişcat. Înjură în gând şi începu să-și flexeze încet muşchii. Dar nu putea scăpa de gândul acela. Cum de a pemtis – cum de au permis – englezilor să îşi bată joc de ei? Chiar şi Kim Cheong s-a lăsat păcălit de trucul lor! Trebuie avertizat, el şi Ah Lian; mai alea Ah Lian. Dar cum? Lui Goh Peng îi părea rău că nu poate auzi cuvintele de la celălat capăt al firului. Oricum, ce auzise îi era suficient — Intrusul ăsta, Kent s-a băgat până în gât iar noi nu putem face nimic. Nu ne rămâne decât să ne rugăm fierbinte să nu-şi bage coadă mai mult decât a făcut-o deja. Dacă ar conti nua să joace rolul unui idiot care nu ştie nimic...

— Ar trebui să-i vină foarte uşor, şopti Woodhouse, pentru că e într-adevăr un idiot care nu ştie nimic.

— Tot ce are Kim Cheong de făcut este să ia dosarul de la Kent să îl ducă la cine trebuie şi să lase evenimentele să-şi ur meze cursul. Totul – cu excepția "devierii" tale – a mers bine.

Am surclasat KGB-ul, mizerabdul de KGB, Woody, l-am făcut pe propriul nostm om şeful unui stat străin...

— Nu, încă nu l-am făcut îl atenționa Woodhouse privind cu coada ochiului la Potter şi Wang. Kent trebuie să-şi joace rolul mai departe.

Intervenția lui Woodhouse nu reuşi să-l potolească pe Fylough.

— Kent nu are nici un cuvânt de spus în toată treaba asta, continuă el repezit. Animalul ştie totul. E singurul tip din piesă asta care are un rol clar. Amantul nu poate să iasă acum din joc; pedalele bicicletei lui nu se vor opri până când nu se va zdrobi de zidul de la capătul străzii. Ori dă dosarul lui Kim Cheong, ori încearcă să facă pe deşteptul şi o ia peste cap; în cazul ăsta, altcineva o să predea dosarul. Lui Kim Cheong nu-i pasă nici cât negru sub unghie cine îi bagă dosarul în cârlig, dacă i-l bagă. Şi dacă tot vorbim de asta, zise el privind peste umăr la tmpul aparent mort al lui Goh Peng şi trimise un nor de fum în direcția lui; avem pe cineva în Hong Kong de partea noastră, să aibă grijă să nu câştige Kent?

— Se duce Wang Peng Soon. El ştie ce să facă.

— Wang...?

Fylough nu apucă să spună mai mult Goh Peng trimise un şut exact, la timp. Marginea pantofului său solid de piele îl nimeri pe omul de la MI5 care stătea deasupra lui chiar sub rolulă. Picioral se îndoi, iar englezul se prăbuşi pe podea cu un țipăt care sparse timpanele celor din camera de peste drum. În timpul prăbuşirii, degetul lui se încorda instinctiv pe trăgaciul pistolului pe care îl ținea la şold, cu piedica trasă şi gata pentru eventualitatea puțin probabilă ca acel chinez inconştient să atace, împuşcătura răsună asurzitor, dar nu îl nimeri pe Goh Peng, ci dislocă o bucată din perete, lângă capul lui Fylough. Aceasta se feri şi, în mişcare, se întoarse cu spatele la Goh Peng, care sări ca un şarpe din cutiile-farsă. Un al doilea şut aproape desprinse de pe umeri capul celui de la MI5; când îşi recăpăta echdibnil, Goh Peng se aplecă şi smulse arma dintre degetele moi ale agentului.

— Ce dracu' se întâmpla acolo?

Vocea lui Woodhouse se auzea încet din receptonil care se legăna, atîmînd de pe masă. Dar nu aşteptă nici un răspuns.

Amncă aparatul lui Potter şi se repezi la fereastră, împingându-l din cale pe Wang şi zvârlind perdeaua la o parte. Şi ei auziseră împuşcătura. Woodhouse privea prin fereastra murdară. Toți cei din stradă auziseră focul de armă, dar nici unul nu se mişca măcar cu un centimetru. Apoi răsună încă un foc, ca o pungă de hârtie umflată şi apoi spartă pentru amuzament. După o pauză scurtă, se auziră încă două focuri, unul după altul.

— Dumnezeule!

Cu o mişcare rapidă, Goh Peng se izbi în bărbatul în trenci, care se întorcea îngrijorat în cameră. Îl lovi cu amândouă picioarele în piept şi îl împinse înapoi, până când îl strivi de peretele holului. Nu îi lăsă timp să îşi

revină. Goh Peng se ridică, se sprijini de peretele opus, apoi sări cu amândouă picioarele pe testiculele celuilalt Parcă ar fi fost lovit de două ciocane pneumatice. Un nou şut puternic opri țipătul sfâșietor care stârnea ecouri pe scară şi în stradă.

Goh Peng se răsuci pe călcâie şi se uită în cameră. Fylough era tot pe podea, acolo unde se prăbuşise. Goh Peng se apropie repede de el, deşi nu trebuia să se grăbească. Era o chestiune de onoare. Se apleca, îl apucă pe Fylough de un braț, îl întoarse pe spate, apoi îl plesni cu putere peste față.

— Deschide ochii!

Fylough privi spre fața chinezului unt. Avea tot timpul din lume. Îşi dădu seama ce se va întâmpla, dar nu tresări. Goh Peng îndepărtă pistolul de fața lui Fylough, să îi vadă mai bine expresia Nu era necesar; ce văzu îl dezamăgi: în ochii englezului nu era nici o urmă de teamă care să îl bucure. Fylough ridică din umeri şi întoarse fața dinspre pistol; Goh Peng apăsă pe trăgaci chiar în momentul acela Glonțul greu îi intră prin obraz, omorându-l pe loc. Goh Peng îi mai trase un glonț în cap; apoi, fără să se mai uite la tmpul scuturat de convulsii reflexe al lui Fylough, Goh Peng năvăli spre uşă, coborî scările spre bucătărie şi, spera el, spre uşa din spate a casei.

— Doamne, Dumnezeule! Repetă Woodhouse blasfemia.

Peter! Ai pățit ceva? Pentru numele lui Dumnezeu, să-mi spu nă cineva ceva!

Pe fir se auzi ceva, dar nu era vocea lui Fylough. Nu se în țelegea prea bine.. — La dracu', vorbeşte clar!

Vocea încercă din nou:

— Chinezul a scăpat... l-a omorât pe Fylough..., articula glasul şi se stinse într-un horcăit, în timp ce capul omului doar pe jumătate conştient de la MI5 căzu din nou pe podea.

— Cum adică? Ce vrei să spui... ce dracu' vorbeşti acolo?

Treziți-vă, animalele dracului!

Se uită o clipă la aparatul tăcut, după care, pierzându-și cumpătul, urlă în microfon:

— Spuneți-mi dracului ce se întâmpla!

Dar nu aşteptă nici un răspuns.

— Potter!

Întoarse capul şi se uită pe cealaltă parte a străzii, încercând să zărească fereastra întunecată a casei lui Fylough. Nici măcar chinuindu-şi imaginația nu putea înțelege ce naiba se întâmplase acolo. Focuri de armă! Țipete! Chinezul

scăpat... Fylough omorât... Dumnezeule atotputernic!

Dar Potter avea reflexe bune. Ieşise deja în stradă şi se afla la jumătatea drumului spre treptele de la intrarea casei lui Fylough înainte ca Woodhouse să îşi dea seama că nu mai are asupra cui să-şi reverse nervii, în afară de Wang, asistentul lui Potter şi câine. Iar câinelui nu-i păsa deloc; ridică ochii somnoroşi, privi în direcția lui Woodhouse câteva secunde, apoi îşi lăsă pleoapele să alunece la loc. Woodhouse se întoarse iarăşi spre stradă. Potter îşi împrăştiase oamenri, iar singurele mişcări erau cele ale rănitului peste care dăduse maşina lui Kim Cheong.

Parțial învelit cu o pătură, se străduia acum să se tragă, o dată cu pătura, în afara cercului luminos răspândit de felinar şi în afara razei de acțiune a oricărui nebun care s-ar putea năpusti spre el cu accelerația lipită de podea şi cu o mitralieră încărcată.

— Ce idiot! Spuse Woodhouse spre Wang.

Chinezul dădu trist din cap. Ar fi vrut de fapt să schițeze un surâs jenat, dar – văzând trăsăturile dure ale lui Woodhouse îşi spuse că gestul său ar putea fi interpretat greşit, aşa că strânse din buze şi pufni scurt pe nas, în semn de aprobare. Era o risipă de compasiune; Woodhouse nu era interesat decât de ce se întâmplă peste drum.

Goh Peng îşi găsi drumul spre uşa pivniței, lăsată deschisă de o persoană neglijentă, ieşi în grădina din spate şi descoperi grămada de resturi lângă care stătuseră mai devreme agenții lui Potter. Luna qețoasă îl ajută să-şi aleagă calea printre casele dărăpănate, fără geamuri la ferestre, ca nişte orbite fără ochi.

Se opri o clipă, în umbra grădinii din față, şi ascultă. Linişte.

Mai stătu câteva secunde prețioase; era o decizie înțeleaptă. În spatele lui se trânti o uşă, după care se auzi o înjurătură spusă printre dinți de cineva care se împiedicase şi căzuse în prundiş.

O voce zise "Taci din gură!" – o voce autoritară – şi apoi se aprinse o lanternă. Mâna se îndepărtă de sticla lanternei şi cercul luminos, mare cât al unui reflector de război, se proiectă pe peretele casei care îl adăpostea.

— Asta e casa.., spuse o voce în şoaptă.

Lumina mai întârzie puțin pe perete, după care cei doi bărbați plecară. Goh Peng ieşi din umbră şi, în vârful picioarelor, alergă câteva sute de metri pe şosea. Apoi se opri şi pătrunse în altă curte. Casa avea ziduri solide şi era locuită. Aşteptă; ajunsese chiar la timp. La colțul străzii se auzi scârțiitul unei frâne; o maşină cu faruri orbitoare se opri lângă casa pe care tocmai o părăsise.

Din ea coborâră trei bărbați care se aşezară în fața intrării, în timp ce un altul se întinse pe capota maşinii şi ținti cu o mitralieră spre uşa prin care ieşise Goh Peng. De la o fereastră de sus veni o voce care încerca să se facă auzită:

— E înăuntru, pe undeva, ticălosul. L-am zărit o fracțiune de secundă înainte de a urca Bob s-a dus spre casa de alături, pentru orice eventualitate. Să te uiți de zece ori până tragi o dată.

Vezi să nu ne împuşti pe noi.

— Dă-i drumul, spuse unul din cei trei. Şi nu mai fă atâta zgomot. Caută la parter şi apoi trimite-l pe Bob la altă casă.

Afară, tot perimetrul e acoperit. Poți să tragi în orice mişcă, pa tru case de aici înainte.

Aşezat la volan, Potter privea încruntat prin parbriz, ascul tând instrucțiunile şoptite care se intersectau prin aer, de la un agent la altul. Farurile tăiau o felie îngustă din întunericul total al străzii pustii şi făceau umbre bizare în tufele crescute prea mult. Nimic nu se mişca. Se uită spre intersecția cu şoseaua principală, aflată cam la trei sute de metri. Acolo exista viață, se întâmplau tot felul de lucruri... Semaforul se schimbă de la roşu cu galben la verde. Dincolo de bătaia farurilor, unde întunericul devenea stăpân, se văzu o maşină a poliției, cu girofarul rotindu-se tăcut, care trecu pe galben; apoi, un autobuz luminat ca un vas de croazieră în Caraibe, alunecă încet pe un orizont negru. Dintr-o dată, tresări. Îşi duse 'emițătorul la ureche şi spuse fără să-şi coboare vocea:

— Ce faci, Willie?

— Am grijă de câinele ăsta tâmpit, veni răspunsul iritat.

— Dar domnul Woodhouse?

— A plecat cu chinezoiul peste drum, să-i ducă apă vie lui Fylough. Woodhouse a scos legăturile cu casa de vizavi înainte de a pleca; a zis că e ceva particular.

— Bine. Ascultă-mă, lăsă totul şi du-te în Şepherd's BuŞ, după care te plasezi lângă stația de metrou. Dacă se apropie un chinez în fugă, urmăreşte-l şi spune-mi ce metrou ia.

— În care?

— Cum adică în care?

— În care stație? Sunt două stații în Şepherd's BuŞ: una spre Uxbridge Road şi una la ieşirea din Şepherd's BuŞ.

— La naiba! OK, la cea mai apropiată.

— Şi câinele?

— Dă-l la dracu' de câine!

Porter aruncă emițătorul pe scaunul de alături şi scoase capul pe geam.

— Voi continuați aici, zise el celui cu mitralieră. Cred că ticălosul a şters-o, dar continuați căutarea. Mă duc în stația de autobuz. Sunați-mă dacă se întâmpla ceva.

Fără să aştepte vreun răspuns, stinse farurile şi demară în viteză. Parcă maşina într-o stardă laterală, o luă rapid pe jos pe lângă semafor şi ajunse la şoseaua principală.

Aici era ca ziua; toate vitrinele erau luminate orbitor, iar becurile de pe stâlpi erau mult mai puternice decât felinarele de pe stradă din care tocmai ieşise. Găsi un fast food lângă cea mai apropiată stație de autobuz; intră, cumpără cartofi prăjiți de cinsprezece pence şi rămase lângă fereastra aburită, aruncând câte o feliuță de cartof în gură, timp în care studia trecătorii. Erau de toate naționalitățile, dar nu şi chinezi. Stația era pustie; nici pasageri, nici autobuz. Poate că era grevă. Se uită la ceasul de la mina; era unsprezece şi jumătate. Oare autobuzele merg aşa de târziu? Se uită la bărbatul slinos din dosul tejghelei din imitație de marmură, apoi ridică privirea spre ceasul de deasupra capului. Vânzătorul părea îngrijorat. În fast food nu mai era nimeni; se temea probabil că e un jaf.

— La ce oră e ultimul autobuz? Întrebă Porter. >.

Omul ridică din umeri şi îşi depărta buzele, arătând un şir de dinți de culoarea cartofilor pe care îi vindea Dar nu se auzi nici un sunet. Porter repetă întrebarea şi primi acelaşi răspuns.

— Nu vorbiți englezeşte?

Bărbatul afişă încă un zâmbet nervos.

— Numai cartofi prăjiți.

Potter lăsă pe tejghea punga neterminată şi se întoarse în mă şină. Când se aşeză la volan, emițătorul radio începu să pârâie.

34 — Ce s-a întâmplat a fost o mostră de incompetență! Îi zise Woodhouse lui Wang. Incompetență crasă, totală! Cum dracu' de-a putut să-ciripească atât când lângă el era un chinez care, pe deasupra, a mai şi luat afacerea în mâinile lui?

Cadavrul lui Peter Fyîough fusese aşezat într-un sac gri în chis de plastic rezistent, cu fermoar, la fel s-a întâmplat şi cu tmpul chinezului. Părea straniu că cei doi – al chinezilor şi al englezilor – au sfârșit în saci de aceeaşi culoare. Dar, pentru Wang, acesta a fost doar un gând trecător. Se uită fără interes la chinezul mort şi îl etichetă imediat drept "măcelar necalificat".

— Nu poți să-ți păstrezi remarcile pentru altă dată, Woody?

Îl rugă Wang. Tipul cu cap mare e cât se poate de sigur că cel de pe podea era Goh Peng? Întrebă el şi se uită pe covor, de parcă ar fi vrut să se asigure că tmpul nu mai e acolo. Doar îl împuşcase, n-ar fi putut să greşească?

Woodhouse dădu din cap şi întinse mâna spre sticla de whisky ce se golea rapid.

— Era cât se poate de sigur, spuse el. Fylough i-a spus cine e şi i-a ordonat să îl păzească la fel ca pe un şarpe veninos.

Păcat că nu l-a păzit şi încă şi mai păcat că gloanțele l-au omorât pe Peter şi nu pe el!

Lui Wang nu-i plăcea să regrete fapte consumate. Nu era în caracterul lui. Morții cu morții, viii cu viii, aceasta era filozofia lui.

— OK, spuse el. Deci trebuie să ținem cont de faptul că Goh Peng a fugit cu capul plin de dezvăluirile, lui Peter Fylough.

Trebuie să facem ceva. Imediat.

— Ca de exemplu?

— Trebuie omorât şi asta foarte repede.

— Ai dreptate, dar cred că e prea târziu, spuse Fylough. Îmi închipui că a ieşit prin uşa din spate şi a alergat la un telefon înainte ca noi să apucăm să ieşim din casă.

Woodhouse se uită meditativ la ultimele picături de whisky din paharul său; dar acolo nu se găsea nimic care să-i uşureze povara.

— Toată afacerea s-a dus de râpă. Cred că va trebui să recunoaştem că am spulberat munca de şase luni de zde şi şansa de a remania conducerea Chinei dintr-o lovitură. Morgan nu va fi deloc mulțumit, ți-o garantez...

Îşi umplu din nou paharul şi reuşi să dea impresia unui zâmbet lugubru. Era rândul lui Wang să îşi toarne whisky. Chinezul apucă sticla şi, în timp ce lichidul gâlgâia în pahar, spuse fără să îşi ridice privirea:

— Unde crezi că a sunat Goh Peng?

Zâmbetul lui Woodhouse se dizolvă. Se uită la Wang ca la un copil idiot
— La Ambasada Chineză, bineînțeles. Unde altundeva?

— Greşeşti, replică sumbru Wang. Goh Peng e omul de legătură al lui Kim Cheong. În afară de asta, nu se va expune dând jocul la iveală, pentru că el va trage ponoasele. Aşa face afaceri TEWA. Dacă stăpânul îşi face nevotie pe trotuar, câinele primeşte şutul în fund. Stăpânul scapă de obicei doar cu o apostrofare.

— Asta ce înseamnă? Întrebă Woodhouse.

— Înseamnă, explică Wang, că dacă bătrânul Kim Cheong a vrut s-o facă pe-a durul, Goh Peng se va trezi cu spatele la zid, pentru că a permis să se întâmple aşa ceva.

Woodhouse uitase de paharul lui. Repetă în gîrid cuvintele lui Wang; îi plăceau.

— Cred că ai dreptate în privința asta.

Dar Wang nu avea nevoie de încurajări.

— Va încerca să îl prindă pe Kim Cheong* înainte de pleca re, pe Gatwick, nu va reuşi, aşa e?

Woodhouse înțelese aluzia. Ridică receptorul şi sună la Ofi ciul de Vamă din Curzon Street. Când se întoarse spre Wang, inima părea să-i fi venit la loc.

— Avionul de marfă al Air China e cu motorul pornit, gata de decolare. După toate aparențele, i s-a permis să mai aştepte zece minute pentru o ultimă livrare specială.

— Kim Cheong şi Hilary?

— Exact, confirmă Woodhouse. Nu există legătură telefoni că exterioară cu un 727 sau cu vreun alt avion gata de plecare de pe Gatwick. Acolo, drumul e închis.

— Dar la Heathrow?

— Toate ieşirile sunt blocate, replică Woodhouse mândru.

Filtru total pentru securitatea națiunii. Au dat alarma şi nimeni cu înfățişare de chinez nu va ieşi din țară fără o percheziție completă, începând..., zise el şi se uită la ceas, urmărind atent secundarul, după care ridică triumfător privirea,... de la şi un sfert.

Wang se uită automat şi el la ceasul de la mina.

— Acum e şi un sfert.

— Aşa e.

— Dar diplomații?

— De ce eşti atât de sceptic, Wang? Se arătă Woodhouse ofensat Am spus că nimeni nu iese fără percheziție completă, deci nici oamenii de la Ambasada Chineză, explică el şi se lăsă pe spătarul scaunului. OK, cu asta am rezolvat o problemă. Ce.ne mai rămâne de făcut?

— Va încerca să o contacteze întâi pe Ah Lian, spuse Wahg.

Va încerca să o prindă la telefon şi, dacă nu reuşeşte, va face tot posibdul să spargă filtrul tău de securitate de la aeroport, ca să ajungă la Hong Kong sau la Pekin.

— De ce să o caute întâi pe Ah Lian?

— Din conveniență, îl lămuri Wang. Dacă suflă un cuvânt la urechea ei, totul ajunge direct la sursă. E o fanatică şi – nu uita! – Ea are zarurile în mina. Nu-l va trăda pe Kim Cheong oricui, nici la Londra şi nici la Pekin, dar va opri jocul şi va negocia răscumpărarea lui cu el, în intimitatea căsuței lor din Pekin, zise el şi făcu o pauză, pentru a se gândi mai bine; expresia lui nu se schimbă. Sau, dacă vrea cu adevărat să fie rea, într-o celulă din Țao-Lan-Tze.

— Ce-i asta? Întrebă Woodhouse suspicios.

Wang îi răspunse fără măcar să se oprească pentru a-şi trage răsuflarea.

— I se spune "groapa verde", e închisoarea din Pekin pentru deținuți politici. Dar nu cred că o să se ajungă până acolo.

Dacă Goh Peng ajunge cumva la urechea ei şi îi şopteşte rezumatul celor aflate, Ah Lian va băga cuțitul în coastele lui Kent şi vă scrie pe dosar cu ruj vişiniu: "Am fost traşi pe sfoară!".

Apoi îl va transporta la Şenzhen şi îl va înmâna personal lui Kim Cheong!

Woodhouse clătină din cap neîncrezător.

— Asta e teoria ta Wang. Eşti chiar atât de convins că nu va contacta Ambasada?

Englezul ar fi vrut să creadă acest lucru, dar avea nevoie de asigurarea celuilalt. Iar Wang încercă să i-o ofere. Depărta buzele şi îşi arătă incisivul de aur.

— Woody, tu nu m-ai ascultat? Abia ți-am explicat cum fac chinezii cu pionii echipelor lor. Pune-te în pielea lui Goh Peng.

Te-ai duce să tai testiculele cuiva dacă ai şti că, imediat după aceea vei fi supus aceluiaşi tratament? Linişteşte-te, Woody.

Sunt convins.

Dar, imediat anulă efectul încurajării sale:

— Însă nu m-aş opune dacă ai aşeza doi trăgători de elită lângă porțile Ambasadei. Mai ştii, poate i s-a făcut dor de vocea subțire din copilărie.

Încântarea de pe chipul lui Woodhouse se topi; englezul puse din nou mâna pe telefon.

— Şi nu uita de Lancaster Gate; şi la Centrul Comercial există tentacule ale CELD, zise Wang după ce îşi goli paharul, ridicându-se în picioare. Încă un lucru, Woody, înainte să plec' Mai ştie cineva în afară de Goh Peng că am vopsit cioara pe care o trimitem la Pekin?

— Vrei să spui în afară de Kim Cheong? Întrebă Evelyn Woodhouse.35 Goh Peng îşi ținu capul aplecat cât timp urmări farurile maşinii lui Porter depărtându-se în josul străzii. Îi văzuse deja pe cei trei agenți care păzeau

partea dinspre stradă a caselor. Şi-a făcut griji din cauza lor, dar – după plecarea maşinii-- le rămăsese doar lumina slabă a felinarelor în care nu se vedea mare lucru. Dar, chiar şi aşa, hotărî că ruta aceea e prea periculoasă.

Omul de la MI5 simțea o încurajare în mitraliera grea Browning; o îndreptă spre o nişă vizibdă în peretele casei vecine, care era locuită. Făcu câțiva paşi şi îşi dădu seama că e o casă doar parțial renovată. Îşi făcu drum prin uşa de fier a subsolului şi începu să bâjbâie prin jur. La ieşire, se împiedică de un prag, se opri şi ascultă. Nu trebui să aştepte prea mult. În fața îi apăru umbra unui cap, proiectat pe cerul roşu care reflectă milioanele de lumini ale Londrei, înseninat de luna aflată la al treilea pătrar. Goh Peng îşi mişcă puțin capul şi privi intens cu coada ochiului. Conturul umbrei deveni mai precis.

Apoi, omul se depărta şi se făcu nevăzut în umbra caselor. Mai aşteptă câteva minute. Cei care îl vânau erau buni; nu făceau deloc zgomot.

1 Ieşi pe uşă şi înainta lipit de peretele casei, apoi se apropie de uşa din spate, pe care o pipăi cu degetele. Era încuiată cu un lacăt. Se întinse în vârful picioarelor şi apăsă uşa sus, apoi se aplecă şi o împinse jos. Uşa se mişcă mdimetric. Nu avea ce face aici.

Fără zgomot, se întoarse şi sări peste zidul ce împrejmuia casa de alături. Ascuns în umbră, îi analiză structura şi se uită apoi la ferestre; perdelele erau trase, iar pe lângă ele scăpau fascicule de lumină. Pipăi uşa din spate, cum făcuse şi la cealaltă casă. Pe trăsăturile lui răsări nu un zâmbet, ci un rânjet sarcastic. Se afla într-o curte comună, lângă o uşă comună, în fața unei broaşte simple cu cheia în ea, prin interior, ultimul care intrase nici măcar nu făcuse efortul să o încuie! O deschise încet şi intră într-un coridor gol, care se transformă într-o sală micuță, curată. Apartamentul 1 era pe dreapta; uşa era bine închisă, ca pentru noapte. Scările care duceau spre celelalte apartamente erau prost luminate de un bec din perete. Reuşi să ajungă din câțiva paşi la uşa din față, o uşă masivă. O deschise puțin; se auzi un scârțâit destul de puternic, dar nimeni nu îl luă în seamă. Se strecură prin deschizătura îngustă, apoi închise uşa şi aşteptă în umbră pe prima treaptă de la intrare.

Întinse capul şi se uită de-a lungul străzii, spre casa lui Fylough. Urmări lumirule din spate ale unei ambulanțe aflată cam la două sute de metri, care dădu colțul cu viteza unui dric.

Nu era nici o urgență; paraliticul stătea probabil pe un pat moale, savurându-și injecția gratuită de morfină. Goh Peng băgă capul între umeri, aşteptă câteva secunde şi apoi privi din nou.

În fața casei lui Fylough era parcată o Granada a poliției.

Auzea fără să își încordeze auzul pârâitul indescifrabd al emițătoralui lor, reflectat de zidurile caselor. Îşi aşeză Browning-u\în buzunarul de la spate, coborî treptele, o luă la dreapta şi porni repede dar nu grăbit către şosea Nu se uită în jur. Ştia ce are de făcut. Wang Peng Soon îi prevăzuse modul de a gîhdi de parcă i-ar fi fost frate geamăn.

Nici Russell Potter nu îi anticipase greşit acțiunile. — Aici Willie, Russell, se auzi în emițătorul de pe scaunul din stânga, de lângă şofer.

În vocea lui Wdlie transpărea o bucurie pe care paraziții din eter n-o puteau bruia.

— Un gălbejit foarte grăbit tocmai a cumpărat un bilet de cinsprezece pence la Şepherd's BuŞ şi acum aşteaptă pe peronul pentru Metropolitan o legătură spre sud...

Potter gonea deja pe Wood Lane, spre Şepherd's BuŞ. Ridică de pe scaun aparatul şi spuse:

— Care e următoarea stație?

— Goldhawk Road. Ai putea să ajungi; unde eşti?

Potter trecu a doua oară pe roşu şi vira la stânga.

— Acum intru pe BuŞ Green; e bine? Țipă el.

— Nu pe acolo!

Willie îşi înfrânse impulsul de a țipa la superiorul său, dar nu-şi putu masca panica din glas.

— Ia-o imediat la dreapta! Apoi încă o dată la dreapta.

Mergi tot înainte şi trebuie să ajungi în Şepherd's BuŞ Road.

O iei la dreapta şi cauți Goldhawk Road. Trebuie s-o iei din loc urgent, metroul intră chiar acum în stație.

— Nu închide! Cum arată chinezul?

— Îndesat, păr negru, ochi oblici.

— Mersi, Wdlie! Câți oameni sunt pe peron?

— Doar el şi cu mine.

— Eşti înannat?

— Nu.

— El e înarmat Nu-l agasa, stai doar cu ochii pe el.

Potter mai trecu o dată pe roşu şi văzu ca într-o străfulgerare, cu coada ochiului, o tăbliță pe care scria "Uxbridge Ro...".

"Prea departe, la naiba!" Frâna brusc, făcu o întoarcere în U, cu un scrâșnet de frâne, şi văzu doi agenți de circulație ieşindu-i în cale.

Potter calcă frâna, iar cei doi se apropiară alene. Aprinse lumina din interior, ca agențu să vadă că e un om respectabil, apoi înainta în întâmpinarea lor. Erau doi tineri solizi, deloc speriați de un bărbat alb cu înfățişare fioroasă care a încălcat legea. L-au lăsat să coboare din maşină şi i-au analizat legitimația la lumina unei lanterne. Unul din polițişti era încântat de ocazia care i se ivise, celălalt nu. Până la urmă, câștiga primul.

— Unde mergeți? Întrebă el.

— La stația de metrou din Goldhawk Road, se răsti Potter.

E o chestiune de securitate națională şi sunt foarte grăbit! Trebuie să prind un metrou anume.

— Atunci urcați în maşina noastră! Lăsați rabla asta aici, avem noi grijă de ea.

— O clipă...

Potter scoase cheile şi i le înmână polițistului, apoi deschise portiera din spate. Dintr-o ascunzătoare de sub mecanismul de fixare a centurii de siguranță scoase un postol masiv cu țeava scurtă, un Webley 3,8.

— Doamne sfinte! Făcu unul din polițişti, în timp ce urca în maşina de patrulă. Sper că aveți permis pentru aşa armă!

— Iar eu sper că asta nu-i decât o glumă proastă! Mârâi Potter, care n-avea chef de nici un fel de glume. Poți convinge rabla asta să fugă mai repede?

Roțile maşinii de poliție scârțiiră ascuțit la câțiva metri de intrarea în stația Goldhawk; Potter şi noul său prieten săriră peste barele de metal şi pătrunseră pe peron.

— Duceți-vă! Îl îndemnă polițistul. Pentru Metropolitan, la dreapta, chiar acolo. Mă descurc eu cu cei de la bdete. Noroc, colega!

Potter ajunsese deja la jumătatea drumului când se auzi țipătul asurzitor al frânelor trenului. Sări înăuntru cu o fracțiune de.

Secundă înainte ca uşile să se închidă în spatele lui cu un zgomot surd. Urcase în primul vagon, în care erau ocupate toate scaunele. Se ridică în vârful picioarelor şi se uită prin geamul micuț din spate la vagonul următor. Şi în celălalt vagon erau oameni în picioare. Potter îşi regăsi echilibrul şi se uită în jur.

Wdlie nu se vedea nicăieri. Şi nici Goh Peng nu era în capătul acela de vagon. Îşi croi drum prin mica mulțime adunată lângă uşă şi înainta spre celălalt capăt Pe două scaune alăturate stăteau doi chinezi, umăr lângă umăr, le întâlni privirea, după care întoarse capul şi văzu un indian inexpresiv uitându-se insistent la el; indianul îşi ținea'mîna pe genunchiul gol al prietenei

lui, care stătea pe locul de vizavi. Unde naiba era Willie? Se agăță de bara de sus şi se aplecă puțin să verifice locurile de pe par tea stingă. Toți călătorii păreau cât se poate de obişnuiți, ca şi cei de pe partea dreaptă. Dar, o clipă... Se uită din nou. Toți, în afară de unul... încă un animal de chinez. Acum ce naiba tre buia să facă?

Se legănă o dată cu mişcarea metroului şi mai privi o dată.

Iată-l! Trebuia să fie el! Un chinez îndesat, cu față plată şi nări largi. Un individ urât, dar un urât bine îmbrăcat, cu costum gri deschis, cămaşă şi cravată. Oare el era?

Ca şi cum s-ar fi simțit privit bărbatul întoarse dintr-o dată capul şi se uită direct în ochii lui Potter. Dar în privirea lui nu era nici o urmă de suspiciune; de ce ar fi fost? Potter îşi feri privirea şi citi lista staţtilor de metrou, lipită chiar în fața lui.

Apoi îi căzu fisa. Pantofii – blestemații de pantofi! Se apleacă puțin şi, mascat de capul unui ins scund, se uită spre picioarele chinezului.

Te-am prins, ticăloşiile!

Pantofii negri erau înconjurați de un strat de un centimetru de noroi şi nisip pentru construcții, de parcă ar fi străbătut cur țde din stradă Bellamy Avenue. Potter se uită în jos, cu o privi re vinovată, la propriii lui pantofi.

"Te-am prins, ticălosule", îşi mai zise el o dată. Dedesubtul. Lui se auziră rotile frânând, iar trenul intră în stația Hammersmith.

Toți înaintau şi se împingeau spre uşă, de parcă trenul ar fi luat foc. Potter rămase agățat de bara de deasupra şi, la un moment dat, se trezi umăr lângă umăr cu chinezul cu față plată. II lăsă să avanseze, după care simți că cineva îl împunge cu degetul în spate. Era Willie.

— Te-ai descurcat de minune, şopti Willie pe la colțul gurii.

— Ăla-i chinezul tău? Întrebă Potter fără să întoarcă capul.

Ăla în costum gri?.

— El e.

— OK. Ia-ți picioarele la spinare, coboară imediat, pune mâna pe primul telefon care-ți iese în cale şi sună la numărul ăsta, spuse el şi îi dădu numărul lui Fylough. Vorbeşte cu Woodhouse şi spune-i că l-am prins pe Goh Peng. Întreabă-l dacă vrea să i-l aduc înapoi sau dacă să-l uninăresc mai departe.

Ne întîlnirn...

— Nu cred c-ai fost vreodată..., începu Willie, dar Potter nu-l lăsă să termine.

— Las-o moartă, Willie!

Potter înainta încet spre Goh Peng, urmărindu-l doar cât să nu-l piardă din ochi, până la scara rulantă. Se aşeză cam la zece paşi în spatele lui şi privi distrat spre reclamele de pe sus. Ajuns la intrare, Goh Peng se îndreptă ţintă spre şirul de cabine telefonice. Potter se uită pe harta traseelor de metrou, trăgând cu coada ochiului spre Goh Peng, care îşi număra fişele. Potter spera că are destule. În a patra cabină de la chinez spre stânga, Willie aşeză receptorul în furcă. Chipul lui de obicei destins afişa o expresie sumbră când întâlni privirea lui Potter. Pentru a ajunge lângă el, urmă un traseu care îl ocolea mult.

— L-ai pierdut pe chinez? Întrebă el.

— E acolo, vorbeşte la telefon, răspunse Potter clătinând din cap. Ce-a spus Woodhouse?

Willie. Îi evită privirea; se uită la chinezul de lângă telefon.

— ■ A spus să-l omori...

— Termină cu prostiile, Willie! Ce-a spus?

Bărbatul nu era deloc încântat; îl fixa pe cel de la telefon cu o privire bolnavă Ca şi Potter, nu avea chef să vadă sânge. Să omoare el? Cu siguranţă, nu.

— A spus că trebuie omorât, repetă el.

— Doamne!..., exclamă Potter şi înghiţi în sec. Altceva?

— Da..

— Ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu trebuie să ajungă la telefon. Trebuie ucis înainte de a suna pe cineva.

Potter se holbă înnebunit de nervi la Willie.

— Tâmpitul dracului! Explodă el. Uită-te la el; ce naiba crezi că face? Vino-ncoace!» Strânse pumnul, ca să nu-i mai tremure degetele, apoi scoase pistolul de la centură şi îl puse în buzunarul de la pantaloni.

Reuşi să îşi controleze tremurul din voce.

— Fă exact cum îţi spun.

Goh Peng băgă un pumn de fise în telefon şi formă numărul de la Ambasada Chineză.

— Daţi-mi numărul de la Noua Agenţie de Ştiri Chineză, cern el.

Telefonistul nu îl întrebă nimic; îi recunoscuse vocea şi îi dădu fără ezitare numărul solicitat Cel de la Agenţie era membru CELD; ezită la început şi îi cern să se identifice, neştund că face o greşeală. După ce ascultă zece secunde cuvintele rostite printre dinţi ale lui Goh Peng, simţi că i se strânge

funia în jurul gâtului. Goh Peng ceru încă o dată numărul de acasă al lui Chin Xan şi îl formă imediat. Îi răspunse Ah Lian.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, spuse Goh Peng grăbit. E vorba de dosar...

— Sst! Făcu ea Nu mai spune nimic, liniă nu e protejată.

Sună..., zise ea şi făcu o scurtă pauză. Sună la 62...

— Nu vă supăraţi...

Iritat, Goh Peng se întoarse încruntat spre englezul care îl bătuse pe umăr. Nu îl văzuse pe celălalt aşezîndu-i-se în spate.

Când simţi ţeava revolverului Webley împingând uşor în porţiunea de grăsime flască de sub clavicula stingă, încercă să se întoarcă cu spatele la zid. Bărbatul era transpirat, scrâşnea din dinţi şi părea că mai are un pic şi vomită. Îi evită privirea Auzi vocea lui Ah Lian, care continua să îi dea instrucţiuni.

— ... e o linie sigură, spuse ea Omul din spate se înghesui în el. Cu un braţ îi blocă mâna cu receptorul, iar cu celălalt îi împingea în coaste obiectul dur.

Primul englez îl ţinea tremurând şi el.

— Ţine-l bine! Mârâi cel din spate, în timp ce Goh Peng trăgea aer în plămâni ca să strige.

Apoi se auzi un pocnet înfundat, ca zgomotul unei cărţi grele de telefon scăpate pe podea. Strigătul i se înecă în gât Pentm o secundă prelungită, ochii lui măriţi priviră fix faţa asudată şi îngrozită a lui Willie şi aproape ieşiră din orbite.

Ceaţa roşie se făcu din ce în ce mai întunecată, până când îl învălui pe dinăuntru şi totul se transformă în beznă. Se lăsă cu toată greutatea în braţele lui Willie.

Russell Potter nu ştia dacă trebuie să mai apese o dată pe trăgaci. Hotărî că nu e nevoie. Goh Peng era mort şi alunecă pe podeaua cabinei, deşi Wdlie se străduia să îl susţină.

— Dă-i drumul, prostule, îi aruncă el, şi cară-te urgent de aici. Du-te-acasă, lasă totul în seama mea. Hai, du-te repede, dispari!

Receptorul, balansându-se ca un pendul, îl lovea încet lingă tâmplă. D apucă în mână şi îl duse la ureche. O tăcere absolută; la capătul firului era cineva care ascultă. Îl mai ţinu o clipă, după care d aşeză în furcă. Mâna nu îi mai tremura; bucuria eclipsa frica. Se uită de aproape la chipul mort al lui Goh Peng.

— Sper din tot sufletul că tu eşti chinezul pe care îl căutam.

Scoase Browning-vX de la centura mortului, se ridică şi se repezi spre primul trecător pe care îl văzu.

— Cred că omul ăsta a suferit un atac de cord, spuse el agitat. Vreți să stați puțin cu el până chem Salvarea?

Samariteanul nici nu se uită la Porter, toată atenția lui era orientată spre bolnavul întins pe jos.

— Duceți-vă, strigă el. Văd eu ce are, am făcut cursuri de prim ajutor.

Era deja cu mîintie pe buzele chinezului, gata să readucă mortul la viață prin respirație gură la gură. Nu ridică privirea când Potter se făcu nevăzut. Sir James Morgan şi Evelyn St John Woodhouse stăteau confortabil în fotolide din apartamentul lui Morgan, care dădea spre Regent's Park. La ora cinci fără un sfert dimineața, erau amândoi epuizați. Dar îşi alungau oboseala cu câte un pahar mare de whisky Macallan s, vechi de opȚprezece ani. Lui Woodhouse îi venea mai greu să se relaxeze decât lui Morgan.

Fuma țigară de la țigară, ceea ce nu îi stătea în obicei, făcând pauze doar ca să soarbă înghițituri lungi din paharul său umplut jumătate cu whisky, jumătate cu apă.

— Trebuie să-ți scoți pălăria în fața lui Russell, zise Morgan.

Dacă ținem cont că nu e treaba lui să ucidă, s-a descurcat fantastic când a fost vorba să îl elimine pe chinez. Foarte profesional, fără greşeli.

320 Woodhouse vedea altfel lucrurile.

— Totul s-a făcut foarte neprofesional şi cu un car de greşeli, James! Se răsti el.

Fumatul în exces îi uscase gura. Whisky-ul Macallan 's pierduse bătălia cu țigările.

— Nu-i suficient că l-a omorîL Chinezul nu trebuia să se apropie nici la zece metri de telefon. Trebuia să îi taie limba, de asta a pornit după el; trebuia să rişte şi să îl împuşte în metrou. Ar fi scăpat uşor şi aşa; în Londra, nimeni nu dă importanță crimelor din metrouri. Noaptea, la ora aia, nimeni nu s-ar fi uitat la un chinez cu-o gaură-n cap!

Morgan se uită la el pe deasupra paharului. Pe fața lui nu se vedea dacă aprobă sau nu teoria lui Woodhouse. Acesta îl privi la rândul lui, cu ochii săi înroşiți de nesomn, şi luă o gură mare de whisky. Nu căuta aprobarea celuilalt.

— Vreau să ştiu ce a spus la telefon. Şi cu cine vorbea.

Oare cu Ah Lian? Şi dacă femeia a aflat că duce o cioară vopsită în Bow Street Alley?

— Va trebui să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă, rosti Morgan. Dar

vom afla, desigur, nu-i aşa?

— Cum?

— Dacă apare singură la Heathrow, cu un dosar de o nuanță delicată de bleu pal sub braț, vom şti că tot jocul nostru s-a dus dracului, iar tânărul David Kent zace sprijinit de un perete, într-un colț întunecat, Dumnezeu ştie unde, cu beregata ferfeniță. Aşa vom afla.

— Puțin îmi pasă mie de Kent! Spuse Woodhouse fără milă.

E plină strada de soldați dornici să câștige un ban. Mă tem să nu se aleagă praful de munca noastră!

Strivi în scrumieră o țigară pe jumătate fumată şi îşi aprinse alta; apoi se uită la ceas. Parcă atât aşteptase telefonul. Cei doi încetară să se uite unul la celălalt şi priviră amândoi spre telefonul fără fir aflat pe măsuța de lângă scaunul lui Morgan. Acesta îl ridică, îi întinse antenă şi îl duse la ureche. Ascultă atent, fără să își întrerupă interiocutorul. Apoi, după un "mersi" scurt, împinse antena în locaşul ei şi apăsă butonul "off'. Pe chipul său nu intervenise nici o schimbare. Luă o gură bună din pahar şi agită lichidul între dinți, ca şi cum s-ar fi spălat Woodhouse 321 21 îl urmări până când răbdarea i se sfârși.

— Ceva interesant?

— G anume madame Ah Lian, însoțită de un tânăr pe nume David Kent, tocmai a trecut prin vamă pentru a se îmbarca într-un avion spre Hong Kong.

În atitudinea cu care întâmpină Woodhouse cuvintele lui Morgan nu exista satisfacție, ci doar neîncredere.

— De unde are Kent paşaportul?

— I-a făcut Ambasada Chineză unul nou. N-ar fi trebuit să facă un asemenea efort. Omul nostru de la raze X a spus că singurul bagaj al lui Kent era o pungă de plastic în care se aflau chiloți, o cămaşă nouă, o perie de dinți şi un aparat de ras...

— Dar dosarul?

— ... şi un dosar albastru, cu aspect oficial. Kent nu a încercat să îl ascundă şi nimeni nu l-a întrebat nimic. După ce au urcat la bord, un chinez în vârsta pe nume Ah Bee Yong a trecut prin vamă pentru un zbor fără escală Londra-Hong Kong.

Buzele lui Woodhouse se întinseră în ceea ce semăna cu un surâs, care însă nu dură mai mult de o secundă. Nici măcar nu ajunsese la nivelul ochilor.

— Acela e domnul Wang Peng Soon.

Obosit, Morgan dădu din cap. Totul se aşeza pe făgaşul cel bun.

— Deci se pare că jocul continuă, mulțumită lui Potter.

— Potter pe dracu', James! Mulțumită norocului.

36 David Kent se aşeză confortabil în scaunul său şi urmări elicea cum se roteşte tot mai repede, în timp ce două motoare Rolls-Royce ridicol de mari se apropiau încet-încet de turația maximă. Când avionul se ridică în aer, închise ochii. Era cel mai simplu mijloc de a evita discuțiile cu femeia de lingă el.

Ah Lian nu avu nici o obiecție. Nu schimbaseră mai mult de zece cuvinte de când au plecat de la Fylough, cu o seară în urmă. Ei îi convenea acest lucru. Păreau companionii ideali pentru călătorii. Dar femeia trebuia să îi spună ceva înainte de a se închide, la rândul ei, în propria cochilie.

— Unde e dosarul? E în siguranță?

— Suficient, răspunse Kent fără să deschidă ochu.

Ştia ce vrea chinezoaica. Voia dosarul la ciorapul ei sau undeva unde să îl poată vedea să îl poată atinge. Mai încercase şi înainte, când au urcat la bordul avionului, să îi ia dosarul, ca şi cum Kent, o dată ce l-a trecut prin filtrul de la aeroportul britanic, şi-ar fi încheiat misiunea. Nu reuşise. Dar Ah Lian nu avea nimic de câştigat dacă pierdea cooperarea englezului. Mai bine să îşi economisească nervii pentru idiotul cu cârlige. Kent stătea cu capul spre fereastră, dar nu putea să doarmă.

Nu din cauza durerii de cap, nici din cauza muşchilor striviți de către blândul asistent al doctorului Goh Peng, ci din cauza vocii care îi repetă mereu în minte că el pare singurul om din întregul joc care are de suferit şi singurul om care nu are nici cea mai vagă idee despre ce se întâmpla! Presimțirile sumbre nu îi făceau nici o plăcere, iar în avioanele companiei BrittiŞ Airways nu puteai dormi până nu ți se dădea voie.

— Doriți o ceaşcă de cafea, domnule, sau suc de portocale?

Dejunul va fi servit peste un sfert de oră, spuse stewardesă, înclinată politicos spre scaunele lor.

Ah Lian clătinase deja rece din cap, dar tânăra aştepta răspunsul lui.

— Nu, mulțumesc.

Kent deschise ochii şi îşi îndreptă spatele. Ştia ce doreşte; nu suc de portocale, ci somn. Însă nu putea dormi fără să bea întâi ceva care să îi calmeze durerile. Stewardesa făcuse deja un pas spre rândul următor.

— Dar aş vrea un whisky mare cu apă, vă rog.

Tânăra îşi reprimă grimasă şi îi aduse băutura într-un pahar opac, ca să nu se vadă că e whisky. Nu voia ca ceilalți pasageri să renunțe la dejun în favoarea băuturii. Dar, înainte de a se îndepărta, se uită insistent la el.

Kent dădu lichidul pe gât, mulțumit. Nu mai dormise de când căzuse pe mâna luptătorului de Sumo; băutura își făcea efectul: durerea şi nevoia de somn se difuzau într-o stare confortabilă de semiconștiență. Când ajunse la a treia gură de whisky, avionul pătrunse în stratul de nori negri, ca de fum, ce se afla tot timpul deasupra Londrei, şi soarele ca un bec îşi trimitea razele prin hublou. Refuză dejunul şi mai ceru un pahar de whisky cu apă. Acum, iritarea stewardesei deveni evidentă şi tânăra își arătă dezaprobarea în privire. Chipul lui Ah Lian era în continuare la fel de impenetrabil. Chinezoaica luă pentru dejun un croissant fără umplutură şi o ceaşcă de cafea neagră, fără zahăr.

Când toți pasagerii începură să-şi mănânce ouăle, crenvurştii, şunca şi ciupercile, Kent îndesă ziarul Telegraph în buzunarul de plasă de pe scaunul din fața sa şi, sub ochii atenți ai lui Ah Lian, se îndreptă legănat, ca în ritm de samba, spre toaleta de la capătul culoarului, cu tot cu sacoşa de plastic. Se opri şi purtă zâmbitor o scurtă conversație cu stewardesă, după care intră pe uşa îngustă şi o trânti în urma lui.

Se dezbrăcă şi îşi privi în oglindă vânătăile. Unele erau roşii, altele vineții, altele negre. Se întrebă ce ar spune stewardesa dacă i le-ar vedea. Clătină din cap, să îşi alunge gândul, şi începu să se bărbierească; dar momentul efemer de euforie i se risipi curând. Când se întoarse la locul său, îi oferi lui Ah Lian, pe fața proaspăt bărbierită, o expresie acră, de cooperare forțată Dar mai avea de făcut un lucru: scopul pentru care făcuse deplasarea până la toaletă şi conversase cu stewardesa Scoase din sacoşa de plastic un plic mare şi, sub privirea consternată a lui Ah Lian, introduse dosarul bleu, lipi plicul şi scrise pe el cu litere groase, ferite cu mâna de ochii femeii: David Kent C/O American Express New World Tower Queen's Road Central Hong Kong Sus, în stânga, adăugă: Păstrat pentru colecție personală de către destinatar, subliniat de trei ori. Lăsându-și mâna pe adresă, arătă lui Ah Lian mențiunea subliniată.

— Nu aşa ne-am înțeles, îi şopti ea nervoasă Ți s-a spus să porți dosarul asupra dumitale. Unde îl trimiți? Îți dai seama că, în felul acesta, pui în pericol viața doamnei West? Nu pot fi răspunzătoare...

— Nu contează unde îl trimit, replică Kent. Să nu uitați, se va afla undeva unde nu-l veți putea atinge până în momentul în care o văd, vorbesc cu ea şi număr câte mâini are, zise el şi tremurai imperceptibil din voce nu se răsfrânse şi asupra trăsăturilor. Aşa că mai bine v-ați hotărî acum care vă sunt responsabilitățile. Dacă n-o primesc pe Hilary West, nu primiți mei voi dosarul.

Kent întinse mâna şi apăsă butonul care chemă stewardesa.

— Cafea, domnule?

Englezul zâmbi şi îi întinse plicul.

— Nu, mulțumesc, dar aş vrea să ştiu dacă n-ați putea pune plicul ăsta în sacul de corespondență'al avionului, să fie pus la poştă în Hong Kong.

Zâmbi mai larg, pe jumătate ridicat din scaun, băgă mâna în buzunarul de la pantaloni şi înălță sprâncenele.

— Cât mă costă?

Femeia îi zâmbi şi ea. Se părea că englezul nu-i va face totuşi nici jumătate din necazurile de care se temuse ea.

— Va fi din partea firmei, domnule.

— Mulțumesc. Şi, între timp, puteți să-mi mai aduceți un whisky mare?

Surâsul ei se stinse brusc. Avionul 747 survola golful, coborî periculos de jos deasupra blocurilor de beton şi a «trăzilor supraaglomerate din Kowloon şi se apropie rapid de pista aeroportului Kai Tak. Se auzi un suspin colectiv de uşurare; roțile avionului imens țipară ca un ponei speriat de propria imagine reflectată în apă murdară a Golfului Kowloon. Într-un sfârșit, maşinăria enormă se opri.

37 Taxiul, care gonea nejustificat de repede pe Nathan Road, lilnă brusc în fața intrării nu foarte impozante a hotelului Qrchid. Nu era nici pe departe cel mai rafinat hotel din Kowloon, ci se aflã undeva între limita acceptabilului şi inacI eptabti. Nu roia de clienți nerăbdători să îşi ocupe camerele.

Ah Lian nu se mişcă.

— Ai aici o cameră rezervată, zise ea.

Femeia nu se uită la Kent şi nici la hotel. Kent se întreba de un. Ic ştie ea acest lucru; nu îl scăpase din ochi de când au pleI ai din apartamentul intim de la biroul Xinhua- Noua Agenție i' iliri Chineză – din Londra — Hotelul, domnule Kent, aparține organizației TEWA.

Asta era! Cât de simplu...

— Nu pleci nicăieri şi nu pui mâna pe telefon, continuă ea Instructajul. Vei fi contactat mâine. Te avertizez: responsabiliItttcn predării în siguranță a documentelor îți aparține exclusiv.

1 luzi probabil că ai fost foarte ingenios ascunzându-le în felul n: i la, dar – în timp ce te feliciți în gând – adu-ți aminte care e |K dcapsa pentru nerespectarea neînțelegerii; nu ai nici o alternativă. Dacă nu ne dai documentele, te întorci la Londra cu o păpuşă de cârpe. Gândește-te bine, domnule Kent.

Englezul nu arătă că are de gând să coboare din taxi. Privi în ochii reci ai lui Ah Lian pentru câteva secunde, dar nu spuse nimic. Şoferul îşi pierdu

răbdarea şi începu să privească în jur, la sutele de clienți potențiali, şi bombăni ceva Ah Lian se folosi de acest pretext pentru a-şi feri privirea de ochii lui Kent şi rosti aspru două cuvinte care l-au pus la punct pe şoferul lipsit de tact. Apoi se întoarse din nou spre Kent — Ai ceva de spus? Articulă ea pe un ton rece şi perfect controlat.

Părea că se simte la ea acasă şi că se apropie cu paşi repezi de scopul său.

— Da replică el.

Kent însuşi fu surprins de glasul său neşovăitor, chiar sigur.

Psihicul omului rămânea pentru el un mister de nepătruns.

— Aşa cum am spus şi în avion, reluă el, vreau să o văd întâi pe Hilary West pe picioarele ei, zâmbind fericită şi făcându-mi din mină, şi abia după aceea veți vedea dosarul. Dacă nu apare, afacerea e anulată, puteți să vă luați "la revedere" de la acte.

Aşa să-i spuneți prietenului dumneavoastră, şi să i-o spuneți înainte să mă invite la o plimbare.

— S-ar putea să nu fie posibil, spuse ea fără să se scuze, fără să regrete.

— Atunci, adio dosar.

Kent nu aşteptă răspunsul. Ținând strâns sacoşa în mină, coborî din maşină şi intră fără să se uite în jur în holul hotelului. Cei doi aşteptau de mult timp. Primiseră instrucțiuni precise. Doi bărbați, amândoi îndesați, de tipul țăranului chinez, se dezlipiră de tocurile uşu şi îl apucară fiecare de câte o parte.

Fără nici un cuvânt îl escortară până la etajul trei, unde unul din ei deschise uşa cu numărul 87 şi îi arătă încăperea ca un competent agent imobiliar. Încă nu se rosdse nici un cuvânt.

Era o cameră mare, cu două paturi de o persoană, un şifonier imens şi o baie cu duş, destul de luxoasă. Unul din cei doi, care vorbea o engleză de Hong Kong, îi explică lui Kent că va sta cu el, împreună cu prietenul său, până va sosi mesajul de la madame Ah Lian. Nu avea voie să contacteze pe nimeni din afară, iar solicitările de orice fel vor fi făcute prin el şi prin partenerul său. Fereastra va rămâne închisă, iar instalația de aer condiționat — în funcțiune.

— Ai înțeles?

Kent înțelesese. Intră în baie, se dezbrăcă şi făcu un duş lung. Apoi îşi înfăşură un prosop în jurul taliei şi se înapoie în cameră, aruncându-și hainele pe un scaun. Ştia că asta aşteaptă cei doi.

Din nou tăcuți, chinezii ridicară fiecare haină, întoarseră buzunarele pe

dos şi, curios, la sfârșit le împăturiră cu grijă şi le aşezară la loc pe scaun.

— Vrei să-ți fie spălate hainele? Zise unul din gardieni, care îi ținea în mina cămaşa murdară.

— Nu, mirii Kent şi se trânti pe pat.

Cei doi l-au privit până a închis ochii, apoi unul din ei a ieşit din cameră şi, lăsând deschise amândouă uşde, s-a culcat pe patul din camera de vizavi. Celălalt se apropie de un scaun de lingă perete, se aşeză picior peste picior şi îşi fixă ochii pe un punct de deasupra patului lui Kent, ca şi cum ar fi meditat adânc. Dar acest lucru nu îl deranja pe Kent. Adormise înainte să ajungă cu capul pe pernă. Pe partea cealaltă a strâzu Nathan Road, un tânăr chinez cu nimic deosebit de mii de alți chinezi ca el, îmbrăcat cu cămaşă albă apretată, cravată, pantaloni închişi la culoare şi pantofi negri, lucitori, a coborât dintr-o maşină, a mulțumit şoferului printr-un gest cu mâna şi a dispărut în răcoarea unui bar întunecat şi gălăgios. Dar nu păşi mai departe de draperia care separa holul de baiul propriu-zis; rămase în umbră, cu brațele la piept, urmărind cu privirea persoanele care intrau şi ieşeau din hotelul Orchid.

Însoțitorul lui rămas în maşină urmări taxiul lui Ah Lian, care făcu o curbă interzisă în prima intersecție. El îl urmă de aproape pe Nathan Road. Când s-au oprit la semafor, în intersecția Jordan Road, îşi aşeză telefonul pe genunchi şi, cu ochii pe o bucată de hârtie boțită, formă-un număr. Umbla stângaci cu acesta nouă jucărie şi nu părea deloc încântat de situație.

Wang Peng Soon răspunse înainte ca semaforul să îşi schimbe culoarea. Tocmai îşi scosese pantofii şi stătea pe marginea unui pat nu foarte confortabil dintr-un hotel nu foarte confortabil, la care fusese lăsat fără menajamente de şoferul maşinii.

Din fericire, avusese precauția, ca de obicei, de a-şi cumpăra o sticlă scutită de vamă de Teacher's; era deja deschisă şi începută bine. Starea sa de spirit se ameliora cu fiecare înghițitură.

— L-a lăsat la hotelul Orchid din stradă Nathan Road..., zise o voce distorsionată şi cu ecouri, o porcărie de hotel., Sonny Chew ține intrarea sub observație, dar să nu vă aşteptați la prea mult; locul aparține de TEWA şi de Guojia Anquanbu. Toți intră şi ies ca nişte marinari beți. Chiar şi camerista are o funcție în organizație.

— Ce înseamnă Guojia Anquanbu?

— E locul de baştină al ultimului şef al consiliului de spionaj – un arnărît de la Gonganbu, din Sectorul IX de pe Şehuibu. Acum toți au învățat să poarte pantofi şi să siringă mâini în acelaşi loc – Nunyuen.

— Bine, făcu Wang nerăbdător. Am să citesc toate astea în avion, în drum spre casă. Vrei să-mi spui că nu pot să îl contactez?

— Eu nu v-aş sfătui.

— Dar ce m-ai sfătui?

— Să supaveghez hotelul şi, dacă e vreo mişcare, să încerc să schimb o vorbă cu el.

— Bine, dar nu forța nota. Unde e femeia acum?

— Taxiul a intrat pe sens interzis şi a ajuns pe Gascoigne Road...

Conversația se opri şi se auzi o repirație înăbuşită. Telefonul fu aruncat pe scaun şi, printre sunetele instalației de aer condi ționat şi ale motorului, Wang auzi un torent de înjurături în cantoneză. Cât timp aşteptă, îşi depărta receptorul de ureche şi bău o gură de whisky. Nu durǎ mult.

— Ce şofer tâmpit mai are şi ea! OK... I-am prins. Au oprit pe Chatham North...

Fâsiitul şi pârâiturile ținură cam un minut, după care se auzi:

— Asta e. A ajuns acasă. Taxiul a intrat, pe; o alee îngustă şi s-a întors fără pasager. Frumoasă casă; cred că are prieteni bogați.

— Vezi casa? Întrebă Wang. Poți s-o ții sub observație?

— Sigur. La ce trebuie să mă aştept?

— Poate că nu se duc la graniță, poate că s-au răzgîndiL..

Dumnezeule! Să nu-mi spui că porcu au de gând s-o facă aici, în Kowloon!

— Ce să facă?

Wang se încmntă spre paharul aproape gol şi îşi alungă din minte speculațiile.

— Gândeam cu voce tare. OK, vezi dacă apare un tip cu cârlige în loc de mâini şi o femeie europeană. Eşti în legătură cu omul tău de lângă hotel?

— Nu tocmai. O să mă sune el de la telefonul din maşină dacă se întâmpla ceva.

— Şi tu mă suni pe mine?

— Exact.

Wang aşeză receptorul în furcă şi îşi mişcă cu voluptate degetele de la picioare în timp ce se lăsa pe spate între pernele pufoase de pe pat. Închise ochii şi adonni în câTva secunde. Sergentul Sonny Chew râmase în holul barului din fața hotelului Orchid până când începură să îl doară picioarele. Stătea de aproape două ore şi nimeni nu se uitase la el. O luă pe Nathan Road, uitându-se în jur ca un turist japonez, apoi se întoarse pe acelaşi drum, cu

ochii lipiți de intrarea hotelului. După trei ore, își dădu seama că îl aşteaptă o noapte foaite, foarte lungă. Intră într-unui din hotelurile mici care se înşirau pe strada Golden Mile, din care se putea vedea hotelul. Cel de la recepție mirosi Bfi e polițist. În următorul hotel, recepționerul nu miroși că e I fol ițist şi spuse că are o cameră liberă.

— Pe tennen Scurt? Pe termen lung? Nici o problemă.

Dar exista o problemă: camera nu avea geamul spre hotelul < kchid. Merse mai departe pe strada Nathan Road şi, la primul polț, găsi ce căuta: salonul de masaj Wai Lee Suan. Plăti pentru p şedință prelungită într-o cameră de la mansardă, cu fereastră spre strada zgomotoasă.

— Nu, mulțumesc; nu vreau nici masaj, nici companie feminină, ci doar un pahar de tărie şi am să stau la geamul ăsta toată noaptea...

Şi asta a fost totul; un prosop curat acoperi masa destul de înaltă pentru ca un chinez firav, de 1,65 m, să poată sta cu picioarele întinse sub ea Sonny Chew îşi lăsă bărbia într-o mină, cu cealaltă îşi turnă în pahar o bere San Miguel şi se strădui din răsputeri să nu-şi dezlipească ochii de pe strada gălăgioasă, luminată ca de sărbătoare. La ora trei dimineață, se ridică cu greutate şi coborî la parter. Şi de acolo se vedea Nathan Road, dar nu la fel de bine. Formă numărul telefonului din maşina comisarului Tan Siew.

— Dacă aş fi sectorist aici, aş fi foarte suspicios cu privire la hotelul Orchid, îşi spuse el în şoaptă în timp ce aştepta ca Tan să îi răspundă.

Salonul de masaj era departe de a fi pustiu; era cât se poate de viu şi de activ şi părea să aibă şi alte destinații decât masajul.

Proprietăreasa drapată într-o vestimentație tradițională de un roşu aprins şi cu un şliț care îi ajungea până la subsuoară, stătea picior peste picior pe un scaun înalt de la bar, pe care partenerul ei, îmbrăcat într-un maiou alb, se sprijinea cu coatele goale şi îşi rodea o unghie, privind spatele lui Sonny Chew. N-o făcea din curiozitate, tânărul plătise deja.

— E ceva ciudat cu el, zise bărbatul fără să-şi mişte buzele şi fără să-şi scoată degetul din gură.

— Eu nu cred, replică femeia — Ba e chiar foarte ciudat! Nici fele, nici masaj... Şi ai observat cum îşi ține vârfurile pantofilor spre interior?

— Te-ai uitat bine la el, nu glumă! Eu zic că nu e decât un polițist amărîL

— Polițist pe dracu'! E un animal de pederast şi acum sună pe vreunul de teapa lui!

În clipa aceea Sonny Chew întoarse capul; femeia îi făcu din ochi, în timp ce soțul ei îşi suspendă şedința de manichiură, pentru a apuca o sticlă de San

Miguel. Sonny dădu din cap, apoi se întoarse din nou spre telefon şi îi spuse comisarului Tan:

— Geamurile dinspre stradă de la etajul trei al hotelului Orchid sunt aprinse, dar înăuntru nu e nimeni. Am văzut intrând trei perechi înlănţuite şi ieşind trei perechi tot înlănţuite; în seara asta, hotelul nu mai dă camere.

— Să nu te laşi păcălit de lucrul ăsta, Sonny. Stai cu ochii deschişi şi aşteaptă-l pe englez. Vezi bine intrarea?

— Sigur. Lumina de la recepţie e stinsă, nu-i întâmpina prea frumos pe turiştii de noapte.

— Au ieşire prin spate?

— Am verificat. Au o curte închisă şi singura ieşire e o alee care dă în Nathan Road.

— Bine. Acum ascultă-mă, Sonny. Rămân aici până când femeia iese din nou. Nu prea am acoperire şi sunt destul de expus, aşa că ar fi bine să nu mă mai suni decât dacă se întâmpla ceva, OK? Pot să te sun acolo?

— Bineînţeles, confirmă Sonny şi citi numărul de la baza telefonului. Cere cu tipul din camera de sus, cel fără fete! Pe curând... Pa!

Tan închise telefonul, se uită fără ţintă în jur, spre strada întunecată şi pustie, şi studie împrejurimile tăcute şi nemişcate.

Cobori geamul câţiva centimetri şi aruncă o ţigară fumată pe jumătate. Deschise din nou telefonul şi formă numărul lui Wang, la hotel. Recepţia răspunse destul de greu. Vocea somnoroasă a portarului de noapte mormăi numele hotelului. Nu era prea încântat să fie trezit la ora trei dimineaţa.

— Te rog să transmiţi un mesaj domnului Wa.., începu el şi se opri, amintindu-şi la timp numele pentru Hong Kong al lui Wang. Domnului Ah Bee Yong.

Vocea lui sună sec, artificial şi prea tare în maşină. Îi veni să se uite peste umăr, nu cu frică, ci cu o conştiinţă de sine sporită subit — Nu-l trezi special pentru asta; spune-i când apare jos, în hol. Te rog să-i transmiţi să îl contacteze pe Sonny Chew dacă intervine vreo schimbare de plan.

— Bine.

— O clipă. Cum adică bine? N-am terminat. E la Wai Lee Suan, un salon de masaj de pe Nathan Road, vizavi de hotelul Orchid şi..., mai zise Tan şi se opri.

'.7 — Şi? V; — Acum poţi să spui bine.

Tan închise telefonul fără să aştepte vreun răspuns. Apoi îl aruncă pe scaunul de alături, se frecă la ochi, se gândi să-şi mai aprindă o ţigară, dar

abandonă imediat ideea. După ce se mai uită o dată în jur, se lăsă să alunece în scaun, aşa încât din afară i se vedeau numai ochii şi fruntea; apoi îşi permise să cadă într-o ațipeală controlată. Următoarele trei ore au fost lungi, reci şi dificile. Nu s-a întîmpîat nimic; nu s-a mişcat nimic. Tan se gândi să aprindă radio-ul, să nu se mai simtă singur, dar se răzgândi. Îşi relaxa corpul şi privi soarele care îşi făcea drum printre frunzele copacilor ce străjuiau aleea spre casa de alături. Îşi aprinse a paisprezecea țigară şi se rugă să se întâmple ceva Coborî puțin geamul să aerisească maşina plină de fum, scrumă prin deschizătura îngustă şi se întoarse din nou spre volan. În perimetrul pe care îl cuprindea cu privirea, nu se mişca nimic. Îşi miji ochii şi se uită la capătul străzii. Nimic. De fapt, nu chiar nimic; un om care făcea jogging dădu colțul şi se îndreptă spre el.

Alergătorul îşi lua corvoada în serios. Îmbrăcat într-un trening gri deSiş şi cu o pereche de tenişi alb murdar, sărea în vârful picioarelor de-a lungul şoselei late, luminate de razele zorilor, iar mâinile i se bălăngăneau pe lângă corp la fiecare pas, de parcă i-ar fi fost prinse de brațe cu elastic.

Tan răspunse fluturării lui din mână cu o înclinare uşoară din cap, după care îl urmări cu privirea prin oglinda laterală.

Bărbatul se opri, alergă înapoi până ajunse în dreptul portierei şi atinse caroseria cu degetul. Tan se încruntă, dar nu spuse nimic. Sportivul zîmbf, mimă câteva cuvinte şi făcu o grimasă.

Lipsa de entuziasm a lui Tan nu îi micşoră entuziasmul; continua să sară de pe un picior pe altul şi să arate ceva cu degetul.

Tan înjură, îşi strânse buzele, apoi se întinse peste scaunul din stânga şi coborî geamul cam zece centimetri.

— Ce înseamnă asta?

Nu se ştie cum, alergătorul îşi adusese în mina prinsă cu elastic un Browning 9 mm masiv. Tot ce a văzut Tan a fost amortizorul ridicându-se şi ochindu-i fața. Expresia mirată îi stăruia încă pe chip când glonțul greu i-a împins capul spre spate şi l-a lipit de portieră. Agresorul şi-a strecurat pistolul prin despărțitura geamului şi, privind prin sticlă, a tras din nou, de data aceasta în inima celui mort. Totul s-a petrecut rapid şi eficient.

Dar alergătorul nu terminase; se uita în josul străzii tăcute.

Îşi înfipse pistolul la centură şi îşi trase bluză de trening peste el. Apoi mai aruncă o privire victimei sale. Nici o mişcare. Ridică mâna deasupra capului şi se duse în partea dreaptă a maşinii.

Semnalul său a fost recepționat. De pe aleea pe care aşteptase Tan,

dintre tufele ornamentale ieşi încă un bărbat, îmbrăcat tot în trening, care îşi strecură cu greu mâna pe fereastră şi deschise portiera. Nu a schimbat cu celălalt nici un cuvânt, nici un gest Erau ca un duo de zburători la trapez; făceau total în tandem, automat Formau o echipă de asasini de înaltă calificare şi aceasta nu era prima lor misiune. Tan nu avusese nici o şansă de scăpare. Al doilea bărbat urcă în maşină şi îndepărtă picioarele lui Tan de la pedale, în timp ce primul îl trăgea pe trotuar. Ucigaşul deschisese deja portbagajul mare. Tan nu era chiar atât de voluminos – vechea lui claustrofobie nu l-ar fi deranjat — şi încăpea chiar confortabil în el; rămânea destul spațiu liber. Nimeni nu a văzut, sau dacă a văzut nu i s-a părut important, o maşină cu doi oameni în trening alergând pentru un jogging marinai în aerul pur de munte de la Tan Mo Şan. — A fost eliminat, îi spuse ucigaşul lui Ah Lian. Era de la Ramura Specială.

Aşeză pe masă, în fața ei, revolverul lui Tan, o legitimație eliberată de Poliția Regală Hong Kong, portofelul şi alte câteva lucruri personale. Dar nici unul din acestea nu o interesa pe Ah Lian; abia dacă le-a aruncat o privire, după care a pus punct întrevedem printr-un semn cii mână 334 335 — Un moment...

Bărbatul de lângă ea, un chinez în vârstă, cu înfățişare rea, îmbrăcat într-un costum care nu îi venea deloc bine şi care părea să fi fost cumpărat dintr-un magazin naționalizat second hand din Şanghai-ul anilor '50, se uita la cel în trening printr-o pereche de lentile mari şi groase, ce îl făceau să semene cu un contabil pensionar, miop şi cam senil. Sau, cu părul lui scurt şi țepos, de culoarea oțelului, cu trăsăturile lui palide şi străvezii, cu un supraviețuitor din Laogai – gulagul Tatamutu.

Dar Hu Bang nu era nimic din toate acestea. Era fostul bodyguard şi prieten mtim al lui Mao Tzedun; de asemenea, unul din fondatorii TEWA şi, în zilele tinereții sale, cel mai activ asasin al organizației. După o viață de crime politice şi intrigi, a rezistat restructurărilor din perioada postmaoistă şi era încă prietenul cel mai apropiat, confidentul şi consilierul fostului său coleg din Comisia Centrală Militară, în prezent preşedintele Republicii Populare, de neclintit din funcția sa dar foarte suferind. Hu Bang era un om de temut; un om de care ascultau toți; un om ale cărui judecăți nu erau puse la îndoială de preşedinte. Unii îl numeau "creatorul de regi", iar el nu îi contrazicea.

Din dosul lentilelor, ochii ținteau fără să clipească fața bărbatului în trening.

— Unde l-aî dus?

Celălalt încercă să nu răspundă privirii şi găsi un punct asupra căruia să se concentreze, lângă urechea bătrânului. Nu dădu un răspuns precis. Nici nu i se ceruse; era suficient să îi aducă la cunoştință că îl dusese într-un loc sigur. Mai târziu, va veni răsplata pentru lipsa de securitate a acțiunii; pină atunci însă...

Se adresă lui Ah Lian:

— Nu va exista nici o ripostă, Excelență.

Ea dădu absent din cap. Ca şi bătrânul asasin, îşi pierduse deja interesul pentru operațiunile unui polițist curios. Ancheta se va face mai târziu; mai întii trebuia aflat răspunsul la altă întrebare: ce îl făcuse curios pe polițist? Cine îl făcuse curios?

Se uită cu coada ochiului la superiorul ei, de parcă i-ar fi cerut încuviințarea să dea liber servitorilor. Dar el le dăduse deja.

Nici un cuvânt, nici un gest; doar pleoapele zbârcite ca două pergamente vechi clipiră în spatele lentilelor groase. Celții în trening i se transmisese că întâlnirea a luat sfârșit. Înainte să ajungă la uşă, se auzi vocea răstită a bătrânului.

— Scapă de chestia asta şi lasă-ne singuri. Ai grijă să nu ne deranjeze nimeni, nici aici, nici afară.

Amenințarea râmase plutind în încăpere şi după ce uşa s-a închis. Îşi întoarse capul spre Ah Lian, iar ochii săi reci, lipsiți de viață, ca de peşte, se uitau la ea din dosul sticlelor mari.

— Cine e mai prost, Ah Lian, cel care s-a lăsat urmărit sau cel care a urmărit şi a murit din ignoranță?

— N-a fost..., începu ea, dar bărbatul o opri printr-o privire încruntată.

— Vei putea să îți expui scuzele mai târziu. Ce vreau acum să aud e continuarea poveştii aceleia stranii pe care mi-ai şoptit-o la ureche. Să nu omiți nimic.

Cu cât vorbea mai mult, cu atât vocea lui devenea mai puternică; o voce adâncă, aspră, vocea unui om care şi-a petrecut o mare parte din viață vorbind în conspirație. Era o voce potrivită pentru intrigi.

— Spune-mi ce e cu dovada aceea despre care ai afirmat că se referă la loialitatea secretarului general al Partidului Comunist Spune-mi, cum poți să acuzi succesorul ales al tovarăşului preşedinte de a fi agent britanic? Și, ai grijă, doamnă, se întâmplă deseori ca cel ce acuză să sfârșească cu gâtul tăiat Pe Ah Lian o trecu un fior interior, dar rfu tresări în fața bărbatului cărunt. Ca şi bodyguard-ul în trening, evita o confruntare directă cu ochii lui.

— Doriți nişte ceai? Sugeră ea Voia parcă să întârzie momentul în care trebuia să îşi joace cartea, dar manevra ei nu a prins.

— Nu; vorbeşte.

Ah Lian se lăsă pe spătarul scaunului. Stătea mândră, cu genunchii acoperiți şi strâns lipiți, cu ochii ațintiți asupra unui punct de pe fața bătrânului, şi îi relata despre primele suspiciuni ale lui Kim Cheong. A început prin a vorbi despre activitățde lui în Malaia şi incidentul din timpul ambuscadei de la Cha'ah, dar Hu Bang ridică mâna într-un gest ferm. Femeia se opri la mijlocul propoziției şi aşteptă într-o atitudine politicoasă.

— Ştiu toate aceste lucruri, rosti el aspru. Întoarce-te la bănuielde despre originea lui Lee Yuan.

Ah Lian îşi reorganiza gândurile şi continuă. Îi spuse bătrânului cum, împreună cu Goh Peng, a dat de urma lui Togom, malaiezul din Ponțian, şi cum a obținut numele celor care s-au făcut vinovați de luarea documentelor emise de CIA de la Kim Cheong. I-a spus despre procesul care a dus la depistarea a trei dintre ei, aflați în Anglia. Ochii de după lentilele aproape mate au scânteiat cu interes când chinezoaica a explicat metoda aplicată pentru a fi conduşi de la unul la celălalt: psihoamputarea mâinilor. În timp ce ea vorbea, bătrânul dădea din cap. Metodele lui ar fi fost mai directe; ar fi tăiat mâinile de tot. Dar considera un avantaj faptul că tânăra generație apelă pentru infonnații mai mult la creier decât la trup. Femeia a explicat cum primii doi au contribuit la găsirea conducătorului patrulei, cel care deținea secretul dosarului, şi cum căutarea a încetat o dată cu moartea celui de-al treilea om. A amintit în trecere despre implicarea Serviciului Britanic de Informații şi despre felul în care ea şi Goh Peng l-au manevrat pe agentul britanic, Kent, care a fost nevoit în cele din urmă să acționeze în interesul lor.

I-a povestit despre excursia lui în Malaezia şi cum i s-au oferit fragmente disparate de informații care, coroborate, l-au ajutat să îl identifice pe şeful patrulei ce a organizat atacul.

— Şi documentele? Şopti Hu Bang când Ah Lian făcu o pauză să îşi tragă sufletul. Vorbeşte-mi despre documente.

Dar femeia nu trebuia zorită. Chinezoaica i-a spus despre rolul lui Hilary West şi apoi a relatat în detaliu evenimentele ce au urmat după invadarea casei din Londra a lui Fylough, care au dus la cooptarea forțată lui David Kent, cel ce a adus asupra sa dosarul. În acest punct al povestirii, Hu Bang s-a aşezat mai bine în scaun, şi-a scos ochelarii, a suflat pe lentile şi a început să le şteargă cu o batistă albă. Subit privați de scutul lor, ochii îi ieşiră din orbite ca la o şopârlă

speriată şi se umplură cu un lichid; nu lacrimi, ochii săi nu mai izvorâseră lacrimi de când sugea la sânul mamei sale. Lichidul începu să curgă în jos, de fiecare parte a nasului. Îşi şterse fața cu batistă şi îşi aşeză ochelarii înapoi pe nas. Era dintr-o dată cu simțurile treze şi foarte atent; nu se întâmplase nimic cu procesul gândirii lui.

— Omul ăsta, Kent, e ofițer cu un grad înalt în Serviciul Britanic de Infoimații? Întrebă cu o nepăsare dezamăgitoare.

— — Nu, e chiar cu grad mic.

Ochii cu privire fixă o țintuiră riemtios. Femeia era ca un fluture gata să îşi deschidă aripile şi să fie înțepat; nu avea scăpare. Chinezoaica îl privea la rândul ei.

— Cum a ajuns un ofițeraş al Serviciului Britanic de Informații să descopere locul de păstrare al acestor documente necunoscute şi cum a reuşit, fără autorizație, să le scoată de acolo unde erau extrem de bine păzite?

Asta a fost tot. Două întrebări simple.

Ah Lian înfruntă efectul de claustrofobie pe care i-l creau ochii lui şi inspiră adânc. Vocea îi rămăsese sigură, sub control.

— În primul rând, spuse ea pe un ton egal, a avut acces la vechi dosare de poliție din Kuala Lumpur; acolo şi-a început căutările...

— Şi dumneata ai avut acces, o întrerupse el, la dosarele din Kuala Lumpur. De ce nu te-au condus pe o pistă mai scurtă?

— Aşa cum am explicat, ne-am folosit de ele. Goh Peng i-a oferit, un fir în Malaezia şi, cu ajutorul lui, Kent a făcut o conexiune între Kuala Lumpur şi Hong Kong. Suntem siguri că acolo a descoperit veriga care l-a condus la documentele Cha'ah, zise ea accentuând cuvintele prin strângerea buzelor, după care adăugă: A avut acces şi la Arhiva Poliției Hong Kong.

Metodele ei nu funcționau cu Hu Bang.

— Şi oamenii noştri au avut acces la Arhivele Poliției din Hong Kong, spuse el şi închise ochii, pentru a se gândi.

Ah Lian se simți uşurată. Dar bătrânul nu se opri din vorbit — Ai cerut să se verifice exact ce lucm anume l-a făcut să se întoarcă în Anglia?

— Nu, recunoscu ea. De aceea a fost acolo: să descopere aceste lucruri pentru noi. Planul nostru era ca el să îşi întoarcă nasul în direcția corectă, să îl urmărim, să îl ajutăm când s-ar fi împiedicat şi să ne luăm recolta, când ar fi descoperit ce ne interesa.

Femeia ridică privirea şi se încruntă spre tăieturile negre de după lentilele ca două lupe.

— Îmi permiteți să întreb de ce dumneavoastră...

Bătrânul nu-i. Dădu voie să continue. La mijlocul întrebării, ochii i se făcură mari şi o țintuiră din nou. Cu toate acestea, în ei nu se vedea mânie; nici chiar la şaptezeci şi şase de ani, Hu Bang nu-şi pierduse încă receptivitatea față de o femeie fru moaşa. Iar Ah Lian, aşezată în scaun, cu ochii reflectându-i neliniştea, era cât se poate de frumoasă. Îşi apropie sprâncenele şi se pregăti să o critice pe femeia aceasta care nu încerca să ascundă cât de greu îi era să îşi domolească impetuozitatea.

— De ce? Făcu el. Dumneata întrebi de ce?! Nu te-ai gândit la posibilitatea că englezii să fi aranjat totul? Nu crezi că e ne obişnuit ca un simplu ofițeraş britanic să descopere într-un timp atât de scurt lucruri pe care dumneata, cu toată puterea Depăr tamentului pentru Afaceri Speciale, TEWA, a Ministerului Se curității de Stat şi a organizației Guojia Anquanbu la dispozi ție, nu ai putut să le descoperi?

Ah Lian îl lăsă să se descarce. Făcu o pauză scurtă, poliți coasă, după care explică pe un ton dulceag:

— Însuşi faptul că am putut să ne folosim de acest Kent anulează orice posibilitate de înşelătorie. Fylough nu ştia nimic despre capacitățile lui Kent până când a aflat că ajunsese în po sesia documentelor. Nu cred nici că Fylough îl cunoştea măcar.

Mai mult, eu am fost cea care l-am recunoscut pe Fylough drept agresorul lui Kim Cheong şi chiar Kim Cheong a fost cel care, suspicios deja față de secretarul general Lee Yuan, a inițiat acțiunea de recuperare a documentelor, pentru a ajunge acolo unde trebuiau de mult să fie: în mâinile dumneavoastră.

Se opri pentru o scurtă pauză şi se gândi la ce spusese.

Ochii lui Hu Bang nu mai erau două sfere statice. Se mişcau în spatele geamurilor lor groase, dar el nu spuse nimic. Încurajată, Ah Lian continuă:

— Întreaga operațiune a fost începută de la Pekin de către noi, nu de către britanici. Dar, pe de altă parte, de ce ar vrea britanicii să-şi deconspire agenții din Republica Populară? Ce ar avea de câştigat?

Hu Bang nu răspunse; parcă n-ar fi auzit nici un cuvânt.

— Au făcut vreun efort să recupereze documentele?

Chinezoaica se gândi puțin.

— Am fost atacați de forțe puternice când am părăsit casa în care l-am interogat pe Fylough şi pe ceilalți.

— Şi?

— Nu ştiu. Cu siguranță, Kim Cheong şi femeia au scăpat; altfel, n-ați fi aici.

— Aşa e.

— Goh Peng m-a sunat la casa de siguranță de la Xinhua, din Londra, dar n-a spus nimic. Îmi închipui că a fost omorât.

— Aşa e.

— Deci asta a fost! Sunt convinsă că, dacă ar fi încercat să implanteze un set de documente false, nu ne-ar fi pus obstacole în cale; n-ar fi încercat să îi omoare chiar pe oamenii de care aveau nevoie pentru a le duce misiunea la îndeplinire.

— Depinde. Iar englezoaica asta...?

Ah Lian îşi permise să zâmbească imperceptibil. Nu era un zâmbet adevărat, dar era totuşi o ameliorare a expresiei săpate în stânca pe care şi-o păstrase încă de la sosirea bătrânului asasin. Chinezul văzu atunci în ea femeia, dar nu destul pentru a simți ceva de natură sexuală. Prin colțul gurii îi scăpă o şuviță fină de salivă; cu această excepție, fața lui rămase complet inexpresivă.

— Nu are nici o alternativă.

— Şi englezoaica asta are o asemenea valoare pentru Serviciul Britanic de Infonnații Secrete, încât sunt gata să o schimbe nu doar cu propriul lor agent, ci şi cu oamenii de la CIA, infiltrați în poziții importante ale Partidului Comunist? E posibil aşa ceva?

Ah Lian se stăpâni cu greu la auzul tonului său batjocoritor.

— Afacerea nu are nici o legătură cu spionajul britanic. E un aranjament între Kim Cheong şi agentul Kent. N-ar fi prima oară când un englez pune sentimentele înainte de datorie!

Hu Bang nu replică imediat. Câteva minute lungi, îşi lăsă mintea să lucreze. Ah Lian nu îl deranja. Fără să ceară permisiunea, se ridică şi apăsă un buton din perete, de. Lângă o tapiserie mare de mătase. Imediat sosi ceaiul, frumos aranjat pe o tavă neagră. Ah Lian turnă în două ceşti fără toartă şi aşeză una în fața mâinilor noduroase dar suple şi elegante ale lui Hung Bang. El nu se uită în jos, ci doar înconjură ceaşca cu degetele:

Bine manichiurate şi o ridică la buze.

— Câteodată, englezii dau impresia unei prostii totale, remarcă el. De aceea trebuie să ne păzim de ei... Undeva, ceva scârțâie, spuse el şi sorbi cu plăcere din ceai. Ai fost urmărită.

Chinezoaica nu negă.

— Ceea ce înseamnă că şi omul cu documentele a fost urmărit. Dacă cel de la Ramura Specială a apucat să raporteze superiorului său înainte să fie omorât, e posibil ca locul acesta să fie deja înconjurat de poliție. Dar nu e. De ce nu au intrat în hotelul Orchid, să recupereze dosarul?

— Femeia? Sugeră Ah Lian.

Hu Bang clătină încet din cap, apoi se opri şi mai gustă puțin din ceai. Ah Lian continuă ofensiva:

— Ei nu ştiu că documentele sunt în Hong Kong, afirmă ea pe un ton mirat. Singurul om care ştia ce intenții are Kim Cheong, cu excepția femeii, West, care acum e cu el, şi a agentului Kent, era Fylough. Kim Cheong urma să îi ordone lui Goh Peng să îl ucidă.

— Cum poți fi sigură că şi-a îndeplinit ordinul?

— Nu avea cum să greşească. În cameră nu se afla nimeni care să îl oprească. Atunci când am plecat, dinspre casă s-au auzit împuşcături. Goh Peng şi-a riscat viața să mă sune… telefonul lui trebuia să confirme moartea lui Fylough. Nu mai ştia nimeni altcineva că venim aici.

Pe fața bătrânului nu se citea nimic încurajator.

— Atunci de ce te-a urmărit Ramura Specială de la Hong Kong şi de ce a ținut casa sub observație?

Ah Lian nu voia să se dea bătută.

— Control de rutină? Se hazarda ea. Soția unui înalt demnitar chinez rămâne o noapte cu un bătrân prieten din Kowloon înainte de a lua expresul de dimineață către Republica Popula ră Chineză? Sau poate că v-au urmărit pe dumneavoastră de la Şenzhen?

Era o insinuare periculoasă, dar el nu se simți ofensat. Probabil Că nici nu a auzit.

— Să fie adus englezul, spuse el. Cu tot cu documente. După ce voi fi vorbit cu el şi voi fi deschis dosarul, voi şti care este adevâml. E posibil să ai dreptate: am putea avea în mină materialul pentru evitarea unei grave crize din viitorul politic al țării noastre. Nimeni nu este prea sus sau prea puternic. Dacă Lee Yuan este ceea ce pretinzi dumneata că este, trebuie vorbit cu el, apoi luat la o parte şi examinat.

Ah Lian fu scuturată de un fior, dar Hu Bang nu observă; "examina" mental viitorul conducător al Republicii Populare, viitoml trădător Lee Yuan. Apoi spuse cu un aer absent:

— Ştii, bineînțeles, cine trebuie să ia locul lui Lee Yuan, lângă preşedinte?

Surprinsă, femeia răspunse precaută:

— TangŞi?

Bătrânul aprobă din cap. Ah Lian ştia totul despre Tang Şi; era, la urma urmelor, cel mai apropiat asociat al lui Kim Cheong, era superiorul lui. Dar lui Ah Lian îi inspira mai curând frică decât dragoste. Tang Şi era un reprezentant de seamă al valului de tineri arivişti în politică, ce voiau să obțină un loc la putere în anturajul actualului preşedinte. Fără şapca obişnuită a țăranilor, elegantul Tang Şi era la antipodul conducătorului tradițional al Republicii Populare. Nici nu afişa obişnuita expresie posacă, fără sentimente, rece şi impenetrabilă a chinezilor, îşi găsea mai curând locul în pleiadă de conducători zâmbitori şi exuberanți ai celeilalte lumi. Dar sub zâmbetul lui şi sub costumul elegant se afla un gentleman devotat de la şcoala Heinrich Himmler a farmecului. Tang Şi venise de nicăieri, purtat pe umerii serviciulor chineze de securitate al căror "coordonator suprem" era – titlu pus de mentorul său, însuşi preşedintele, în calitatea sa de coordonator suprem al Departamentului pentru Afaceri Sociale, Şehuibu, avea la degetul mic cele mai mari forțe de securitate din lume şi controla numeroasele facțiuni şi ramificații care compuneau rețeaua din țară şi de peste granițe. Era un om foarte puternic, dar constituia abia a doua alternativă pentru funcția de conducător suprem al Republicii Populare Chineze. Prima alternativă era Lee Yuan, un om mai tânăr, fără putere, dar care avea sprijinul majorității celor care se mişcau mai încet şi gândeau mai ortodox din Zhonnanhai – Kremlinul Pekinului. Nu era nici o îndoială că, o dată ce îşi va fi aşezat fundul pe tronul Chinei, Lee Yuan va rămâne în fruntea Partidului Comunist Chinez pentru totdeauna, iar "totdeauna" este un interval enorm, vorbind în termenii comuniştilor chinezi. Tang Şi va ajunge cel mai bătrân om din China dacă – în circumstanțe normale – va trebui să aştepte că Lee Yuan să ia drumul lui Mao, al lui Deng şi al altor preşedinți împăiați în atelierul de prelucrat ceară din Pekin, alias mausoleul Zhonnanhai.

Dar acestea nu erau circumstanțe normale; Kim Cheong le schimbase. Şi nu era o coincidență faptul că cel ce se va bucura de beneficiile noilor circumstanțe èra superiorul şi stăpânul lui Kim Cheong;' când stăpânul urcă treptele spre tron, există întotdeauna loc lângă el şi pentru servitorul loial care l-a ajutat să ajungă până acolo... Ca arbitru, Hu Bang nu era cu totul nepărtinitor. Se afla printre puținii care ridicaseră glasul împotriva numirii lui Lee Yuan. Părea o mană cerească faptul că puteau fi ridicate dubu şi chiar dovezi împotriva originii lui Lee Yuan, chiar şi acum, în al doisprezecelea ceas;

căci, o dată aşezat pe poziție, nimic nu îl va mai clinti.

Hu Bang încetă, să mai dea din cap şi îşi concentră din nou privirea asupra femeii care stătea cu pieptul scos pe scaunul din fața sa. Se părea că micul războinic, patronul şi stăpânul lor, le face tuturor o favoare ținându-se cu dinții de viață şi de putere – cu condiția, bineînțeles, că acele documente despre care vorbea femeia să fie autentice şi să aibă puterea unui cutremur, aşa cum spunea ea. Îi părea rău că nu putuse vorbi mai mult cu Kim Cheong, cu care schimbase câteva cuvinte discrete, cu o zi în urmă, cuvinte care îl aduseseră tocmai la Kowloon, într-o călătorie lungă, făcută incognito, Kim Cheong fusese nervos şi pe bună dreptate. 0 singură şoaptă la urechea cui nu trebuie şi amicul Kim Cheong ar sfârşi cu o pereche de picioare de tinichea, să se asorteze cu mîinde.

Vocea lui o făcu pe Ah Lian să revină tresărind din reveria în care se adâncise.

— Să nu mai pierdem timp, spuse el răguşit. Vreau să văd documentele în dimineața asta — Nu cred că e posibil, replică ea Englezul a pus plicul la poştă din avion. E singurul care ştie unde au fost trimise şi cine le poate ridica Nu vrea să predea dosarul până nu vede femeia în siguranță. Va dura ceva timp.

Hu Bang nu reacționa prost la aflarea situației; îşi drese gâtul.

În concepția lui, afacerea urma să se deruleze în felul-acesta: ia spionul, îl ține ostatec, recuperează documentele, nu dă nimic în schimb. Nu dură mult până când gândurile i se cristalizară.

— El nu ştie unde e femeia?

— Nu.

Ah Lian se ridică şi luă cu blândețe ceaşca goală dintre mîinde bătrânului, după care o umplu din nou. Hu Bang o duse la nas, îi inspiră aroma şi o aşeză la loc pe tavă.

— Nu e destul de fierbinte, se răsti el. Mai adu.

Femeia se supuse. Până când i se puse în față o ceaşcă nouă, aburindă, gândise totul. Era de o simplitate elementară.

— Îl contactezi. Stabileşti, o întâlnire. Îl laşi să o vadă pe femeie, întâi de la distanță şi apoi, când va insista, îi vei permite să vorbească cu ea şi să o atingă...

— Oare e bine?

Privirea bătrânului îi dădu lui Ah Lian un fior rece în stomac, îşi lipi buzele şi coborî ochii. Hu Bang continuă ca şi cum n-ar fi fost întrerupt Parcă

ar fi vorbit unui perete.

— Englezul pare cam naiv. Dacă totul se aranjează corect, va apărea la rendezvous într-o mână cu dosarul şi cu cealaltă întinsă ca să îşi îmbrăţişeze femeia. După efectuarea schimbului, pot fi omorâţi amândoi. În această manieră, problemă rămâne între pereţri noştri şi vor fi doi englezi mai puţin care ştiu despre afacerile noastre particulare, spuse el şi o privi cu un aer de nesiguranţă. Responsabditatea pentru recuperarea dosarului rămâne a lui Kim Cheong; responsabilitatea uciderii celor doi îţi revine dumitale.

Pentru Ah Lian, mesajul era clar. "David Kent şi Hilary West trebuie să moară; dacă nu mor ei, mori tu." Se înfiora şi îşi coborî supusă privirea. Pe Hu Bang nu îl mai interesa această parte a operaţiunii. Terminase cu Kent şi cu Hilary West erau morţi.

— Demarează imediat procesul de recuperare, spuse el în sfârşit, după care se lăsă pe spătarul scaunului, pentru a se întoarce la ceaiul verde, fierbinte.38 Wang Peng Soori se ridică de pe pernă şi se aşeză în capul oaselor. Renunţă la încercările de a-şi relua somnul adânc ca moartea din care fusese smuls în zori; un muezin începuse să urle în minaretul moscheii din parcul Kowlooln, mformînd comunitatea musulmană că e timpul să îşi Spună rugăciunile. Nu era prea departe de fereastra de la dormitorul lui Wang; părea chiar că se află afară, în parcarea hotelului. Wang se frecă la ochi şi îşi aşeză o pernă la spate. Era timpul Să facă prezenţa.

Dar mai întâi... Comandă ceai şi îi spuse cameristei să aştepte încă o comandă, cea pentru dejun. Observă că femeia are braţe puternice; şi va avea nevoie de ele, căci Wang se trezise cu o poftă de mâncare substanţială. După ce îi dădu bacşişul, muie două fursecuri în cană, le supse şi înghiţi cu ajutorul unei guri mari de ceai dulce şi vâscos. Apoi coji o banană măre şi o ţinu în mână cât timp fomiă numărul din maşina comisarului Tan.

Nici un răspuns.

Mânca jumătate din banană şi formă numărul din riou. Nimic. Mânca şi cealaltă jumătate, tufli coaja pe tavă şi sună' iar.

Tot nimic.

Chipul lui nu exprima nimic. Stând, turceşte pe pat, Wang semăna cu un Buddha obez, cu ochii umflaţi de somn. Bătu de câteva ori cu degetul în furcă telefonului. Când i se răspunse de la recepţie, |spuse:

— Daţi-mi vă rog numărul de la poliţie, pe Arsenal Road.

— Vă vom suna noi, replică o voce feminină, nu obosită ca a lui, ci ca un ciripit vesel, fericită că a avut o noapte bună, într-un fel sau altul. Ăă..., este un

mesaj pentru dumneavoastră, domnule Ah Bee Yong.

— Poftirn?

Wang făcu ochii mari, surprins. Cine dracu' era domnul Ah Bee YongȚApoi îşi aminti.

— Vărdg să mi-l trimiteți o dată cu dejunul.

— Imediat Am să vă trimit şi numărul pe care l-ați cerut — Nu, n-o să mai am nevoie de el chiar acum.

Tați a ieşit din maşină sau cine ştie ce a făcut... Poate că telefonul lui e deranjat... în timp ce se gândea la problemele lui Tan, Wang curăță încă o banană, după care se lăsă pe perna boțită şi aşteptă/dejunul.

Wang citi biletul mâzgălit cu hieroglife şi luă capacul metalic de pe farfurie. Fără să se atingă de conținut, aşeză capacul la loc şi duse tata pe masă. Expresia anticipativă cu care întâmpinase sosirea tăvii dispăruse; în locul ei se instalase ceva ce semăna cu o încruntare perplexă Ceva mirosea ciudat, şi el nu îşi dădea seamă ce. Se spălă pe față, pe dinți şi se îmbrăcă repede. Nu era nevoie să se bărbierească; nu avea păr pe față şi nu avusese niciodată. Pe fața lui, lama ar fi mers pe teritorii neexplorate. Îşi fixă pistolul mic în centură şi îl acoperi cu un veston uşor. La zece minute după ce a citit mesajul inspectorului Tan, se

Fla pe trotuarul din fața hotelului.

Hotelu/Orchid se afla pe partea opusă a străzii, se vedea imediat -j dacă îl căutai – dar unde naiba se afla prăvălia Wai Lee Suan? Se vede din fața hotelului, aşa scria în mesaj. Picioarele lu/scurte şi plinuțe se grăbiră de-a lungul străzii Nathan Road. /Nu dădea impresia că se grăbeşte; se înscria neobservat în masa de oameni care roia pe stradă. Mergea într-un ritm controlat care dădea la o parte oamenii din cale şi care l-a adus 348:

Repede în fața salonului Wai Lee Suan. Nu îl mira să vadă ca ajutoarele lui îşi petrec noaptea în locuri atât deiexotice; îi invidia pentru această abditate.

— Aveți aici un domn Chew? Întrebă el pe femeia de după tejghea.

Chinezoaica stătea în acelaşi loc, pe acelaşi scaun şi arăta exact la fel ca noaptea trecută; posibil să îşi fi pus un nou strat de machiaj – ruj şi tuş de pleoape – dar hainele erau neschimbate, ca şi manierele. Soțul ei nu mai sprijinea barul, dar asta nu avu nici o influență asupra răspunsului ei.

— Cine întreabă?

Wang îşi îngustă ochii şi băgă mâna în buzunarul de la piept al hainei. Nu avea nimic în el, dar femeia nu ştia, iar mişcarea dezveli patul micului pistol. Era destul. Nu mai voia să ştie cine întreabă. Încercă să zâmbească, dar

ar fi dizlocat fardul, aşa că se rezumă la a-şi ţuguia buzele.

— A plecat, spuse ea. Bărbatul meu credea că e homosexual, dar eu am zis că e polițist — A spus unde se duce? A lăsat vreun mesaj?

— Eşti cam bătrân pentru asemenea jocuri, nu crezi? Făcu ea încercând încă un zâmbet.

— Doamnă, răstorn barul ăsta peste dumneata dacă nu îmi răspunzi la întrebare acum.

Wang nu ridicase tonul, dar femeia îl privi pentm prima dată în ochi şi ce văzu în ei o tulbură; se părea că vorbise foarte serios. Întoarse repede capul, îşi descrucişa coapsele pline şi arătă cu privirea către uşă.

— N-a spus unde se duce; a luat-o la dreapta. După părerea mea, s-a dus să mănânce ceva.

— Când a plecat?

Femeia întoarse din nou capul şi privi ceasul montat pe perete, în mijlocul unei oglinzi în formă de stea — Cam acum zece minute. Dacă vreți să...

Dar Wang plecase. De data aceasta, se grăbea cu adevărat şi nu-i păsa dacă îmbrâncește trecătorii. Devenea din ce în ce mai clar: se întâmplase ceva rău.

L-a găsit pe Sonny Chew pe o terasă, cu trei pungi diferite de dim ştim pe masă şi jumătate de cană de ceai, dar ochii îi erau tot spre intrarea în hotelul Orchid. Când Wang se aşeză lângă el, Sonny continuă să mănânce. Se întreba dacă să spună sau nu bună dimineața, dar Wang îi rezolvă dilema.

— Ai încercat să îl contactezi pe comisarul Tan?

Înainte de a răspunde, Sonny înghiți din gură, sorbi din cana de ceai fierbinte şi dulce şi îl agită printre dinți.

— R L-am sunat/azi-noapte şi mi-a spus să nu îl deranjez, pentru că e expus. Am sunat azi-dimineață să îi zic că nu s-a întâmplat nimic vizavi, dar n-am reuşit să-l prind. Cum m-ați găsit?

Mâna lui dispăru într-una din pungile de hârtie şi scoase un chun kuen crocant — Vreți unul? Întrebă el., Wang Peng Soon îşi pierduse apetitul; clătină din cap.

— Tan mi-a lăsat azi-noapte un mesaj în care mi-a spus unde pot să te găsesc. De dimineață încerc să dau de el, dar nimic.

Sonny muşcase dintr-o bucată mare de came prăjită şi dură câteva secunde bune până să poată vorbi.

— Să încercăm de la telefonul de aici, zise el mişcând capul spre magazinul din spatele lor. Poate că s-a dus să se uşureze...

Wang se uită la el deloc impresionat — Du-te şi sună, plătesc eu aici. Mişcă-te repede.

Sonny mai luă un chun kuen şi dispăru cu el în magazin.

Ieşi destul de repede, clătinând din cap.

— Sună, dar nu răspunde. Unde era când v-a sunat?

— Nu ştiu, n-a spus, mormăi Wang posac. Supraveghea femeia. Se dusese la o casă, nu ştiu unde. Vreau să ştiu neapărat ce pune la cale şi cu cine se întâlneşte. Dar vreau să fie supravegheat şi Kent Tan nu are cod de localizare la telefonul lui?

— Ba da, zise Sonny confinrund din cap. Să ne întoarcem la salonul meu de masaj, e mai liniştit acolo. Poate că ați vrea să supravegheați hotelul Orchid cât timp eu dau nişte telefoane.

Tânărul se întoarse după câteva minute şi spuse:

— Îl caută acum. Va dura ceva timp. Parcă văd că telefonul lui e stricat, iar el moare de nervi că nu îl sună nimeni.

Dar nu credea ce spune. Şi nici Wang nu credea.39 David Kent băuse trei ceşti de cafea şi fumase cinci țigări; acesta fusese dejunul lui. Apoi făcuse un duş. Cei doi chinezi făcuseră cu schimbul în cursul nopții; unul dormea, celălalt veghea. Cu toate acestea, chinezii au dormit mai mult decât Kent.

Fusese o noapte chinuitoare, în care s-a întors mereu de pe o parte pe cealaltă, luptând cu imaginea lui Hilary, care întindea spre el brațele fără palme… Dacă ar fi avut suficientă energie, s-ar fi trezit țipând, nu tresărind cu ochii mari şi întorcându-se recunoscător pe perna tare şi udă. Nu fusese decât un vis. Apoi a mai urmat unul. O săruta, iar ea îi răspundea cu pasiune, mângâindu-i fața cu mâna Dar nu era mâna; îi mângâia fața cu un ciot însângerat. De data aceasta s-a ridicat cu un geamăt care a murit brusc când lumina s-a aprins şi l-a văzut pe chinezul ce stătea lângă el şi îl privea bănuitor prin deschizăturile înguste ale feței. Nu mai putea fi vorba de somn, nici pentru el şi nici pentru gardienii lui.

Întâmpinase cu bucurie zorile şi lumina slabă care pătrundea prin ferestre, ca pe un prieten de mult pierdut. Abia când s-a ridicat din pat şi a fumat prima țigară din zi şi-a dat seama că 350 mBBSBBa&m nu avusese nici măcar un coşmar în care să apară ticălosul acela despre care se vorbea în dosar. Dar alta fusese greşeala lui; dacă voia să se joace de-a spionii, îşi putea găsi propriile coşmaruri. Cu Hilary era altceva.

Când sună telefonul, se afla încă în baie. Era Ah Lian, cu o voce de comandant de pluton care face instrucția de dimineață.

— Cei doi care sunt cu dumneata au ordine să te însoțească oriunde ar fi dosarul şi, când îl vei fi ridicat, să te aducă undeva unde te voi aştepta. N-ai să le faci nici un fel de necazuri şi n-ai să încerci să contactezi pe nimeni. E clar?

Starea de spirit a lui Kent era o consecință a coşmarurilor.

— Greşit, spuse el.

— Poftim?

— Am spus "greşit". Nimeni nu merge nicăieri până când nu apare Hilary West, la distanța de un braț de mine.

Urmă o pauză lungă. Prea lungă. Kent puse receptorul în furcă, aprinse o țigară, dar râmase lângă telefon. Când sună din nou, nu răspunse. Al doilea chinez intră în cameră şi rămase într-o atitudine agresivă, rezemat de perete, lângă uşă, Dădu din cap spre celălalt, să răspundă la telefon. Primul chinez ridică receptorul şi îl puse în mâna lui Kent.

— Ai făcut un lucru prostesc, spuse Ah Lian. Cred că ai uitat ce importanță dăm noi acestor documente. Şi am schimbat regulile. Dosarul trebuie adus aici, pentru examinare. Dacă refuzi, doamna West vă fi predată Departamentului 5, dusă la Laogai, în Pekin, şi executată.

Vocea monotonă a lui Ah Lian zgâria timpanul lui Kent că un bisturiu, dar el nu arată acestiucru nici pe față, nici în glas.

Femeia îl mai iasă câteva secunde să se gândească, după care adăugă:

— Unde e dosarul?

Kent privi spre cele două chipuri seci care se uitau la el din părți diferite ale camerei. Se întrebă ce ordine primiseră, apoi îşi dădu seama că nu are nici o importanță. Se întoarse cu spatele la ei şi spuse în receptor:

— Tocmai v-ați supraapreciat forța şi poziția, doamnă. M-am răzgândit; am hotărât că dosarul trebuie să ajungă înapoi în Arhiva de la Londra. Un simplu telefon şi îi schimb direcția; dacă nu, rămâne unde este. Un lucru e sigur: nu-l veți vedea niciodată. Sper că Kim Cheong are încredere în judecata dumneavoastră şi nu vrea să piardă capitalul câștigat atât de greu.

La revedere.

În calitatea sa de cacialma, discursul fusese patetic. Totul depindea acum de concentrația patosului. Imediat ce chinezoaica începu să vorbească, Kent şi-a dat seama de rezultat — Doar o clipă. Te porți foarte prosteşte. Nu închide telefonul.

Englezul îşi aprinse o țigară ca să îşi mascheze uşurarea ce amenința să îi taie respirația. Dacă n-ar fi fost în cameră cei doi chinezi, ar fi căzut în genunchi.

— Eşti gata să o sacrifici pe doamna West?

Acesta era rezultatul şoaptelor pe care Kent încercase din toate puterile să le desifreze prin palma ei aşezată peste microfonul receptorului. În vocea ei răzbătea o undă vagă de neîncredere. Slavă Domnului că era condusă de un bărbat; ea, cu intuiția feminină care îi releva slăbiciunile bărbaților, ar fi numit această situație un pariu, dar trebuia să facă ce i se spune.

Kent nu dădu nici un răspuns.

— Ce propui? Articulă ea cu greutate.

— Vreau să vorbesc cu Kim Cheong.

— Nu e aici.

Englezul îşi zâmbi în barbă. Kim Cheong avea grijă de Htiary.

Nu spusese el acasă la Fylough "... ne vom îndlni la graniță"?

"Să încercăm", îşi zise el.

— Îi voi înmâna dosarul numai lui.

— E impo...

— Nu-mi spuneți că e imposibd, faceți să fie posibd. Unde e?

Ah Lian. Acoperi din nou receptorul cu palma, dar şoaptele au durat mai puțin; instrucțiunde pe care le-a primit de data aceasta au fost mai scurte.

— Atunci rămâi unde eşti, domnule Kent, îi zise ea printre dinți, şi Kim Cheong te va suna.

— Nu, soluția asta nu mă satisface.

Kent îşi revăzu în minte cărțile. Putea licita mai mult.

— Sunați-l, acolo unde se află, şi spuneți-i să stea lingă telefon până îl sun eu. Când veniți la hotelul Orchid, aduceți numărul lui.

— Poftim?!

■ — Ați auzit. Sunați-l pe Kim Cheong. Transmiteți-i mesajul meu, apoi urcați într-un taxi mic şi roşu şi veniți la hotel. Singură.

— Dar...

— Nici un "dar". Faceți cum am spus. Dar mai întâi vorbiți cu una din gorilele astea şi spuneți-i că voi coborî în holul de la recepție să vă întâmpin. Nu vreau să fiu nevoit să le mp picioarele pentru ca să trec de ei. Poftim.

Arătă cu degetul spre chinezul de lângă uşă şi îi întinse receptorul. Nu aşteptase să vadă dacă Ah Lian îi acceptă invitația sau dacă supralicitase cu două perechi de cărți mici.

Dar nu trebuia să-şi fi făcut griji. Ah Lian îşi respectă cu sfințenie ordinele. Nu trebuia să fie de acord cu ele; n-avea de ales. Aprobarea lui Hu Bang pentru fiecare solicitare a lui Kent era ca un glonț în ceafa lui Ah Lian,

dacă femeia risca oricât de puțin şansa de schimbare a Chinei. Hu Bang preluase din mers calul în galop; tot ce putea ea să facă era să asculte instrucțiunile până când prietenul lui Kim Cheong se va aşeza confortabd pe tron şi Hu Bang se va întoarce la cabana primită la pensionare, ridicată la marginea unui câmp de padi.

Chinezoaica se scuză şi se duse în camera ei. Când s-a întors, taxiul aştepta deja la uşa din față. Era îmbrăcată într-o fustă lungă, bluză şi un taior uşor. Când atinse clanța, Hu Bang o opri pentru instrucțiuni de ultim moment. La ieşirea ei, bătrânul era tot pe scaun; nu se mişcase nici un pic, nici măcar capul nu şi-l rotise.

— Nu mă surprinde că englezul nu mai e interesat de târgul cu femeia, mormăi el părând să nu sesizeze aerul grăbit pe care îl afişa Ah Lian. Puține femei fac cât secretele unei națiuni.

Ah Lian nu spuse nimic.

— Dar, din moment ce face încă parte din târgul nostru, e extrem de important ca el să fie convins să facă ce am sugerat mai devreme; încă este posibil să folosim femeia pentru recuperarea documentelor. Nu uita, te vrea lângă el ca garanție a schimbului, dar trebuie omorât când actele apar şi nu mai există riscul să fie distruse sau trimise la Londra E clar?

— Foarte clar, aprobă Ah Lian înclinând din cap. Veți transmite mesajul lui Kim Cheong? Trebuie să sune...

R — Ştiu, ştiu! Se răsti bătrânul. Du-te şi fă-ți treaba Fă tot ce vrea englezul; nu îi refuza nimic, fă-l să creadă că totul se află sub controlul lui. Asigură-te că va preda dosarul. Acum du-te.

— Rămâneți aici?

Ah Lian refuza să fie zorită în felul acesta Voia să ştie unde vor fi comasate tmpe şi unde va începe bătălia — Voi fi cu Kim Cheong şi femeia la Şenzhen.

Taxiul claxona, semnaliza în ultima clipă şi opri într-un unghi incomod în fața hotelului Orchid.

Când Ah Lian coborî din maşină şi dispăru în hotel, Wang se întoarse repede spre Sonny Chew şi îl întrebă răstit:

— Ai la dispoziție un taxi al Departamentului prin comandă?

— Sigur, spuse Sonny, care privea atent în toate direcțifle.

Unde îl vreți?

— Cheamă două, solicită aspru Wang. Unul din partea aia şi unul din partea aia arătă el cu un deget bont întâi într-o direcție a străzu Nathan Road,

apoi în cealaltă. După aceea, traversezi strada şi iei o cameră dublă la Orchid pentru unchiul tău, care vine de la Londra. În timpul ăsta, te uiți bine împrejur şi vezi ce fel de conversație duc femeia şi englezul. Dar să nu stai prea mult; să nu te remarce nimeni. Rezervi camera, vezi câți oameni are echipă ei şi te întorci aici. Cei doi gardieni stăteau deoparte; unul era la recepție, altul acoperea liftul şi scările. Ochii lor nu se dezlipeau de spatele lui Kent. Englezul stătea perfect relaxat în zona recepției şi privea intrarea. Când Ah Lian coborî din maşină şi se îndreptă spre uşă, Kent reuşi să studieze imediata vecinătate a hotelului şi stradă din față, fără să iasă practic din hotel, Când femeia trecu pe lângă el, se prefăcu că nu o observă, iar ea îl imită. Englezul urmări plecarea taxiului, se aplecă în față şi se uită în stânga şi îndreaptă de-a lungul străzii Nathan Road. Mişcarea şi traficul erau necontenite; nimeni nu părea ieşit din comun şi nu staționau nicăieri taxiuri cu şoferi care să se uite bănuitori la intrarea hotelului; nimeni nu se oprea fără rost şi nimeni nu se uita în vitrinele magazinelor de alături. Ah Lian respectase regulde jocului. Era singură; trebuia să creadă acest lucru.

Se întoarse de la uşă, trecu pe lângă femeie şi, ignorând liftul deschis ce aştepta, o luă pe scări. La jumătatea drumului, auzi respirația greoaie a unuia din cei doi gardieni ai săi care, în vârful picioarelor, venea repede în urma lui, să nu îl piardă din vedere. Kent se opri şi se uită în jos, printre bare. Cel din urmă lui se opri şi el, băgă mâna sub haină, după care o scoase şi rămase nemişcat, uiuridu-se prosteşte spre englez. Ah Lian şi cealaltă gorilă urcau şi ei sările. Kent aşteptă până ajunseră la etajul lui, apoi continuă să urce cu paşi rari, o luă pe coridor şi se îndreptă direct spre uşa întredeschisă de la camera sa; apoi se aşeză pe marginea patului. Chinezul care îl urmărise de aproape intră şi aşteptă, privindu-l fix până la sosirea lui Ah Lian şi a bodyguard-ului ei. Apoi, fără un cuvânt, ieşi din cameră şi se postă în partea opusă a holului.

Kent se uită peste umăr şi făcu semn din cap spre gardianul ce rămăsese înăuntru.

— Scoate-l de aici, îi spuse el lui Ah Lian. Şi închide uşa după tine, adăugă el în cantoneză spre chinez, care, fără să îşi modifice expresia, îşi mişcă ochii spre Ah Lian şi aşteptă. După o clipă de gândire, femeia înclină insesizabd din cap; gardianul ieşi din cameră şi închise uşa după el. Dar nu se îndepărtă prea mult; probabil se rezemase cu spatele de perete, cu urechea ciulită spre ce se întâmpla în cameră, gata să năvălească înăuntru şi să îl doboare pe Kent. Englezul era surprins de uşurința cu care se petrecuse totul; poate că ar fi trebuit să se uite mai bine la cărțile pe care le avea în mina. Dar, mai întâi, o

privire obrazni că spre chinezoaică.

În liniştea încăperii, chibritul pe care Kent îl scapără de marginea curiei răsună ca un foc de armă. Femeia se îndreptă spre fereastră, probabil să se depărteze de fumul ţigării lui, şi se uită la gunoiul din curtea din spate a hotelului. Rămase cu spatele la el când privi furiş spre ceasul de la mina.

— I-am lăsat lui Kim Cheong mesaj să mă sune aici, spuse ea privind pe fereastră.

Kent nu spuse nimic.

— Sper că îți dai seama că ai semnat certificatul de deces a!

Doamnei West. Am primit ordin să îți spun că, dacă va exista şi cea mai mică bănuială că vrei să trişezi, nu va exista în schimb nici o ezitare: va fi ucisă.

Ah Lian întoarse capul, să nu îi întâlnească privirea, dar vorbi destul de tare că englezul să audă foarte bine cuvintele care au urmat — Şi dumneata la fel.

Îi făcuse plăcere să o spună, mai mult decât plăcere, un sen timent de satisfacție la gândul că ce spusese nu erau doar sim ple vorbe. Se întoarse cu spatele la fereastră şi studie efectul veştii. Însă nu era de natură să o bucure.

Englezul era liniştit şi părea în largul lui. Privirile li se inter sectară. Cu ţigara între buze, îşi ridică picioarele pe saltea, se rezemă de tăblia patului şi, cu mâinile sub cap, o privi de sus în jos. Femeia nu tresări. Kent îşi scoase o mina de sub cap, o ridică şi întrebă:

— Poftim?

— M-ai auzit.

Ah Lian îl privi câteva secunde şi apoi, surprinzător, cedă.

Îşi scoase de pe umăr cureaua poşetei, mişcându-și numai brațul, şi o legănă în direcția lui. Țintise prost. Poşeta căzu cu zgomot pe podea, lângă pat. Kent nu trebuia să se mişte ca să o ridice, dar când o făcu, îşi dădu seama că e pierdere de timp.

Cu toate acestea, începu să o inspecteze. Deschise fermoarul şi goli poşeta fără menajamente pe podea. Femeia îl privea fără interes. Gura ei de obicei frumoasă dispăruse într-o linie subțire, semn al unei mânii stăpânite, dar chinezoaica rămase calmă şi nu făcu nici un comentariu când el se întoarse pe o parte şi se uită la grămada de pe covor. Nu atingea nimic, doar privea; luă din nou poşeta, inspecta interiorul, o scutură în sus şi în jos, după care o aruncă pe podea.

— Ai terminat? Întrebă ea.

Era o anumită demnitate în atitudinea femeii, când se lăsă într-un genunchi să își adune lucrurile. Poate că n-ar fi trebuit să întrebe.

— Nu chiar...

Mâinile lor se aflau una lângă alta, la acelaşi nivel. Când ochii ei căutară privirea bărbatului, acesta îşi scoase ţigara din gură. Întrebarea rămase nerostită pe buzele ei — Dezbracă-te.

Chinezoaica rămase în genunchi; părea sculptată în fildeş, iar ochii ei de forma migdalelor îl priveau fix, de parcă n-ar fi auzit sau n-ar fi înțeles, după care expresia li se transformă într-o neîncredere inocentă. Imaginea dură doar câteva secunde.

Revoltată, făcu ochii mari, ca două bucăți de marmură neagră, şi strânse furioasă buzele. ■\— Ce-ai spus?!

Dar Kent nu îi luă în seamă indignarea — Şi, înainte de a începe, îți sugerez să încui uşa, că nu cumva să intre gorilele dumitale şi să le vină vreo idee.

— Refuz categoric!

— Mi se pare destul de cinstit închide uşa când ieşi şi ia-i şi pe ăia doi. La revedere.

Femeia nu se mişcă. Mintea ei lucra cu repeziciunea celei unui supravieţuitor şi, încă în genunchi şi cu ultimele cuvinte ale lui Hu Bang răsunându-i clar în urechi, încercă să ia o decizie. Kent nu se mai uita la ea dar acest lucru n-o ajută deloc.

Englezul privea spre tavan, urmărind un fir de fum care urcă în căutarea unei ieşiri inexistente. Supravieţuitoare sau nu, Ah Lian ştia că se va zdrobi de zidul de cărămidă de la capătul drumului. Încercă să recapete puţină demnitate.

— Ticălos englez libidinos!

Kent îi ignoră izbucnirea — Să nu dureze prea mult, spuse el liniştit.

— Porcule!

Bărbatul nu spuse nimic.

— Ticălos mizerabil!

— N-o lua de la început Pomeţii înalţi ai chinezoaicei se evidenţiau ca două urme roşii de bici pe trăsăturile ei ca de porțelan. Învingându-și umi lirea, îşi scoase sandalele micuţe cu toc jos şi îşi lăsă taiorul pe spătarul unui scaun. Au urmat la rând bluză şi fusta, lăsând-o într-un jupon scurt cu şliţ şi un sutien de dantelă albă, care mai mult etala decât ascundea sau susţinea. Femeia înălţă capul şi-l privi pe Kent cu ochi reci, înguștați, apoi ridică brațele,

cu pal mele în sus.

— Ai văzut tot ce te interesează, porcule? Rosti ea încet.

Kent îşi coborî din nou privirea din tavan, se răsuci pe un cot şi îşi strivi ţigara în scmmieră. Apoi studie chinezoaica din creştet până în tălpi, întârziind cu privirea asupra abdomenului suplu, după care se uită în ochii ei. Femeia nu îşi feri privirea, ci se uită la el cu aceeaşi intensitate.

— Scoate-ţi şi restul, ordonă el.

— Nu e necesar, zise ea ridicând din umeri.

— Ba da este.

Ah Lian ar fi trebuit să ştie. Acesta nu era un gentleman en glez cu bujori în obraji, ci un bărbat care cunoscuse peisajul colţurilor de stradă din Hong Kong; fusese poliţist şi ştia exact despre ce e vorba. Femeia cedă şi se întoarse cu spatele.

Îşi duse mâinile la spate şi desfăcu sutienul. Apoi îşi trase juponul peste şoldurile subţiri, ca şi inexistente, lăsându-l să cadă pe. Podea; nu avea bikini. Era dezbrăcată. Sau aproape dezbrăcată.

— Întoarce-te.

Chinezoaica se supuse, modestă şi cu un sentiment de vino văţie. Ah Lian avea un corp minunat, neatins de vârstă. Totul părea perfect nou, nefolosit; total era distinct şi frumos propor ţionat Sânii, deşi mfci, aveau o formă perfectă şi sfârcuri bine definite, ca doi muguri de trandafiri îndreptaţi spre el, înşelaţi de senzaţia că ce se petrece e legat de sex. Stând cu coapsele strâns lipite, suportă inspecţia lui fără să tresară. Nu făcu efor tul să urmărească reacţia lui Kent; ştia exact ce ar arăta ochii lui şi ce expresie i-ar găsi pe faţă: nu una lascivă, ci una cinică.

' Avea dreptate. Englezul o chemă cu degetul.

— OK. Nu e" prea original, dar adu-l încoace.

Femeia îşi coborî ochi asupra trupului ei gol, spre zona dintre picioare, unde – în locul unui triunghi pufos de mătase – se afla o pemuţă cărnoasă lipsită de păr, ca un fund de copil, şi plină ca o piersică bine coaptă. Dar, deşi era feminină şi senzuală, nu asta voia Kent. Femeia îşi ridică dispreţuitoare privirea şi începu să dezlege banda îngustă care îi înconjura talia.

— Nu; am spus să-l aduci aici.

Obiectul la care se referea el era un săculeţ mic de mătase care atârna de bandă din jurul taliei şi se potrivea perfect în locul în care ar fi trebuit să fie triunghiul negru. Era fixat ca centură unui pistolar, prin două panglici înguste de dantelă care porneau de la fundul săculeţului şi se prindeau în jurul fiecărei

coapse netede, dar pietroase. Din deschizătura minusculă a săculețului se ivea patul unui mic pistol.

— Nu fi timidă, o încuraja Kent Ah Lian își coborî capul.

— Nu, lasă-l acolo unde e, zise el, iar femeia luă mâna de pe săculeț.

Jena ei se evaporase, fiind înlocuită de furie. Kent înainta pe gheață extrem de subțire și o știa, o gheață care nu va mai rezista sub el la drumul de întoarcere.

— Așa. Acum adu-l aici, cu tot ce are în el.

Femeia traversă camera în vârful picioarelor. Pentru o chinezoaică, avea picioare foarte lungi și bine proporționate; probabd din cauza fugii prin junglă, în adolescență. Când ajunse lângă pat, se lăsă pe călcâie și rămase supusă în fața lui, nemișcată ca o statuie, când Kent scoase mica armă din ascunzătoarea sa intimă, între arătător și degetul mare.

Pistolul era cald și emana un parfum slab. Kent îl ținea în palmă, în fața ochtior, și îi admira lucrătura fină. Arăta obraznic, sexy, și era mortal. Degetul lui era prea mare ca să intre în locașul trăgaciului, dar, ca și Ah Lian, pistolul era frumos construit îl recunoscu; mai văzuse unul la fel, deși nu avea o teacă tot atât de plăcută. Era o armă americană, un Bauer 2,5, făcut din inox și cu un pat frumos de sidef. Încărcătorul avea șase gloanțe de plumb învelite în nichel, cu calibrul de 2,5 mm.

Cântărea mai puțin de trei sute de grame și avea mai puțin de opt centimetri, dar era mai mult decât suficient pentru a-l omorî pe el și pe oricine altcineva care ar fi stat în calea lui Ah Lian.

Kent aruncă o ocheadă critică spre pelvisul fără păr al lui Ah Lian și simți că se enervează.

— Acum poți să te îmbraci, spuse el aspru și lăsă încărcătorul să-i cadă în palmă.

Femeia nu se mișcă.

— Aș vrea să rni-l dai înapoi, spuse ea politicos. Poți să păstrezi încărcătorul.

Părea să nu mai aibă nici o reținere stând goală în fața lui Kent doar cu un săculeț de mătase care să îi apere feminitatea.

Kent se uită atent la ea. Poate din cauza pistolului fusese atât de timidă și de pudică.

— Nu fi tâmpită, îi aruncă el grosolan.

Își aprinse încă o țigară și se ridică în picioare. În drum spre baie, aruncă pistolul argintiu dintr-o palmă în cealaltă*- ca pe o minge de cricket.

Chinezoaica nu se mişcase; părea vrăjită.

— Am spus să te îmbraci, repetă el şi se opri la uşa băii. Şi scapă de paznicii ăia ai dumitale. Dă-i afară din hotel; nu vreau să-i mai văd nici pe Nathan Road.

Sentimentul de superioritate al lui Kent era aproape copleşitor. O femeie mândră, rece şi dominatoare – redusă la supunerea unei fetişcane? Avea dreptate; cineva trebuie să o fi înspăimântat de moarte şi îi ordonase să aducă documentele cu orice preț.

Încercă să nu lase euforia să îi înece rațiunea.

— Când sună Kim Cheong, îi spuse el, răspunde la telefon şi zi-i să-ți dea numărul la care pot să-l sun..., adăugă el şi se uită la ceas,... peste jumătate de oră – exact.

Ah Lian îşi acoperise goliciunea şi săculețul cu juponul şi acum îşi aşeza sinti încă tineri în sutienul sumar. Nu se opri şi nici nu ridică privirea — Am să vreau să vorbesc cu Hilary West, continuă Kent, şi după aceea – numai după aceea – spune-i că voi aranja totul pentru schimb.

Nu aşteptă aprobarea lui Ah Lian. Intră în baie şi trase uşa în urma lui, lăsând însă o deschizătură suficientă pentru a auzi orice schimbare a atmosferei din cealaltă încăpere. După ce se spălă pe dinți, deschise uşa de tot şi ieşi în prag, ştergându-se pe față cu un prosop. Nu se Şimbase nimic.

— N-a sunat încă?

Era o remarcă deloc necesară şi ea o ştia. Nu se obosi să răspundă; în schimb, strânse din umeri şi continuă să îşi refacă machiajul. Dar Kent îi captase atenția Ținea în mina Bauer-al, aşa încât Ah Lian să îl poată vedea şi, urmărit prin oglindă de ochii ei, se întoarse în baie, săltă capacul rezervorului şi aruncă în el arma micuță. Se auzi un plescăit sonor şi apoi o lovitură metalică, atunci când atinse fundul.

— Poți să vii mai târziu să îl pescuieşti, spuse el spre femeia întoarsă cu spatele, când nu vom mai fi unul pentru celălalt decât o arnintire urâta.

Chinezoaica încetă să îl mai privească. Părea să nici nu îl mai asculte. Kent goli încărcătorul de cele şase gloanțe rotunde şi strălucitoare şi le dădu drumul în apă, unul câte unul. Apoi aruncă şi încărcătorul, după care aşeză la loc capacul şi se întoarse în dormitor.

Chiar atunci sună telefonul.

40 Afară, Kowloon-ul revenea la viață, iar soarele ieşea de după aglomerarea de clădiri înalte şi îşi împrăştia căldura peste Itrada Nathan Road, deja aglomerată. Puțin mai devreme, Wang traversase alene strada şi se aşe rc

în fața unei ceşti de ceai dulce, la un fast food din imediItu apropiere a hotelului. Împinse pe gât resturile unei pârjoale.Im came de porc cu ultima gură de ceai, după care mai eoni. Mda o ceaşcă. Ceaiul sosi chiar când Kent şi Ah Lian ieşeau lin hotel.

Kent juca inteligent. Rămase în penumbră, la intrarea în hotel, şi refuză câteva taxiuri goale care se grăbiseră în întîmpiII în .1 unui asemenea pasager european. Wang se uită pe cealaltă r ii k- a străzii, la Sonny Chew, care dădu discret din cap şi se "ic. I spre taxiul pe care îl postase la câțiva metri, cu motorul i ni şi cu aparatul de taxat ticăind. Sonny nu se grăbea Treimi, i să urmărească alte lucruri şi văzuse ce căuta. Până acum, i. operise două echipe de doi bărbați, tineri chinezi care tre1 >i> ui să treacă neobservați; se pricepeau la aşa ceva. Sonny îi Idi ntificase deja: Gonganbu, fără nici un dubiu. Nu exista nici pe față cu un prosop. Nu se Şimbase nimic.

— N-a sunat încă?

Era o remarcă deloc necesară şi ea o ştia. Nu se obosi să răspundă; în schimb, strânse din umeri şi continuă să își refacă machiajul. Dar Kent îi captase atenția Ținea în mina Baiier-vi, aşa încât Ah Lian să îl poată vedea şi, unnărit prin oglindă de ochii ei, se întoarse în baie, săltă capacul rezervorului şi aruncă în el arma micuță. Se auzi un plescăit sonor şi apoi o lovitură metalică, atunci când atinse fundul.

— Poți să vii mai târziu să îl pescuieşti, spuse el spre femeia întoarsă cu spatele, când nu vom mai fi unul pentru celălalt decât o amintire urâta.

Chinezoaica încetă să îl mai privească. Părea să nici nu îl mai asculte. Kent goli încărcătorul de cele şase gloanțe rotunde şi strălucitoare şi le dădu drumul în apă, unul câte unul. Apoi aruncă şi încărcătorul, după care aşeză la loc capacul şi se întoarse în dormitor.

Chiar atunci sună telefonul.

40 Afară, Kowloon-ul revenea la viață, iar soarele ieşea de după aglomerarea de clădiri înalte şi îşi împrăştia căldura peste stradă Nathan Road, deja aglomerată.

Puțin mai devreme, Wang traversase alene strada şi se aşezase în fața unei ceşti de ceai dulce, la un fast food din imediata apropiere a hotelului. Împinse pe gât resturile unei pârjoale din came de porc cu ultima gură de ceai, după care mai comandă o ceaşcă. Ceaiul sosi chiar când Kent şi Ah Lian ieşeau din hotel.

Kent juca inteligent. Rămase în penumbră, la intrarea în hotel, şi refuză câteva taxiuri goale care se grăbiseră în întâmpinarea unui asemenea pasager

european. Wang se uită pe cealaltă parte a străzii, la Sonny Chew, care dădu discret din cap şi se mişcă spre taxiul pe care îl postase la câțiva metri, cu motorul pornit şi cu aparatul de taxat ticăind. Sonny nu se grăbea Trebuia să urmărească alte lucruri şi văzuse ce căuta. Până acum, descoperise două echipe de doi bărbați, tineri chinezi care trebuiau să treacă neobservați; se pricepeau la aşa ceva. Sonny îi identificase deja: Gonganbu, fără nici un dubiu. Nu exista nici o îndoială asupra apartenenței lor la anexă Guojia Anquanbu, specialiştii din Hong Kong, echipa instalată confortabil din vreme pentru a dirija circulația începând din 19971. Urcă pe bancheta din spate şi luă aparatul de emisie-recepție pe care i-l întindea şoferul. Se uită la Wang prin geam. Bătrânul nu se mişcase, iar Sonny nu putea să-i spună nimic până nu îşi aşeza făptura voluminoasă în taxiul lui şi nu apăsa butonul "recepție". Se aplecă în față şi spuse ceva şoferului, după care se uită din nou spre Wang. Exact la timp.

Wang stătea în picioare, în umbra magazinului, şi îi făcea semn cu mâna. Era ceva frenetic în încercarea lui Wang de a rămâne totuşi discret, dar Sonny înțelese mesajul. Sări din taxi chiar când Wang arătă cu degetul spre taxiul care tocmai plecase; apoi, duse la ureche un telefon imaginar. Putea însemna orice, dar Sonny făcu o presupunere şi riscă. Băgă capul pe geamul taxiului.

— Eşti pe lungimea mea de undă? Îl întrebă el pe şofer.

Cel de la volan confirmă cu o mişcare din cap; şi el urmărise semnele lui Wang.

— OK, zise repede Sonny. Să mă urmăreşti cu privirea. Să nu mă scapi din ochi şi să porneşti imediat când îți dau semnalul. Ai priceput?

— Îhî.

< — H vezi pe omul acela gras de acolo?

— Cel care dă din mină?

— El. Acela e şeful; şi el dă ordine. Ascultă ce spune el; se numeşte... – Şi Sonny trebui să se gândească o clipă; Wang îşi schimba numele aşa cum alții îşi schimbă şosetele – ... ah, la naiba! Wang, spune-i Wang dacă se iveşte vreo ocazie. Bine?

Nu aşteptă să vadă dacă şoferul poliției a înțeles. Traversă în diagonală Nathan Road şi intră pe porțiunea de umbră, lingă Wang. Bătrânul nu se mişcase. Kent studia încă împrejurimile, iar Ah Lian aştepta cu câțiva centimetri în spatele lui. Părea nepăsătoare şi stăpâna pe sine. Se uita drept înainte; depistase deja echipajul chinez de supraveghere.

1 – Anul în care China va prelua administrarea insulei Hong Kong,

guvernată în prezent de Marea Britanie (n.t.) t — Vedeți taxiul acela? Îi spuse Sonny lui Wang, care nu întoarse capul. Doi oameni de la Bow Street se târguiesc la preț.

Amândoi, plus şoferul, îi unnăresc pe Kent şi pe femeie.

— Altceva? Zise Wang rotindu-şr ochii pentru o fracțiune de secundă, după care se întoarse spre Kent.

— Tipul de pe motocicletă, cu cască neagră şi cămaşă albastră, e tot al lor.

— L-am văzut. Ai adus emițătorul?

Sonny bătu cu mâna peste buzunar. Se uită o clipă la motocicletă şi văzu cu coada ochiului cum Kent iese dintr-o dată pe stradă şi fluieră spre un taxi. Şoferului îi plăcu invitația. Claxona optimist şi, fără să se uite în stânga şi în dreapta, întoarse brusc şi opri la câțiva paşi de englez.

Tonul măsurat al lui Wang risipi panica de pe trăsăturile lui Sonny Chew.

— Hai, repede, îi şopti el. Vorbeşte în emițătorul ăla şi spune taxiului meu să le tăie calea măscăricdor aia trei şi să vină să mă ia Zi-le al or tăi să iasă imediat în stradă şi să le blocheze drumul ca din întâmplare, chiar...

Dar Sonny Chew anticipase ordinele. Cu spatele la stradă, vorbea grăbit îh micul său emițător. Partenerii lui erau foarte abili. Cele două taxiuri ale poliției s-au mişcat ca un duo al unei trupe de balet. Din exces de zel, taxiul lui Sonny, în loc să se strecoare în fața maşinii agențdor chinezi, o ciocni puternic în bară de protecție. În ciuda semnului care îi spunea "Nu contează! Numai eliberează o dată drumul!", omul lui Sonny ieşi din taxi şi, sugându-și dinții şi clătinând din cap, inspecta minuțios pagubele create la ambele maşini. Pentru şeful echipei de pe Bow Street, era prea mult. Înfruntându-și emoția, îl împinse la o parte pe şoferul de taxi şi, fără nici cea mai vagă încercare de a fi subtil

Îşi făcu loc cu coatele prin mulțimea care începea să se adune. Înşfacă rapid casca de pe şa şi sări pe motocicletă care pornise deja Wang, aflat acum cu Sonny pe bancheta din spate a taxiului său, se uită prin geamul din spate chiar la timp pentm a vedea motocicletă demarând în trombă. Expresia lui satisfăcută se dizolvă.

— Intră în marşarier, urlă el.

Şoferul taxiului reacționa ca un animal înspăimântat. Îşi înfipse piciorul pe frâna şi băgă maşina într-un marşarier rapid.

Motocicletă, deja gonind, se pomeni în față cu maşina care mergea cu spatele. Nu se auzi scrâșnet de frâne, nici strigăte, ci doar o bufnitură provocată

de ciocnirea motocicletei cu spatele taxiului şi un sunet de mii de conserve căzând pe asfalt Roata din faţă a motocicletei devenise un amestec de aluminiu strălu citor şi cauciuc. Motociclistul, ca şi pasagerul său, a fost arun. cât peste ghidon; s-a izbit cu capul întâi de caroserie, după care a căzut sub roțile din spate şi a murit fără un geamăt.

Wang abia dacă îi aruncă o privire.

— Mişcă, îi aruncă el şoferului şi, când au intrat în trafic, îl bătu uşor pe umăr şi spuse:

— Ai luat numărul taxiului?

— Da.

— Urmăreşte-l şi vezi să nu coboare vreun pasager când opreşte pe la semafoare.

Wang se instala comod pe banchetă şi îl lăsă pe Sonny să îl ajute pe şofer în urmărirea celuilalt taxi. Nu ajunseseră prea departe pe Nathan Road când şoferul trase aer printre dinți şi apăsă încet frâna. * — A întors pe Gascoigne Road, observă Sonny. Se îndreap ta spre stație.

— Nu, nu...

Sonny se mişcă mai în faţă şi îşi sprijini braţul pe umăml şoferului, clătinând din cap în timp ce înaintau spre pasajul subteran Chatham Road. Taxiul lui Kent după care mai urmau patru sau cinci maşini şi abia apoi taxiul lui Wang, ieşi din Chatham Road şi se înscrise pe banda din dreapta. Aprobat din cap de către şofer, Sonny spuse rar:

— Tunelul... se duc la Hong Kong.

Sonny avea dreptate. Înaintau cu viteză pe Hong Chong Road şi, pentru un moment scurt, Sonny şi şoferul au pierdut din vedere taxiul lui Kent, dar l-au regăsit curând şi au rămas la o distanță de patru-cinci maşini în urmă. La ieşirea în soarele orbitor al insulei, şoferul se apropie de taxiul urmărit şi făcu o curbă strânsa spre Gloucester Road. Şoferul şi Sonny şi-au pus imediat ochelarii de soare, dar Wang se mulțumi să îşi coboare pleoapele. Sonny se uită o clipă la el, să se asigure că n-a murit în tunel, apoi îşi reluă urmărirea, cu genunchii chiar în spatele şoferului, continuându-și comentariile.

— O duce în subsoluri, pentm o percheziție la pielea goală!

Se apropiau de Harcourt Road, dar zâmbetul chinezului se stinse când taxiul se strecură pe Arsenal Street, trecu nevăzut pe lângă sediul poliției şi intră în traficul tumultuos de pe Queensway. Wang deschise ochii şi întoarse capul. O clipă, privi prin geamul din spate; se întoarse din nou şi se uită prin spațiul dintre cele două capete din față, ca şi cum n-ar fi avut încredere că cei

doi nu vor scăpa din ochi taxiul roşu al lui Kent — Ne-a găsit deja prietenul nostru din Arsenal? Îl întrebă el pe şofer.

Sonny vorbise cu încă un taximetrist al poliției să înlocuiască echipajul din Natham Road.

— Ea treia maşină din spatele nostru. A pornit pe urmele noastre când am trecut prin Arsenal. Va rămâne în umbră până la semnalul nostru.

— Deştept lucrat, Sonny, remarcă Wang şi se uită din nou în spate. Ai spus-o fără să te uiți în spate; cred că ai ochi la ceafă.

Sonny nu văzu surâsul lui Wang. Îşi luă o clipă ochu de pe taxiul roşu şi explică serios:

— Are emițător radio; suntem toți în legătură.

Dar momentul de veselie al lui Wang trecuse deja; tot ce văzu Sonny fu o privire seacă. Se întoarse spre Kent, mulțumit că ochu lui Wang, chiar dacă nu şi fruntea, împărtăşesc neliniştea lui!

La capătul străzu Colton Tree Drive, au virat la stingă şi au trecut accelerând pe lângă hotelul Hilton, spre Queen's Road Central. Urmând instrucțiuntie lui Sonny, şoferul depăşi maşina din față, ajungând la numai două maşini în spatele lui Kent.

Dar Sonny reacționase prea lent Dăduse ordinul de accelerare cu două secunde prea târziu. Lumina galbenă a semaforului începu să pâlpâie şi se transformă imediat în roşu. Şoferul maşirui din față calcă brusc pe frâna, în timp ce taxiul Iui Kent reuşi să treacă prin intersecție.

Al doilea taxi al poliției trecu pe banda de alături şi şoferul le făcu semn. Sonny îl privea atent. Înțelesese mesajul şi se uită repede în față. Totuşi, nu era deloc mulțumit de situație.

— Tâmpitule! Îi aruncă el şoferului. L-ai pierdut. Acum ce facem?!

Nu îndrăznea să se uite la Wang. Îşi încleştase dinții şi aştepta izbucnirea de mânie a bătrânului. Dar nu se întâmpla nimic. Gel puțin, nu o izbucnire; nici măcar o dojană blândă.

— Când se schimbă culoarea, îi spuse Wang şoferului, o iei pe Duddle Street şi aştepți la marginea parcării. \— De ce nu în parcare? Ne va împiedica la ieşire?

— Ai mai văzut vreodată taxiuri parcate în parcare? Fă cum îți spun şi mişcă-te repede.

— O secundă! Ce se întâmpla?

Sonny era mult prea afectat ca să observe ce se întâmpla pe partea dinspre Queen's Road a semaforului. Nu însă şi Wang şi nici şoferul.

— Au intrat spre New World Tower, spuse el. Coboară doi pasageri.

— New World Tower? Zise Wang, care se aplecă în faţă şi puse un braţ pe umărul lui Sonny. Repede, Sonny! Ce e acolo?

Sonny nu trebui să se gândească prea mult — La parter e American Express. La primul etaj...

— Destul, îi spuse Wang clipind mulţumit. Se duce să ia ceva Ce are aici American Express? Bancă? Agenţie de voiaj?

Hai, Sonny!

— Toate astea — OK, făcu bătrânul şi îl lovi amical în umăr. Intră acolo imediat. Ia-ţi emiţătorul şi transmite-ne ce se întâmpla. Hai, mişcă-te.

Sonny sări din taxi, alergă spre Queen's Road şi dispăru după colţ. Wang se aplecă şi luă celălalt aparat de emisie-recepţie de pe scaunul din faţă.

— Are legatară cu cealaltă maşină? Întrebă el.

Când şoferul aprobă cu o înclinare din cap, Wang spuse "recepţie" în aparatul care pârâia şi pocnea întruna. O voce rosti ceva neinteligibil. Wang se uită la aparat şi începu să înjure până când şoferul se întoarse pe jumătate şi îi descifra mesajul.

— E pe strada Ice House. Spune că ne vede, dar că se simte expus.

Wang nu luă o expresie compătimitoare. Duse emiţătorul la gură şi spuse tare:

— Rămâi unde eşti. Dacă te ia cineva la întrebări, spune-i că eşti cu o turistă americană care face cumpărături. Lasă-ţi deschis aparatul şi aşteaptă un mesaj de la sergentul Chew; e pe New World... Ai înţeles?

Şoferul aşteptă răspunsul celeilalte maşini, dar nu se auzi nimic. Era cât pe ce să se întoarcă spre volan, când Wang îi puse pe umăr aparatul care pârâia şi pocnea şi îi spuse:

— Data viitoare vorbeşti ta cu ei. Fă-mi legătura cu sergentul Chew.

Însă, înainte ca şoferul să apuce să răspundă, aparatul începu să emită, de data aceasta limpede ca sunetul unui clopot.

Era Sonny Chew, până şi Wang îi recunoscuse vocea.

— Prietenul dumneavoastră englez e la biroul de informaţii.

E la braţ cu prietena lui. Rămâneţi pe recepţie...

Aparatul rămase mort în mâna lui Wang, dar numai pentm câteva clipe, după care emisia reîncepu, chiar mai clară.

— Aveaţi dreptate cu Amex. Şi-a arătat paşaportul şi încă ceva probabd o carte Amex. L-am auzit spunând "Va fi chiar mai mult decât suficient, domnule"!

Wang îşi depărta aparatul de ureche şi se uită la el.

— Mai bine ar tăia barbologia şi ar vorbi exact despre ce vede, mormăi el.

Când îşi apropie din nou aparatul de ureche, Sonny vorbea în continuare.

— I-au dat un plic mare... O cli...

Emisia se întrerupse, după care reveni iarăşi:

— A intrat într-o cabină telefonică. Tipa e lipită de el; ce sexy! — Care e numărul? Întrebă Kent.

— Il formez eu, replică ea. Dă-mi telefonul.

— Numărul, insistă el.

Femeia i-l spuse, iar Kent înălță din sprâncene.

— Prefixul Chinei?

Englezul scrise numărul pe capacul pachetului cartonat de țigări.

— Unde în China? Zâmbi el spre buzele strânse ale chine zoaicei. Surprinde-mă!

— Şenzhen.

Bărbatul formă prefixul şi numărul, ascultă răspunsul în pu tonghua şi înmâna receptorul lui Ah Lian, care începu să vor bească repede. Când făcu o pauză, Kent se grăbi să intervină.

Chinezoaica nu dădu nici un semn că ar fi auzit ce i-a spus el şi continuă să vorbească în receptor cu o voce coborâtă, gră bâta. Lui Kent i se păru că detectează o notă de uşurare în atitu dinea ei. Dar nu avu timp să se gândească la asta, pentru că Ah Lian îi întinse receptorul.

— Domnule Kent?

Era Kim Cheong, îi recunoscu vocea. Bătrânul vorbea în engleză. Nu aşteptă ca celălalt să se identifice şi continuă im peitubabil.

— Să ți-o dau pe Hilary West.

Kent îşi încorda auzul să prindă sunetul de metal pe plastic, dar trecerea se făcu rapid şi fără zgomot — Alo, David...?

Hilary nu reuşi să spună mai mult — Ai pățit ceva?

Kent se simțea într-un fel timid şi stângaci, ca un adolescent pus față în față cu mult aşteptata realizare a fanteziilor sale sexuale. Dar reuşi să nu-şi arate nesiguranța. Evită privirea lui Ah Lian, ştiind însă că femeia îl studiază de aproape şi că îi analizează fiecare cuvânt. Încercă o abordare detaşată:

— Mai poți să numeri până la zece fără să-ți scoți pantofii?

— Nu e nimic de râs, David!

Englezul aproape că îi auzi fiorul şi îi dădu dreptate. Nu era nimic de râs,

dar fusese un mod de a începe conversația.

— Ai lucrurile pe care le-a cerut Kim Cheong?

Kent îşi coborî instinctiv privirea spre punga de plastic şi constată cu surprindere că degetele i se albiseră, atât de tare o strângea. Ah Lian urmări privirea englezului dar, ca şi el, îşi păstră gândurile pentru sine.

Ah Lian privi nepăsător în jur, întrebându-se unde s-a plasat echipa de supraveghetori pe care o organizase. Fusese convinsă că englezul este escortat până în New World şi a trebuit să se lupte cu tentația de a se uita prin gemul din spate. Se întoarse spre Kent; în ochii lui se citea neliniştea. Cu siguranță, şi Hu Bang şi-a trimis oamenii. Privi din nou cu coada ochiului şi, instinctiv, îşi dădu seama că e singură; sentimentul o îngrijoră.

Se întoarse iarăşi spre Kent şi ascultă. Vocea lui Kent avea în ea ceva liniştitor, încurajator şi, cu toate că i-ar fi părut rău să întrerupă fragilul contact cu Hilary, avea un vag ton de nerăbdare, ca şi cum ar fi vrut să termine mai repede o dată cu toată această afacere.

— Totul merge foarte bine, îi spuse el. Nu ai nici un motiv să te îngrijorezi; nu se va întâmpla nimic rău, ai încredere în mine, adăugă el nelăsându-i timp să spună şi ea ceva. Te rog, dă-mi-l pe Kim Cheong. Dacă ați vrea s-o aduceți pe doamna West la aeroportul Kai Tâlc, continuă Kent când Kim Cheong luă receptorul, vom face schimbul în sala mare.

Răspunsul lui Kim Cheong sună exact cum se aşteptase Kent ' — în scurta noastră asociere, domnule Kent acesta este primul semn de umor pe care îl arăți! Zise chinezul şi râse scurt, ca o expirație. Dar să nu fim caraghioşi; şi nici proşti.

Râsul se înecă într-o tuse seacă şi fu înlocuit de o voce aspră, autoritară.

— Ai de gând să faci o sugestie rezonabilă sau asculți propunerea mea?

— S-ascultăm propunerea dumneavoastră, acceptă Kent cu ostilitate.

Nu avea nici o îndoială de partea cui va fi avantajul. "Dar", îşi zise el în gând, "nu am de ales". Nu putea să lupte împotriva lor, decât dacă voia să fie obsedat tot restul vieții de imaginea tranşării mâinilor lui Hilary sau, mai rău, de îndeplinirea amenințării lui Ah Lian că o va da pe mâna maseurilor păroşi de la Gonganbu. Şi, totuşi, de ce? De ce se întâmplau toate acestea?

Voiau documentele pentru a face un nou aranjament al scaunelor din jurul mesei preşedintelui. Nu voiau o englezoaică oarecarer cu sau fără mâini, aruncată în Laogai, la Pekin, sau frământată de luptătorii de Sumo ai lui Kim Cheong. Acest lucru o transforma într-o garanție, nu într-o valoare în sine. Deci ce le oferea acest lucru? Creierul lui Kent fir cât pe ce să se oprească. Le oferea

un ticălos care ar fi putut foarte bine să zică "noi nu avem nimic de pierdut" sau "dacă nu vreți să ne dați cele de trebuință să mutați fundul nebunului vostru de pe al doilea scaun al țării, cineva anume va trebui să plătească pentru dezamăgirea pe care ne-ați provocat-o..." Cineva? Hilary West era cea întinsă pe masa de tranşat a măcelarului. Când Kim Cheong dădu glas propunerii sale, Kent era într-o stare de spirit puțin diferită.

— Ne vom întâlni în vamă, la gara Lo Wu. Îmi dai dosarul şi eu ți-o dau pe Hilary West plus două bilete la clasa I pentru primul tren spre Hung Horn. Apoi...

— Nu, interveni brusc Kent, nu trec podul. De acord, în gara Lo Wu, dar în partea noastră.

Atitudinea sa belicoasă dezmințea sentimentul de nesiguranță pe care i-l indusese Kim Cheong. Faptul îl miră. Kim Cheong continuă negocierea.

— Nici nu poate fi vorba Lo Wu e înconjurată de turnuri de supraveghere ale armatei britanice şi în perimetrul gării sunt forțe de securitate; riscul ar fi în întregime al nostru. Înconjurat de personal militar şi de poliție, ai putea fugi cu fata şi cu documentele mele.

Vocea lui Kim Cheong îi trăda nerăbdarea; chinezul părea să-l creditat pe Kent cu o putere de a realiza contacte şi cu o influență care erau, grație propriilor sale maşinațiuni, practic inexistente. Kim Cheong îşi lăsase imaginația să îi micşoreze avantajul. Într-o stare pentru el neobişnuită de anxietate, imposibdul devenea posibd. Omitea faptul că englezul fusese lipsit în mod absolut de comunicare din momentul în care Goh Peng îl ridicase din casa lui de la Londra şi că Ah Lian stătuse cu el tot timpul, exact pentru a-i bara orice contact.

Kent intui nehotărârea lui Kim Cheong.

— Bine, consimți el. Vă voi aştepta pe peron, în gara Lo Wu, în partea care aparține de Hong Kong. Ah Lian va sta cu mine. Vă voi suna la numărul acesta şi dumneavoastră veți trimite o persoană împuternicită să facă aranjamentele necesare. Vom face totul față în față Sunteți de acord?

— Înainte de a lua orice decizie, voi dori să văd dosarul.

Documentele trebuie verificate întâi.

— Apoi vă veți asigura că persoana trimisă ştie ce trebuie să caute. O singură persoană, nu mai mult.

— Foarte bine. Ce tren vei lua?

— N-am spus nimic despre nici un tren, se răsti Kent şi luă inițiativa. Am spus că vă voi suna din gara Lo Wu. Să nu faceți nici un aranjament până nu

sun eu; s-ar putea să constatați că ați făcut eforturi mari pentru nimic.

Kent închise telefonul fără să aştepte răspunsul lui Kim Cheong.

— Iar dumneata ai face bine, îi spuse el lui Ah Lian după ce ieşiră din cabină, să le spui târâtoarelor pe care le ai instalate la Hung Horn să se uite în altă parte când trecem noi.

Femeia nu făcu nici un comentariu. Prima persoană cu care vorbise la numărul din Şenzhen fusese Hu Bang. Dacă urma să se implice în predarea documentelor, atunci şansele acestui Kent de a se întoarce în Kowloon erau extrem de reduse. Ah Lian ridică imperceptibil din umeri. De ce ar face efortul să se contrazică cu un om deja mort? Când îi văzu pregătindu-se să iasă din cabină, Sonny Chew ieşi din clădire şi aşteptă în umbra unei coloane imense din imitație de marmură Apăsă pe un buton al aparatului şi vorbi grăbit cu Wang.

— Puteți să schimbați taxiurile? Repede!

Vocea lui era doar cu puțin mai puternică decât o şoaptă. Nu aşteptă răspuns; nu era timp pentru aşa ceva.

— Celălalt şofer nu ştie pe cine să urmărească, al dumneavoastră da. Ieşiți cât puteți de repede din taxi şi pregătiți-l de plecare când Kent ridică mâna. Nu-mi răspundeți. Kent ținu deschisă uşa Biroului American Express şi o urmă pe Ah Lian afară, sub soarele fierbinte. După douăzeci de minute de stat în acel iglu american cu aer condiționat, arşița ce se ridica din betonul din fața clădirii New World Tower d lovi pe Kent că o pală de foc. Aproape instantaneu, cămaşa i se lipi de spatele ud; înaintând pe Queen's Road, ridică mâna într-un gest leneş către un taxi liber. Era norocos. Pe Queen's Road Central, taxiurile îşi alegeau clienţu după bunul lor plac; acesta sărise ca un cal pocnit cu cravaşa, tăind calea unei benzi întregi, ca şi cum clientul european ar fi urmat să îi salveze viața.

— O, Doamne! Ce nai...

Sonny se opri în mijlocul propoziției. Taxiul nu era al lor.

Cum dracu' de intrase în jocul acesta? Sonny o luă la fugă, transpirat şi speriat, şi se aruncă în taxiul intrus chiar în fața lui Ah Lian.

— Porneşte! Strecură el printre dinți şoferului. Mă grăbesc al dracului de tare.

Reuşi să arunce o privire prin geamul din spate, în timp ce taxiul, cu un scrâșnet de cauciucuri, țâșni de pe loc şi dispăru între celelalte maşini. Apucă să vadă cum taxiul gol al lui Wang opreşte lângă bordură, în fața lui Kent, care rămăsese întins spre taxiul ce se îndepărta. "Ah, Doamne, fă-l să urce", se rugă

Sonny.

Ah Lian văzu acest al dodea taxi şi îl reținu cu un gest din vârful degetelor.

Imediat ce Ah Lian şi Kent s-au instalat pe bancheta din spate şi taxiul a pornit de-a lungul străzii Queen's Road, Wang, aşezat în taxiul de rezervă, comandă şoferului să iasă din Ice House Street şi, după câteva încercări nereuşite de a intra în trafic, a reuşit să pornească, urmându-i pe cei doi la o distanță de patru-cinci maşini. Tocmai când începuse să îşi facă griji din cauza lui Sonny Chew, aparatul de emisie-recepție tuşi, scuipă şi hârii, după care se auzi vocea clară a lui Sonny.

— Îi am, spuse el. Sunt chiar în spatele maşinii țintă. Şo ferul nostru spune să nu stați în cale şi să lăsați totul în seama mea.

— Roger, spuse Wang iritat.

Cinci minute mai târziu, glasul lui Sonny umplu din nou ta xiul.

— Se întorc în Kowloon.

— Roger, repetă Wang.

Înaintau cu viteză de plimbare de-a lungul1 străzu Harcourt.

Kent comandase şoferului să facă de câteva ori la dreapta şi de câteva ori la stânga – pentru orice eventualitate – dar, aşa cum spusese Sonny, renunțase repede. Şoferul lui Sonny fusese capdvat de acest joc după ce sergentul îşi arătase legitimația.

— Apropiați-vă, cern Sonny taxiului lui Wang. Vreau să schimb maşina, dar nu vreau să-i pierd pe amicii mei. Luați-mă chiar înainte de a intra în tunele. Voi fi pe partea...

— Roo-geer, intona Wang. Taxiul care îi avea la bord pe Kent şi pe Ah Lian înainta încet spre gara Hung Horn. Viteza era redusă, dar nu atât de re dusă încât să suscite bănuiala lui Kent. Ochii şoferului, ce evită contactul vizual cu Kent prin oglinda retrovizoare, rămăseseră lipiți de oglinda laterală până când văzură taxiul lui Wang, la câteva maşini mai în spate.

Kent şi Ah Lian coborâră şi se făcură nevăzuți în mulțime, dar nu înainte ca Sonny Chew să țâşnească din taxiul său aflat încă în mers şi să se strecoare după ei. Wang, care luase startul mai târziu, folosi metoda probabtiităților calculate şi se îndrep ta cu paşi rari spre casa de bdete. Sonny îl văzu de la distanță, îşi croi drum spre el, îl luă de braț şi îl trase la o parte.

— Au cumpărat două bilete dus-întors la Guangzhau; deja s-au aşezat în tren.

— Un tren direct?

— Asta m-a surprins şi pe mine. Nu, au luat un tren perso nal spre China! Zise Sonny zâmbind cu gura până la urechi.

Dar nu primi nici un răspuns de la Wang şi zâmbetul îi pieri.

— Presupun că nu merg mai departe de Şenzhen; probabd coboară la Lo Wu şi traversează podul.

. — Şi de ce presupui aşa?

— Pentru că acceleratul nu opreşte nici măcar la Lo Wu.

Nu cred că omul dumneavoastră ar vrea aşa ceva: Cred că va dori să joace pe teren propriu; dumneavoastră nu ziceți la fel?

Dar Wang nu îl asculta cu atenție; avea alte lucruri în gând.

— Chiar acum mi-am amintit, spuse el încruntat. Kent are paşaport contrafăcut şi are pe el viză pentru China Şi eu am, dar tu?

Sonny zâmbi din nou.

— Am un frate în unitatea mobilă a vămii de la Hong Hum.

Fruntea încrețită a lui Wang se destinse.

— Nu cumva.. Fratele tău...

— ... călătoreşte frecvent între gara asta şi Lo Wu, îi termină el propoziția. Suntem doi tipi plini de noroc, nu?

— Atunci nu sta aici să-mi arăți dinții, aruncă Wang. Du-te şi pupă-l sau ce fac de obicei frații!

41 Gara Lo Wu arăta ca strada Petticoat Lane într-o dimineață de duminică, numai că erau mai mulți oameni.

Kent coborî din tren la brațul lui Ah Lian. Parcă s-ar fi aruncat într-un torent năvalnic, din care nu exista ieşire. Au intrat amândoi pe podul ce traversa râul Şam Chun. Aceasta era calea spre China şi zgomotul celor câteva mii de saboți de lemn stârnea ecouri ce se înecau în zumzăitul neîncetat al glasurilor. Ah Lian se potrivea în acest decor. Femeia înainta în direcția cea bună: de la jumătatea podului încolo, se afla Republica Populară, iar puțin mai departe se găseau birourile vămii, construite în noul stil arhitectural chinez, sec şi rece, în care răsunau deja ordinele strigate ale membrilor Gonganbu, deghizați în ofițeri de vamă. Insă David Kent nu se potrivea în acest decor.

Ca un om pe punctul de a se îneca se dădu la o parte din şuvoiul de oameni, dar fu luat de val, fără a se putea întoarce până când toți vor fi fost ordonați pe rândurile spre birourile de control vamal, ca vitele ce urmează să fie însemnate. Ah Lian nu îl ajută şi nici nu îl încurca Când mulțimea se mai rări, găsio bancă lungă de lemn, neocupată. Oamenti nu veneau în gara Lo Wu ca să stea pe bănci de lemn şi să admire peisajul; banca era o rămăşiță a obiceiului

britanic de a face din toate băncde coloniale copii ale gării Tunbridge Wells. Kent se aşeză recunoscător. Wang şi fratele lui Sonny Chew, Rodney, stăteau într-un vagon de la coada trenului, în timp ce Sonny, agăţat de uşă, aştepta apariţia lui Kent. Când fu în măsură să raporteze că englezul şi femeia au supravieţuit coborârii din tren, o făcu răsuflând uşurat. Înainte de dispersarea mulţimii, cei trei coborâră şi ei, traversară peronul spre complexul vamal Hong Kong, de unde, printr-un geam cu jaluzele de aluminiu, Wang îl văzu pe Kent şi pe însoţitoarea lui. Englezul, după ce îşi roti privirea ca din plictiseală, se duse agale la o cabină telefonică.

— Nu cred, remarcă Wang supărat, că există vreo posibilitate să ascultăm ce zice. Şi cui îi zice. Aşa e?

Nu trebui să aştepte vreun răspuns; aproape că auzea cele două capete din spatele său clătinându-se. Apoi Rodney spuse:

— Ce-ar fi să întrebăm?

— Nu fi ere..., începu Sonny, dar se opri în mijlocul cuvântului când îl văzu pe Wang întoreîndu-se brusc.

— O idee excelentă!

— Cum aşa?

Rodney se apropie de Wang, la fereastră, depărta două segmente ale jaluzelelor şi se uită spre peronul deocamdată gol.

— Când termină de vorbit la telefon şi se întorc pe banca lor, mă duc şi îi întreb de ce stau acolo şi strică aspectul gării, zise tânărul şi privi inocent în ochti lui Wang. Ceva de genul acesta, domnule Wang?

Bătrânul zâmbi îneîntat şi dădu din cap spre Sonny.

— Slavă Domnului că tatăl tău a fost binecuvântat măcar cu un fiu inteligent. Vreau să vorbeşti cu el, Rodney, dar femeia să nu bănuiască nimic. Ce-ai zice să le controlezi paşapoartele şi să le găseşti ceva în neregulă?

Nu-i spuse lui Rodney Chew că paşapoartele nu sunt deloc în regulă, că nu cumva tânărul să îşi amintească brusc cine şi ce e.

— Ea ar putea fi dusă la sectorul femedor, pentru verificare.

Iar el..., dar nu cred că e nevoie să te învăţ eu. Aşa e, Rodney?

— Lăsaţi totul în seama mea, îl asigură Rodney, după care.

Se lansă într-o dizertaţie ca un comentariu sportiv. Priviţi, au terminat de vorbit Se vor aşeza din nou sau se vor îndrepta spre Paradisul Popular? S-au aşezat la loc. Bărbatul se uită la ceas.

Cred că au fixat vreo întâlnire.

— Dii-te şi fă-ţi treaba, Rodney. Rodney rămase în faţa uşii pe care scria

"Accesul pennis numai ofițerilor de vamă" până când capetele celor doi de pe bancă se întoarseră cercetător spre el. Atunci, tânărul pomi di rect spre ei, dar Kent şi femeia îşi feriră privirea.

— Îmi permiteți să vă întreb de ce nu ați trecut granița?

Rodney i se adresase în engleză lui Kent dar o studia în acelaşi timp pe Ah Lian. Femeia privi drept înainte. Era ulti mul lucru de care avea nevoie. Zâmbi, dar nu înainte ca surâsul ei să îşi facă efectul asupra vameşului.

— Nu cred că e treaba dumitale, mirii Kent Atitudinea agresivă a lui Kent nu fusese deloc necesară şi acum era prea târziu că Ah Lian să mai poată repara ceva Ex pira încet, dar destul de tare ca s-o audă Kent; pe englez însă nu îl interesau nervti ei. Bunele maniere ale lui Rodney rama seră intacte. Îşi scoase mâna din buzunar, ținând între arătător şi degetul mare o legitimație plasticată. Cei doi nu aveau nevoie să o privească atent; era oficială şi avea într-un colț fotografia lui Rodney.

— Departamentul vămii, spuse Rodney şi, după o pauză în care îl privi pe Kent şi dădu politicos din cap spre Ah Lian, adăugă: E datoria mea, domnule; deci aş putea să vă văd pasa portul? Mulțumesc. Şi al dumneavoastră, doamnă?

Rodney luă paşapoartele, dar nu le verifică imediat Le răsfoi distrat privind nepăsător spre Kent. În atitudinea sa nu exista ostditate. Rodney Chew era un vameş perfect, bine instruit, iar şeful lui Sonny, Wang, îi spusese să pară natural, mai mult pentru ochii femeii decât pentru ai englezului.

— V-aş putea întreba din nou de ce aşteptați aici?

Kent se înjură în gând. Un răspuns simplu l-ar fi trimis pe animalul ăsta insistent înapoi la ceaiul lui şi la dini sum, în loc să stea aici să îşi dea importanță şi să îl bage pe el în bucluc.

Nu îi rămăsese decât să spere că nu va verifica paşapoartele cu aparatură specială. Afişă o expresie rezonabilă şi respectuoasă.

— Aşteptăm un prieten care ne va lua la Şanghai, prin Şenzhen. Mergem în vacanță.

Rodney dădu din cap încurajator, iar Kent zâmbi trist.

— Dar, din păcate, a fost reținut de nişte treburi. Ne-am gândit că ar fi mai plăcut să aşteptăm aici decât în adăposturile acelea, zise englezul arătând cu privirea spre pod şi spre noii zgârie-nori ai Şenzhen-ului, care se înălțau dincolo de el. Va sosi cam peste o oră.

Kent se uită peste umărul lui Rodney, măsurând unghiul dintre cabina telefonică şi uşa de pe care ieşise vameşul – ar fi putut să-l vadă – şi-hotărî să

dea amănunte.

— Am sunat la el acasă, acum câteva minute, şi a spus că va ajunge întro oră...

Rodney zâmbi mulţumit şi se uită la cele două paşapoarte pe care le ţinea în rnînă- D deschise pe cel de deasupra, al lui Kent, falsificat în Portland Place, se uită fugitiv la fotografie şi la pagina următoare; răsfoi rapid celelalte pagini, după care se opri la viză de intrare în Republica Populară Chineză. Tânărul repetă operaţiunile cu paşaportul lui Ah Lian. — Hai, hai o dată, pentru numele lui Dumnezeu! Şopti Wang de lângă fereastră. Ce dracu' face frate-tu? Spuse el fără să se uite la Sonny. Ce crede, că dă probă pentru wayang? De ce naiba nu-i dă bătăi şi nu-i aduce încoace?

Sonny zâmbi spre chinezul gras, care stătea cu spatele la el.

— Trebuie să treceţi prin asta, domnule Wang, dacă vreţi să faceţi afaceri cu partea inteligentă a familiei. A uitat că noi suntem poliţiştii; crede că el e.

— Sst! Uite-i că vin. — Cred..., spuse Rodney fără să se uite la Kent, privind filigranul uşor difuz de pe prima pagină,... cred că aş vrea să mă uit puţin mai mult la paşapoartele acestea.

Înainte că englezul să poată face vreo obiecţie, închise paşapoartele şi le strânse în mină. Dar jocul trebuia continuat.

— Puteţi să îl sunaţi din biroul meu pe prietenul dumneavoastră din Şenzhen, să nu se îngrijoreze dacă veţi întârzia puţin.

— Nu cred că e necesar, mulţumim, replică Ah Lian cu buzele strânse, hotărând să preia departamentul de relaţii publice.

Nu se uită la Kent; îi venea să scuipe. Rodney îi conduse într-o sală de aşteptare goală, sinistră. Înăuntru nu era decât o masă, patru scaune şubrede, un calendar de perete şi un afiş cu colţurile îndoite care înştiinţa călătorii despre consecinţele trecerii frauduloase a graniţei. Afişul părea de pe vremea redeschiderii graniţei, în 1979.

— Şi bagajele dumneavoastră?

Kent îşi ridică punga de plastic, iar Ah Lian spuse ofiţerului că are o garderobă întreagă la Şenzhen. Rodney nu insistă asupra acestui subiect.

— Vă rog, luaţi loc, îi invită el. Nu va dura mult, adăugă vameşul şi îi lăsă singuri.

Gestul lui Ah Lian de a ridica degetul la buze nu fusese necesar. Kent nu avea intenţia să converseze. Încă se înjura în gând pentru că fusese atât de prost încât să şi-l pună împotrivă pe omul care le controla acum actele false. Rămaseră în tăcere, dar nu pentru mult timp.

Rodney se întoarse în sală. Oriunde ar fi fost, nu a stat mai mult de zece minute. Dar Kent nu era suspicios. Poate că Ah Lian era, dar nu o arăta, deşi ridică sprâncenele când o chinezoaică musculoasă în cămaşă kaki, cu trese argintii şi lucitoare de sergent pe mâneca, intră după vameş în încăpere.

— Vă rog, doamnă, vreți să o urmați pe sergent? Spuse Rodney.

Era posibil ca propoziția să fi sunat ca un ordin, dar Rodney nu-i dădu timp lui Ah Lian să riposteze în vreun fel.

— Sunt anumite formalități, explică el şi se dădu la o parte, că Ah Lian să o poată vedea pe cealaltă femeie.

Pentru o chinezoaică, femeia era masivă, iar pe fața ei sănă 381 toasă dar rece şi neprietenoasă se vedeau trăsături țărăneşti.

— Vă rog să o duceți pe... – Rodney se uită fără să fie nevoie la paşaportul chinezoaicei – ... pe doamna Ah Lian la sectorul femeilor. Când termin cu domnul Kent vin şi eu.

Se întoarse şi zâmbi cu o compasiune netrucata spre Ah Lian. Rodney Chew era bărbatul femeilor mult mai în vârstă, iar în fanteziile lui neîmplinite predominau cele frumoase şi elegante. Exact ca cea din fața lui. Ce păcat!

— E mult mai confortabd acolo şi este şi o toaletă, adăugă el cu o preocupare în voce care îi depăşea cu mult atribuțiunile.

— Toate asta sunt chiar absolut necesare? Lovi Ah Lian în punctul sensibil al lui Rodney.

Glasul ei vibra de promisiuni, suna chiar ca o dare de mită, dar Rodney nu răspunse.

— Vin şi eu imediat

Sergent, spuse el şi închise uşa după cele două femei. Domnule Kent, adăugă ofițerul, vreți să veniți cu mine, vă rog?

Kent îl urmă pe Rodney într-un coridor şi, acceptând invitația lui, păşi pragul unui birou confortabil ce contrasta puternic cu încăperea pe care tocmai o părăsise.

Într-un fotoliu de piele stătea o versiune mai tânără şi mai zveltă a celui care îl adusese înăuntru. În cameră mai era un om, care stătea cu spatele la fereastră, pe un scaun inconfortabil cu spătar drept de lemn; soarele care intră prin fereastra acoperită doar de jaluzelele deschise îi crea un halo în jurul capului, estompându-i trăsăturile. Cu toate acestea, omul eră inconfundabil; restul trupului îi trăda identitatea. Kent încercă să îşi ascundă mirarea.

Wang se ridică în picioare şi traversă încăperea, astfel încât soarele îi bătea acum în față.

— Sonny, trage jaluzelele; e om bun. Te sfătuiesc să te duci să bei o ceaşcă de ceai cu Rodney. Am eu grijă să nu fugă domnul Kent!

Cei doi Chew din cameră râseră politicos şi ieşiră.

— Nu vrei să bei ceva, David?

Kent continua să se uite fix la chinezul gras, ceea ce nu îl descurajă pe Wang.

— Whisky îți convine?

Pe măsuța de lângă birou era o cană mare de apă. Wang turnă două porții medii din inevitabila sa sticlă scutită de vamă Teacher 's, apoi înconjură biroul şi se aşeză pe scaunul de lângă Kent

— D vrei cu apă, David?

Englezul încuviință din cap şi se aşeză şi el, urmărind cum Wang toarnă apă în pahare. Când fu mulțumit de nivelul lichidului, Wang împinse un pahar spre Kent.

— Evelyn Woodhouse e foarte supărat pe tine, David.

Wang luă o gură de whisky şi plescăi satisfăcut din buze.

— Ai şterpelit un dosar de la Arhiva Ministerului Afacerilor Exteme. Toată lumea se agită în sus şi în jos; după câte se pare, pierderea e irecuperabdă: dosar Y, de culoarea oului de rață şi toate astea! Ai fost foarte neastâmpărat, David. Ei – adică Evelyn şi prietenii săi – cred că vrei să sari de pe pod. Sau că vrei să vinzi totul şi să te refugiezi în Tazmania.

Kent se uită în ochii invizibdi ai lui Wang. Nu ştia dacă să râdă, să țipe sau să alerge pe şinele de cale ferată şi să-şi golească vezica dintr-o dată prea plină. Dar rămase liniştit, cu mâna strânsă pe mânerul gros al scaunului, şi clătină din cap.

Era un efort să rămână calm, dar reuşi să se stăpânească.

— Mai tai-o, Wang! Se răsti el şi se simți puțin mai bine.

— Cum ai spus?

— Am spus s-o mai tai. Nu e vorba de bani; e un troc curat Depăşise şocul de a-l fi văzut pe Wang la conducerea serviciului de vamă de la Lo Wu şi groază că Rodney îi va descoperi paşaportul fals. Acum era furios şi simțea un alt fel de spaimă.

Îşi bău paharul de whisky cu apă din trei înghițituri şi îl împinse înspre Wang. Automat, chinezul i-l reumplu şi îi întinse cana de apă.

— Şi dumneata o ştii, spuse Kent în timp ce îşi turna apă peste whisky. Şi la fel de bine o ştie şi Fylough sau cum îşi mai spune când nu face cuplete teatrale cu Woodhouse. Era acolo, în cameră, când am fost adus cu forța —

Fylough n-o să te poată ajuta, David, e mort.

Vestea nu îl afectă pe Kent în mod deosebit. Nici măcar nu S8£ raij, inds n is §1109113 mT% nSJ muajaud ad iuns ji bobq — JBnupUOQ — ■toqzBJ BJ3 punre iEASOip Big — 3lS3ldX3 ISB333B BJJSBd ISl jnUJJreg 3uoai {3 un

Mj rerei b-sj 1 basuiq -mireunu arruijui Brei ba nu luoui "ÎN "P! ABG 'aapeurerp 3jurqs3§ aBjd qu 'lojrzaurqa 'Bnofsj — ajsputjq no iquiiz mzauiq

IBsurujtp 3UIIUI sp uaii jnuiud no isos joa n ojiuijui jbi 'bjsb Bress urp uan muram no bsiuiui g ba jsa

AjbHH '

Uoairj UJTM aumire mun reuraiui ajsa nu jobjui rnjnuiiuoo no — – opsBjd op bsoobs aids BaiiAud no bjbib is – — JBSop jsoob? OBp bo arias 'nutifed jnsof is Binreuuias 3XIUI 'Buxm bj JBtqo 'is mz? A ure-j na IjirjoB-nuoo jnz? A re-fj =8uba\'Baui bjbj ui ajnqreq urunas p-BS is pre rajs ijs isoj are-

— Sajajui ire no rep 'ruanj iSBjaaB noBi jua

["dBO urp isbibi Bupi? Jo Subm.

Pure nss jaj un-ijui 'Sraui? S inqan ba na jbq -pod ad B&resui r

S bsbj jcoa o-u i? O ajsoj, — = isbssob asBurei juajf rnj Bisaidxg noqzSuBno aids uaii mpurud bjbi ui Arejgjj ad? Ounre o umo izaA? S anp aj 'xesop ad Burui snd nB ao i? Rep q -aqaain BJ jc xfiug un na is jBJd ui msBU na psazaq ai. bs re is pod ad arequiqd bj isaj -uoig B {ap jjo§ ap ajunuaiaj ad aiaiueui apunq rejijAUj nB nu BjqBi muj uvzba g gs Bxej ires ra pof umo? Pba bs

JdBajsB area bib riuaureo "JOjiuSif aopp uoj un ad p B§nBpB jajSazajSua ajreoj dBa uip putup

Ja Sire

Y ijurejaxa jpuoisajord ayBoj — liAtnod pjuara -oui bj jnpod zasi3AB.Îi? S ureapuiS tjjat -aps nazauuinrj — ¿pBJ o-s pui§ ap IB3AB uma i§ — ■na is ureapmS i>ui bjsb bjububa bj joBxg — 8uba

Ad BaiiAud na TiJ9§? S u raa

Mmpod b aj -xed iSBaaaB ap uiotj 3unf {aids puari ui Barn BjBod t

S nap jru -BSOp IS BJBJ IPUI BSB 'AJBpfl ad pre UiaonpB O-S – duin ISBpDB ui – îs 'aurj ad iruireuuaqop b

Iuisb is-nu? S bo 'asnoqpooAA. în\-nuuiop pacp! Ad tjuodbj bs ainqai

Uosn aopp g ba n

— Ppz b aired BaaB raraad uiind ps ubs iz b3db nnuad asisrgs aș

inppaiooa bjo bo Bared ag -bsbui ad jaouj bzsSb\iiS preired goS își jnuureg iiunj apqure ui IP! 80

Rafuds unq rem pa ijBredBa bs jnfe? A bs ure 'ibubi ui gBaunre gn§Bip U3up lop p? A bs aaBp1 run nu mno is 'p

S 'B3 ap iS jbsbjb uib-jai XjBjg-j ad is bo 'req

J uj iBaunre nB-aj bo paro 'jdBj ap '.3ug 3p usopj nB-s m\irasjsud iS ssnoqpoo

S3 paio '

Ui-Biposy "gsaqBiS ai bo ngs -bui-biibi 'yo

S -iiA v\apadai uremiq

Agui? Ui is reuij? D

Oui urera ns i£ — ■jBsuajo guns aş nu §ubm laaiqns v, \pari is BiBp o Buruuai '§uba\"BaisB spgsojd

ZBSsaiami? M n

— — piABQ 'pep!

Iuii -b; s? Jnzeo ui? Oujs? O paio nu rep 'nps 'nsui inprapBiBO b aunpiqsjs o g -msureo op spadai osadg bui 'n3 mis bsb isug ap resBjE ure-ui xep 'rei gasmn 3d gnui B3rd jsnj re bo paiQ "Sini ap Bpui isoj B-rai Bopurg 'piABQ 'pre Buid jUBUiin lue-ajL — Sunj Bgo lrerepo pup ijuid n? S piBqed ug> mpprtpg BrdnsB re-iiuaouoo asBuiBJ pzajSus 'iU3

{3d usqSugs\\nu xep 'jpui 3p pissp BrnQ -sznos bsjso îs; sored areo jaquiiz un no? Xg\\§ub

Y Bju3ppupo o 3 bo sunds rai-nu 'Sor şi ¿J

MurB

U

ZlB5J gareq lop no 'm|m

— Reduii "-o ui 'pre gnBO so apji is mds iuii bs is 'Sub

'paiqns bj pari? S g re-33 — Sjbj m asu it nu iuă

[Bjpuoq bj pdBUt onp a [? S is amaixg ropjsoBjv mpjajsiuijAj bj 3p ropjuamnoop BJBAod ap zainsn 3j

S sraruj b-ui is aug ap jiuinipui Baid 3 nu ApooA

"Bsdg mj -nresop BareopA are nu? S3A\

RetTH T! ABa <"n$1 oie (

Wl — dBO ug5 jsgi npip area '§uba

Bj rorepgs B

În aş îs

5jsriJA\ap arem EinS o Bnj rej/

Bniz Bunq bo njduijs -j? Dmnos? R o xesop isoob n3 -purq

Bijoaitp ui jma

Ap no bibib iS jo 3snds 'buiui ui jsaA

Atbjit-t ad nB o — arsSsjnosj 3p; u3moui un tuiuad 'iiqoA urp udo aş pare rău, afacerea se anulează, nu îți mai dau nici un dosar, plecăm cu toțu acasă", cel mai rău lucru pe care-l pot face este s-o arunce pe Hdary în "groapa verde" de la Pekin, iar noi, ăă... adică Woodhouse şi prietenii lui vor negocia trocul.

— Nici gând.

Kent dădu peste cap ultima gură de whisky şi împinse paharul pe măsuță, lovindu-l cu un clinchet sonor de cană cu apă.

— Nu cred că Evelyn St John Woodhouse sau vreunul din prietemi lui ar negocia pentru mine măcar o trecere pe zebră.

Şi, dacă nu te deranjează exprimarea mea, nu cred că te interesează! De ce nu stai în banca durnitale?

Wang nu se supără nici de data aceasta. Se aplecă, luă de jos o servietă şi o aşeză pe masă. O deschise şi scoase din ea un pachet învelit în hârtie de ziar, pătată cu ulei. Parcă ar fi fost o pungă de cartofi prăjiți cu peşte; dar nu era. O trânti cu zgomot pe masă şi o împinse fără un cuvânt spre Kent.

Kent nu se atinse de pachet — Desfă hârtia, îl îndemnă Wang.

Englezul se aplecă în față. Era un ziar de Hong Kong, datat cu o zi înainte. Cu siguranță, în el nu se aflau cartofi prăjiți.

Desfăcu ziarul cu gesturi lente. Era un Special 3,2, uşor, cu țeava scurtă. Kent se uită mai de aproape, fără să îl atingă.

Apoi îl luă în mina şi îl studie atent. S&W adaptat fără număr, fără serie – imposibd să îi dai de urmă. Desfăcu încărcătorul; era plin: şase gloanțe lucitoare. Îl fixă la loc, aşeză revolverul la centură şi îl acoperi cu vestonul; nu se vedea nimic. Dar mulțumirea lui era infimă. Arma constituia un avantaj mic, ce nu îi dădea un as în plus. Îi ameliora situația, foarte puțin, dar nu i-o rezolva.

— Vei avea nevoie de el.

Wang privi câteva clipe fața lui Kent, ca şi cum s-ar fi gândit ce argument să îşi aleagă în continuare, apoi se hotărî.

— Bine, David, dacă eşti decis să aplici planul tău şi să încerci să îi păcăleşti pe pod, am să te ajut — De ce?

— Ți-am spus: îmi placi. E ca şi cum aş trăi o a doua copilărie. În primul rând, dacă vrei să joci cărți cu chinezii de la Pekin, vei avea nevoie de sprijin.

Vei avea nevoie de cineva care nu numai să-ți acopere spatele, ci şi să-ți țină o mână pe umăr şi cealaltă în buzunar, ca să nu-i lase să-ți fure portofelul.

Ştii cu câți oameni ai de-a face?

— Kim Cheong a spus că vine numai el, plus Ah Lian, care care va fi cu mine.

Wang oftă şi clătină din cap.

— Poți să înmulțeşti numărul ăsta cu zece. Şi, dacă aştepți să sosească următorul tren şi te uiți de aici, ai_ să înțelegi ce vreau să-ți spun. Vor fi mii de chinezi pe peron. Încearcă să numeri câți sunt de partea ta şi citi fac coadă la uşa din spate a Gonganbu Dong, intrarea din stradă Chanon Avenue, să îşi ia salariul! Îl suni pe Kim Cheong de acolo? Zise Wang fără să precizeze ce înseamnă "acolo". Presupun că era în Şenzhen.

— Ăsta e numărul pe care mi l-a dat când eram în Hong Kong. Din ìntìmplare...

— Da, îl întrerupse Wang. Te-am ținut sub observație la Orchid şi am fost în spatele tău când ai mers pe Queen's Road.

Dar vom discuta toate acestea altă dată. Până atunci, spune-mi ce aranjamente ai făcut deocamdată — Trebuie să aştept pe peron până când vor coborî toți pasagerii din următorul tren şi mă va contacta un bărbat care se va prezenta Bang.

— Doar Bang? Fl întrerupse Wang. Nimic altceva?

— N-a spus nimic mai mult — Continuă — Acest Bang va controla conținutul dosarului şi, dacă îl va considera autentic, îmi va propune o metodă pentru predarea lui.

Wang aruncă o privire spre ceasul de perete, apoi la cel de la mână, de parcă nu ar fi avut încredere în unul sau în celălalt, după care spuse:

— Presupun că în felul ăsta, avem cam zece minute să ne organizăm. Nu-ți lăsa pistolul ăla la vedere. Trebuie să îi atragem atenția asupra altui lucru, să-i demonstrăm că nu eşti un tinerel cu caşul la gură. Rămâi un moment unde eşti.

Se ridică în picioare şi se duse la uşă. Chiar după colț se afla cineva Unul din cei doi Chew nu voia să rişte.

— II cunoşti pe sergentul Sonny Chew? Îl întrebă Wang despre gardianul nevăzut. Bine. Du-te şi-l adu. Repede, te rog.

Sonny intră în încăpere, dar nu se aşeză pe scaun. Conversația lui cu Wang fu rapidă; de altfel, partea lui s-a rezumat la doar câteva sunete afirmative şi la câteva înclinări din cap. Când plecă, Wang se aşeză, se uită cu

jind la sticla de Teacher 's, dar se împotrivi ispitei. Chew se întoarse în câteva minute şi aşeză cu grijă pe masa dintre Wang şi Kent o grenadă cilindrică albă cu dungi verzi; la fel de delicat, aşeză lângă ea dar fără să o atingă, un focos în formă de U. Apoi făcu un pas înapoi; pentru prima dată, Sonny Chew afişa o expresie nefericită.

— Vopseaua e încă udă, îl informă el pe Wang, dar e cu uscare rapidă. În cinci minute, va fi uscată perfect.

— Mulțumesc, spuse bătrânul şi privi zâmbind spre Kent, care, instinctiv, se lipise de spătar ca să se îndepărteze fie şi cu câțiva centimetri de grenadă. Cred că a depăşit puțin termenul de garanție, adăugă el nepăsător, dar că e destul de bună. E o grenadă cu fosfor din dotarea Armatei Chineze, sunt sigur că ştii.

Kent nu ştia Mai mult, nu-i plăcea nici cum arată şi nici să stea lângă ea — Dar nu e ce pare a fi. E fumigenă, scoate un fum greu, dens; poate o să ai nevoie să dispari în ceață. Să sperăm că domnul Bang cunoaşte totul despre grenadele cu fosfor. Spu ne-i că o arunci cu tot cu sacoşă pe calea ferată; va şti ce se va întâmpla cu conținutul – va fi transformat în scrum – ca să nu mai vorbim de ce se va întâmpla cu părul de pe fața lui!

— Sau a mea! Sugeră Kent.

— E doar fum, îi aminti Wang, iar dacă vrea să ți-o ia prin violență, ai tot ce îți trebuie ca să scapi de el. Lucrul important e să se uite bine la grenadă, ceea ce îl va face să uite că ar fi vrut să te împuşte şi să fugă pe pod cu actele lui Woodhouse.

Wang zâmbi vesel, cu toată fața — Dar, orice ai face, asigură-te că fermecătoarea ta însoți toare nu vede. Nu vrem să se întrebe cam în ce companie te-ai aflat în timp ce ea răspundea la întrebări despre paşaport, nu-i aşa? Înainte de a începe conversația cu domnul Bang, scapă de ea, spune-i să se ducă la o plimbare.

Kent întinse mâna şi atinse grenada Era încă lipicioasă, dar se usca repede. Părea mult mai relaxat acum. Îşi băgă degetul în inel, apoi o răsuci în mină, studiind-o din mai multe unghiuri.

— Şi accept orice propunere cu care va veni?

Lui Wang îi pieri zâmbetul de pe chip.

— În limitele rezonabdului, David, în limitele rezonabilului.

N-aş vrea să te văd dispărând pe pod, în fața domnului Wang.

Ascultă-i propunerile învârtind grenadă de inel, ca să îi vadă însemnele, după care spune-i, orice ar sugera el, că ai nevoie de jumătate de oră să te

hotărăşti.

— Şi dacă nu e de acord? Dacă vrea să facă schimbul atunci şi acolo?

— Spune-i să se ducă la dracu'.

— Dar Hilary?

— Nu-ți mai fă griji din cauza lui Hilary. Pentru ei, dosarul valorează mult mai mult decât ea; de fapt, ea nu valorează ni mic pentru ei. Va fi acolo, nu te mai gândi la asta, îl linişti el şi luă grenada în mina. E uscată şi gata de treabă. Vopselele astea modeme sunt lucruri grozave.

O ridică, îi deşurubă fundul şi introduse focosul în locaşul lui. Îl împinse uşor cu degetul şi înșurubă fundul la loc. Apoi o ținu câteva clipe în mină, de parcă ar fi cântărit-o, după care, fără veste, o aruncă spre Sonny Chew. Sonny jongla cu ea o secundă, reuşi să o prindă şi, alb la față, o lipi de piept..

— Doamne Dumnezeule!

— Freac-o de ceva, Sonny. Arată de parcă acum ar fi fost scoasă dintr-un magazin de jucări pentru farse. Ce s-a întâm plat? Nu te simți bine? Ah Lian a fost tratată cu o politețe ireproşabilă. Dar era fu rioasă. Din fericire. Furia îi estompa orice supiciune pe care ar fi putut-o avea cu privire la felul în care fusese luată de pe peren şi despărțită de Kent, cu privire la aşteptarea această lungă alături de grăsanca îmbrăcată în polițistă, în timp ce i se verificau actele false. Aşteptarea părea să nu se mai termine niciodată. Auzi trenul următor sosind în gară, într-o cacofonie de zgomote şi şuierături de sirene şi de roți, şi apoi liniştea înghețată ce a urmat când mulțimea a eliberat peronul. Pe fondul acestei tăceri sosi ofițerul de vamă, care îi întinse paşaportul. Ah Lian aşteptă să fie privită cu sprâncenele ridicate, să i se zâmbească ironic şi să fie arestată. Dar nu se întâmplă nimic din toate acestea. Un surâs politicos, o scuză şi țăranca mătăhăloasa îi deschise uşa şi o conduse pe coridor spre camera în care stătuse mai devreme cu KenL Kent era tot pe scaun şi, în fața lui, pe o masă pliantă, se afla o scrumieră ce nu fusese acolo. În ea să găseau câteva țigări fumate pe jumătate, din care una mai scotea încă fum – un fir subțire, albastru, ca de bumbac, ridicându-se perfect vertical până la intrarea ei, când aerul se învolbură. Femeia nu spuse nimic. Nici englezul nu vorbi până când se întoarseră pe banca lor izolată de pe peronul principal.

— Ți-au pus vreo întrebare? Întrebă Kent din colțul gurii.

— Mi-au luat paşaportul, dar nu m-au întrebat nimic. Tâmpiți incompetenți!

Părea cât se poate de fericită că a scăpat. Întoarse capul şi îşi Întinse buzele în obişnuita lor poziție încordată. Când îşi roti din nou capul, să se uite

spre pod, îl văzu lângă ea pe Hu Bang.

Apăruse parcă de nicăieri.

Cu un minut în urmă stăteau încruntați, doi străini duşmănoşi ce fuseseră aruncați împreună într-o gară străină, iar acum erau trei. Hu Bang se uita prin ea. Atenția lui era concentrată numai asupra lui Kent; fără să fie invitat, se aşeză lângă englez şi privi spre râul nemişcat al şinelor de cale ferată, după care spuse pe un ton neutru:

— Mă numesc Bang. Dumneata te numeşti Kent Ai vorbit deja cu Kim Cheong.

Kent se uită întâi la Ah Lian. \— Du-te şi te plimbă puțin, îi\spuse el. Vom avea o conver sație particulară. \Femeia nu se ridică imediat ci privi spre bătrân, care înclină uşor din cap; cu o mină nemulțumită, se ridică şi se îndreptă spre celălalt capăt al gării. Abia după îndepărtarea ei, Kent s-a uitat atent la noul sosit Nu ştia la ce se aşteptase, dar cu sigu ranță nu la un pensionar de optzeci de ani. Îşi lăsă mirarea să i se reflecte pe chip, dar Hu Bang nu se âncruntă. Nu al interesau reacțiile curierilor, de la orice agenție de spionaj ar fi fost însă pe Wang Peng îl interesau.

Ochu lui, care priveau prin fereastra cu jaluzele, erau mijiți de curiozitate la vederea'noului companion al lui Kent.

— Ştii cine e? Îl întrebă el pe Sonny, care stătea în picioare lângă el.

Sonny depărta puțin două fişu de aluminiu.

— Străbunicul lui Mao Tzedun?

Umorul lui Sonny ți înfiora pe Wang, dar bătrânul nu îi re proşa nimic.

— E Hu Bang, unul din ultimii membri ai vechii gărzi, unul din puținii care îşi mai aduc aminte cum e să mănânci la dejun rime fierte pe pâine prăjită. Marele supraviețuitor. Trebuia să fie el, nu? El i-a omorât pe aproape toți ceilalți.

— De ce? Întrebă Sonny cu interes renăscut — Era garda de corp a lui Mao Tzedun şi asasinul şef din vechea schemă a TEWA. Ai auzit de Pol Pot?

— Cine n-a auzit?

— În comparație cu bătrânul Hu Bang, Pol Pot e la fel de sângeros ca şi lăptarul de la grădinița pentru fetițe.

— Şi ce face în gara de la Lo Wu?

— Poți să mai întrebi o dată. Sper că tânărul Kent nu va în cerca să se poarte necuviincios cu el.

Dar Wang nu avea expresia unui om îngrijorat; chiar părea mulțumit Hu Bang se uită în sacoşa de plastic deschisă de Kent Prin lentilele ca două

funduri de sticlă de lapte, studie grenada din mâna lui Kent — E cu fosfor, îi spuse Kent şi, ținând încă sacoşa în mâna cealaltă, o întoarse ca bătrânul să vadă însemnele.

Aşteptă încordat reacția chinezului. Dar nu meritase efortul:

Nu veni nici o reacție.

— Ai dreptate, spuse Hu Bang într-o engleză răguşită, dar deloc proastă, şi înălță capul.

— Urâtă marfă, fosforul ăsta, îi aminti Kent, şi grenada are focos triplu. Dosarul s-ar transforma în cenuşă. Iar dumneata nu ai ajunge nici măcar până la intrarea pe pod...

Îşi lăsă amenințarea neterminată. Hu Bang abia dacă ridică din umeri şi se uită din nou în sacoşă.

— Arată-mi dosarul. Kent rămase pe bancă şi privi în urma bătrânului, care traversă peronul şi dispăru pe pod.

— Cine e? O întrebă pe Ah Lian când femeia se aşeză pe bancă, lângă el.

— Nu te interesează, ripostă ea E o persoană importantă, e tot ce trebuie să ştii. Ce-a spus? Cum v-ați pus de acord? Cum îi vei preda dosarul?

— Nu te interesează, răspunse Kent fără să se uite la ea — Unde te duci? Îi strecură ea printre dinți lui Kent, care se ridicase în picioare.

Englezul se uită spre şinele care se uneau la orizont, apoi la ceasul de la mână şi răspunse:

— La telefon. Bunicul ăsta dumitale a luat numărul telefonului de acolo. Va discuta scenariul cu Kim Cheong. Ai face bine să vii cu mine; cred că oamenii de aici se întreabă deja ce dracu' facem. Nu vreau să vină iarăşi tinerelul ăla tâmpit şi insistent cu întrebările lui idioate, aşa că vino în cabină şi fă să pară că vorbeşti cu o rudă.

Dar nu a fost nevoie că Ah Lian să se prefacă. Telefonul a sunat o singură dată, chiar la intrarea lor în cabină. Ah Lian vorbi puțin şi întinse receptorul către Kent, care îi spuse să aştepte pe peron, puțin mai departe. Femeia păru pe punctul de a se revolta dar, după ce stăm nemişcată câteva secunde, se îndepărtă la câțiva metri, sub copertina gării, şi citi cele mai recente oferte ale Agenției de Turism Hong Kong. Când îl văzu pe Kent ieşind din cabină şi privind din nou la ceas, citise deja toate ofertele şi le revizuia în memorie.

— Mergem pe pod? Întrebă ea cu speranță în glas.

Kent clătină din cap.

— Atunci ce facem?

— Cunoşti un anume Fang Longzhen?

— Nu. De ce, ar trebui?

— E ofițer de la vamă; el ne va scoate din gară. S-ar părea că e un agent de-al vostru infiltrat aici. Eşti sigură că nu îl cunoşti?

— Qt se poate de sigură. Deci ce facem?

— Nu-i nevoie să ştii mai mult. Du-te şi aşteaptă acolo, înăuntru, zise el şi arătă cu degetul spre o cafenea bine luminată, dar fără pretenții. Vin şi eu într-o clipă.

Femeia nu se mişcă, dar clipi bănuitoare din ochi.

— Unde te duci?

— Nu mai pune atâtea întrebări.

— Repet..

— Mă duc la toaletă, eşti mulțumită? Acum intră acolo şi aşteaptă-mă. Poartă-te natural, dacă poți. Bea o ceaşcă de ceai...

— Stai mult?

Kent nu îi răspunse. Sub privirea ei suspicioasă, înainta grăbit de-a lungul peronului. Când trecu pe lângă fereastra cu jaluzele, dădu insesizabd din cap. Nu se uită direct la geam, avea încredere că Wang stă lipit de postul lui.

Şi avea dreptate. Wang îl urmă şi îşi desfăcu nasturii de la pantaloni. Pentru o toaletă chinezească, era destul de curată şi mirosea puternic a dezinfectant De acum înainte, lucrurile intrau în linie dreaptă.

— În WC-urile de la Lo Wu cunoşti tot felul de oameni interesanți, zise Wang cu un zâmbet pe față şi îi povesti tot ce îi spusese şi lui Sonny Chew despre Hu Bang.

Interesul politicos al lui Kent era numai de suprafață; în realitate, se grăbea. După un timp, îl întrerupse fără să îşi ceară scuze.

— Domnul Bang a fost foarte interesat de conținutul dosarului.

— A spus-o el?

— Nu, dar le-a studiat mult I-a plăcut mai ales fotografia şi fasciculul Aceasta este viața ta, referitor la Lee Yuan, viitorul preşedinte al Partidului Comunist şi conducător al Republicu Populare. Nu putea să-l mai lase din mină.

— Te-a invitat să te duci în China cu el?

— Bineînțeles. Dar ideea nu m-a încîntaL Mi-a sugerat să efectuăm predarea la mijlocul drumului, dar l-am refuzat — De ce?

— Ai văzut podul ăla? E drept ca o țeava de puşcă. De fapt, e că înăuntrul unei țevi de puşcă! N-ai unde să te ascunzi. Nu e nevoie decât de un

blestemat de chinezoi "distrat" care să-şi descarce "din întâmplare" arma T56 şi în tot coşul ăsta de fum, că altfel nu pot să-i zic, va cădea o ploaie de gloanțe 7,62 cu vârf de cupru.

— Foarte instructiv, David. I-ai arătat bomba ta cu "fosfor"?

— Da. Nu mi s-a părut prea de interesat Și nici n-a făcut pe el.

— Deci cum a rămas?

— Am stat picior peste picior şi am continuat să îl refuz până şi-a prezentat ultima ofertă.

— Care a fost aceea? Îl chestionă Wang, care începea să îşi piardă răbdarea.

— Un rendezvous în afară. Ştii zona Muk Wu?

Wang clătină din cap.

— Dar Sonny Chew va... şi Rodriey la fel.

Kent îşi permise să zâmbească răutăcios.

— Muk Wu e o fundătură pe care nu intră nimeni, decât dacă are aprobare oficială; şi e pe partea noastră, ăsta-i secretul. Un loc secret, care nu bate la ochi nici un pic. E ca o autostradă mare, dar pe care nu o observă nimeni. Domnul Hu Bang a spus să nu ne facem griji, va ordona ca eu şi cu Ah Lian să fim lăsați să trecem în "zonă închisă".

Wang se uită în jos, între picioare, şi întrebă:

— Cum va face acest lucru?

— Total va fi aranjat de un ofițer al vămii Hong Kong, pe nume Fang Longzhen. A fost contactat de Kim Cheong, care urma să mă sune apoi pe mine pentru a confirma înțelegerea.

Şi tocmai a făcut-o. Acum îl aştept pe acest Fang Longzhen să vină să-mi şoptească la ureche idede sale.

Chinezul îşi îndoi genunchii şi îşi închise fermoarul.

— Acceptă tot ce îți spune. Am să-l pun pe Rodney să verifice dacă nu există vreo şmecherie. Deocamdată îl vom lăsa pe domnul Fang Longzhen îşi facă treaba, pentru că Sonny să aibă cu ce să-l prindă într-o zi, mai încolo. Deci vei preda dosarul în acel no man 's land chinezesc şi te vei întoarce cu Hilary la braț. Asta e? Ai vreun plan să aduci înapoi şi dosarul?

Kent clătină din cap.

— O să improvizez ceva pe loc. Ai să fii acolo, nu?

— Sigur, zâmbi Wang. Joacă cinstit cu ei când vine momentul. Asigură-te că Hilary stă pe teren sigur, pe partea noastră, dă-le dosarul şi lasă restul pe mine, Hai, du-te şi întâlnește-te cu noii tăi prieteni. Nu uita, fă cum spune el şi

să nu te tot uiți peste umăr. * 42 într-un alt moment şi în alte circumstanțe, lui Kent i-ar fi plăcut plimbarea cu maşina pe drumul tăiat prin terenul accidentat de țară. Maşina înainta prin praf spre soarele imens, de culoarea portocalei, care atingea linia orizontului şi care, dintr-o dată, ca şi cum ar fi muncit destul pentru acea zi, începu să coboare cu o viteză alarmantă spre zorile altor oameni. Şoseaua perfect dreaptă se întindea în amurgul tot mai dens, iar în spate nu era nimic; doar un nor de praf maroniu însoțind un alt Land Rover care înainta încet. Rodney nu se apropia de automobdul vămti decât atât cât să nu îl piardă din vedere. Şoseaua nu se intersecta cu alte drumuri; norul gros de praf ce stăruia în aer îl făcea să rămână cu ochii pe oglinzi mai mult decât o făcea de obicei. Dar putea să stea liniştit: în spatele său nu se întâmpla nimic. Wang, care era alături, stătea tăcut, contemplativ. Era mulțumit de gândurile lui şi trăgea încet dintr-o țigară aprinsă tocmai atunci. Soniiy tuşi, dar tuşea lui nu avu nici un efect asupra lui Wang.

— Nu-ți chinui ochii, Rodney, şopti el. Nu e nevoie să doborî recordul Lo Wu-Muk Wu. Lasă-le timp să ajungă şi să se pregătească. Mai redu puțin viteza.

Rodney făcu ce i se spusese.

Ca şi Wang, Kent îşi aprinse o țigară. Nu întinsese pachetul şi şoferului; țigara nu s-ar fi potrivit eu uniformă Oricum, nici nu ar fi acceptat.

Vameşul nu era deloc încântat că un kw ai lo — = un alb, un englez, duşmanul – aflase că e agent infiltrat. Fang Longzhen era un adevărat fiu al revoluției; nu fraterniza. Şi nici nu vorbea. Conducea cu grijă, aşteptând semne numai de el ştiute.

Trecu pe lângă intersecția cu şoseaua ce ducea la Man Kam Toborder, unde se afla un post de poliție solid construit, şi mai merse un kilometru până a o lua la stingă, spre Muk Wu. Ocoli zona construită, intră pe o fundătură şi făcu la dreapta, înaintând pe asfalt cât de mult se putea. Mai departe, drumul era pietruit Fang opri Land Rover-ul şi stinse motorul. Arătă cu degetul prin parbriz şi îi spuse lui Kent în engleză:

— La trei sute de metri de aici se află granița Să nu scoateți nici un sunet; sunt soldați din ktiometru în kilometru, gata de atac. Pe o porțiune din gardul de sârmă de acolo au fost dezactivați senzorii. În iarbă, lângă acea porțiune, se va afla cineva care vă va deschide o poartă. Vă va duce la o carieră de nisip, pe partea aceasta a râului, unde vă va aştepta Kim Cheong.

Acestea au fost instrucțiunile lui. Peste jumătate de oră, întunericul va fi complet Eu voi aştepta aici, să vă duc înapoi.

Bărbatul se uită peste umăr şi spuse în putonghua:

— Mergeți cu el, doamnă? Vă întoarceți aici sau rămâneți cu Kim Cheong?

— Nu pune întrebări idioate.

Starea de spirit a lui Ah Lian rămăsese groaznică. Nimeni nu era scutit de neplăcerile ei.

Wang coborî geamul şi aruncă țigara pe marginea şoselei.

— De ce ne-am oprit, Rodney? Întrebă el uitându-se în jur.

În față era un iaz mare, iar la dreapta se afla un drum neas faltat; nu se vedea țipenie de om.

Rodney nu se uită în jur. Privea fix înainte; din spatele maşinii, Sonny se aruncă în față, cuprinzând cu brațele ambele scaune, şi, ca şi fratele său, privi înainte.

— După curba aceea, şoseaua se termină, spuse Rodney co borând automat vocea într-o şoaptă răguşită. Dincolo de ea este un drum îngust care duce spre gard şi acelaşi drum continuă în Republica Populară. Nu departe de aici este o carieră de nisip.

Cred că acolo încalcă prietenii dumitale legea.

Pentru o clipă, Wang nu spuse nimic. Se uita şi el înainte, ca şi cum ar fi vrut să vadă după colț, dar se gândea; apoi se hotărî.

— Cât de departe ar ajunge celălalt Land Rover pe drumul de care spui? Îl întrebă el pe Rodney.

— Deloc, răspunse Rodney imediat Cred că e parcat chiar după curbă. Vreți să mergem până în spatele lui?

— Nu, încă nu. Sonny, du-te şi aruncă o privire; vezi dacă cel de la vamă e prin apropiere. S-ar putea să nu fi plecat cu Kent şi cu femeia.

— Şi dacă n-a plecat? Zise Sonny, care se pregătea să sară din maşină. Să-l aduc să vorbiți cu el?

— Nu, replică Wang țintuindu-l cu privirea. Ocupă-te de el.

— Până la capăt?

— Până la capăt, repetă Wang. Prejudicii maxime!

Bătrânul scoase capul pe geam şi îi mai spuse lui Sonny, care se îndepărta:

— Să nu faci zgomot! Nu cred că te-ar deranja, îi spuse el apoi lui Rodney, dacă ar apărea un post vacant în filiala Lo Wu a Oficiului de Vamă, nu?

Rodney nu se gândea la posturi vacante.

— Ce înseamnă "prejudicu maxime"?

Wang nu îi răspunse; era concentrat asupra curbei.

Sonny ajunse la curbă, se lăsă în genunchi şi trase cu ochiul după colț. Land Rover-ul vămii era la vreo optzeci de metri, nu parcat ci staționat acolo unde şoseaua se transforma într-un drum prăfuit şi accidentat Vedea cotul şoferului odihnindu-se pe geamul deschis; din când în când, pe fereastră ieşea ci te un mic nor de fum de țigară.

Sonny scoase de la centură pistolul său de poliție, un Special cu țeava scurtă, şi se aşeză în spatele maşinii. Se uită scurt peste umăr, din instinct şi parcurse în vârful picioarelor mică distanță până la autovehiculul oprit Şoferul nu auzi absolut nimic până când Sonny îi şopti un avertisment în ureche:

— Nu mişca!

Fang nu avea nici o problemă cu nervii; nu sări în sus şi nici nu făcu gaură în trapă. Rămase ca o statuie, ca o statuie fumătoare. Țigara, ținută între două degete care nu tremurau, se opri în drum spre gură, foarte aproape de destinație, trimițându-i în ochi un fir de fum rătăcit. Dar nu clipi şi nici nu îşi îngustă ochii; singurele lucruri care se mişcau erau lacrimile ce izvorâseră din ochii înecați de fum.

Sonny apăsă mai tare cu țeava revolverului în locul moale din spatele urechii drepte. Apoi vorbi din nou.

— Coboară mina şi aruncă țigara, zise sergentul şi făcu un pas înapoi, țintind cu arma spre fața celuilalt întoarce capul, uită-te la mine. Deschide portiera uşor. Coboară din maşină.

Întoarce-te şi pune mâinile pe capotă. Desfă picioarele.

Fang făcu tot ce i se spusese. Se aştepta să simtă mâinile celuilalt percheziționându-l şi îşi pregătea contraatacul. Dar nu se întâmplă aşa. Sonny, cu arma îndreptată încă spre vameş, înconjură maşina, deŞise portiera şi smulse cu mâna liberă bancheta din spate.

— Stai pe loc, şopti el şi se apropie la un pas de Fang, după care se opri.

Fang rămase ca o stană de piatră, cu brațele şi picioarele depărtate, dar cu urechile ciulite şi cu ochii în alertă. Sonny se aplecă puțin în față, ridică bancheta la nivelul capului lui Fang, împinse pistolul în ea şi apăsă pe trăgaci.

Bancheta absorbi cea mai mare parte a sunetului exploziei.

Zgomotul fusese puternic, dar nu destul încât să răzbată la mai mult de o sută cincizeci de metri. În orice caz, suficient cât să ajungă la urechde lui Wang şi Rodney.

Amândoi au apărut imediat de după colț: Wang, cu un pistol în mână,

Rodney neînarmat, privindu-l cu un amestec de oroa re şi fascinație pe fratele său mai mic, care se pregătea să mai tragă un glonț în şoferul muribund. Dar nu mai era nevoie.

Sonny îşi scoase pieptul înainte şi coborî pistolul. Înlocui glon țul pe care îl folosise şi înfipse arma înapoi în teacă. Rodney era uluit. Era pentru prima oară când îl vedea pe fratele său la muncă; Sonny nici măcar nu tremura.

Wang nu îşi pierdu timpul cu trupul de lângă Land Rover.

Dădu din cap spre Sonny, în semn de aprobare, şi îl luă de umeri pe Rodney, după care arătă spre cadavru:

— La asta m-am referit când am spus "prejudicii maxime", explică el. Kent aproape lipit de Ah Lian, coborî panta pietroasă şi se opri lângă un gard de sârmă ghimpată.

— Aşteaptă aici, şopti el şi făcu câțiva paşi spre dreapta.

Studie atent sârmă, fără să o atingă. Era foarte bine întinsă.

Nu exista nici o despărțitură, nici o poartă, cel puțin în zona aceea Şi nici o călăuză surâzătoare din Republica Populară.

Aşteptă câteva secunde, ascultând linişte a şi uvertura la concer tul din acea seară al broaştelor, după care se întoarse în punctul din care pornise.

— Ce e? Ce se întâmplă? Şopti Ah Lian.

Pentru prima dată, detecta în vocea ei o nuanță de nelinişte.

Dar acest lucru nu îl ajuta; simțea exact la fel. Nu răspunse, ci îşi continuă explorarea în direcția opusă. Înainta cinci sau şase metri şi aşteptă iarăşi.

— Psst!

Sunetul venise chiar de lângă gleznele lui. Se uită în iarbă de la picioare şi, după o clipă, zări o siluetă ghemuită. Gardul de sârmă de lângă el era dat la o parte.

— Pe aici, şopti el şi dispăru.

Vorbise în engleză. Cărarea era distinctă, iar podul de peste râu era solid şi sigur. În timpul traversării, nu au făcut nici un zgomot. Apoi, ca un spirit supărat pe cei vii, călăuza dispăru.

Kent rămase pe loc şi duse mâna la revolver, dar înainte de a apuca să îl scoată, capul omului apăru din nou, de data aceasta la nivelul pământului. Coborâse într-o carieră de pietriş încă folosită, cu excepția porțiunii pe care stătea Kent, unde iarba reuşise să redevină stăpâna. În dreapta lui se afla o mică întindere de apă ce reflecta norii negri, un heleşteu artificial încrețit sub adierea slabă.

Kent se opri iarăşi brusc. Încercă să îşi mascheze privirea insistentă cu care cerceta împrejurimde, în căutarea sursei unei străfulgerări de o clipă pe care o prinsese cu ochiul adineaori.

Nu venise dinspre apă. Pe partea mai ridicată din dreapta se vedea capota plată a unui automobil ascuns fără prea mare abilitate. Ar fi putut fi parcat un metru mai departe şi atunci ar fi fost complet invizibil din unghiul lui. Dar răul se produsese deja. Zări din nou licărirea cu coada ochiului. Un parbriz? Nu.

Un binoclu? Nu, nu... Iată, se vedea din nou. De data aceasta, imaginea era mai limpede; ultimul licăr al soarelui dispărut se reflecta într-o pereche de lentde în forma fundului de sticlă de lapte şi era orientat spre un păr țepos şi cărunt Hu Bang studia locul crimei printr-un binoclu militar.

Şi cine va trage? Kent îşi urmă ghidul la câțiva metri, după care se opri. Un unghi nou;.. Se ghemui şi îşi legă mai bine şiretul de la pantof, apoi privi din nou; acolo era! La picioarele bătrânului, ca o minge de fotbal ce aşteaptă şutul, se afla forma rotundă a unui cap descoperit şi, chiar sub el, o mică lunetă neagră montată pe o mitralieră.

— Aşteaptă aici.

Călăuza chineză continuă să meargă spre marginea carierei, unde terenul începea să urce spre o zonă neexploatată. Dintr-o altă maşină apărură încă două siluete. Această maşină, o limu zâna neagră sau blumarin, era parcată fără nici o încercare de a fi ascunsă.

Una din siluete era o femeie. Purta pantaloni, dar părul ei lung şi bogat flutura la fiecare pas. Când tânăra îl văzu pe Kent stând în mijlocul platoului, fu cât pe ce să alerge spre el, dar Kim Cheong întinse un cârlig şi o prinse de cot. Femeia scoase un țipăt mic, nu de durere, ci de oroare la senzația pe care i-o dădea metalul apăsat pe pielea ei fină.

Erau la numai câțiva metri depărtare. Kent îşi dezlipi ochii de la Htiary şi Kim Cheong şi, fără a întoarce capul, se uită ra pid la mitralieră. Arma stătea fixă precum o stâncă, îndreptată direct spre el. Se întoarse cu spatele la Hu Bang şi la trăgător, după care, cu mâna stingă apărată de sacoşa de plastic, apucă grenadă şi îi scoase încet cuiul. Se întoarse aşa încât trăgătorul să îi vadă fața De asemenea, se asigură că Hu Bang îi vede grenada din mină.

— David...? Se auzi vocea perfect stăpânită a lui Hilary.

Kent nu îşi dădea seama dacă tânără e bucuroasă că îl vede sau furioasă că lăsase lucrurile să ajungă atât de departe. Hilary făcu un pas spre el.

— Doar o clipă..., zise Kim Cheong şi îşi întinse şi celălalt cârlig. Dosarul,

te rog.

Kent trecu sacoşa în mâna dreaptă şi îşi lăsă cealaltă mâna lângă corp. Întinse punga spre Kim Cheong, cu brațul ridicat la nivelul bărbiei, în aşa fel încât dosarul să se afle între capul lui şi lunetă. Kim Cheong îi dădu drumul lui Htiary şi întinse cîrli guL că englezul să îi agate sacoşa de el.

În momentul acela, Kim Cheong parcă a citit gândurile lui Kent Pentru un om trecut de şaizeci de ani, avea reflexe exce lente. Strigă un cuvânt de avertisment pe tonul cel mai înalt al vocii sale, înşfacă dosarul şi se aruncă la pământ Exact la timp.

Kent nu mai ținea atât de strâns grenadă şi se auzea un şuierat înspăirnîntător. O ținu puțin, după care o aruncă deasupra ca pului. Nu era cea mai bună aruncare pe care o făcuse vreodată, dar era suficientă să o trimită cam la cinsprezece metri; grena da căzu cu zgomot între Kim Cheong, Hilary, trăgător şi el în suşi. Numără în gând; trei secunde se scurseseră deja O luă pe Htiary de talie, o trase lângă el şi o trânti la pământ Țipătul ei ajunsese abia la jumătatea esofagului când un zgomot asurzitor îi împinse timpanele spre interior.

BUUUM!

Instantaneu, după fulgerarea unei lumini, se ridică un şuvoi compact de fum alb, bolborosind ca un gheizer furios. Din cealaltă parte a perdelei de fum se auzi o detunătură şi chiar lângă capul lui Kent fu dizlocată o porțiune de pietriş, care îi ricoşa în obraz. Apoi urmă încă o împuşcătură, una mai uşoară, mai rafinată, de pistol, venind din aceeaşi direcție. Glonțul fusese țintit destul de bine; trecu șuierând între capul său şi umărul lui Htiary. Cel care apăsase pe trăgaci ştia să ochească. Hu Bang scoase şi el un Luger cu țeava lungă; putea încă să țină o armă în mina. Apoi răsună o rafală sălbatică de mitralieră, care străpunse ceața tot mai deasă şi se înfipse în pietre.

Kim Cheong şi-a revenit primul. Se ridică în genunchi şi, cu sacoşa ținută strâns în cârlig, intră în norul de fum, căutând să se ascundă. Dar era prea târziu; Kent era deja lângă el. Trăgându-se peste trupul întins la pământ al lui Hilary, se zvârli sălbatic spre umbra tot mai vagă a bărbatului. Îl ajunse şi se agăță de el, doborându-l în genunchi. Dar Kim Cheong era sprinten şi se mişca precum un atlet Lovea şi se zbătea să se elibereze din strânsoarea lui Kent agitându-și amândouă cârligele în speranța că se va putea prinde de prundiş. O baieră a sacoşei se rupse şi nu mai era timp să o apuce pe cealaltă în cârlig. Se răsuci violent îl lovi puternic pe Kent şi aproape reuşi să se ridice în picioare. Triumfător, întinse mâna după sacoşă Dar, pentru a doua oară

ajunsese prea târziu.

Englezul înşfacă punga, se întoarse, pătrunse în norul de ceață şi o întinse spre Hilary, care era în genunghi. O ridică repede, o întoarse în direcția gardului, îi strigă în ureche să meargă ghemuită şi o împinse afară din fum. Era la un metru în spatele ei, cu mâinile întinse şi strigându-i să se grăbească.

Atonei s-a auzit un pocnet şi în parbriz apăra o gaură Totul s-a întâmplat într-o fracțiune de secundă. Hu Bang îşi cunoştea meseria Ochii săi erau încă fixați pe imaginea mult aşteptată PAC!

Glonțul greu intră în coapsa lui Kent, sfărâmând osul. Englezul avu timp destul cât să privească unghiul grotesc pe care îl făcea piciorul lui, după care al doilea foc îl nimeri în partea dreaptă a pieptului. Al treilea glonț îşi rată ținta Se lovi de pietrişul de lângă capul lui, ricoşa pe un bolovan şi dispăru spre cerul întunecat Apoi, fumul reveni învolburându-se în jurul capului său şi ascunzându-i trupul, până când se linişti şi învăluica o pătură.

Dar nu a murit. Se uita neputincios la fața şocată a lui Hilary.

— Du-te! Urlă el. Fugi! Pentru numele lui Dumnezeu! Fugi!

Pleacă de aici!

Dar ea nu se mişca; stătea transfigurată, cu sacoşa pendulându-i în mâna întinsă spre el. Tremura ca o frunză în bătaia vântului, fără să îşi poată controla reflexele nervoase.

Kent nu putea face nimic. Începu să tremure, iar dinții îi clănțăneau neîncetat Era în stare de şoc. Încă nu simțea durere, durere adevărată, dar urmă să simtă. Clipi; nu se întâmplă nimic. Încercă să-şi şteargă lacrimile cu mâna dreaptă, ca să poată vedea dincolo de fată, dar brațul nu i se mişca. Apoi, într-un scurt, moment de luciditate, ceața roşie care i se aşternea pe ochi se rări şi văzu în depărtare altă siluetă, care se apropia cu viteză.

— O, Doamne! Hilary, pentru numele lui Dumnezeu, fugi!

Dar era prea târziu. Ah Lian fugea desculță ca o fată de țăran, cum fusese probabil cu mulți ani în urmă; când ajunse la trei metri de spatele ei, sări ca o panteră asupra țintei sale imobile. O prinse pe Hilary de umeri şi, în timp ce englezoaica se prăbuşea, o lovi în tâmpla cu o lovitură de karate. Sunetul, ca al unui satâr de măcelar spintecând o halcă de carne, se reverberă pe platoul plin de fum; Hilary rămase acolo unde căzuse, fără viață.

— O, Dumnezeule!

Englezul ar fi vrut să leşine, să adoarmă; simți un deget cald şi fin închizându-i pleoapele. Apoi se forță să îi deschidă din nou. "Nu încă. Doamne, nu încă." Ah Lian ridicase deja sacoşa. "Nu! Nu încă!" Se luptă cu durerea

înnebunitoare şi apucă revolverul înfipt în teaca de la centură. Cu mâna stingă; atât de neîndemânatic... "Dar nu trebuie decât să ţinteşti şi să apeşi pe trăgaciul ăla blestemat. Ocheşte-o între ţâţe! N-ai timp.

Ţinteşte oriunde." Şi o făcu.

PAC! PAC!

Nimic; femeia nici măcar nu tresărise. Şi apoi arma, plină de sânge, îi alunecă din mină. Dar nu era terminat. Ah Lian se aplecă lângă el şi apucă revolverul. Făcuse o greşeală. Ar fi trebuit să îşi ridice fusta şi să fugă.

Cu un efort supraomenesc, îşi ridică braţul stâng, o prinse de gât şi îşi încleşta degetele. Chinezoaica ţipă. Bărbatul o trase peste el, strângând tot mai tare degetele. Ah Lian se luptă, lovi cu picioarele, dar el nu îi dădu drumul, ci îi apăsă faţa de piept, ignorând durerea şi umplând-o de sânge, până când ţipătul ei se transformă într-un gâlgâit. Kent ridică pleoapele.

Nu îi venea să îşi creadă ochilor. Abia vizibil, mai mult ca o umbră în lumina muribundă, Wang Peng Soon se apropia de carieră într-un mers rapid, dar controlat, ca un marş în care picioarele nu se depărtează de pământ. "Fii binecuvântat, Wang!" Continua să se apropie; Kent văzu în mina chinezului fratele geamăn al revolverului său cu ţeava scurtă S& W, acum căzut în mâna lui Ah Lian. "Dragul de Wang!" înălţă capul şi încercă un zâmbet Wang era aproape deasupra lui; avea fălctie încleştate şi afişa o mină gravă. Încetini şi schimbă pasul. Apoi, cu o legănare calculată, îl lovi cumplit pe Kent cu piciorul în frunte.

Capul lui Kent zbură pe spate, de parcă ar fi avut gâtul din cauciuc, şi se uită fix, cu gura căscată. Zâmbetul larg cu care îşi întâmpinase salvatorul îi împietrise pe chip. Şutul trebuia să îl fi scos din luptă, Şi aşa s-a şi întâmplat; aproape. Gâtul refuză să îl mai susţină şi capul îi căzu în pietriş. Rămase pe o parte, întrebându-se dacă acesta este sfârşitul coşmarului; "vă rog, nu vrea nimeni să mă trezească?" Kent deschise ochii şi văzu pantoful negru şi prăfuit al lui Wang. Chinezul se aplecă şi ridică sacoşa de plastic cu un deget.

Pentru o fracţiune de secundă, privirile li se întâlniră. În ochii lui Wang nu exista mdă, nici compasiune; nimic. Apoi, Kent privi dincolo de pantoful negru. Wang îşi făcuse intrarea perfect invizibd pentru echipa de asasini aflată pe un teren mai înalt şi neobservat de Ah Lian, care stătea în genunchi, cu faţa la câţiva centimetri de solul nisipos, cu mâncarea servită mai devreme băltită în prundiş, în faţa ei. Se simţea rău şi acesta era numai începutul; trupul îi era scuturat de convulsii şi spasme. Kent îşi roti ochii înapoi spre Wang.

Chinezul era ocupat, avea alte lucruri de făcut; nu avea timp pentru

prieteni. Aruncă o privire scurtă spre femeia căzută în genunchi; nu îi acordă mai mult timp decât îi acordase lui Kent Se întoarse cu spatele la amândoi şi se depărta cu sacoşa fluturându-i în mină, atîmată de un deget grăsuț, şi dispăru în fumul ceva mai dispersat Dar durerile tot mai mari ale lui Kent nu se sfârșiseră. Englezul se uită fără să înțeleagă spre locul în care dispăruse Wang.

Un vârtej scurt lăsă un gol în ceață, prin care văzu două sduete.

Wang şi...? Ticălosul acela diabolic cu ochelari stti Himmler?

Nu, nu era el. Fumul se învârteji din nou prin lumina gri, care nu cedase cu totul în fața nopțu grăbite, iar el zări strălucirea efemeră a unui cârlig de oțel ieşind din umbră şi apucând hotărât punga pe care i-o întindea Wang. Apoi, fumul îi înghiți din nou. Întoarse capul şi încercă să se ridice în picioare.

Dar regretă imediat încercarea. Ah Lian se ura spre el. Chipul ei, plin de nisip înroşit, era schimonosit urâțit de mânie; în mână strângea revolverul ud şi lipicios. Se opri şi se uită la el, dar numai pentru o secundă. Încerca să îi spună ceva, ceva nu foarte plăcut Şi când femeia văzu că englezul o priveşte, că e conştient de ce se întâmpla, îşi aşeză şi cealaltă mână pe patul revolverului, ținti spre trupul nemişcat al lui Hdary şi, cu ochii lipiți de fața chinuită a lui Kent, apăsă pe trăgaci. Arma detună şi nimeri. Barbarul urlă din toate puterile, ca un animal rănit Cu ochii încă fixați pe chipul lui, Ah Lian continua să se târască spre Kent, îndreptând arma spre el. Bărbatul închise ochii; nu îl mai interesa nimic. Ştia ce se va întâmpla.

Auzi o singură bubuitură, dar nu simți nici o durere. Nu a mai auzit a doua explozie.

43K ■ ' ■m ■ ■ Acum singur, Wang stătea nemişcat; nu dorea să atragă atenția asupra lui până când ultima pală de fum nu se va fi ridicat spre norii care atîmau deasupra lui. Aştepta cu urechde ciulite, dar cu o expresie senină.

Auzi primul maşina din vârful pantei. Şoferul ambreia ca un începător şi, după un marşarier nesigur, puțin derapat, se în dreptă vuind pe drumul neasfaltat de deasupra carierei, pentru a parca lângă maşina din care coborâseră mai devreme Hdary şi Kim Cheong.

Fără să îşi încordeze auzul, prinse o conversație rapidă, guturală, în care interveni o singură dată şi vocea subțire şi uşor isterizată a lui Ah Lian. Dar un ordin grosolan o reduse la tăcere. Amândouă maşinile porniră în convoi, fără zgomot şi fără complicații. Nimeni nu părea câtuși de puțin interesat de cele două trupuri întinse pe platoul micuț.

Imediat după ce zumzetul celor două motoare se stinse, Wang se mişcă. Şi se mişcă repede. Întâi se aplecă deasupra lui David Kent şi îl întoarse pe o

parte. Apăsă cu două degete scurte pe gâtul lui, lingă vena jugulară, şi înclină capul de parcă ar fi încercat să audă. Şi nu să simtă pulsul. După câteva secun de, scoase cureaua lui Kent şi o strânse cu putere în jurul coap șei. Apoi îi scoase cămaşa însângerată şi îi făcu un bandaj urât, dar eficace. Reuşise să domolească hemoragia, dar nu să o oprească. Se uită rapid la rana din piept şi şterse sângele cu o batistă. În lumina slabă, rana nu părea complicată: o gaură cura ta de glonț în partea superioară a pieptului. Împinse cu degetul batista în gaură cât de tare putu, apoi se ridică în picioare, îşi scoase vestonul şi îl întinse peste omul aparent mort. Îndrep tîndu-se către Hilary, se împiedică de micul revolver aruncat de Ah Lian. Se aplecă, îl apucă de apărătoarea trăgaciului şi îl băgă în buzunarul vestonului întins peste tmpul lui Kent. Se întoarse şi îngenunche lângă Hilary; îşi strecură mâna sub ume rii ei şi o ridică în capul oaselor. Femeia scoase un geamăt care o făcu să tuşească. Htiary deschise ochii şi începu să țipe, dar Wang îi acoperi gura cu mâna — Eu sunt, Wang, şopti el, ca şi cum ea n-ar fi văzut cine e.

Nu fă zgomot. N-am ieşit încă de aici. Am să-mi iau mina de pe gura ta; nu țipa, stai liniştită.

Chinezul îşi îndepărtă mina şi tânăra suspină de durere, dar îşi reprimă impulsul de a țipa.

— David? Rosti ea în şoaptă.

— Nu-ți fă griji pentru el…, o linişti Wang mângâind-o blând pe spate.

Când mâna lui Wang îi ajunse la umăr, femeia nu-şi putu re ține un geamăt, care îi aduse lacrimi în ochi.

— Nu e chiar aşa de grav, spuse Wang mai mult pentru sine.

Cred că ai o claviculă luxată.

— Şi nu-i de-ajuns? Suspină ea printre dinții încleştați.

Blestemat să fu, Wang!

— Şi două arsuri, din care una pe gât, din cauza focului tras de aproape.

Htiary închise ochii.

— Fă ceva, Wang! Te rog!

— Am să te ridic. O să te doară un pic, la început, dar încearcă să nu faci zgomot. Hai, numai puțin… OK?

— Ah, Doamne, Dumnezeule!

Cei doi tineri Chew aşteptau în poziție de luptă la capătul drumului. Wang îi interzisese lui Sonny în mod expres să se apropie de gard, indiferent ce va auzi. Sonny Chew îl cunoştea destul de bine pe directorul Wang Peng Soon încât să nu îi încalce ordinele. Însă împuşcăturile, strigătele şi țipetele care au

urmat exploziei şuierate a grenade i-au pus la grea încercare voința — Vine cineva! Şopti Rodney.

— Sper că nu sunt ticăloşii de gurkha! Replică Sonny atinzînd patul pistolului şi înainta pe drumul pietruit.

Dar Wang îl văzuse.

— Eu sunt, spuse el răguşit şi îi alungă cu un gest iritat când cei doi se apropiară în fugă să o ia pe Hilary.

— Amândoi, duceți-vă în carieră, repede! Mergeți în linie dreaptă de le despărțitura din gard şi o să-l găsiți pe englez. E rănit grav, împuşcat... Aveți grijă de piciorul lui, e făcut varză; şi mai are un glonț în piept. Dar e viu. Aduceți-l aici şi să nu faceți zgomot! Stați puțin!

Cei doi Chew se opriră din drum. Wang se uită peste umăr la cadavrul ofițerului de vamă, întins lângă roata din față a Land Rover-ului.

— Luați-l cu voi şi puneți-l lingă baltă cu sângele lui Kent Vreau să creadă că l-au împuşcat şi pe el, din greşeală. Hai, plecați!

L-au aşezat pe Kent, încă inconştient, cu multă grijă pe podeaua Land Rover-ului şi l-au acoperit cu hainele lor. Englezul părea mort, dar când cei doi chinezi firavi şi-au trecut difictia încărcătură prin poarta improvizată şi au lovit-o de gard, a scos un geamăt. A deschis o clipă ochii, însă nu a văzut decât întuneric; simțindu-se legănat, s-a relaxat şi s-a adâncit din nou în starea de inconştiență atât de plăcută, convins fiind că are unsprezece ani şi e în vacanță, în trenulețul roller-coaster de la Yarmouth, cu unchiul Teddy; îi părea rău doar că mâncase prea multe bomboane şi înghețată de nucă de cocos, pentru că acum simțea că i se întorc pe gât.. Rodney Chew a spus că există câte un post de poliție în fie care direcție a şoselei: unul la frontieră, la Man Kam To, şi altul pe malul mai înalt al râului Ping Yuen. Al doilea, a mai spus Rodney, era mai uşor accesibil şi posibil mai aproape. Dar Wang se gândea la alte lucruri. Infiltrarea personalului vămii de la Lo Wu era adâncă, nu doar de suprafață. Fang nu era un sim plu pion, un om introdus între trepăduşii de pe lângă vamă, ci era un ofițer cu grad înalt şi lucra acolo de mult timp. Şi dacă ei se pot dispensa de un om, înseamnă că se pot dispensa de mai mulți. Şi pot face acelaşi lucra şi în poliție... Wang nu îşi făcea nici o duzie cu privire la puritatea Poliției Regale Hong Kong... Nu voia ca ştirea despre rănirea lui Kent şi a lui Hilary să ajungă peste graniță, în vârful unei săgeți aprinse.

— Cine are în pază gardul în zona asta? Îl întrebă el pe Rodney.

— Gurkha. Şi sunt sigur că, în acest moment, jumătate din efectiv cercetează locul cu pricina. Au scos din posturi rrtilitarii de pe o rază de câțiva

kilometri. Nu fac nici un zgomot ticăloşii ăştia, nici nu ştii când sunt lângă tine. Primul semn al prezenţei lor este un kukri ascuţit ca lama, aşezat lângă ureche!

— Au primit anumite ordine, murmură Wang enigmatic.

Unde este cel mai apropiat turn?

— Cam la un kilometru şi jumătate dincolo de râu, spuse Rodney zâmbind, încântat că înţelesese. Eu am să merg în faţă cu Land Rover-ul nostru, iar dumneavoastră în spate, în cel al lui Fang, adăugă el de parcă ar fi citit gîndurtie lui Wang.

Şoseaua nu ar fi fost niciodată acceptată pentru organizarea unui circuit de gr and prix, dar acest lucru nu d descurajă pe Rodney. Htiary bombănea mereu, dar Wang considera acest lucru drept un semn bun pentru o femeie bolnavă. Însă Kent nu scotea nici un sunet, nici măcar un geamăt; chipul lui capa tase, în lumina reflectată a farurilor, o înfăţişare pământie.

Hilary ar fi vrut să facă ceva, dar era ţinută în loc de Wang, iar durerea îi săgeta braţul şi umărul la fiecare hop; până la urmă, înţelese că era mai bine să nu încurce pe nimeni.

Când au ajuns la tumul de control, un locotenent tânăr însoţit de trei gurkha cu feţe plate, dar în alertă, se îndreptă spre ei. Locotenentul, un băiat cam de douăzeci şi doi de ani dar cu experienţa unui bărbat adevărat, inspecta întii piciorul lui Kent, apoi pieptul, după care se ridică şi privi în ochii lui Wang.

— Ce văd eu aici are vreo legătură cu împuşcăturile pe care le-am auzit dinspre Paradisul Popular? Mi s-a ordonat să nu dau nici o atenţie incidentului. Ştiţi ce s-a întâmplat?

— Am să-ţi spun mai târziu, replică Wang. Pot să dau un telefon în timp ce dumneata te ocupi de cei doi?

Tânărul ofiţer îşi cunoştea bine meseria. Ordonase deja personalului medical să preia situaţia; Wang văzu cu coada ochiului cum ceilalţi gurkha îl ridică pe Kent din Land Rover şi îl aşează pe o targă.

— N-o să ai nevoie de telefon, spuse tânărul ofiţer pe un ton belicos, dar o să ai nevoie de un avocat al dracului de bun dacă nu-mi spui ce se Întâmplă.

Se opri, privi peste umăr, apoi făcu semn din cap spre un gurkha cu însemne de caporal pe mânecă, ce stătea lângă uşă.

După un schimb de cuvinte în limba gurkhali, ofiţerul spuse în engleză, ca să înţeleagă şi Wang:

— Am auzit şi eu. Mulţumesc, Tulbahadur. E un elicopter, adăugă el întorcându-se spre Wang. Cei doi europeni vor merge la Spitalul Militar Britanic din Hong Kong, iar dumneata şi prietenii dumitale veţi rămâne aici, cu mine,

până când cineva cu mai multe stele aici... – Şi bătu uşor cu degetul într-un epo let – ... îmi va spune dacă să vă împuşc pe toţi trei sau dacă să vă încui în latrina de la subsol. Spune-mi...

Se opri brusc şi îl privi pe Wang cum duce mâna la spate şi scoate din buzunarul pantalondor un portofel ros din piele. Bă trânul îl deschise, trase din el o legitimaţie plasticată de un gri murdar şi i-o întinse tânărului ofiţer, care o analiză fără nici o expresie. Wang avea câte un grad militar pentru fiecare ocazie.

Tânărul se uită în ochii lui Wang şi spuse cu un zâmbet ovin:

— Imediat vă aduc un telefon, colonele...

Ofiţerul se relaxa dintr-o dată. Acum părea şi mai tânăr, când ştia că se află printre prieteni, dar nu îşi ceru scuze, deşi îşi dăduse seama pe cine se oferise să încuie în latrina de la subsol.

— Între tirnp, nu doriţi o ceaşcă de cafea?

Wang îl refuză; deşi se grăbea, se opri să tragă cu ochiul pe peluză, unde elicopterul se pregătea de aterizare, ghidat de un gurkha.

— E o vizită programată? Întrebă Wang.

— Nu; am ordonat-o imediat ce l-am văzut pe tipul din Land Rover-ul dumneavoastră.

— Aveţi o evidenţă a vizitelor elicopterelor?

— Nu, Doamne fereşte!

Locotenentul scutură din cap, şocat de o asemenea sugestie.

— Deci, dacă chinezii ar asculta şi ar trage cu ochiul, nu li s-ar părea nimic neobişnuit la elicopterul ăsta?

— Absolut deloc. Elicopterul ăsta, că tot veni vorba, tocmai a sosit de la Sek Kong, zise el arătând cu mâna spre sud, unde se afla celălalt versant al dealului aflat undeva în orizontul întunecat, nevăzut. Ciudat... Nu păreau surprinşi; şi, de obicei, nu sunt atât de rapizi. Parcă ar fi aşteptat...

Când înţelese că nu va primi nici un răspuns, ridică din umeri.

— Vreţi să mergeţi în oraş cu el, sau plecaţi tot cu maşina?

— Lasă telefonul, zise Wang şi dădu din cap. Mă duc cu elicopterul. Totuşi, aş vrea să vorbesc întâi cu cei doi oameni ai mei. Dar, încă un lucru... ăă, cine sunteţi de fapt?

— PMO 10, spuse ofiţerul tânăr şi, interpretând greşit expre sia încruntată a lui Wang, adăugă imediat: Princess Mary's Own.

Ridurile de pe fruntea lui Wang dispărură, dar din alt motiv.

— Pot să vă cer să nu pomeniţi despre incidentul din seara asta prin

radio până când vorbesc cu cineva de la Poliția Hong Kong? Promit că vorbesc imediat cum aterizează elicopterul la spital. E foarte important Dar tânărul ofițer gurkha nu era prost.

— Am raportat deja focuri de armă şi o mică explozie venind din partea roşie a graniței, domnule. Ar fi fost foarte surprinşi dacă nu ar fi primit raportul nostru. Sunt convins că şi-au reglat aparatele pe frecvența noastră şi aşteaptă amănunte.

Wang atinse cu mână brațul tânărului şi spuse:

— Sunt convins că vei fi general înainte să ajungi la vârsta mea!

Locotenentul nu râse. Nici măcar nu zâmbi.

— Mulțumesc, domnule, spuse el.

Era extrem de bine crescut. Dar nu mai era timp pentru conveniențe sociale. Elicea elicopterului se rotea, iar praful se învârtejea în aer ca o furtună de nisip, aruncând pietricele mici ca nişte gloanțe în picioarele soldaților. Wang şi locotenentul coborâră treptele spre elicopterul care aştepta. Bătrânul schimbă direcția şi se îndreptă spre Rodney şi Sonny Chew. Era greu să faci conversație lingă motorul pornit al unui elicopter, Wang se văzu nevoit să țipe. Îşi apropie gura de urechea lui Rodney.

— Rodney, nu ştiu cum să-ți mulțumesc. Dar vreau să îți mai cer o favoare.

Rodney era dornic să îl ajute, dar părea obosit; munca de peste zi depăşise norma obişnuită a unui ofițer de vamă. Îşi acoperi cealaltă ureche cu mâna şi strigă răguşit:

— Spuneți, domnule Wang.

De la distanță, păreau un tablou de fildeş neȚuke, prinşi într-o conversație eternă.

— TVreau să uiți complet întâmplările de astăzi, strigă el. Orice discuție despre activitățile Ramurii Speciale, despre chinezi graşi, despre trecerea frontierei, despre spioni chinezi ucigaşi, zise el şi făcu o pauză să îşi umezească gâtul, şi despre europeni civili răniți duşi cu elicopterul va periclita nu numai întregul sens al operațiunii pe care tocmai am îndeplinit-o, dar va amenința direct viața lui Sonny. Pot să contez pe discreția ta?

— Când se vor întâmpla toate lucrurile astea despre care ați vorbit, domnule Wang? Întrebă Rodney cu o expresie nedume rită.

— Bun băiat! La revedere, Rodney.

Cei doi şi-au strâns mâna şi Wang s-a întors la Sonny.

— Sonny, urmează-l pe Rodney înapoi la Lo Wu în celălalt Land Rover şi

ia apoi primul tren spre Kowloon. OK?

— OK. Călătorie plăcută, şefii'.

— Încă n-am terminat! Vreau să pleci din Hong Kong la prima oră mâine dimineaţă. Du-te la Kuala Lumpur şi nu vorbi cu nimeni. Dacă vor fi necesare explicaţii, le voi da eu. Bine?

— Bine.

— Ne vedem în Kuala Lumpur. Ai grijă, Sonny.

— Şi dumneavoastră, şefu'. Locotenentul gurkha îl ajută să urce în elicopter, apoi sări cu uşurinţă după el. Studie atent buzele lui Wang, care mimau o întrebare. Wang îl privi intens, apoi se întoarse, în timp ce echipajul elicopterului închise uşa.

Htiary stătea într-uh scaun jos, cu 6 mină dezolată. Braţul îi era bandajat şi un alt bandaj, legat strâns, nu îi lăsa umărul să se mişte. Pe arsurile de la gât îi fuseseră aplicate nişte tampoa ne umezite din dotarea armatei, care o forţau să îşi ţină bărbia în sus, aşa încât, ca să îl vadă pe Wang, trebuia să se uite în jos, spre nas. Arăta ca o doamnă provincială într-o piesă de teatru pe scena satului. Dar ir* mintea lui Htiary nu existau gânduri de mărire. De fiecare dată când închidea ochii să îşi alunge oroa rea, îl vedea numai pe David Kent care urla la ea să fugă. Şi când îi deschidea, realitatea era acolo, zăcând la picioarele ei:

David Kent, pe moarte. Acest lucru îi provoca un nou val de greaţă şi. O nouă bătălie cu lacrimde care ameninţau să i se reverse pe obraji. Se întreba dacă merită tot acest efort, dar nu era în stare să ajungă la o concluzie. Într-un târziu, renunţă şi închise ochii – şi mintea – pentru tot Nu voia concluzii şi ho tărîri; tot ce voia era un calmant, o baie, un pat curat cu aşter nuturi apretate şi cinci somnifere...

David Kent zăcea într-o inconştienţă profundă. Mâinile nu îi erau acoperite de pătura grea de armată şi păreau singurele părţi ale corpului neatinse de sânge. Ochii îi erau închişi, faţa pământie, udă şi desfigurată de durere. Pe frunte îi alunecau bro boane de sudoare şi formau mici râuleţe ce se revărsau pe faţă, tăind un canal prin nisipul roşu de pe faţă şi acumulându-se în gaura dintre clavicule. Toţi se uitau la el, dar nimeni nu îi ştergea transpiraţia. I se făcuse o fiolă de morfină, dar pe chipul lui nu exista nici un semn că l-ar fi ajutat în această călătorie dificilă.

Wang se apropie încet de el, ţinându-se de plasa de pe peretele elicopterului, care se înălţa rapid şi făcea un viraj. Locotenentul ajunse lângă englez înaintea lui Wang şi îi întinse mâna, să ţi ajute să parcurgă ultimii metri.

— Mulțumesc, strigă el şi tânărul dădu din cap, uitându-se apoi la Kent Strigătul avusese probabil vreun ecou în mintea lui Kent care deschise brusc ochii. Nu îşi focaliză privirea, ci se uită pur şi simplu. Apoi îl văzu pe Wang şi făcu ochii mai mari. Încercă..

Disperat să îşi dea seama ce se întâmplă. Unde era? Ce era blestemată asta de rachetă? Cine era soldatul acesta? Şi – Doamne, Dumnezeule! – Wang? Simți în gură sânge şi suc gastric. Scuipă şi îşi murdări cămaşa îl urmări cu privirea încă încețoşată pe Wang, care se apropie şi îngenunche lângă el. Fața chinezului era seacă; se uita la el şi atât. Locotenentul se apropie şi şterse gura lui Kent cu o batistă albă ca laptele, dar el se trase înapoi, încordându-și trăsăturile. Apoi strigă cât îl țineau puterile, dar nu îi ieşi decât o şoaptă răguşită, ca şi cum ar fi avut gâtul plin de nisip, care nu se auzi aproape deloc în urletul motoarelor.

— Porcule! Ticălos murdar şi împuțit!

Se strădui să se ridice, însă nu reuşi decât să îl apuce pe Wang de cămaşă. Pânza se sfâșie cu un zgomot ca de lemn rupt iar Kent izbuti să aducă fața lui Wang la câțiva centimetri de a lui.

— Ticălosule! Trădător mizerabil! De ce?

Wang apucă ferm pumnul încleştat al lui Kent şi îi desfăcu strânsoarea în timp ce îl aşeza cu blândețe pe spate, nu încercă să se apere.

— Animalule, ai lăsat-o pe idioata aia s-o omoare pe Htiary!

Ai să plăteşti cu viața pentru asta, chinez împuțit!

Bătrânul nu îşi feri privirea. Se uita total imperturbabil în ochii lui Kent Dar englezul tăcu subit îşi alungase toate senzațiile din minte şi creierul său îşi încetă activitatea Uitase ce mai voia să îi spună lui Wang; uitase ce făcea şi unde se ducea.

Simți o amețeală caldă urcându-i din stomac şi încercă să nu îşi dezlipească ochii de pe fața lui Wang, dar încercarea lui nu durămult Ceva din interiorul lui se strecură către globii oculari, ieşi în afară şi îi trase pleoapele în jos. Nu se opuse; nu se luptă. Era mult mai plăcut aşa — Nu cred că îi sunteți prea simpatic, domnule Wang, strigă tânărul locotenent gurkha Părea cât se poate de serios; în ochii săi nu exista nici o urmă de surâs. Wang încercă un zâmbet pentru locotenent, dar nu îi ieşi.

— Mi-ai adus haina? Întrebă el.

Locotenentul i-o întinse. Dar era prea uşoară. Băgă mâna în buzunarul drept, iar vocea de lângă el îi spuse la ureche:

— Asta căutați, domnule Kent?

Era revolverul murdar de sânge, înfăşurat într-o batistă. Lo cotenentul i-l întindea cu mână acoperită de batistă; era tot plin de sânge, lipicios şi murdar.

— Desfă-l, ordonă Wang.

Tânărul se supuse. În cilindru erau şase gloanțe, fiecare cu vârful tăiat. Locotenentul le analiză o clipă şi, meditativ, roti cilindrul şi scoase tuburile gloanțelor folosite. Se uită la ele, luă unul şi îi studie mica deformație de la capătul percutat.

Făcu acelaşi lucru cu următorul, apoi cu următorul, după care se uită intrigat în ochii lui Wang, înălțând din sprâncene.

— Oarbe?

Wang aprobă din cap; trăsăturile lui nu exprimau nimic. Apoi arătă cu privirea spre David Kent.

— Te duci la spital cu el?

— Ați vrea să mă duc?

— Te rog. Şi, când se trezeşte, vrei să-i dai arma înapoi?

— Cu tuburile astea?

— Dacă nu te-ar deranja..

416 44 Wang ieşi lipăind din baie, se înfăşură într-un halat pluşat şi se cufundă în pat. Pe masă, chiar lângă el, era o sticlă de apă Highland Spring, un deget de Teacher 's şi un pahar care aştepta să fie umplut cu ceva Umplu paharul pe jumătate şi îl puse alături de sticlă de Highland Spring. Se uită la ceasul de mână, aşezat pe masă. Trecuse jumătate de oră de la miezul nopții; la Londra era patru şi jumătate. Evelyn Woodhouse îşi gustă probabd a treia porție de şarlotă. Luă o înghițitură mică din pahar şi formă numărul lui Woodhouse din Curzon Street. Auzi clinchetul linguriței lovite de bolul de porțelan.

— Bună, Wangy.

Woodhouse îşi curăță cu limba firimiturile din colțurile gurii şi le înghiți.

— Ce drăguț din partea ta să ne suni şi să ne anunți ce se întâmpla acolo! Am avut o discuție cu ofițerul de securitate pentru apărare. Hong Kong-ul mi-a spus multe, dar nimic din ce voiam să aud. Are y ou clean? 1 — Da, mulțumesc, Woody; tocmai am făcut o baie bună şi fierbinte.

1 – "Eşti curat?", dar şi "Vorbeşti de la un telefon protejat?" (n.t.) 27 417 Woodhouse nu fu deloc amuzat.

— Nu te prosti, Wang, sunt lucruri importante.

Wang îşi zâmbi în barbă. Woodhouse era atât de previzibil…

— Sunt într-o cameră de hotel din Hong Kong, Woody. De obicei, în locuri

ca astea nu se instalează microfoane. Vrei să ştii ce s-a întâmplat cu puişorul?

— Ai grijă, Wang!

— A plecat acasă, să se transforme în cocoş.

În Londra, linguriţa se lovi din nou de porţelan. În timp ce analiza vestea, Woodhouse mai bău puţin ceai. Dar nu dură decât atât cât să soarbă repede de două ori.

— Cu toate implicaţiile?

— Numai timpul ne-o va spune. Hilary şi-a jucat rolul, iar David a făcut-o pe idiotul neştiutor. A fost rănit; şi ea, dar nu la fel de grav.

Woodhouse nu dădu nici o atenţie acestei liste de răniţi.

— Ofiţerul de securitate mi-a vorbit despre problemele de la graniţă. A trebuit să intervină annată, aşa mi-a spus. Chestia asta nu compromite operaţiunea?

— În presă a apărut o declaraţie prin care Poliţia Hong Kong afirma că, urmărind nişte urme spre zona de frontieră, a recu perat două cadavre. Nu s-au mai dat alte detalii; e o practică obişnuită. Naţionalităţile nu sunt niciodată dezvăluite; de obi cei, e acceptată ideea că cei ucişi sunt chinezi: ai lor sau ai noş tri. Xinhua – Noua Agenţie de Ştiri Chineză – a dat ştirea. Ar fi bătut prea tare la ochi dacă ar fi relatat că au fost ucişi doi europeni, un bărbat şi o femeie.

— Acest lucru corespunde perfect schemei tale – punctul "asasinări", nu? Îmi închipui că vrei ca unchii şi mătuştie tale din Pekin să presupună că au fost eliminaţi doi oameni impor tanti de pe lista celor care ştiu?

Desigur, întrebările lui Wang nu cereau răspuns. Şi englezul nu îl aşteptă.

— Cât de grav a fost rănită Hilary West?

— A scăpat numai cu nişte zgârieturi, contuzii, chestii din astea. Kent e cel cu probleme; era cât pe ce să rămână fără picior. Dar nu-ţi fă griji, Woody.

Woody nu îşi făcea griji, ci îşi umplea din nou paharul cu Royal Worchester. Wang îi dădu câteva secunde să rostească vreun comentariu, dar când nu auzi decât clinchetul sticlei, continuă:

— Cred că trebuie să i se spună toată povestea; părerea mea e că are dreptul să ştie ce înseamnă să fii implicat în intrigi internaţionale, îl va ajuta să înţeleagă, când va şchiopăta până la oficiul poştal să îşi ridice pensia.

Ochii lui Evelyn St John nu înotau în lacrimi.

— Scoate-l din Hong Kong, ordonă el.

Probabil că s-a uitat la ceas, să vadă dacă mai este timp în acea zi; nu

mai era.

— Mâine. Te va ajuta armata; ei au mereu tot felul de aparate care zboară într-o parte şi-n alta Şi, Wang, nu; limpede ca bună ziua: N U! Nu trebuie să i se spună mai mult decât ştie deja; oricum, e obligatoriu să îşi țină gura până când voi avea timp să îi recit o anume secțiune din Legea Secretului Oficial!

— Pot să îi ofer ceva în numele tău?

— Ca de exemplu...?

— Un post, Woody. Despre David Kent se ştie că a fost omoril Sunt oameni care au văzut acest lucm cu ochii lor. Dacă îl trimiți înapoi la supraveghere, deasupra magazinului de vizavi de Ambasada Chinei la Londra vei pune pe gânduri anumite persoane, care se vor întreba ce se întâmpla. Or să vomite puişorul, îi vor lipi la loc oscioarele şi îl vor analiza la microscop din nou. Kent ar trebui să stea undeva la soaie; ce-ai spune de o sinecură fmmuşică în Fiji, de exemplu?

— Îți faci prea multe griji, Wangy. Lasă totul în seama mea.

Tot ce trebuie să faci tu acum e să îl trimiți pe amărât încoace şi apoi să pleci la căbănuța ta din junglă, în Kuala Lumpur. Şi, Wangy...

— Mda?

— Mulțumesc. Ai făcut o treabă extraordinară.

Wang aşează receptorul în furcă şi îşi termină paharul de whisky. Fusese o zi lungă. Îşi scoase halatul de baie, trase peş te el un cearşaf subțire şi stinse lumina. Înainte de a-şi relaxa creierul, se întrebă cum se descurcă David Kent sub luminile ca de rampă din "teatrul" de operații al Spitalului Mtiitar Brita nic, unde se afla încă de la ora zece. Era tot acolo, după cum îl informase un soldat de la pază, iar chirurgii ceruseră să li se aducă dejunul la ora şapte dimineața.

Wang adormise buştean înainte ca mintea lui să înregistreze vreun sentiment de compasiune. Hilary făcuse baia pe care şi-o dorea, luase somniferele şi dormise. A doua zi arăta mult mai bine; părul îi strălucea, dar ochii nu erau luminoşi cum ar trebui să fie cei ai unei fete să nătoase; poate că se gândise prea mult la cât de fragtiă este via ța.. Wang se aşeză pe marginea patului şi se uită la ea Tânăra stătea nu foarte confortabil pe un fotoliu de lângă fereastra franțuzească deschisă. Brațul îi era încă susținut la piept, dar numai de formă; un caporal tânăr şi sănătos sărise în sus şi în jos pe umărul ei şi, miraculos, i-l vindecase. Cu toate acestea, încă o mai durea — După-amiază vei fi dusă cu avionul în Marea Britanie, îi spuse Wang. Mă tem că va trebui să îți vopseşti părul şi să porți ochelari de soare pentru un timp.

— Cât timp? Întrebă ea pe un ton inexpresiv.

— Până când uită Ah Lian că ți-a tras două gloanțe 3,2 în gât Ea crede că ai murit; moartea ta făcea parte din piesă. Când lucrurile se mai calmează, poți să te întorci la Kuala Lumpur.

Iți vom schimba numele, poate că te vei căsători...

— Las-o baltă, Wang! Am destule probleme pe cap ca să mai iau în spate şi un bărbat Wang strânse din umeri. Ce se întâmplase cu vechea artă chinezească a pețirii...?

— Mă voi întâlni cu David, spuse el după o pauză destul de lungă. Cred că ar fi un gest frumos din partea ta să treci pe la el mai târziu şi să îl întrebi ce îi mai face piciorul.

— Chiar, ce îi mai face picioml?

— Destul de rău. Medicii s-au străduit toată noaptea şi o bună parte din dimineața asta să i-l repare. Woodhouse a spus că îi va oferi o pereche de cârje şi un baston de mahon, dar eu nu cred că-l vom vedea printre câștigătorii maratonului Londrei de anul viitor.

— Am să mă duc să îl vizitez chiar acum.

Îngrijorarea lui Hilary era reală. Wang se gândi că mai sunt totuşi speranțe.

— Nu, încă nu, spuse el încet Trebuie să îi dau întâi câteva explicații şi s-ar putea să dureze ceva timp. E posibil chiar să mă ia la bătaie cu bazinetul. Am să trimit pe cineva după tine...

Stata pe gânduri o clipă, după care se răzgândi.

— Ba mai bine ai veni şi ai aştepta la uşa salonului. S-ar putea să am nevoie de tine ca material probatoriu.

Coborî din pat înterdeschise uşa şi trase cu ochiul. La capătul holului, rezemat de pervazul ferestrei, stătea un tânăr în halat alb. Spunea că e de la spital, dar arăta oricum numai a infirmier nu. Era mult prea roşu în obraji, mult prea în formă, iar felul în care halatul alb atîrna peste şoldul său sting făcea o umflătură mult mai substanțială decât o seringă hipodermică sau un termometru.

Când Wang înclină din cap, se apropie grăbit — Am să stau jumătate de oră cu domnul..., ăă...

— Jones, se oferi voluntar tânărul.

— ... cu domnul Jones, repetă Wang. Dacă ați vrea, peste câteva minute să o aduceți pe domnişoara.., zise el şi aştepta Tânărul îi oferi din nou o sugestie.

— Smith, rosti el fără să zâmbească spre chipul de asemenea nesurîzător

al bătrânului.

— ... domnişoara..., ăă... Smith la salonul lui şi să aşteptați semnalul meu? Poate îi găsiți şi un scaun?

Un al doilea "infirmier" ce stătea lângă o uşă pe care nu scria nimic, în secția izolată pentru boli contagioase, se ridică la apropierea lui Wang. Sistemul funcționa. Wang deschise încet uşa şi păşi înăuntru. Kent stătea pe spate, uitându-se fix la tavan. Nu era acoperit cu vreun cearşaf; chiar şi cu aer condiționat era prea cald, dar nu conta Pe trupul lui Kent se vedea mai mult bandaj şi ghips decât piele.

— Ai tot ce-ți trebuie, David?

— Cară-te!

Wang zâmbi, închise uşa în urma lui şi traversă încăperea.

Lângă pat se afla un fotoliu; se aşeză în el.

— Mă bucur să văd că te simți mai bine, spuse el şi aşeză pe marginea patului un pachet de țigări Rothmans.

— Vrei şi tu o țigară? Îți aprind eu una dacă vrei.

Luă o țigară din pachet, o aprinse şi expiră fumul în direcția ferestrei închise. Instalația de aer condiționat supse fumul şi îl scoase tuşind pe partea cealaltă.

Kent întoarse încet capul pe pernă şi trimise o privire îm pietrită spre chinez. Wang răspunse acestei inspecții cu o uşoa ră înclinare din cap. Rămăsese cu țigara între buze, exact în centru, ca şi cum ar fi băut ceva cu paiul; fiecare înclinare din cap tăia un segment din firul subțire de fum albastru care i se ridică prin fața ochilor şi se îndrepta spre aerul rece de sub tavan. Wang nu părea intimidat de privirea seacă a englezului.

— În după-amiaza asta mă întorc la Kuala Lumpur, zise el şi urmări fumul cu privirea pentru o secundă; expresia lui Kent nu se schimbase. Am vorbit azi-noapte cu Evelyn Woodhouse, după ce ai intrat în operație. I-am spuse că sunt lucruri pe care ar trebui să le afli, dar el e de părere că singurele lucruri pe care trebuie să le afli sunt anumite secțiuni din Legea Secretu lui Oficial.

Wang nu zâmbi, dar – în sfârșit – îşi scoase țigara din gură şi presără scmmul pe podeaua curată, strălucitoare. Se uită o se cundă la el, după care îl acoperi cu pantoful.

— Deci, bucurându-mă la gândul că asta îl va supăra, am hotărât să îți spun exact în ce te-ai băgat, zise el şi făcu o pau ză. Dar poate că ți-ai dat seama şi singur.

Kent gemu, de parcă durerea i s-ar fi întors brusc.

— Te doare piciorul? Întrebă Wang fără îngrijorare în glas; parcă ar fi întrebat dacă e destul de dulce cafeaua — Nu, vorbi Kent într-un final. Capul. Un tâmpit de chinezoi m-a pocnit cu bocancul în frunte. Mi-a dat o durere groaznică de cap şi m-a împiedicat să acționez când acelaşi animal de chinez stătea la câțiva metri de mine şi făcea ce făcea.

Totuşi, în vocea lui transpărea o unnă de interes.

— Ce vrei să spui, dar exact, prin "în ce m-am băgat"?

— Vrei o țigară?

Kent consimți cu o mişcare din cap; Wang îi aprinse o țigară şi i-o întinse.

— Ai fost manipulat, David. Din ziua în care Woodhouse a aranjat să fii pus la supraveghere îm Portland Place. Tot ce ai făcut de atunci a fost pus la cale şi țesut de el, de Peter Fylough şi de Sir James Morgan, cu o contribuție mică din partea mea — Un moment...

Wang ştia ce va urma Se mira doar de ce amânase Kent întrebarea cu cel puțin cinci minute.

— Htiary?

— A, ea e bine, s-a pus pe picioare; la ea nu a fost nimic prea grav.

Wang arătă cu țigara spre şase tuburi de glonț aliniate ca nişte soldăței pe marginea mesei.

— Ca şi tine, a fost împuşcată cu unul din astea — De ce?

— Îți spun imediat. Să continui? Întrebă el, dar nu aşteptă aprobarea lui KenL Woodhouse te-a adus în echipa de supraveghere de la Portland Place pentru că erai singurul om la îndemâna care putea să facă diferența între un chinez şi un sandviş cu roşii. Jocul presupunea ca tu să iei o mina de confetti, să fugi ca un nebun şi să le împrăştii în jur, ca să te poată urmări oricine. Dar ai fost la un pas de a strica tot jocul. Acele confetti erau documentele de la Cha'ah şi scopul era ca tu să le scoți din Arhiva de la Londra şi să le pui în mina echipei de asasini de la Pekin. Trebuia să creadă că ei au făcut toate cercetările.

Ai merita o medalie sau un Oscar, dar tot ce vei primi e un baston şi o amenințare că ți se va tăia limba dacă vei visa măcar vreodată să vorbeşti despre ce ştii sau dacă te va prinde cineva citind Vânătorul de spioni. Hai să îți spun ce s-a întâmplat.

Kent îi întinse lui Wang țigara nefumată şi îi cern să o stingă. Apoi închise ochri; dar nu dormea — Ai citit documentele din dosar, continuă Wang.

Ştii ce vor să facă şi nu e nevoie să îți explic toate detaliile. Omul nostru...

— Viitorul preşedinte al Chinei, mormăi Kent, Lee Yuan.

Wang clătină din cap.

— Nu. Lee Yuan e omul din fotografie. Pe omul nostru îl cheamă Stanley Booth.

— Stanley Booth! Cine dracu' e Stanley Booth?

— Şi-a schimbat numele. Acum e cunoscut ca Tang Şi:

Coordonatorul suprem al Serviciilor Chineze de Informații, al treilea om pentru preşedinția celei mai mari națiuni a lumii.

— Dar Stanley Booth?

— A fost găsit pe treptele sediului Armatei Salvării într-una din provinciile estice, în 1925. În zilele acelea, China roia de misionari creştini. L-au botezat Stanley Dumnezeu ştie din ce motiv şi Booth după conducătorul lor. Au luptat împotriva ja ponezilor, în 1937, şi l-au adus cu ei şi pe Stanley. În 1953, era agent cu funcție importantă şi opera în afara Hong Kong-ului.

Era foarte bun şi, oriunde ar fi fost angajat, ar fi ajuns în vârf.

El a fost cel strecurat de James Morgan peste graniță în mâinile echipei americane deja implantate. Faptul că yankeii au făcut toată munca de jos şi că erau instalați de peste un an a fost un avanaj enorm pentru Stanley. În anii aceia, a fost complet inac tiv; nu s-a suflat nici un cuvințel, nici într-o direcție, nici în cealaltă. Dar să mă întorc la ce spuneam. În noua sa calitate de vicepremier, Stanley conducea o delegație care trebuia să știr nească puțină ură în Africa de Sud când – în drum spre casă s-a oprit la Paris. A fost o escală regulamentară, nu a trezit sus piciuni; chinezii- şi francezd s-au recunoscut întotdeauna frați de-un sânge în materie de perfidie. În momentul acela, mă aflam şi eu la Paris. Era în 1985, în octombrie, pe zece. O dată bună: ziua a zecea din luna a zecea – un zece dublu – auspicd foarte bune pentru noi, chinezii cei extrem de superstițioşi!

Omul nostru, Stanley, se descurcase mai bine decât bine. Era stindardul în ascensiune al Partidului Comunist Chinez; în anul acela a fost numit vicepremier. Era deja coordonatorul serviciilor de securitate, cu tot ce implică această funcție. Puteai spune că, având controlul celei mai mari organizații de spionaj din lume, era, după preşedinte, cel mai puternic om din Republica Populară. Dar nu era; mai există cineva în cale. În orice caz, în timp ce îmi savuram castronul de orez dintr-un restaurant de pe o stradă de lângă Champs Élysées, am primit un bdețel de la 424 ospătar. Era scris un număr de telefon din Paris. Omul nu mi-a spus decât "sună", după care a continuat să-mi

servească restul mesei. Apropo, a fost bună!

Wang stinse țigara în scrumieră şi, contrar obiceiului său, aprinse alta imediat, fără să îi ofere şi lui Kent — Am sunat şi am fost invitat să stabilesc o întâlnire cu un om care, după cum mi s-a spus, "îmi tăiase calea prin junglă, în timpul conflictului indonezian". M-a pus pe gânduri. Am stabdit să ne întâlnim într-o cafenea mică din spatele bulevardului St Germaine, pe malul sting. Era un loc sigur: proprietarul îmi era rudă. Nu l-am recunoscut, dar scopul întâlnirii nu era să îl recunosc. Era foarte distant şi alesese cel mai întunecat colț al sălii. S-a aşezat fără să îşi scoată pardesiul şi a stat tot timpul cu mîintie în buzunar. Aveam sentimentul că ascunde un pistol. Nu a mâncat, dar eu da Şi ce am discutat a fost cât se poate de interesant Ca rezultat al acestei discuții, era cât pe ce să rămâi fără un picior..., zise Wang şi se opri, uitându-se la fața celui de pe pat N-ai adormit, nu?

Kent scoase un mâriit dar nu deschise ochii. Wang îşi schimbă poziția picioarelor şi aruncă iarăşi scrum pe podeaua lucie.

— Prin metoda lui de a-şi întinde pe masă scrisorile de acreditare, m-a informat că e membru al Serviciilor Britanice de Informații şi mi-a explicat detaliat care va fi rolul meu în această organizație. Ideea nu mi-a plăcut. Mi-a plăcut chiar şi mai puțin când am auzit că e înalt ofițer în TEWA, organizația supremă a Serviciilor Chineze de Informații. Dar însemna că ne putem privi în ochi. Mi-a spus că se află la Paris cu delegația lui Tang Şi, după care mi-a mai spus că Tang Şi e agent britanic. Pur şi simplu! Nu pe departe, nu pe ocolite: coordonatorul suprem al securității din Republica Populară Chineză e agent britanic! Am continuat să mănânc. Nu eram sigur dacă se aştepta să leşin, să sar de la masă sau să încep să tremur, aşa că am făcut cum mi-a venit Am mâncat M-a privit un moment, după care a continuat. Tang Şi, a spus el în şoaptă, a împărtăşit acest lucru, cu câțiva ani în urmă, celui mai bun prieten şi consilier al său, omul care s-a ridicat practic de la nimic la funcția de secretar secund al Grupului Bow Street, un anume ■I."» Kim Cheong...

"Şi atunci de ce n-a fost împuşcat?" a fost prima mea reacție, la care informatorul a clătinat din cap. Kim Cheong, a spus el, datora totul acestui om. Şi mai era ceva Pe lângă câștig material, loialitate şi prietenie, Kim Cheong a mai descoperit ceva:

Cât de îngustă e puntea de deasupra prăpastiei ce separă comunistul şi antiimperialistul devotat de conspiratorul şi capitalistul devotat. În acest fel, mi-a mai spus informatorul, Kim Cheong a păstrat secretul şi a acoperit spatele lui Tang Şi.

"Foarte intim", am remarcat eu, "foarte lăudabil, dar de stăm şi vorbim despre ei?" "Ai auzit", m-a întrebat el, "de recenta numire a lui Lee Yuan în funcția de secretar general al Partidului Comunist şi vicepreşedinte al Comisiei pentru Afaceri Militare?" Auzisem şi i-am spus-o. Numirea îl făcea succesorul indiscutabil al preşedintelui. Imediat după Lee Yuan, în ordinea succesiunii, se afla Tang Şi. Aceasta era problema lui Tang Şi:

Lee Yuan avea numai cincizeci şi opt de ani; preşedintele Republicti Populare avea optzeci şi patru şi putea muri în orice clipă.

Dacă Lee Yuan apuca să îi ia locul, va rămâne acolo pentru totdeauna. Şi, când se va aşeza pe tron, primul om pe care îl va sugruma va fi Tang Şi, după care urmă, probabd la numai câteva minute, prietenul lui Tang Şi, Kim Cheong. Începeam să înțeleg mesajul, dar cu siguranță, omul nu făcea toată această istorie doar ca să invite un bătrân chinez malaiez să îl ucidă pe Lee Yuan. Tang Şi, sau mai curând Stanley Booth, ar fi trebuit doar să ridice un deget şi ar fi avut zece rrui de asasini săritori care ar fi făcut coadă la uşa lui, dornici să preia această sarcină.

Dar nu, era prea uşor pentru diabolica minte chinezească. Ce voia Stanley era ca statul să îl elimine pe Lee Yuan, ca statul să apeleze la bunul şi supusul Stanley Booth pentru a calma țara după dezvăluirea secretului. Acesta era țelul lui Kim Cheong.

În timpul ultimei părți a recitalului în Wang, Kent deschise ochii şi, cu trudă şi durere evidentă, se întoarse pe o parte.

Wang nu îl ajută; nu se pricepuse niciodată la oameni bolnavi.

— Doamne, David, arăți îngrozitor, vrei o țigară?

— N-ai ceva de băut?

Interesul lui Kent față de povestea lui Wang îl ajutase, pentru un moment, să uite şutul în față şi restul purtării ciudate a chinezului.

— Un pahar cu apă?

— Nu fi prost!

— Chiar s-a întâmplat să am…

Wang băgă mâna în geanta mică de la picioarele sale, după care se opri.

— Dar oare whisky-ul face bine la rana din piept?

— Toarnă dracului o dată băutura aia. Şi, da, aprinde-mi o țigară.

Salonul steril căpătă pe loc atmosfera din bungalow-\x\unui cultivator de cauciuc.

— Şi tipul ăsta ți-a spus de ce voia Stanley ca tu să afli totul?

Întrebă Kent cu un glas ameliorat de către alcool; acum sună aproape

normal şi îl făcu pe Wang să se uite precaut peste umăr, la uşa închisă.

— Ajung şi la asta, spuse Wang cu vocea coborâtă. Kim Cheong i-a spus mentorului său, bineînțeles, despre documentele de la Cha'ah. Atunci a auzit Stanley Booth pentm prima dată despre ele. După toate aparențele, când Morgan l-a trimis pe Tang Şi lângă camarazii săi yankei, în 1954, nu i-a suflat nici un cuvânt despre documente. Stanley nu ştia decât că numele său există într-un dosar, undeva în Anglia, şi că al său curriculum vitae este de fapt al unui om de aceeaşi vârstă, aceeaşi talie, aceeaşi origine, care – fireşte – a murit când el i-a preluat numele. Gândul că detalii de genul acesta, chiar dacă nu se refereau la el, s-au aflat într-o pungă la brâul unui băiat ce rătăcea pe o cărare din junglă trebuie să îl fi fiert în suc propriu pentm multe zile, dar avea încredere în Jimmy Morgan. Şi bine făcea. Morgan ştia exact ce face. I-a făcut o acoperire indestructibtiă lui Stanley şi a îngropat dosarul într-un loc pe care îl ştia numai el.

— Indestructibtiă? Zise Kent cu o grimasă. Există ceva în afacerea asta blestamată indestructibti sau de negăsit?

Wang ignoră ultima parte a propoziției lui Kent.

— În zdele astea nu e nici o problemă să reconstitui poves 426 427 tea unei vieți. Din acest punct de vedere, vremurile acelea erau fericite. În China exista acea imensă perioadă albă de timp, între începutul răscoalelor şi preluarea puterii de către comunişti, când dovezi ale naşterii, ale vieții şi chiar ale morții erau inexistente. O viață înregistrată în acte, în epoca aceea, începea o dată cu înscrierea în partid. În cazul lui Stanley Booth, documentele erau deja făcute când a preluat identitatea lui Tang Şi.

Deşi există o diferență de vârsta între Lee Yuan şi adevăratul Tang Şi, originile lor erau la fel de obscure şi, dacă cineva credea că îşi aminteşte de rădăcinile vreunuia dintre ei, Stanley îi aranjă o înmormântare urgentă.

Wang făcu o grimasă. Era greu de spus dacă aproba sau pur şi simplu invidia simplitatea acestor metode.

— Kim Cheong i-a sugerat prietenului său Stanley Booth că documentele luate de la el în junglă ar trebui aduse la Pekin, dar cu o adăugire, sau mai precis o inserare: dosarul din 1954 al lui Stanley. Englezul a înțeles ideea Cum nici el şi nici Lee Yuan nu îşi puteau dovedi originea, tot ce trebuia să facă era să înlocuiască fotografia lui Stanley cu una a lui Lee Yuan la treizeci de ani şi să modifice detalide, fără să strice documentele originale, aşa încât să corespundă lui Lee Yuan. Dar era necesar ca dosarul să aibă un arbore genealogic impecabd. Şi singura cale pentru îndeplinirea acestei condiții era că

documentele lui Kim Cheong să ajungă în mîintie unui neutru, pentru examinare. L-au introdus astfel pe bătrânul gangster şi exterminator deviat, Hu Bang. Nu a fost o alegere imparţială. Hu Bang era în tabăra lui Tang Şi şi îl simpatiza şi pe Kim Cheong. În schimb, nu îi plăcea Lee Yuan. Scrisorile lui de acreditare erau deci imaculate!

— Operațiunea nu ar fi periclitat poziția agențdor americani? Întrebă Kent.

— Ba da.

— Periculos.

Wang clătină din cap în semn că nu.

— Kim Cheong urma să le aranjeze ieşirea înainte că documentele să ajungă la Pekin. Urmau să iasă în linişte din țară, pe urmele unui student rebel. Se întâmplă destul de des. Ar fi ajuns 428 în afara granițelor înainte să înceapă rostogolirea capetelor.

— Nu mă refeream la asta.

— Știu. Dar trebuie să te gândești la mărimea bulgărelui de zăpadă. Intenția era că viitorul preşedinte al Congresului Popular al Republicii Populare China, Tang Şi alias Stanley Booth, şi coordonatorul său pentru spionaj, Kim Cheong, să îşi păstreze funcția grație lui Sir James Morgan şi lui Evelyn St John Woodhouse. Doi agenți americani bătrâni nu contau prea mult.

Oricum, s-a decis că Stanley să rupă tăcerea sa de treizeci de ani şi să restahtiească legătura cu James Morgan. Şi-au ales momentul şi omul: eu.

— Nu a fost puțin cam naiv din partea lui Stanley şi a lui Kim Cheong să coopteze o a treia persoană care să îți dezvăluie totul ție, la rândul lui?

Wang ridică privirea dinspre paharul său de whisky. Cunoştea destul de bine obiceiurile spitalelor, îşi ținea sticla în geantă şi paharul ascuns.

— Exact aşa m-am gândit şi eu, David, până ne-am despărțit. Când am vrut să-i strâng mâna la plecare, atunci şi-a scos-o din buzunar pentru prima dată. Nu avea mâna!

— Avea un cârlig?

— Da. Şi cealaltă mână era la fel; cea în care am crezut că are o armă. Păstrau secretul în familie. Am povestit toate acestea la Londra Cei trei înțelepți, Morgan, Fylough şi Woodhouse, şi-au pus capetele la contribuție şi au hotărât ca Morgan şi Fylough să se alăture anturajului reginei, când – în timpul vizitei sale în China – a fost dusă să vadă o expoziție. S-au întâlnit în secret în secret cu Kim Cheong; a fost sugestia lui să sădească sămânța intrigii în Ah Lian, acum unul din membrii loiali, dedicați şi respectați ai Partidului şi ai

Comisiei Naționale pentru Apărare. Instruită de Kim Cheong, a acceptat mai mult forțat sarcina O dată ce Ah Lian şi-a început cercetările, capul nimănui nu se mai afla ân siguranță. A primit însărcinarea să recupereze documentele prin orice mijloace şi i s-au dat resurse nelimitate. Dată fiind legătura ei cu Kim Cheong şi importanța extraordinară a documentelor, a fost de acord să nu spună nimic până când actele nu vor fi aşezate la picioarele lui Hu Bang.

— Nu e puțin cam complicată povestea asta? Zise Kent ridicându-și paharul gol.

Wang ezită, iar englezul agită paharul. Bătrânul i-l umplu pe jumătate, fără să adauge apă.

— De ce nu a săpat pur şi simplu să scoată dosarul din mormânt, să i-l dea lui Kim Cheong, care să i-l ducă lui Hu Bang?

— Doamne, David! Credeam că înțelegi mentalitatea chinezilor. Nimic dat pe gratis nu are valoare; sau, cum a spus Deng Xiaoping în gândurile sale publicate oficial, "să ai încredere doar în informațiile obținute prin furt sau prin alte mijloace asemănătoare. Informațiile oferite graUiit sunt automat suspecte". Şi ar trebui să ştii ce înseamnă spionajul pentm chinezi.

Deci documentele lui Kim Cheong, sau de la Cha'ah, au fost nevoite să urmeze aceeaşi cale. Trebuiau obținute cu greu – câteva crime, câteva furturi şi, mai presus de toate, dificultăți şi complicații; acestea erau sigiliul de autenticitate. Moartea lui Dean, a lui Kenning şi a celorlalți a fost considerată drept pierdere acceptabilă de către Woodhouse şi Fylough, comparată cu potențialul dosarului. Woodhouse nu s-a ascuns după deget şi nu s-a fandosit. I s-a dat voie lui Ah Lian şi locotenentului ei, Goh Peng, să facă regulile. Abia când acțiunea a început să lâncezească, după moartea lui Dean, ai fost introdus ca țap ispăşitor (sau ca agent neştiutor) ca să îi conduci înapoi pe calea cea bună.

— De ce nu mi-a spus Woodhouse? Întrebă Kent nu revoltat, ci doar curios.

— Ți-ar fi fost greu să joci aşa cum ai jucat. Patriotismul tău inocent, de el era nevoie. L-a convins pe Goh Peng şi, mult mai important, pe Ah Lian, că totul e condus de ei. Nu ai fi putut să-ți joci rolul, te-ai fi dat de gol. Chiar şi aşa, ai fost cât pe ce să dai afacerea peste cap.

— Cum aşa?

— Woody şi Fylough ți-au subestimat tenacitatea. Rolul tău în operațiune se termina o dată ce aflai detaliile despre întâmplarea de la Cha'ah şi ți se arăta fotografia lui Fylough. După ce ai fi avut totul pe tavă, trebuia să te întorci la

Londra, să faci urât în fața lui Fyolugh şi să ceri explicații, arătându-i-l astfel echipei de recuperare a dosarului, condusă de Goh Peng. Nu era planificat să te duci la Hong Kong şi să faci pe femeia de serviciu la Arhivă...

Wang se opri o clipă, țintuindu-l cu privirea pe celălalt.

— Apropo, ce-ai găsit acolo?

— Din neatenție ori din greşeală, cineva lăsase acolo cheia seifului: a scris unde se găseşte, la Londra, dosarul cu documentele.

Chinezul îl privi strâmb.

— De fapt, pusesem pe cineva să facă curat acolo. În condiții normale, i-aş da tâmpitului ăla să-şi mănânce testiculele la micul dejun mâine dimineață; dar, după cum au decurs lucrurile, ne-a făcut un serviciu.

Kent tot nu era mulțumit.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă nu l-aş fi recunoscut pe Fylough?

La urma urmelor, nu era decât o poză proastă făcuta acum treizeci şi cinci de ani, timp în care unii oameni se pot schimba mult.

— Woody a avut un motiv întemeiat să te aducă față în față cu Fylough, la Londra: să te uiți bine la el. De bună seamă, nu avea un chip care se uită uşor.

Kent devenea tot mai însuflețit; conversația îi făcea mult mai bine decât statul cu ochii în tavan.

— Mai vreau o picătură din chestia aia din geantă, dacă nu te superi, zise el. Nu ştiu dacă suport atâtea emoții!

Cu siguranță, whisky-ul îşi făcea efectul asupra lui Kent; fața lui îşi pierduse tenta gri şi luase o culoare rozie, veselă.

Dar ochii îi rămăseseră împăienjeniți; poate că paharul pe care i-l reumpluse Wang va face ceva şi pentru ei.

— Şi dacă, totuşi, nu mi-l aminteam? Spuse el.

— O aveam pe Hilary West; apropo, ştiai că e frică lui Fylough? Nu ştiai? Nu-i nimic, oricum nu mai are nici o importanță acum, nu-i aşa?

Wang ridică sadic din umeri spre ochii mirați ai lui Kent, dar nu îi dădu timp să comenteze. Va avea timp să se gândească la asta când lumina din salon se va stinge, făcând loc durerii din piciorul rănit.

— S-a întors la Londra cu tine, continuă el, ca un al doilea indiciu pentru chinezi. O dată ce Goh Peng şi agenții lui v-ar fi făcut legătura în Kuala Lumpur, ea trebuia să se întoarcă şi să intre în acțiune. Dacă nu ați fi realizat contactul, nici ei şi nici noi nu am fi putut intra în joc fără anumite bănuieli.

Pe fruntea lui Kent se adânci o cută, semn de suspiciune şi scepticism.

— Ce legătură are Htiary cu toate astea? Întrebă el pe un ton amenințător, dar Wang se simțea perfect în siguranță.

— Îi fusese împrumutată lui Woodhouse. De fapt, era de-a lui Morgan, de la MI6. Fusese trimisă în China, ca studentă, cu câțiva ani în urmă, cu ordine să se facă remarcată şi să fie recrutată de spionajul chinez. Şi a reuşit; deşteaptă fată, Hilary!

S-a stabilit în Malaezia, ca agent în expectativă al TEWA, dar era de fapt membru inactiv al conglomeratului meu MI5/MI6.

Goh Peng a trezit-o din amorțeală şi i-a ordonat să te prindă în mreje şi să îi raporteze dacă eşti chiar aşa de curat precum pari.

Instrucțiuntie mele erau identice, iar ea s-a conformat Cum a fost, apropo?

— Nu e treaba ta! Aruncă englezul, fixându-l pe Wang cu privirea. Şi vrei să-mi spui că ce s-a întâmplat acasă la Fylough a fost regizat dinainte?

— Aşa a fost intenția noastră, dar s-a sfârșit altfel decât am anticipat noi. Şi totul din cauza ta Nu prevăzusem că ai să te strecori ca un şarpe în Arhiva Ministerului Afacerilor Externe şi că ai să şterpeleşti documente confidențiale. Ce ar fi trebuit să se întâmple şi s-ar fi întâmplat fără amestecul tău, ar fi fost o negociere ineficientă cu Fylough; Hilary ar fi fost adusă şi amenințată – doar amenințată, ține minte! – Dacă nu ar fi apărut dosarul. Plin de rețineri, Fylough l-ar fi sunat pe Morgan, care, tot plin de rețineri, ar fi dat dosarul, nu înainte de a cere azil pentru agenții noştri de la Pekin, aflați în pericol. Totul ar fi fost autentic şi l-ar fi mulțumit pe Goh Peng. Desigur, Kim Cheong ar fi refuzat această solicitare, dar, şi aşa dosarul ar fi fost predat. Hilary ar fi fost eliberată, iar Fylough ar fi scăpat cu două tăieturi la încheieturile mâinilor. Acesta era planul lui Kim Cheong. Planul mai prevedea că Ah Lian să ducă dosaml la Hong Kong, iar Goh Peng să dea lui Hu Bang raportul complet al lui Kim Cheong. Totul era gândit în amănunt şi ar fi trebuit să meargă ca pe roate. Numai că a apărut David Kent, care a stricat toată munca celorlalți. L-au pierdut pe principalul martor independent, Goh Peng – un tâmpit l-a ucis din ordinul lui Woodhouse, dintr-un motiv prea puțin important Dar, destul de bizar, agitația ta a întărit, după cum mi-a spus Kim Cheong pe câmpul de luptă, încrederea lui Hu Bang în veridicitatea afacerii. A fost acolo. Probabd că nu l-ai văzut, dar el a dat ordin să se tragă! Mi s-a mai spus, după bătălie, că moartea ta şi a lui Htiary a alungat orice dubiu, dacă există vreunul.

Mulțumesc, David!

— Hai, tai-o!

Cei doi bărbați se priviră în ochi pentru câteva secunde, cât şi-au golit paharele.

— Mai dă-mi, te rog, o țigară, ceru Kent şi, în timp ce Wang i-o aprindea, îşi concentră privirea asupra şirului de şase tuburi goale de cartuş.

— Şi cu alea ce e? De ce te-ai mai deranjat să îmi dai o armă, dacă era încărcată cu gloanțe oarbe?

Wang îşi scoase țigara dintre buze, se uită dacă e aprinsă şi i-o întinse lui Kent — Ştiam că vei verifica doar dacă e încărcat. Nimeni nu scoate gloanțele dintr-un revolver să se convingă că sunt adevărate, nu? De aceea ți-am dat un S& W mic. N-aş fi putut s-o fac cu un pistol.

— Nu asta te-am întrebat. Am spus de ce?

Wang zâmbi timid.

— Aveam coşmaruri în care îi împuşcai pe Kim Cheong şi pe Ah Lian, iar dosarul ajungea înapoi la Londra Ți-am dat revolverul ca să nu mai cauți alte mijloace de distrugere. Ne arătaseși deja ce ticălos plin de resurse eşti; nu puteam să risc.

Oricum, ți-a salvat viața Şi lui Hilary.

Kent se încruntă, apoi – surprinzător – zâmbi, chiar şi cu ochii.

— Cred, Wang, Că sunt gata să te iert!

— Vrei să-mi strângi mina? Spuse el stingherit.

— Nu fi prost Unde e Htiary?

— A rămas aici. A refuzat să se ducă la Londra fără tine, minți el vesel. Vrea să fie cu tine, se simte vinovată.

— Tu nu?

— Pentru un şut în cap, David? Puteam s-o fac şi altfel; pistolul meu nu avea gloanțe oarbe.

— Las-o baltă, Wang. Şi acum ce se va întâmpla?

— Tu şi cu Hilary vă duceți undeva, deghizați, şi stați până ce se calmează spiritele în Republica Populară. Când omul nostru, Stanley Booth, va începe să le schimbe lumea spre mai bine, puteți să vă întoarceți şi să ne faceți o vizită. Woody va găsi ceva interesant să-ți dea de făcut.

— Ce? Să țin sub observație Portland Place?

— Doar nu vrei să fu întreținutul lui Hilary? Oricum, n-o să intri în acțiune imediat; iar ea pare să aibă nişte intenții foarte prietenoase.

—: Accept.

— E afară, o s-o trimit înăuntru. Fii blând cu ea, o doare umărul!

Dar Kent nu râse. Wang se ridică şi îşi adună puținele sale lucruri,

urmărit cu privirea de englez.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă gândeam, Peng Soon...

Era prima dată cîftd Kent i se adresa lui Wang pe numele de botez. Chinezul se însenină; cuvintele lui Kent îi făcuseră plăcere.

— La ce re gândeai, David?

— Mă gândeam că, dacă mă vezi vreodată venind spre tine, să treci pe celălalt trotuar sau să dispari!

Auzi râsul lui Wang reverberându-se între pereții coridorului, în timp ce Htiary păşi pragul zâmbind.

A fost anunțata moartea Iui Lee Yuan, care a demisionat anul trecut din funcția de secretar general al Partidului Comunist Chinez şi de vicepreşedinte al importantei Comisii pentru Afaceri Militare. Avea cincizeci şi nouă de ani. Nu s-a dat publicității cauza morții, deşi – în momentul demisiei sale subite şi în absența unei explicații oficiale – s-a crezut că este grav bolnav. Lee Yuan fusese recunoscut în mod oficial drept succesorul preşedintelui şi fusese numit Director de Stat anterior demisiei sale din funcția de secretar general.

Succesiunea a stârnit un mare interes în rândul deputaților, care au luat parte la o şedință extraordinară a Congresului Popular Național, parlamentul Chinei, în care Tang Şi, coordonatorul Serviciului de Informații şi vicepremier, a fost numit să îl înlocuiască pe Lee Yuan în calitatea sa de succesor al preşedintelui suferind.

Deputații care se temeau de o perioadă de nesiguranță sau de o luptă pentru putere sunt scum liniştiți, convinşi că alegerea lui Tang Şi va avea o influență pozitivă şi care va calma membrii mai tineri şi mai radicali ai scenei politice.

Este secondat, în postul important şi puternic de coordonator al Serviciilor de Informații, de către Kim Cheong, numire salutată de deputați; postul acesta promite alegerea să în comitetul de conducere a țării.

Tipărit sub comanda 84 S.C. „Dosoftei" S.A. Iaşi str. Sf. Lazăr nr. 4